

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHARINE MCGEE

BRO*SİS

Birinci Kut

Ne kadar yukarı çıkarsan,

o kadar hızlı düşersin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



Manhattan'a hoşgeldiniz.

-Yıl: 2118

Günümüzden yüz yıl sonrası...

Yenilikler ve hayaller şehri New York'tasınız.

Burada herkes bir şeyler ister ve herkesin kaybedecek bir şeyleri vardır.

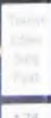
Avery, Leda, Eris, Rylin, Watt... Bin kadın farklı seviyelerinde, bambaşka hayatlar süren beş genç. Günümüzden çok farklı bir dünyada, teknolojik lüksün imkânlarıyla en üst kata çıkmamanın yollarını arıyorlar.

Ama akıllarına asla getirmedikleri bir şey var: Bu kadar yükseğe çıkarsan, aşağı düşmekten başka seçeneğin kalmaz.

Bininci Kat'a, serinin ilk kitabıyla çıkmaya hazır mısın?



www.dexkitap.com



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bininci Kat

Bininci Kat

Özgün adı: *The Thousandth Floor*

Copyright © 2016 Alloy Entertainment ve Katharine McGee

Yazan: Katharine McGee

Çeviri: Elif Öztarhan Karadoğan

Yayma hazırlayan: Tülin Er

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul, 2017

ISBN: 978-605-09-4093-0

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd Şti

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İST

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

KATHARINE MCGEE

Bininci Kat

Neşir 70

15.000



Lizzy'ye...

GİRİŞ

Kasım 2118

Bininci kattaki kahkaha ve müzik sesleri yavaş yavaş azalıyordu; en gürültücü misafirler bile sendeleyerek asansöre binip aşağıya evlerine gidiyor, parti kırıntılar halinde dağılıyordu. Yerden tavana kadar pencereler kadifemsi karanlıktan birer kareydi; oysa güneş uzakta sessizce yükseliyor, ufuk çizgisi koyu sarıya, uçuk pembeye ve yumuşak, pırıl pırıl parlayan altına dönüyordu.

Sonra aniden bir çığlık sessizliği boylu boyunca kesti; bir kız yere çakılmaktaydı, bedeni şafak öncesi serinliğindeki havayı yarararak düşerken gitgide hızlanıyordu.

Yalnızca üç dakika içinde kız, Doğu Caddesi'nin affetmeyen betonuyla çarpışacaktı. Ama şimdi -saçları bayrak gibi dalgalanıyor, ipek elbisesi bedeninin kıvrımlarından pat pat sesler çıkarıyordu, açılmış kırmızı ağzı yaşadığı şoktan mükemmel bir *O*'da donmuştu- şimdi, o an, hiç olmadığı kadar güzeldi.

Ölmeden önce insanın hayatının birden gözlerinin önünde belirdiği söylenir. Ama zemin hızla ona yaklaşıırken, kızın tek düşünebildiği son birkaç saatiydi; seçtiği, burada sonlanan yol. Keşke onunla konuşmasaydı. Keşke bu kadar aptal olmasaydı. Hepsinden önemlisi, keşke oraya çıkmasaydı.

Rıhtım devriyesi onun bedeninden geriye kalanları bulup elleri titreyerek hadiseyi raporuna kaydederken, tek bildiği kızın yirmi beş yıldır Kule'den düşen ilk kişi olduğuydu. Kızın kim olduğunu, dışarı nasıl çıktığını bilmiyordu.

Düşmüş mü, itilmiş mi, yoksa -dile getirilmeyen sırların ağırlığıyla ezilip- atlamaya mı karar verdiğini bilmiyordu.

AVERY

İki ay önce

“Bu gece çok güzeldi,” dedi Zay Wagner, Avery Fuller’a ailesinin çatı katındaki evinin kapısına doğru eşlik ederken. New York Akvaryumu’nun 830. katında, akvaryumlar ile tanıdık yüzlerin yumuşak ışığında dans etmişlerdi. Avery akvaryumu sevdiğinden değil. Ama arkadaşı Eris’in her zaman söylediği gibi, parti partidir, öyle değil mi?

“Bence de.” Avery parlak sarı saçlı kafasını retina tarayıcısına doğru eğdi, kapının kilidi açıldı. Zay’e tebessüm etti. “İyi geceler.”

Zay, Avery’nin eline uzandı. “Belki içeri gelebilirim, diye düşünmüştüm. Anneler evde olmadığına göre...”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Avery, sahte bir esnemeyle rahatsızlığını gizleyerek. Zay tüm gece boyunca Avery’ye dokunmak için bahane aramıştı; Avery bunun olacağını tahmin etmiş olmalıydı. “Çok yorgunum.”

“Avery.” Zay elini indirip bir adım geriledi, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Haftalardır aynı durumdayız. Benden *hoşlanmıyorsun* bile, değil mi?”

Avery ağzını açıp sessiz kaldı. Ne diyeceğine dair bir fikri yoktu.

Zay’ın yüzünde bir şeyler titredi – sinirlendi mi? Şaşırdı mı? “Anladım. Görüşürüz.” Asansöre doğru geriledi, sonra döndü, gözleri Avery’nin üzerinde bir kez daha gezindi. “Bu gece gerçekten çok güzeldin,” diye ekledi. Asansörün kapıları arkasından tıkırtıyla kapandı.

Avery iç geçirip evinin o muazzam girişine adımını attı. Daha o doğmadan önce, Kule inşaat halindeyken, annesiyle babası burasını -tüm yapıda iki katlı tek antreye sahip en üst katın tamamını- almak için saldırganca tekliflerde bulunmuştu. Onlar bu antreye çok gurur duyssa da Avery buradan nefret ediyordu: Boş yapısı adımlarının yankılanmasına neden oluyordu, tüm yüzeylerde parlayan aynalar vardı. Kendi yansımasını görmeden bir yere bakamıyordu.

Topuklu ayakkabılarını fırlatıp attı ve onları giriş koridorunun ortasında bırakıp çıplak ayaklarla odasına yürüdü. Yarın biri onları alırdı; robotlardan biri, ya da gerçekten zamanında gelecek olursa Sarah.

Zavallı Zay. Avery ondan hoşlanıyordu: Gürültülü, fıkır fıkır tarzı komikti; onu güldürüyordu. Ama öpüşüklerinde bir şey hissetmiyordu işte.

Avery’nin öpüşmek istediği tek çocuk, hiçbir zaman öpemeyeceği çocuktı.

Odasına girdi ve oda bilgisayarının vınlayarak canlanırken, Avery’nin yaşamsal bölgelerini tarayıp sıcaklığı

ona göre ayarlarken çıkardığı mırıltıyı duydu. Antika sayvanlı karyolasının yanında buz gibi bir su belirdi – olasılıkla şampanya boş midesinde dönüp durmaya devam ettiği için; oysa Avery su istememişti. Atlas şehri aniden terk ettikten sonra, Avery bilgisayarın sesli komut işlevini etkisiz hale getirmişti. Onu İngiliz aksanıyla ayarlayıp adını Jenkins koyan Atlas'tı. O olmadan Jenkins'le konuşmak çok bunaltıcıydı.

Zay'in sözleri kafasında yankılanıyordu. *Bu gece gerçekten çok güzeldin.* Sadece iltifat etmeye çalışmıştı elbette; Avery'nin bu sözcükten ne kadar nefret ettiğini bilemezdi. Tüm yaşamı boyunca ne kadar güzel olduğunu duymuştu – öğretmenlerden, oğlanlardan, annesi babasından. Artık bu sözler anlamlarını yitirmişti. Atlas, evlatlık erkek kardeşi, ona iltifat etmekten daha iyisini yapabilen tek kişiydi.

Fullerlar Avery'nin rahme düşmesi için yıllar ve yüklü miktarda para harcamışlardı. Onu yapabilmek ne kadar pahalıya patlamıştı kendi de emin değildi, yine de değerinin daireninkinin biraz altında olduğunu tahmin ediyordu. Ortalama boya, vasat görünüşe ve seyrelen kah-verengi saçlara sahip anne-babası, kalıtsal malzemelerinin kazısını yapmaya yardımcı olmaları için İsviçre'ye, dünyanın önde gelen araştırmacılarına uçmuştu. Ortalama DNA'larının milyonlarca bileşiminden birinde onları Avery'ye götüren tek olasılığı bulmuşlardı.

Bazen annesi babası onu doğal yolla yapsalar, ya da üst katlardakilerin çoğu gibi yalnızca hastalıkları eleseler nasıl olurdu diye merak ederdi. Annesinin sıska omuzlarını alır mıydı, ya da babasının büyük dişlerini? Önemi

olduğundan değil. Pierson ile Elizabeth Fuller *bu* kız çocuğu için, bal rengi saçları, derin mavi gözleri, babasının aklı, annesinin kıvrak zekâsı için para ödemişlerdi. Atlas her zaman tek kusurunun inatçılığı olduğuna dair şakalar yapardı.

Avery kendindeki tek yanlışlığın bu olmasını dilerdi.

Saçlarını saldı, gevşek bir topuz yaptı ve bir amaçla odasından çıktı. Mutfakta kilerin kapısını açar açmaz, mekanik panonun gizli kulbunu kavrayıverdi. Onu yıllar önce, Atlas'la saklambaç oynarken bulmuştu. Bu gizli kulbu anne-babasının bilip bilmediğinden emin değildi; oraya ayak basmamış bile olabilirlerdi.

Avery metal panoyu içeriye doğru itti ve dar kiler boşluğunun içinden bir merdiven, aşağıya uzandı. Fildişi ipek elbisesinin eteklerini iki eliyle birden toplayıp dar boşluğa girdi ve basamakları farkında olmadan İtalyanca sayarak yukarı çıkmaya başladı: *uno, due, tre*. Bu yıl Atlas'ın İtalya'da vakit geçirip geçirmediğini, ya da hiç Avrupa'ya gidip gitmediğini merak etti.

En üst basamakta dengesini bulup tavan kapağını açmak için uzandı ve rüzgârın kamçılacağı karanlığa adımını şevkle attı. Rüzgârın sağır edici uğultusu altında Avery, etrafındaki çatıda hava geçirmez kutuların, ya da güneş enerjisi panellerinin altında bir araya sıkışmış çeşitli makinelerin gürültüsünü duydu. Düzlüğün metal levhaları üzerindeki çıplak ayakları soğuktu. Çelik destekler bütün köşelerden kavis çizerek başının üzerinde toplanmış, Kule'nin simgesel sarmal tepesini oluşturunuyordu.

Berrak bir geceydi, havada kirpiklerini nemlendirecek ya da cildinin üzerini boncuk boncuk yapacak bulut-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lar yoktu. Yıldızlar, gece göğünün inanılmaz derecedeki karanlık enginliğine karşın ezilmiş cam parçaları gibi parlıyordu. Orada olduğunu bir bilen olsa ömür boyu ev hapsi cezası alırdı. 150. katın yukarısında dışarı çıkmak yasaktı; bu seviyenin üzerindeki bütün teraslar yüksek hızdaki rüzgârlara karşı kalın polietilen camlarla korunuyordu.

Avery buraya ondan başka ayak basan olmuş mudur, diye merak etti. Çatının bir yanında, olasılıkla bakım işçileri yukarı gelirse diye, korkuluklar vardı; ama bildiği kadarıyla buraya kimse gelmemişti.

Atlas'a söylememişti. Bu ondan sakladığı iki sırdan biriydi. Öğrenseydi buraya bir daha gelmemesini garanti ederdi; Avery de buradan vazgeçme düşüncesini kaldırmazdı. Burada olmayı – rüzgârın yüzüne vurmasını ve saçlarını birbirine dolamasını, gözlerini yaşartmasını, böylesine yüksek sesle kükreyerek kendi vahşi düşüncelerini bastırmasını seviyordu.

Kenara yaklaştı, yükseklik korkusundan meydana gelen karnındaki o burulma hissini severek şehre, aşağıda, havada floresandan yılanlar gibi kıvrılan monoraylara baktı. Ufuk çizgisi imkânsız biçimde uzakta görünüyordu. Batıda New Jersey'nin ışıklarından güneyde genişleyen şehrin sokaklarına, doğuda Brooklyn'e ve daha uzaklarda Atlantik'in kalaylı parıltısına kadar hepsini görebiliyordu.

Çıplak ayaklarının altında dünyanın en büyük yapı-sı duruyordu, başlı başına koca bir dünya. Tam olarak o anda altında milyonlarca insanın yiyor, uyuyor, düş görüyor, dokunuyor olması ne tuhaftı. Avery aniden yoğun bir

yalnızlık hissetti. Bu insanların hepsi, tanıdıkları bile yabancıydı. Onlar, ya da kendisi, ya da herhangi bir şey sahiden umurunda mıydı?

Dirseklerini korkuluklara dayadı ve titredi. Bir yanlış hareket onu aşağıya yollayabilirdi. Bunun, dört kilometre aşağıya düşmenin nasıl bir his olabileceğini -ilk kez olmasa da- hayal etti. Son hıza ulaştığındaki o ağırlıksızlık hissinin tuhaf biçimde huzurlu olduğunu düşündü. Daha yere çarpmadan uzun zaman önce kalp krizinden ölmüş olurdu. Gözlerini kapayarak, gümüş rengi ojeli ayak parmaklarını kenardan kıvrıp öne doğru eğildi – tam o anda gözkapaklarının arkası aydınlandı; iletişim aracından vızıltıyla çağrı geldiği bildiriliyordu.

Arayanın adını görünce, duyduğu suçlulukla karışık heyecan dalgasının çarpmasıyla duraksadı. Floransa'daki yurtdışı eğitim programı ve son zamanlarda Zay ile dikkatini dağıtarak, bütün yaz bundan kaçmayı çok güzel başarmıştı. Ama Avery bir anda dönüp çabucak merdivenlerden aşağı indi.

Kilere geldiğinde, “Hey,” dedi soluksuz bir halde; etrafta duyacak kimse olmamasına rağmen fısıldıyordu. “Ne zamandır aramıyordun. Neredesin?”

“Yeni bir yerde. Burayı severdin.” Kulaklarındaki sesi ayınydı; her zamanki gibi sıcak ve tok. “Ne var ne yok, Aves?”

İşte: Avery'nin düşüncelerinden, onu yapan mühendisliğin feci şekilde yanlış gelişen parçası olan düşüncelerinden kaçmak için rüzgâr fırtınasına tırmanmasının nedeni.

Çağrının diğer ucundaki, erkek kardeşi Atlas'tı – yani, başka kimseyi öpmek istememesinin nedeni.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

LEDA

Helikopter East River'ı geçip Manhattan'a girerken, Leda Cole daha iyi görebilmek için öne yaslanmış, yüzünü plek-siglasa bastırıyordu.

şehre bu ilk bakışta her zaman büyülü bir şeyler bulunurdu; özellikle şimdi, st katların pencereleri öğleden sonra güneşinde kor gibi parlarken... şehrin cansuyunu bir aşağı bir yukarı pompalayan damarları asansörlerin hızla geçip gittiğı yerlerde, Leda neo krom yüzeyin altında renk ışıltıları yakalıyordu. Her zaman olduğı gibi, diye düşündü, tümüyle ağıdaş, yine de bir şekilde zamandan bağımsız. Leda insanların romantize ettikleri eski New York silüetini gösteren sonsuz sayıda resim görmüştü. Ama Kule'ye kıyasla hepsi pürüzlü ve çirkindi.

"Evde olmaktan mutlu musun?" diye sordu annesi dikkatle, ona koridorun karşısından bakarak. Leda cevap verme zahmetine girmeyerek sertçe başını salladı. Onu bu sabah rehabilitasyon merkezinden almalarından bu yana anne-babasıyla pek konuşmamıştı. Ya da daha

doğrusu oraya gönderilmesine neden olan temmuzdaki o olaydan bu yana.

“Bu akşam Miatza ısmarlayabilir miyiz? Canım haftalardır dodo burger çekiyor,” dedi ağabeyi Jamie; onu neşelendirmeye çalıştığı belliydi. Leda onu duymazdan geldi. Jamie yalnızca on bir ay daha büyüktü, son sınıfa başlamak üzereydi; ama Leda ile pek yakın değillerdi. Olasılıkla birbirlerine hiç benzemedikleri için.

Jamie her konuda basit ve açıktı; canını hiçbir şeyle sıkımadı. Leda ile *görünüşleri* bile benzemezdi. Leda anneleri gibi esmer ve canlıydı, Jamie’nin cildi ise neredeyse babalarınınki kadar soluktu ve Leda ne kadar uğraşırsa uğraşsın Jamie her zaman berbat görünürdü. Şu sıralar tel gibi bir sakalla oynuyordu; anlaşılan tüm yazını onu uzatmakla geçirmişti.

“Leda nasıl isterse,” diye yanıt verdi Leda’nın babası. Elbette, ısmarlayacakları yemeği Leda’nın seçmesine izin vererek her şeyi düzeltebilirlerdi.

“Umurumda değil.” Leda aşağıya, bileğine baktı. İki küçük delik yara; bütün yaz bileğine yapışık kalan takip bileziğinin kalıntıları, Silver Cove’da geçirdiği zamanın tek kanıtıydı. Burası özenle okyanustan uzakta, Nevada’nın merkezinde konumlandırılmıştı.

Aslında Leda anne-babasını gerçekten suçlayamıyordu. O zaman temmuzda tanıklık ettikleri o sahneye girecek olsa, o da kendisini rehabilitasyona gönderirdi. Oraya vardığında tümüyle berbat durumdaydı: Saldırgan, öfkeli, xenperheidren ve kim bilir başka neler yüzünden çıldırmıştı. Silver Cove’daki kızların “mutluluk şerbeti” -yatıştırıcılardan ve dopaminden oluşan IV kuvvetli dam-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

la- dedikleri şeyle, daha doktorlarla konuşmaya razı olmadan bütün bir gün geçirmişti.

İlaçlar yavaş yavaş Leda'nın sisteminden çıktıkça, aslında, küskünlüğünün o buruk tadı da kaybolup gitmeye başlamıştı. Onun yerine her yanını pişmanlık bastı: Yapış yapış, rahatsız edici bir pişmanlık. Her zaman kendi kendine hâkim olacağına söz vermişti, okulda sağlık dersinde gösterdikleri hologramlardaki o acınası bağımlılardan olmayacaktı. Yine de orada, damarına iştirilmiş bir IV damlasıyla duruyordu işte.

"İyi misin?" dedi hemşirelerden biri ifadesini izleyerek.

Ağladığını görmelerine izin verme, Leda gözyaşlarını tutarak kendi kendine hatırlattı. "Elbette," diye yanıt verebildi sonunda sakince.

Sonuçta Leda rehabilitasyonda bir çeşit huzur bulabilmişti: O beş para etmez ruh doktoru sayesinde değil, meditasyonla. Hemen hemen her sabahını orada bağdaş kurmuş oturarak, Guru Vaşmi'nin belirli bir tonda okuduğu mantraları tekrar ederek geçiriyordu. *Eylemlerim anlamlı olsun. Kendi kendimin en büyük dostuyum. Ben kendime yeterim.* Leda zaman zaman gözlerini açıp lavanta dumanının arasından yoga çadırındaki diğer kızlara bakardı. Hepsinde lanetlenmişler, tutsak edilmişler gibi bir hal olurdu, sanki birileri buraya kadar izlerini sürmüş, burayı terk etmekten korkuyorlarmış gibi. *Ben onlar gibi değilim*, derdi Leda kendi kendine, omuzlarını düzeltip gözlerini tekrar kapayarak. O ilaçlara diğer kızların olduğu gibi ihtiyacı yoktu.

Şimdi Kule'den yalnızca birkaç dakika uzaklıktaydılar. Aniden duyduğu kaygıyla Leda'nın midesi burkul-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

du. Buna hazır mıydı – buraya geri dönmeye, hepsinden önemlisi onu bu kısırdöngüye sürükleyen her şeyle yüzleşmeye hazır mıydı?

Her şeyle değil. Atlas hâlâ yoktu.

Leda gözlerini kapayıp birkaç sözcük mırıldanarak gelen kutusunu açmak için iletişim aracına parolayı girdi. Bu sabah rehabilitasyon merkezinden ayrılıp iletişim aracından hizmet almaya başladığından bu yana hiç durmadan gelen kutusunu kontrol ediyordu. Üç bin birikmiş mesaj birden kulağında vızıldadı; davetler, video uyarıları çağlarcasına birbiri ardına dökülürken müzikal notalar gibi sesler çıkarıyordu. Bu ilgi çağıltısı tuhaf biçimde yatıştırıcıydı.

Sıranın en üstünde Avery'den bir mesaj vardı. *Ne zaman dönüyorsun?*

Her yaz Leda'nın ailesi Podunk'taki "ev"e yıllık ziyaretlerine katılması için onu zorlardı; Illinois'te kuş uçmaz kervan geçmez bir yer. "Evimiz New York" diye her zaman itiraz ederdi Leda, ama anne-babası ona kulak asmazdı. Leda anne-babasının her yıl orayı ziyaret etmeyi sürdürmek *istemelerini* gerçekten anlamazdı. Onların yaptıklarını kendi yapmış olsa -Kule inşa edildikten hemen sonra yeni evli bir çift olarak Danville'den New York'a taşınıp, yavaş yavaş yukarılara tırmanmayı başararak herkesin can attığı üst katlara gücü yetecek hale gelse- arkasına dönüp bakmazdı.

Oysa anne-babası her yıl memleketlerine gidip Leda ile Jamie'nin büyükanne ve büyükbabasının yanında, soya yağı ve donmuş paket gıdadan başka bir şey bulunmayan o teknoloji fakiri evde kalmaya kararlıydılar. As-

linda Leda çocukken oraya gitmekten hoşlanırdı, onun için yeni bir macera olurdu işte. Ama büyüdükçe, evde kalmak için yalvarır oldu. Kuzenleriyle, onların o yırtık pırtık, seri üretim giysileri ve tüyler ürpertici derecede temassız bakışlarıyla olmaktan hoşlanmıyordu artık. Ama ne kadar itiraz ederse etsin, onlarla gitmekten kurtulamıyordu. Bu yıla kadar...

Şimdi döndüm! Leda yanıt verdi, mesajı yüksek sesle söyledi ve başı ile onaylayarak gönderdi. Bir parçası, Avery'ye Silver Cove'u anlatması gerektiğini biliyordu: Rehabilitasyonda güvenilirlik ve arkadaşlardan yardım isteme konusunda çok konuşmuşlardı. Ama Avery'ye anlatma düşüncesi, altındaki koltuğa eklemeleri beyazlaşınca kadar yapışmasına neden oluyordu. Yapamazdı; bu türden bir zayıflığı mükemmel biri olan en iyi arkadaşına açamazdı. Avery elbette bu konuda nazik davranırdı, ama Leda bir noktada onu yargılayacağını, ona farklı bakacağını biliyordu. Leda bunun üstesinden gelemezdi.

Avery gerçeğin bir kısmını biliyordu: Leda'nın zaman zaman, sınavlardan önce kafasını açmak için xenperheidren almaya başladığını... Hatta Cord, Rick ve diğerleriyle birkaç kez, çok daha güçlü şeyler aldığını biliyordu. Ama Avery'nin bunun bu yılın sonuna doğru, Andlar'dan sonra ne kadar kötüye gittiği hakkında bir fikri yoktu – bu yaz hakkındaki gerçeği kesinlikle bilmiyordu.

Kule'ye vardılar. Helikopter bir dakika kadar yedi yüzüncü katta, helikopter sahasının girişinde sarhoş gibi sallandı; Kule'nin etrafında kamçılanan rüzgârların şiddetiyle sabitleyicilerle bile sarsılıyordu. Sonunda son kez bastırıp hangarın içinde durabildi. Leda kemerlerini

çözdü, yerinden kalkıp anne-babasının ardından merdivenlerden indi. Annesi çoktan çağrının başına geçmişti, büyük olasılıkla iyi gitmeyen bir anlaşmayla ilgili mırıldanmaktaydı.

“*Leda!*” Sarışın biri, fırtına gibi, sarılmak için hızla ona doğru atıldı.

“Avery.” Leda nazikçe kendini arkadaşından ayırırken, onun saçının içinden gülümsedi. Bir adım geri atıp ona baktı – ve o anda sarsıldı, eski güvensizlik hissi hızla geri gelmişti. Avery’yi yeniden görmek bünyesi için her zaman bir şoktu. Leda dert etmemeye çalıştı ama bazen bunun haksızlık olduğunu düşünmeden edemiyordu. Avery bininci kattaki çatı katında o kusursuz hayata zaten sahipti. Kendisi de gerçekten kusursuz *olmak* zorunda mıydı? Leda Avery’yi Fullerların yanında gördüğünde, onların DNA’larından yaratıldığına inanamazdı.

Doğanın elinden çıkmak için fazla mükemmel olan kızın en yakın arkadaşı olmak bazen çok kötü olabiliyordu. Buna karşın Leda muhtemelen anne-babasının yıldönümü gecesi içtikleri tekilalardan ortaya çıkmıştı.

“Buradan çıkmak ister misin?” diye sordu Avery, rica eder gibi.

“Evet,” dedi Leda otomatik olarak. Avery için her şeyi yapardı, daima.

Avery, Leda’nın anne-babasını kucaklamak için döndü. “Bay Cole! Bayan Cole! Evinize hoş geldiniz.” Leda onların gülüşüp Avery’ye sarılmalarını izledi; güneşte açan çiçekler gibiydiler. Avery’nin büyüüne kimse karşı koyamazdı.

“Kızınızı kaçırabilir miyim?” diye sordu Avery; başlarmasını şallayarak kabul ettiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Teşekkürler. Akşam yemeğine evde olur!” diye seslendi Avery; çoktan koluna girmiş Leda’yı ısrarla yedi yüzüncü katın geçiş yoluna doğru sürüklemeye başlamıştı bile.

“Bir dakika.” Avery’nin yepyeni kırmızı eteği ile göbeği açık bluzunun yanında Leda’nın rehabilitasyondan çıkış kıyafeti -düz gri tişört ile blucin- fazla pasaklı görünüyordu. “Dışarı çıkacaksak üzerimi değiştirmek isterim.”

“Yalnızca parka gideriz diye düşünmüştüm ama?..” Göz bebekleri büyüüp küçülerek hava taksisi çağırırken, Avery durmadan gözlerini kırptırıyor. “Kızlar toplanmış parkta takılıyorlar, herkes seni görmek istiyor. Olur mu?”

“Elbette,” dedi Leda hemen; baş başa takılmayacak olmalarından duyduğu o ufak rahatsızlığı bir kenara iterek.

İniş sahasının çift kanatlı kapısından geçiş yoluna çıktılar; burası birkaç bloğu kapsayan çok büyük bir ulaşım aktarım merkeziydi. Başlarının üstündeki tavan, açık gök mavisi renginde parlıyordu. Leda’ya bunlar Silver Cove’daki yürüyüşlerinde gördükleri kadar güzel geliyordu. Ama Leda doğada güzellik arayan tiplerden değildi. *Güzellik* onun pahalı mücevherler, giysiler, Avery’nin yüzü için ayırdığı bir sözcüktü.

Gümüş hava yolunu çizgileyen karbon karması kaldırırma adımlarını attıklarında, “Haydi, anlat bakalım,” dedi Avery o kendine has doğrudan tarzıyla. Atıştırmalık satan silindir biçimindeki robotlar devasa tekerlekler üzerinde caddelerde kurutulmuş meyve ve kahve tohumları satarak vızır vızır çalışıyordu.

“Ne?” Leda dikkatini vermeye çalışıyordu. Solundaki caddeden hava taksiler aralıksız geçiyordu, devinimleri bir balık sürüsü gibi ani ve eşgüdümlüydü; boş olup ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

madıklarına bağlı olarak renkleri bir yeşile, bir kırmızıya dönüyordu. Leda içgüdüsel olarak Avery'ye biraz daha yaklaştı.

"Illinois. Her zamanki gibi kötü müydü?" Avery'nin gözleri uzaklaştı. "Hava taksi çağrısı," dedi fısıldayarak; kalabalıktan bir araç fırladı.

"Parka kadar hava taksiyle mi gideceğiz?" diye sordu Leda, Avery'nin sorusunu atlatırken sesinin normal çıkmasına çabaladı. Burada *insanların* ne kadar çok ses çıkardığını unutmuştu – anne-babalar çocuklarını sürükliyor, iş insanları bağlantıda oldukları kişilerle yüksek sesle konuşuyor, çiftler el ele tutuşuyordu. Rehabilitasyonun düzenli sakinliğinden sonra şaşkına dönmüştü.

"Geri döndün. Bu özel bir gün!" diye haykırdı Avery.

Leda derin bir nefes alıp, bindikleri taksi kalkarken gülümsedi. Peluş döşemeli, konforlu döşenmiş iki kişilik bir araçtı, zeminindeki manyetik itici güç sayesinde yerden birkaç santimetre yukarıda süzülüyordu. Avery Leda'nın karşısındaki koltuğa oturup gidecekleri yeri tuşlayarak hava taksiyi yola koydu.

Hava taksi Kule'nin dikey koridorlarından birine girildiğinde, "Belki gelecek yıl orayı özlemene izin verirler. O zaman ikimiz birlikte seyahat ederiz," diye devam etti Avery. Tünelin duvarlarında yanan sarı ışık yolları yalaklarında değişik örüntülerle dans ediyordu.

"Belki." Leda omuz silkti. Konuyu değiştirmek istiyordu. "Deliler gibi bronzlaşmışsın bu arada. Nerede, Floransa'da mı?"

"Monako'da. Dünyanın en iyi plajları orda."

"Büyükannenin Maine'deki evinden daha iyi olamaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lise birden sonraki yaz orada bir hafta geçirmişlerdi; Büyükanne Lasserre'nin porto şarabından yudumlayarak güneşte yatmışlardı.

"Doğru. Hem Monako'da yakışıklı cankurtaranlar da yok," dedi Avery gülerek.

Hava taksi yavaşlayıp 307'ye döndüğünde yatay olarak ilerlemeye başladı. Normalde bu kadar alçak bir kata gelmek ciddi bir düşüş sayılırdı, ama Central Park'a yapılan ziyaretler istisnaydı. Parkın kuzey-kuzeydoğu girişinde durduklarında, Avery Leda'ya döndü, derin mavi gözleri birden ciddileşti. "Dönmene sevindim Leda. Bu yaz özledim seni."

"Ben de," dedi Leda usulca.

Park girişinden, orijinal Central Park'tan alınan ünlü kiraz ağacının yanından geçerlerken Avery'yi izledi. Turistler onu çevreleyen çite yaslanmış fotoğraf çekiyor, yanındaki interaktif dokunmatik ekrandan ağacın tarihini okuyorlardı. Ayaklarının çok altında, Kule'nin temelinde yatan orijinal parktan geriye başka bir şey kalmamıştı.

Leda'nın, arkadaşlarının bulunduğu tepeye yöneldiler. Avery ile Leda burasını yedinci sınıftayken keşfetmişlerdi; birçok deneyden sonra güneş lambasının UV içermeyen ışınlarının en iyi buradan emildiği sonucuna varmışlardı. Yürürlerken yol boyunca gördükleri tayf çimleri, nane yeşilinden yumuşak bir lavantaya döndü. Sollarındaki bir parkta holografik bir çizgi film cücesi koşuyor, çılgık çılgınga bir dizi çocuk tarafından takip ediliyordu.

"Avery!" Onları ilk gören Risha oldu. Parlak renkli plaj havlularına yatan diğer kızlar da bakıp el salladılar. "Ah Leda! Ne zaman döndün?"

Avery lepiska saçlarından bir tutamı kulağının arkasına kıvrıp grubun ortasına çöküverdi, Leda da yanına yerleşti. Annesinin eski tip güneş gözlüklerini çantasından çıkarırken “Şimdi. Helikopterden doğru buraya geldim,” dedi. Kontaklenslerini ışık engelleyici konuma getirebilirdi elbette, ama gözlük imzası gibi olmuştu. Yüz ifadesini okunamaz kılması hoşuna gidiyordu.

“Eris nerede?” diye sordu yüksek sesle; onu özellikle özlediğinden değil. Ama bronzlaşma söz konusu olduğunda Eris’in de orada olacağından emin olunabilirdi.

“Alışveriştedir herhalde. Ya da Cord’ladır,” dedi Ming Jiazou, sesinde bastırılmış bir öfke vardı.

Leda hazırlıksız yakalanmış gibi hissedip bir şey söylemedi. Bu sabah baktığında bilgi akışlarında Eris ile Cord hakkında bir şey görmemişti. Hem Eris’in kimlerle çıktığını -ya da en azından düşüp kalktığını- takip etmesi çok güçlü. Sınıflarındaki oğlanların ve kızların hemen hemen yarısıyla, bazılarıyla birden çok kez birlikte olmuştu. Ama Eris, Avery’nin en eski arkadaşıydı ve köklü, zengin bir aileden geliyordu, bu yüzden hemen her yaptığı yanına kalıyordu.

“Yazın nasıl geçti Leda?” diye devam etti Ming. “Ailenle birlikte Illinois’teydin, değil mi?”

“Evet.”

“*Korkunç* geçmiş olmalı, öyle dağ başında.” Ming’in sesi mide bulandırıcı şekilde tatlıydı.

Kızın kendini kışkırtmasına izin vermeyerek, “Eh işte, hâlâ hayattayım,” dedi Leda rahatça. Ming, Leda’nın ailesinin geçmişiyile ilgili konuşulmasından nasıl nefret ettiğini biliyordu. Kendisinin diğerleri gibi bu dünyadan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olmadığını, yedinci sınıfta Kule'nin ortalarındaki kenar mahallelerden yukarıya taşındığını hatırlatıyordu.

"Senden ne haber?" diye sordu Leda. "İspanya nasıldı? Oradan hiç arkadaşın oldu mu?"

"Pek sayılmaz."

"Tuhaf. Bilgi akışından gerçekten *yakın* arkadaşların olmuş gibi görünüyordu." Daha önce uçakta indirdiklerinden Ming'in İspanyol bir çocukla birkaç fotoğrafını görmüştü ve vücut dillerinden, fotoğrafın yakalayamadıklarından, her şeyden çok da şimdi Ming'in boynundan yükselen kızarmadan aralarında bir şeyler geçtiği anlaşıyordu.

Ming sessiz kaldı. Leda biraz gülmeye hakkı olduğunu düşündü. Birileri bam teline basacak olursa o da onlara aynısını yapardı.

"Avery," dedi Jess McClane öne eğilerek. "Zay'le aranızdakileri bitirdin mi? Bugün ona rastladım, morali bozuk görünüyordu."

"Evet," dedi Avery yavaşça. "Yani öyle zannediyorum? Ondan hoşlanıyorum ama..." diye sustu gönülsüzce.

"Aman Tanrım, Avery. Artık gerçekten *yapıp* kurtulmalısın şu işten!" diye haykırdı Jess. Bileklerindeki altın bilezikler güneş panellerinin ışığında parıltıyordu. "Tam olarak neyi bekliyorsun? Ya da belki de *kimi* bekliyorsun, demeliyim?"

"Yeter artık Jess. Bu konuda sen de konuşacak durumda değilsin," diye çıkıştı Leda. Avery'ye herkes buna benzer yorumlar yapardı, çünkü eleştirilecek başka bir şeyi yoktu pek. Ama bunları Jess'ten işitmek iyice anlamsızdı, çünkü kendi de bakireydi.

da boşluğun o derin, yankılı sesi. Bir anda, bir buzulun üstünde, göğün tam kıyısından, kâğıt inceliğindeki havanın içinden uçarak ölümü ayartmaya çalıştıkları kafasına dank etti.

O anda Avery'nin çığlığını duydu.

Ondan sonraki her şey bulanıktı. Leda eldivenlerinin içinde el yordamıyla kayak drone'unu toplayacak kırmızı acil düğmesine basmak için arandı, ama Avery'yi çoktan birkaç metre ötede kardan topluyorlardı, bacak kemiği gösterişli bir açıyla dışarı fırlamıştı.

Otelin çatı süitine geri döndüklerinde Avery jetle çoktan ev yoluna koyulmuştu bile. İyi olacağına dair güvence vermişti Bay Fuller; yalnızca dizinin yeniden kaynaştırılıp birleştirilmesi gerekiyordu, Bay Fuller onu New York'taki uzmanların görmesini istiyordu. Leda bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Avery daha sonra Everett Radson'a gidecek ve ameliyatın üzerinden mikro lazerle geçilecekti. Tanrı korusun, mükemmel vücudunda en ufak bir yara izi bulunmamalıydı.

O gece daha sonra çocukların hepsi çatıdaki sıcak su havuzunda dondurulmuş bir kremalı viski şişesini elden ele geçiriyor, Avery'ye, Andlar'a ve yağmaya başlayan kara içiyorlardı. Kar hızlanmaya başlayınca diğerleri sonunda itiraz edip homurdanarak yataklarına çekildi. Ama Atlas'ın yanında oturan Leda yerinde kaldı. Atlas da kıpırdamamıştı.

Atlas'ı yıllardır istiyordu; Avery ile arkadaş olduklarından, onunla ilk kez Avery'nin evinde karşılaşmasından, Atlas'ın bir Disney şarkısı söyleyerek bulundukları odaya girmesinden bu yana istiyordu. Leda utancından kıpkır-

mızı olmuştu. Ama hiçbir zaman onunla bir şansı olabileceğini düşünmemişti. Atlas iki yaş daha büyüktü, üstelik Avery'nin ağabeyiydi. Şimdiye dek bir şansı olabileceğini düşünmemişti, herkes sıcak su havuzundan çıkınca, acaba olabilir mi, diye merakla tereddüt edene kadar... Suyun altında dizinin Atlas'inkine sürtündüğünü yoğun biçimde hissetmiş, sol tarafı olduğu gibi karıncalanmıştı.

Atlas, "İster misin?" diye mırıldanarak şişeyi Leda'ya uzattı.

"Teşekkürler." Leda kendini, kar tanelerinin minik akışkan yıldızlar gibi yığıldıkları kirpiklerinden uzaklara bakmaya zorladı. Kremalı viskiden büyük bir yudum aldı. Pütürsüz ve yemiş gibi tatlıydı, ağızda kalan tadı boğazını yakıyordu. Sersem gibi hissediyor, havuzun sıcağından, Atlas'ın bu kadar yakınında olmasından başı dönüyordu. Adrenalin damlasının etkisi henüz tam geçmemiş olabilirdi, ya da bu kadar umursamaz hissetmesinin nedeni, kendi ham heyecanıydı.

"Atlas," dedi yumuşakça, Atlas bir kaşı kalkmış ona dönünce Leda öne eğilip onu öptü.

Bir an tereddüt ettikten sonra Atlas da onu öptü, elleleriyle karların toz halinde toplandığı saçlarının ağır buklelerine uzandı. Leda zaman duygusunu tümüyle yitirdi. Bir noktada bikinisinin üstü çıktı, sonra altı da – doğrusu, üzerinde pek bir şey olduğu da söylenemezdi. Atlas, "Emin misin?" diye fısıldadı, Leda evet anlamında başını salladı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Elbette emindi. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Ertesi sabah mutfağa neredeyse sekerek gitti, saçı havuzun buharından hâlâ nemliydi, Atlas'ın dokunuşunun

anısı dövme gibi, silinemez biçimde tenine kazınmıştı. Ama o gitmişti.

New York'a giden ilk jete binmişti. Avery'ye bakmak için, demişti babası. Leda serinkanlılıkla başını salladı ama kusacak gibiydi. O hakikati biliyordu, Atlas'ın gerçekten neden gittiğini biliyordu. Ondan kaçıyordu işte. *Pekâlâ*, diye düşündü, öfkesi, kaybının acısını örtmek için girdap halinde bedenini ele geçiriyordu. Ona gününü gösterecekti. O da umursamayacaktı.

Ama Leda hiçbir zaman Atlas'la yüzleşme şansını elde edemedi. O hafta daha sonra ortadan kayboldu, dersler henüz başlamadan; oysa son senesinin bahar dönemiymiş. Yalnızca Avery'nin ailesi içinde kısa, hummalı bir arayış oldu. Anne-babası onun iyi olduğunu öğrendikten sonra da saatler içinde sona erdi.

Şimdi, neredeyse bir yıl sonra, Atlas'ın ortadan kaybolma haberi eskimişti. Annesiyle babası herkesin içinde gençlik tutkusu deyip gülerek geçiştiriyorlardı: Leda onları sayısız kokteyl partisinde, boş bir yılında dünyayı dolaştığını, hatta bunun başından beri kendi fikirleri olduğunu söylerken duymuştu. Onların hikâyesi buydu ve buna yapışıp kalmışlardı, ama Avery Leda'ya hakikati söylemişti. Fullerların Atlas'ın nerede olduğuna, ne zaman döneceğine -dönecek olursa tabi- dair hiçbir fikri yoktu. Kontrol etmek için Avery'yi düzenli olarak arıyordu, ama bulunduğu yer ciddi biçimde şifrelenmiş oluyordu ve zaten konuşma biter bitmez oradan da ayrılıyordu.

Leda Avery'ye Andlar'daki o geceyi hiç anlatmadı. Atlas'ın ortadan kaybolmasından sonra konuyu nasıl açacağını bilemedi ve kendine sakladıkça da olay daha

bir sırra dönüştü. Bugüne kadar önemsedığı tek oğlanın onunla yattıktan sonra kelimenin tam anlamıyla kaçmış olmasını idrak etmek, bir yara gibi canını yakıyordu. Leda öfkeli kalmaya çabaladı; öfkeli hissetmek canının yanmasına izin vermekten daha güvenli gibi gelmişti. Ama öfke bile onu düşündüğünde içini boğuk biçimde yumruklayan acıyı dindirmek için yeterli değildi.

Her şeyin rehabilitasyonla sonlanması da böyle oldu.

“Leda benimle gelir misin?” Avery’nin sesi Leda’nın düşüncelerine daldı. Leda gözlerini kırptırdı. “Babamın ofisine, bir şey almak için,” diye tekrar etti Avery. Gözleri anlamlı biçimde açılmıştı; Avery’nin babasının ofisi, birlikte oldukları kişileri atlatmak için yıllardır kullandıkları bir bahaneydi.

“Babanın bunun için kurye robotları yok mu?” diye sordu Ming.

Leda onu duymazdan geldi. “Elbette,” dedi Avery’ye, ayağa kalkıp blucinine yapışan çimen kalıntılarını temizlerken. “Haydi gidelim.”

El sallayarak vedalaştılar ve en yakın ulaşım istasyonuna, açıkça görünen dikey sütundan yukarı doğru fırlayan ekspres C hattına doğru yürümeye koyuldular. Her tarafı şaşırtıcı biçimde şeffaftı; Leda içeride yaşlıca bir grup kadınının kafa kafaya vermiş sohbet ettiğini, küçük bir çocuğun burnunu karıştırdığını görebiliyordu.

“Atlas beni aradı dün akşam,” diye fısıldadı Avery yukarıKule platformunda durmak üzere ilerlerlerken.

Leda kaskatı kesildi. Avery’nin, annesi ile babasına Atlas’ın aradığını söylemeyi bıraktığını biliyordu. Onları

üzmekten başka bir şeye yaramıyor, diyordu Avery. Ama bunu Leda'dan başka kimseyle paylaşmamasında tuhaf bir şeyler vardı.

Bir de Avery Atlas'a karşı her zaman koruyucu olmuştu. Ne zaman biriyle çıkacak olsa her durumda kibar ama biraz soğuk davranırdı – sanki tam olarak onaylamıyormuş ya da Atlas'ın hata yaptığını düşünür gibiydi. Leda bunun Atlas'ın evlat edinilmesiyle ilgisi olup olmadığını merak ederdi; belki de Avery onun geldiği hayattan ötürü daha hassas olduğunu düşünüyor, sonuç olarak onu koruma içgüdüğü duyuyordu.

“Gerçekten mi?” diye sordu sesini titretmeden. “Nereden aradığını anlayabildin mi?”

“Arka planda yüksek sesli bir kalabalık vardı. Herhalde bir yerlerde bir bardaydı,” diyerek omuz silkti Avery. “Atlas'ı bilirsin.”

Hayır, aslında bilmiyorum. Leda, Atlas'ı anlayabilseydi kendi karmaşık hislerine de bir anlam verebilirdi belki. Arkadaşının kolunu sıktı.

“Her neyse,” dedi Avery zorlama bir iyimserlikle, “yakında, hazır hissettiğinde eve dönecektir. Değil mi?”

Gözleriyle soru sorar gibi Leda'ya baktı. Leda bir an Avery'nin Atlas'ı ne kadar anımsattığı düşüncesiyle sarsıldı. Aralarında kan bağı yoktu ama ikisinde de akkor gibi bir yoğunluk vardı. Tüm güçleriyle dikkatlerini verseler, bu insanın güneşe bakması gibi kör edici olurdu.

Leda rahatsız olarak kaçamak cevap verdi. “Elbette,” dedi. “Yakında eve dönecek.”

Bunun doğru olmaması için dua etti, aynı zamanda öyle olmasını ummaktan kendini alamıyordu.

RYLIN

Ertesi akşam, Rylin Meyers evinin kapısı önünde durmuş, bir elinde market torbası, öbür elinde yarı yarıya içilmiş enerji içeceğini dengelemeye çalışarak tarayıcıya kimlik halkasını okutmak için mücadele veriyordu. Kapıyı utanmazca tekmelerken, retina tarayıcısı ya da yukarıdaki çocukları gibi bilgisayara okutulmuş havallı lenslerden olsaydı sorun çıkmazdı tabi, diye düşündü. Ama Rylin'in yaşadığı 32'de, kimsenin böyle bir şeye gücü yetmezdi.

Tam tekrar vurmak için bacağını geri çekerken kapı açıldı. "Sonunda," diye söylendi Rylin, on dört yaşındaki kız kardeşini kenara itip geçerken.

"Sana söyleyip durduğum gibi kimlik halkanı düzeltirseydin böyle olmazdı," diye alay etti Chrissa. "Gerçi ne diyecektin ki? 'Affedersiniz memur bey, kimlik halkamı bira şişelerini açmak için kullanıp durduğumdan artık çalışmaz oldu' mu?"

Rylin onu duymazdan geldi. Enerji içeceğinden bü-

yük bir yudum aldı, market torbasını tezgâha fırlatıp kız kardeşine sebze pişirir kutusunu attı. “Şunları kaldırır mısın? Geç kalıyorum.” Kgs -Katlararası Geçiş Sistemi-yine çalışmadığı için asansörden evlerine kadar yirmi blok yürümek zorunda kalmıştı.

Chrissa ablasına baktı. “*Bu gece çıkacak mısın?*” Korelilere özgü yumuşak hatlarını, narin burnunu ve yukarı kalkık kaşlarını annelerinden almıştı, Rylin ise köşeli çenesiyle daha çok babalarına benzerdi. Ama her nasılsa ikisinde de annelerinin parlak yeşil gözleri vardı, tenleriyle birlikte beriller gibi parlarlardı.

“Eh, evet. Bugün cumartesi,” diye yanıtladı Rylin kardeşinin bakışlarını kasten görmezden gelerek. Bir yıl önce bugün neler olduğunu konuşmak istemiyordu – annelerinin öldüğü, tüm dünyalarının yıkıldığı gün. Çocuk Esirgeme Kurumu’nun o gece, daha çocuklar birbirlerine sarılmış ağlarlarken, onlara evlatlık sistemini anlatmak için evlerine gelmesini asla unutamazdı.

Rylin bir süreliğine onları dinlemişti, Chrissa omuzlarına yaslanmış hıçkırmaya devam ediyordu. Kardeşi zekiydi, gerçekten zekiydi, voleybolda da kolejlerden burs kazanmaya yetecek kadar iyiydi. Ama Rylin evlatlık sistemini, onlara neler yapacağını anlayacak kadar iyi biliyordu. Özellikle Chrissa’ya.

Bu aileyi bir arada tutmak için her şeyi yapardı; neye mal olursa olsun.

Ertesi gün en yakın aile mahkemesine gidip yasal olarak reşit olduğunu ispatlayarak, monoray durağındaki o tam zamanlı berbat işinde çalışmaya başladı. Başka seçeneği var mıydı? Bu halleriyle zor ayakta duruyorlar-

dı – Rylin ev sahiplerinden yeni bir uyarı daha almıştı; kirayı ödemekte her zaman en az bir ay geri kalırlardı. Annelerinin hastane faturaları da cabası. Rylin son bir yıldır bunları azaltmaya çabalıyordu, ama bu faiz oranlarıyla borçlarının miktarı aslında *büyümeye* başlamıştı. Bazen Rylin onlardan hiçbir zaman kurtulamayacağını düşünüyordu.

Şimdi hayatları böyleydi, yakın bir zamanda da değişeceği yoktu.

“Rylin. Lütfen?”

“Gerçekten geç kaldım,” dedi Rylin, minik yatak odalarındaki perdeyle ayrılmış bölüme geçerken; bir yandan ne giyeceğini, bir yandan da otuz altı saat boyunca işe gitmek zorunda olmadığını ve daha bir sürü şey düşünüyordu; yalnızca kardeşinin tıpkı annelerinininki gibi acıyla bakan sitem dolu bakışlarını düşünmüyordu.

Rylin ile erkek arkadaşı Hiral, Kule’nin 12 numaralı çıkış kapısının merdivenlerinden aşağı iniyorlardı. “İşte oradalar,” diye mırıldandı Rylin, bir elini parlayan güneşe karşı kaldırmıştı. Arkadaşları her zamanki buluşma yerinde, 127. ile Morningside’in çakıştığı caddenin karşıındaki sıcak metal bankın orada toplanmışlardı.

Hiral’a baktı. “Yanında hiçbir şey olmadığına emin misin?” diye sordu yeniden. Hiral’ın satıcılığa başlamasından pek heyecan duyduğu söylenemezdi -başlarda yalnızca arkadaşlarına, ardından daha büyük ölçekte satmaya başlamıştı- ama zor bir hafta olmuştu ve Chrissa’yla aralarında geçen konuşmadan ötürü hâlâ gergindi. Rahatlatıcılardan ya da hayal tetikleyicilerden bir fırt, beyninde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sonsuzca dönüp duran düşünceleri susturmak için herhangi bir şey çok işine yarayabilirdi.

Hiral kafasını salladı. “Üzgünüm. Bu hafta tüm depoyu temizledim.” Ona baktı. “Her şey yolunda mı?”

Rylin sessiz kaldı. Hiral eline uzandı, o da tutmasına izin verdi. Avuçları çalışmaktan sertleşmişti, tırnaklarının altında da yağdan siyah halkalar vardı. Hiral asansörcü olarak çalışmak için geçen sene okulu bırakmıştı; Kule’nin heybetli asansörlerini içerden tamir ediyordu. Günlerini bir insan örümcek gibi yüzlerce metre yüksekten havada asılı kalarak geçiriyordu.

“Ry!” diye haykırdı, en iyi arkadaşı Lux, ona doğru koşarken. Saçları bu hafta küt biçimde tırtık tırtık kesilmiş küllü sarıydı. “Buradasın! Gelemeyeceksin diye korkmuştum.”

“Üzgünüm. İşe daldım,” diye özür diledi Rylin.

Andrés homurdandı. “Konserden önce biraz *oynaşmanız* gerekiyordu, değil mi?” Elleriyle kaba bir jest yaptı.

Lux gözlerini devirip, sarılmak için Rylin’i kendine doğru çekti. “Nasıl gidiyor, iyi misin?” diye sordu sessizce.

“İyi.” Rylin başka ne diyeceğini bilmiyordu. O günün anlamını hatırladığı için Lux’a karşı acıyla karışık minnettarlık duydu ama hatırlattığı için rahatsız da olmuştu. Kendini annesinin eski kolyesiyle oynarken buldu ve çabucak kolyeyi elinden bıraktı. Tam da annesini düşünmekten *kaçmak* için dışarı çıkmamış mıydı?

Kafasını salladı, bakışlarını grubun geri kalanında gezdirdi. Sıcağa rağmen inatla deri ceketini giymiş olan Andrés, banka yaslanmıştı. Hiral onun yanında duruyordu, iyice bronzlaşan cildi batan güneşte parlıyordu. Ban-

kın öteki tarafında Indigo vardı, zar zor elbiseye dönüştürdüğü bir bluz ile çok yüksek topuklu çizmeler giymişti.

“V nerede?” diye sordu Rylin.

“Eğlence hizmeti sağlıyor. Tabii *sen* bugün başka bir hazırlık yapmadıysan?” dedi Indigo alay ederek.

“Yalnızca katılım gösteriyorum, teşekkürler,” diye yanıt verdi Rylin. Indigo gözlerini devirip tekrar tabletinden mesaj atmaya başladı.

Rylin birçok yasa dışı ilaç kullanmıştı elbette -hepsi öyle- ama satın almak ya da satmak noktasında sınırını koymuştu. Cigaraklık tütüren birkaç yeniyetmeyle kimse ilgilenmezdi ama satıcılara karşı kanunlar daha sertti. Hapse girecek olursa, Chrissa’yı derhal evlatlık verirlerdi. Böyle bir riske giremezdi.

Andrés tabletinden başını kaldırdı. “V bizimle orada buluşacak. Hadi gidelim.”

Şiddetli bir rüzgâr birkaç parça çöpü kaldırım boyunca savurdu. Rylin üzerlerine basıp derin, kuvvet veren bir nefes aldı. Dışarıda hava sıcaktı ama en azından, Kule’deki o dönüştürülmüş, oksijenle ağırlaşmış hava değildi.

Caddenin karşısında Hiral çoktan Kule’nin yanında çömelmiş, çelik levhanın alt köşesinden bir bıçağı kaydırarak kaldırıp çıkarıyordu. “Tamamdır,” dedi fısıltıyla. Rylin açıklığa adımını attığında elleri birbirine değdi, bakıştılar; ardından Rylin çelik ormanına adımını attı.

Dışarının sesi aniden kayboldu, yerine alçak vızıltı sesleri, uyuşturucu etkisinde gülüşmeler ve Kule’nin tabanındaki havalandırmaların vınlamaları geldi. Birinci katın altındaki yeraltı dünyasındaydılar; borulardan ve çelik sütunlardan karanlık, tuhaf bir mekân. Rylin ile

Lux yanlarından geçtikleri gruplara selam vererek gölgelerin arasından yavaşça yürüdüler. Bir küme, hayal tetikleyicinin loş pembe ışıltısı etrafında toplanmıştı. Başka birileri yastık yığınlarının üzerine yarı çıplak yayılmış, belli ki bir Oxytose âlemine başlamak üzereydiler. Rylin önlerindeki makine dairesi kapısının gösterge ışıklarını görünce biraz daha hızlı yürümeye başladı.

“Bana şimdi teşekkür edip yolunuza devam edebilirsiniz,” diyen bir ses geldi gölgelerin içinden, Rylin sıçrayacak gibi oldu. V.

Andrés gibi uzun boylu değildi, ama en az yirmi kilo daha ağırdı ve tamamı kastı. Geniş omuzları ve kolları tamamıyla, girdap gibi bir karmaşa içinde vücudu boyunca dans eden dövmelerle kaplıydı; bir araya gelerek bir şeyler oluşturan, ardından tekrar dağılıp başka bir yerde birleşen şekiller. Rylin deriye bunca mürekkep akıtılması düşüncesiyle acı duyarak yüzünü buruşturdu.

“Pekâlâ çocuklar.” V çantasına uzanıp bir yığın altın parlaklığında bant gösterdi. Her biri Rylin’in tırnağı kaddı. “Kim komünal ister?”

“Vay canına,” diye haykırdı Lux gülerek. “Nasıl aldın bunları?”

“Oley, be!” Hiral ile Andrés beşlik çaktılar.

“Ciddi misiniz?” diye sordu Rylin kutlamaları bölerrek. Komünallerden hoşlanmazdı. Bir grubu hep birlikte uyuşturucu etkisi altına sokardı, ki bu da saldırgan bir his verirdi; bir grup yabancıyla sevişir gibi. En kötüsü de kendini bütünüyle başkasının ellerine bırakıp uyuşturucunun etkisini kontrol edememektir. “Bugün tuttürürüz diye düşünmüştüm,” dedi. Kendi küçük hayal tetikleyici

çubuğunu bile getirmişti, neredeyse her şeyle -kara ışıklar, gevrekler ve elbette yapılmasına neden olan hayal tetikleyici otlar- kullanılabilirdi.

“Korkuyor musun, Myers?” diyerek meydan okudu V, bir süre sonra.

“*Korkmuyorum,*” diye diklendi Rylin ve V’nin gözlerinin içine baktı. “Yalnızca başka bir şey istiyordum.”

Gelen mesajla tableti titredi. Chrissa’dan gelen mesajı görebilmek için başını eğip baktı. *Annemin fırınlanmış elma lokmalarından yaptım,* diye yazmıştı. *Eve gelmek istersen, diye!*

V onu izliyordu, bakışlarında açıkça bir meydan okuma vardı. “Her neyse,” dedi Rylin alçak sesle. “Neden olmasın?” V’nin elindeki bantlardan almak için uzandı ve birini kolunun, damarlarının yüzeye yakın olduğu dirseğinin iç kısmına hızla vurup yapıştırdı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi V, diğerleri de kendi bantlarını almak için hevesle uzanırlarken.

Makine dairesine girdiler ve birdenbire Rylin elektronik müzikten başka bir şey duyamaz oldu. Müzik öfkeyle kafatasına vuruyor, başka her türlü düşüncüyü siliyordu. Lux kolunu yakalayıp anlaşılmayan bir şeyler bağırarak çılginca zıplamaya başladı.

DJ tünediği soğutucu tankından, “*Partiye hazır mısınız?*” diye haykırdı; bir amplifikatör sesini tüm odaya dağıtıyordu. Mekân kasılmış bedenlerle ısınmış, sıkışık bir halde çığlıklarla sarsıldı. “Pekâlâ,” diye devam etti. “Altınıınız varsa şimdi yapıştırın, çünkü ben DJ Lowry sizi hayatınızın en çılgın yolculuğuna götüreceğim.” Soluk ışıktaki ortak eğlence bantlarından bir deniz parlıyor-

du. Buradaki herkesin bant yapıştırdığını anladı Rylin. Hararetili bir gece olacaktı.

“Üç...” diye bağırdı Lowry, geri saymaya başlayarak. Lux hevesle kakhaha atıp kalabalığı yukarıdan görmeye çalışarak parmak uçlarında daha yükseğe zıpladı. Rylin V’ye baktı; dövmeleri bandını çevreleyen boşlukta normalde olduğundan daha vahşice dönüyordu; cildi bile olacakları anlamış gibiydi.

“İki...” Kalabalığın büyük kısmı sayıma katıldı. Hiral gelip Rylin’in arkasında durdu, kollarını beline dolayıp çenesini kafasına koydu. Rylin arkaya, ona doğru yaslanıp gözlerini kapadı; bant tesirini göstermeye başlamadan güç topluyordu.

“Bir!” Bağırış odada yankılandı. Lowry önünde havada duran tabletime uzanıp elektromanyetik titreşime bir fiske vurarak ortak eğlence bantlarının frekansına uydu. O anda odadaki bütün bantlar onları yapıştıran kişilerin kan dolaşımına uyarıcı dalgalar yaymaya başladı. Mutlak eşzamanlı uçuş.

Müziğin sesi yükselince Rylin ellerini havaya kaldırıp o yüksek sesli, sonsuzmuş gibi gelen çığlığa katıldı. Bantın bünyesini ele geçirdiğini şimdiden hissedebiliyordu. Dünya müziğe uymuştu, her şey -başının üzerindeki ışıkların patlaması, nefesi, kalp atışları, *herkesin* kalp atışı- basın o derin, ısrarlı vuruşlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Muhteşem değil mi? diye dudaklarını oynattı Lux, ya da en azından ona öyleymiş gibi geldi; gerçi Rylin emin olamıyordu. Düşüncelerinin dizginlerini şimdiden kaybediyordu. Chrissa ile mesajlarının önemi yoktu, işi ile

aşğılık patronunun önemi yoktu. Bu andan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yenilmez, dokunulmaz hissetti; son-
suza dek böyle olacakmış gibi: Genç, dans eder, heyecan
verici, hayat dolu.

Işıklar. Eline sert bir içkinin matarası geçti. Ne ol-
duğunu tatmadan bir yudum aldı. Kalçasına birinin do-
kunduğunu hissetti – *Hiral*, diye düşündü, davetkâr bir
biçimde elini tutup kendine çekti. Ama sonra Hiral'ın
birkaç sıra ötede Andrés ile birlikte zıplayıp havaya yum-
ruklar salladığını gördü. Döndüğünde V'nin yüzünün
karanlıktan fırıl fırıl dönerek ona doğru geldiğini gördü.
Kaşı imalı biçimde kalkmış başka bir altın bant uzatıyor-
du. Rylin başını sağa sola salladı. Aldığının parasını bile
nasıl ödeyeceğini bilmiyordu.

Ama V bantın yapışkanını açmaya başlamıştı bile.
“Bedava,” diye fısıldadı, düşüncelerini okurmuş gibi; yok-
sa Rylin onları yüksek sesle mi söylemişti? Ensesinden
saçlarını kaldırmak için V öne doğru eğildi. “Küçük bir
sır: Beynine ne kadar yakın olursa, o kadar hızlı patlar.”

Rylin gözlerini kapadı, uyuşturucunun ikinci dalgası
çarptığında büyülenmişti. Bütün sinirlerini ateşe veren
keskin bir hücumdu. Ön cebinde ikinci bir titreşim duy-
duğunda dans ediyor, her nasılsa havada süzülüyordu.
Duymazdan gelip zıplamaya devam etti, ama işte yine de
bu titreşim gelip onu bin bir güçlkle o tuhaf maddesel
bedenine çekti. El yordamıyla tabletini kavramayı başar-
dı. “Alo?” dedi Rylin. Müzikle uyumunu kaybeden nefesi
düzensizleştiği için nefes nefeseydi.

“Rylin Myers?”

“Ne – Kimsiniz?” Duyamamıştı. Kalabalık onu bir öne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir arkaya itmeye devam ediyordu.

Bir duraksama oldu, konuşmacı soruya inanamamış gibi-
biydi. “Cord Anderton,” diyebildi sonunda ve Rylin şok için-
de gözlerini kırptırdı. Annesi hastalanmadan önce An-
dertonların evinde hizmetçi olarak çalışıyordu. Rylin bir-
kaç kez orada bulunduğundan sesi belli belirsiz tanıdığını
fark etti. Ama Cord Anderton ne halt etmeye *onu* arıyordu?

“Eee, partimde çalışmaya gelebilecek misin?”

“Anla... Neden bahsediyorsunuz?” Müziği bastırarak
bağırmaya çalıştı, ama sesi kulak tırmalayıcı çıkmıştı.

“Sana bir mesaj attım. Bu gece parti veriyorum.” Sesi
hızlı, sabırsızdı. “Burada birine ihtiyacım var – ortalı-
ğı temizleyip yemekçilere yardım için. Eskiden annenin
yaptığı gibi.” Rylin annesinden söz edilince irkildi, ama
Cord bunu görememişti elbette. “Her zamanki yardımcım
son anda işi bıraktı. Sonra seni hatırlayıp kaydını bul-
dum. İş istiyor musun, istemiyor musun?”

Rylin alnındaki boncuk boncuk terleri sildi. Cord An-
derton kendini ne zannediyordu da onu böyle bir cumarte-
si akşamı çağırıyordu? Bu zengin sıfatlı aşağılık herife o
iş alıp münasip bir yerine sokmasını söylemek için ağzını
açmıştı ki...

“Söylemeyi unuttum,” diye ekledi Cord, “ücret iki yüz
nano.”

Rylin dilini tuttu. Sarhoş zengin çocuklarıyla sırf bir
gece uğraşmak için iki yüz nano dolar. “Ne zaman orada
olmamı istiyorsunuz?”

“Yarım saat önce burada olmalıydın.”

“Hemen geliyorum,” dedi; oda dönmeye devam ediyor-
du. “Yalnız...”

“Harika.” Cord çağrışı sonlandırdı.

Herkül gibi bir kuvvet sarf ederek Rylin kolundaki bantı çekip çıkardı, ardından acıyla yüzünü buruşturarak ensesindekini de kopardı. Diğerlerine baktı – Hiral şuursuzca dans ediyordu; Lux bir yabancıyla sarmaş dolaş halde dilini adamın gırtlığına sokuyordu; Indigo Andrés’nin omuzlarına oturmuştu. Gitmek üzere döndü. V onu izlemeye devam ediyordu, ama Rylin onunla da vedalaşmadı. O yapış yapış sıcak geceye adımını atıp kullanılmış altın bantları arkasından yavaşça yere bıraktı.

ERIS

Eris Dodd-Radson kulakantenlerinde ısrarla çalan zile öfkelenerek ipekli pofuduk yastığına iyice gömüldü. “Beş dakika daha,” diye mırıldandı. Zil susmadı. “Ertele, dedim!” diye patladıktan sonra bunun alarm olmadığını fark etti. Çalan Avery’nin çağrı sesiydi. Eris onu uzun zaman önce en güçlü biçimde çalacak şekilde ayarlamıştı, böylece uyuyor olsa bile uyanacaktı. “Çağrıyı kabul et,” diye mırıldandı.

“Yolda mısınız?” diye çınladı Avery’nin sesi kulaklarında; partinin gürültüsünden sesi her zamankinden yüksek çıkıyordu. Eris görüşünün alt sol kısmında parlak pembe sayılarla yanan saate baktı. Cord’un partisi yarım saat önce başlamıştı ve o hâlâ ne giyeceğini bilmeden yatakta yatıyordu.

“Herhalde.” Soyunma odasına giden yolu yarılamıştı bile; bir kenara atılmış giysiler ile başıboş yastıkların arasından yolunu bulurken aşırı büyük tişörtünü yalpalayarak çıkarıyordu. “Şimdi – ah!” diye ciyakladı, incittiği ayak parmağını tuttu.

“Aman Tanrım. Daha evdesin,” diye suçladı onu Avery ama gülüyordu. “Ne oldu? Güzellik uykundan uyanamadın mı yine?”

“Herkesi bekletmekten hoşlanıyorum, o kadar. Böylece beni göreceklerine daha bir heyecanlanıyorlar,” diye yanıt verdi Eris.

“‘Herkes,’ derken Cord’u kastediyorsun herhalde.”

“Hayır, herkesi kastediyorum. Özellikle seni Avery,” dedi Eris. “Bensiz çok eğlenme, olur mu?”

“Söz veriyorum. Yola çıktığında haber verir misin?” dedi Avery ve çağırışı sonlandırdı.

Bu olanlar için Eris babasını suçluyordu. On sekizinci doğum günü birkaç hafta içindeydi ve bugün güven fonu evraklarına başlaması için aile avukatına gitmesi gerekmişti. Her şey son derece sıkıcıydı, resmi bir tanık huzurunda sayısız belge imzalamış, uyuşturucu ve DNA testleri yapılmıştı. Her şeyi imzalarsa günün birinde zengin olacağı dışında, olan bitenden pek bir şey anlamamıştı.

Eris’in babası eski zengin bir aileden geliyordu – ailesi hava araçlarını havada tutan manyetik itme teknolojisini icat etmişti. Everett de dünyanın önde gelen plastik cerrahı olarak zaten çok büyük olan servetine fazlasını eklemişti. Tek hatası, Eris’in annesiyle tanışmadan önce ona pahalıya patlayan iki boşanma geçirmiş olmasıydı. Tanıştıklarında Eris’in annesi yirmi beş yaşında bir modeldi, kendisi ise kırk yaşındaydı. Babası önceki evliliklerinden hiç bahsetmemişti, ikisinden de çocuğu olmadığı için Eris de hiç soru sormamıştı. Doğrusu, bunları düşünmekten pek hoşlanmazdı.

Soyunma odasına geldiğinde aynalı duvarın üzerinde

bir daire çizdi ve duvar tüm dolabının envanterini gösteren dokunmatik bir ekrana dönüştü. Cord her sene bir okula-dönüş kostüm partisi düzenlerdi ve her sene en iyi kostüm için sözü edilmeyen, şiddetli bir rekabet yaşanırdı. İç geçirip birçok seçeneğin üzerinden geçti: Altın kanatlı elbise, annesinin verdiği sahte kürkten kapüşon, geçen cadılar bayramından kalan canlı pembe pullarla süslü elbise. Hiçbiri iyi görünmüyordu.

Başlarım şimdi, dedi kendi kendine. Hem neden bir kostüm bulmaya çalışıyordu ki? Kostümsüz daha dikkat çekici olmaz mıydı?

“Siyah Alicia bluz,” diye buyurdu dolabına ve alttaki boşaltma oluğundan istediği parça çıktı. Eris dantel sütyeninin üzerine bluzunu giyip en sevdiği süet pantolonunu üstüne geçirdi; bununla poposunun olağanüstü görünüşünü biliyordu. Dirseğindeki bir dizi gümüş kelepçeyi şakırdatarak atkuyruğunu çözmek için uzanıp kıvılcılsarı saçlarını omuzlarının üzerine dağıtarak bıraktı.

Dudağını ısıırıp kendini külçe gibi makyaj masasına attı ve ellerini saç şekillendiricinin iki elektro-sinyal göndericisinin üzerine yerleştirdi. Gözlerini kapatıp kendini toplayarak, “Düz,” diye emir verdi.

Makine onu elektik dalgalarıyla sarsarken avuçlarından, yukarı kollarına, oradan da kafa derisine tatlı bir ürperti yayıldı. Okuldaki diğer kızlar her zaman şekillendiriciden şikâyet ederlerdi, ama Eris verdiği histen gizliden gizliye hoşlanırdı: Tüm sinirlerini ateşe veren acı gibi sıcak, net bir his. Baktığında saçları düz tutamlar halinde yüzünden dökülüyordu. Makyaj masasının ekranına hafifçe dokunup ince bir makyaj spreyi üzerine

çiselerken gözlerini kapadı. Tekrar baktığında göz boyası irislerindeki kehribar renkli o tuhaf, çarpıcı lekeleri ortaya çıkarmış, hafif bir kızarıklık elmacıkkemiklerini yumuşatmış, burnunun üzerindeki belli belirsiz çilleri vurgulamıştı. Ama hâlâ bir şeyler eksikti.

Fazla sorgulamadan Eris anne-babasının odasının karanlığından annesinin soyunma odasına ilerledi. Mücevher kasasını hissettikten sonra on yaşındayken çözdüğü şifreyi girdi. Bir dizi renkli değerli taş ile sıra sıra dizilmiş büyük siyah incinin hemen yanında annesinin renkli cam küpleri duruyordu. Nadir bulunan, eski tip camdan – pleksiglas değil, gerçekten kırılabilir tip camdan küpelereydi bunlar.

Küpler aşırı derecede pahalıydı; eski bir kilise penceresinin el üfleme camlarıydı. Eris'in babası bunları yirminci yıldönümü hediyesi olarak, bir müzayededen almıştı. Eris suçluluğun verdiği vicdan azabını bir kenara itti ve uzanıp bu narin damlacıkları kulaklarına geçirdi.

Babası oturma odasından seslendiğinde ön kapıya varmıştı neredeyse. "Eris? Nereye gidiyorsun?"

"Selam, Baba." Çabuk çıkabilmek için bir topuklu kısa çizmesini girişte bırakarak döndü. Babası kahverengi deri koltuğun en sevdiği köşesinde oturmuş tabletinden bir şeyler okuyordu; muhtemelen bir tıp dergisi veya hasta kaydı. Sık saçlarının neredeyse tamamı griydi; gözlerinin çevresinde de Eris'in birçok arkadaşının anne-babasının yaptığı gibi ameliyatla yok ettirmeyi reddettiği kırışıklıklar vardı. Hastaların bu çizgileri güven verici bulduğunu söylerdi. Eris babasının doğal yaşlanmakta ısrar etmesinin gizliden gizliye havalı olduğunu düşünürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bir arkadaşımın partisine gidiyorum,” diye açıkladı. Babası kıyafetine şöyle bir göz atarken Eris küpeleri saklamadığını bir saniye farkla hatırladı. Gizlemek için saçlarını fark ettirmeden öne çekmeye çalışırken Everett çoktan başını sallamaya başlamıştı. “Eris, onları takamazsın,” dedi; sesi bundan keyif alıyormuş gibiydi. “Bu evde bulunan en pahalı şey o küpeler.”

“Abarttığının sen de farkındasın.” Eris’in annesi kıpkırmızı bir gece elbisesi giymiş halde mutfaktan çıkıp geldi; toplanmış saçları bukleler halinde tepesinden dökülüyordu. Caroline Dodd kızına dönüp, “Selam, tatlım,” dedi. “Gitmeden önce biraz şampanya ister misin? Senin sevdiğin o Montès rosé’lerden bir şişe açmak üzereydim.”

“Hani havuzunda yüzdüğümüz o bağdan olan mı?”

“‘Havuz Kapalıdır’ uyarısı olanını demek istiyorsun.” Babasının ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. O gerçekten komik bir aile gezisiydi. Eris’in anne-babası öğle yemeğinin yanında gelen şaraptan içmesine izin vermişti; dışarısı öyle sıcaktı ki Eris ile annesi tüm yemek boyunca peçeteleriyle birbirlerini serinletmeye çalışmış, sonunda kapısı açık olan otel havuzuna gizlice, kıkırdarak kıyafetleriyle atlamışlardı.

“Hiç öyle bir uyarı görmedik!” Caroline itiraz ederek güldü ve şişeyi patlattı. Ses evin içinde yankılandı. Eris uzatılan bardağı omuz silkerek aldı. En *sevdiği*di.

“Kimin partisi bu?” diye Caroline hatırladı birden.

“Cord’un. Geç kaldım bile...” Eris annesine Cord ile olanları hâlâ anlatmamıştı. Annesiyle hemen her şeyi paylaşırdı ama ilişki durumlarını asla.

“Sanırım buna modaaya uygun şekilde geç deniyor,”

diye ekledi babası. “Küpeleri aldığın yere geri koyarsan yalnızca bir dakika daha gecikmiş ve bir o kadar modaaya uygun olursun.”

“Hadi ama, Everett. Ne zararı olabilir ki?”

Eris’in babası pes ederek kafasını salladı; Eris böyle yapacağını biliyordu. “Pekâlâ Caroline. Sen rahatsız olmuyorsan Eris onları takabilir.”

“Yine oy üstünlüğü sağlandı,” diye takıldı Eris ve babasıyla birbirlerine bildik şekilde gülümsediler. Babası her zaman, iki oldukça inatçı kadın tarafından azınlıkta bırakılarak evdeki en güçsüz kişi olduğuyula ilgili şakalar yapardı.

“Her zamanki gibi.” Everett güldü.

“Üzerinde böylesine muhteşem görünürlerken nasıl hayır diyebilirim ki?” Caroline ellerini Eris’in omuzlarına koyup yüzünü duvardaki heybetli antika aynaya döndürdü.

Eris annesinin biraz daha genç bir sürümü gibiydi. Yaş farkı bir kenara bırakılırsa geriye kalan küçük farklar, Eris’in babasının bu bahar uygulamayı kabul ettiği ufak değişikliklerdi – öyle adamakıllı bir şey değil, yalnızca gözüne altın lekelerin eklenmesi ve doku için lazerle yapılan birkaç çilden ibaretti. Onun için yapılacak başka bir şey yoktu, gerçekten. Eris’in tüm hatları kendinindi, olduğu gibi ağzı, o şirin kalkık burnu ve hepsinden önce saçları; renklerin pırıl pırıl ayaklanması, bakır, bal, çilek ve gündoğumu. Eris’in en güzel tarafı saçlarıydı, fakat öte yandan, kendinin de çok iyi bildiği gibi, onun güzel olmayan hiçbir tarafı yoktu.

Kafasını sabırsızca sallayınca küpeler sanki içerden yanmış gibi saçlarının bütün o güzelim renklerini yaka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

layarak dans etti.

“Bu gece iyi eğlen,” dedi Eris’in annesi. Eris aynadan annesinin gözlerine bakıp gülümsedi.

“Teşekkürler. Bunlara iyi bakacağım.” Şampanyasını bitirip masaya bıraktı. Çıkarken, “Sizi seviyorum,” dedi. Küpeler saçlarının yanında ikiz yıldızlar gibi parladı.

Eris istasyona gelirken aşağı Kule’nin C asansörü sağda durmak üzereydi; Eris bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Belki adı bir Yunan tanrıçasından geldiği için böyle olmuştu, ama her zaman en küçük şeye bile kehanetimsi anlamlar atfederdi. Geçen sene penceresinde kalbe benzer bir leke olmuştu. Dış bakım işçilerine bunu hiç bildirmedi; bir sonraki yağmur yıkayıp götürene kadar o leke orada kaldı. Onun şans getirdiğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

Eris kalabalıkları panodan izleyerek asansörün kenarına yaklaştı. Normalde bir hava taksi tutardı, ama geç kalıyordu ve bu şekilde daha hızlı giderdi; üstelik C hattı şeffaf seyir panolarıyla her zaman favorisi olmuştu. Katlar birbiri ardına yıldırım gibi geçerken her seviyeyi birbirinden ayıran ağır metal çerçeveleriyle ışık ve gölgenin birbirini izlemesi ve mahalle asansörlerini bekleyen kalabalıkların birlikte bulanıklaşıp birbirinden ayrılamaz bir renk şelalesi oluşturmasını izlemeye bayılıyordu.

Sadece saniyeler sonra asansör durdu. Eris ekspres istasyonunun etrafındaki hareket girdabını, bekleyen hava taksileri, haber satan robotları geçip anayola saptı. Kendi gibi Cord da Kule’nin o pahalı, kuzeye bakan, şehir merkezinin ya da yayılan şehrin binalarıyla karışmamış güzel

manzaralı tarafında oturuyordu. Onun bulunduğu kat biraz daha büyüktü -Kule yükseklerle doğru daralıyor ve en üst kattaki tek şey olan Avery'nin eviyle son buluyordu- ama o on altı kattaki farkı bile görebiliyordu Eris. Sokaklar burada da genişti ve sakınarak gizlenmiş buhar sistemleriyle beslenen ufak çimenlerle ve gerçek ağaçlarla kaplıydı. Yukarıdaki güneş lambaları, yalnızca dışarıya bakan evlerce görülen gerçek güneşe uyum sağlamak için karartılmıştı. Ama buranın enerjisi bir şekilde farklıydı, daha gürültülü, biraz daha canlıydı. Belki de bu canlılık, yalnızca bir kafe ve Brooks Brothers mağazasından ibaret olsa da merkezi caddeyi çevreleyen ticari mekân sayesindeydi.

Eris Cord'un sokağına ulaştı – aslında Andertonların ön merdivenlerinde son bulan gölgeli bir çıkmaz sokaktı; bu blokta başka kimse yaşamazdı. Girişin üzerine çarpıcı bir 1A kazınmıştı; buranın kimin evi olduğunu hatırlatmaya gerek varmış gibi. Başka herkes gibi Eris de neden Cord'un burada yaşamaya devam ettiğini merak ediyordu; annesi babası ölmüş, büyük ağabeyi Brice da buradan taşınmıştı. Bir kişi için çok büyük bir yerdi burası.

Evin içi duvardan duvara tıkkış tıkkış insanla doluydu ve havalandırma sistemine rağmen gitgide ısınmaya devam ediyordu. Eris kış bahçesinin içinde Maxton Feld'i gördü; bira yağmasını sağlamak için nemlendirme sistemini yeniden programlıyordu. Yemek odasında durdu; burada biri hava masatenisi oynamak için masayı hava kızaklarına dayamıştı; Cord'un kendini belli eden esmer kafasını burada da göremedi. Esmer atkuyruklu, vücudunu saran bluciniyle, Eris'in tanımadığı bir kız dışında mutfakta da kimse yoktu. Eris haylazca bu kızın kim ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

duğunu düşündü; o sırada kız tabakları istifleyip götürmeye kalktı. Demek Cord'un yeni bir yardımcısı vardı – üniformasını şimdiden çıkarıp atmış bir yardımcı. Eris Cord'un neden hâlâ bir yardımcıya para ödediğini anlamıyordu; artık yalnızca Fullerlar ya da Eris'in büyükannesi gibi insanlar onları tutuyordu. Herkes marketlerde bulunan çeşitli robotlardan birini alıp ortalık kirlenmiş gibi görüldüğünde onları salıveriyordu. Ama belki de mesele buydu: İnsana, her şeyin yanında otomatik olmayan bir şeye para ödemek.

Sen de kim oluyorsun? "Kostüm giymek için fazla klas" mı? "Uykucu" mu? Avery mesaj atmıştı.

"Profesyonel dikkat çekici"yi tercih ederim, diye yanıtladı Eris, odanın içinde göz gezdirirken gülümsüyordu.

Avery oturma odasının pencerelerindeydi, basit beyaz bir elbise giymiş, bir çift hologram-kanat ile başının üzerine de hologram hale kondurmuştu. Tüm bunlar başkasının üzerinde son dakikada uydulmuş ucuz bir melek kostümü gibi görünecekken, Avery elbette gökseldi. Yanında siyah tüylü bir şeyler giymiş Leda ile aptal bir şeytan kostümüyle Ming duruyordu. Muhtemelen Avery'nin melek kostümü giyeceğini duymuş, takımmış gibi görünmek istemişti. Ne kadar zavallı. İki kızla da konuşmak Eris'in içinden gelmiyordu, bu yüzden Avery'ye geri döneceğini söyleyerek Cord'u aramaya devam etti.

İlişkileri bu yaz, ikisi de şehre saplanıp kalınca başlamıştı. Eris başlarda üzgündü – herkes jetleriyle Avrupa'ya, Hamptonlar'a ya da Maine'deki plajlara kaçarken kendi burada, babasının muaynehanesinde stajyerlik yapması için alıkonulmuş, şehirde kalmıştı. Babası geçen bahar

yaptığı operasyonlara karşılık pazarlık yapmıştı. “İş deneyimin olmalı,” demişti. Sanki Eris hayatında bir gün çalışmayı düşünüyormuş gibi. Yine de Eris kabul etmişti. O operasyonları o kadar çok istemişti.

Her şey tam beklediği gibi sıkıcıydı, ta Lighining Lounge’da Cord’a rastladığı o geceye kadar. Laf lafı açtı, kısa sürede atomik tek içkilerden almaya başlamışlar, kapalı balkona dışarı çıkmışlardı. İşte ilk kez orada, güçlendirilmiş pleksiglasa dayanmış halde öpüşmüşlerdi.

Şimdi Eris bunun neden daha önce olmadığına şaşıyordu. Yıllardır Cord’un yakınlarındaydı; Eris sekiz yaşındayken ailesi New York’a döndüğünden bu yana. Babasının en yeni Avrupa ameliyat tekniklerini görüp öğrenebilmesi için birkaç yılı İsviçre’de geçirmişlerdi. Eris birinci ve ikinci sınıfa Lausanne’daki Amerikan Okulu’nda gitmişti, ama döndüğünde -İngilizce ile Fransızcadan oluşan tuhaf çok dilli bir dilde konuşuyor, çarpım tablosundan anlamıyordu- Berkeley Akademisi kibarca ikinci sınıfı tekrarlamasını tavsiye etmişti.

O ilk gününü, yeni sınıfında kimseyi tanımadan kantine ilk girişini asla unutmayacaktı. Boş masasında, yanındaki boş yere kayarak oturan Cord’du. “Bir zombi oyunu görmek ister misin?” diye sormuş ve kontaklenslerini nasıl ayarlayıp kantin yemeklerini beyin gibi göreceğini göstermişti. Eris o kadar gülmüştü ki yediği spagetti az daha burnundan gelecekti.

Cord’un anne-babası ölmeden iki sene önce olmuştu bu.

Cord’u oyun odasında, Drew Lawton ve Joaquin Suarez ile antika masif masanın etrafında oturur buldu; hepsi ellerinde gerçek oyun kartları tutuyordu. Bu da

Cord'un tuhaf alışkanlıklarından biriydi; Aylak oyununu bu eski kart takımıyla oynamakta ısrar ederdi. Kontak-lenslerle oynandığında masanın etrafında oturmuş birbi-rinden uzağa, boşluğa bakarken herkesin fazla ifadesiz göründüğünü söylerdi.

Eris orada bir dakika durup hayranlıkla ona baktı. Delicesine güzeldi. Avery'ninki gibi pürüzsüz bir mükem-mellik değildi onunki; esmer, inişli çıkışlı bir tarzdaydı; annesinin Brezilyalı erotizmi ile babasının klasik Ander-ton çenesi ve burnunun mükemmel karışımıydı. Eris bir adım ileri doğru atınca Cord kafasını kaldırıp baktı. Buz gibi mavi gözlerinde gördüğü takdirle mutlu oldu Eris.

"Selam," dedi Cord, Eris boş bir iskemle çekerken. Dir-seklerinin üzerine dayanınca üstündeki giysinin yaka hattı göğüslerine doğru sıyrıldı; masanın karşısından Cord'u incelemeye koyuldu. Cord'un bakışlarında şaşırtı-cı bir yakınlık vardı. Sanki masadan uzanıp ona gözleriyle dokunuyor gibiydi.

"Oynamak ister misin?" Cord bir deste kartı ona doğru sürdü.

"Bilmiyorum. Dans etmeye gidebilirim." Burası öyle sessizdi ki. Partinin gürültülü karmaşasına dönmek is-temişti.

"Hadi ama. Bir el. Şu anda bu ikisine karşı yalnız ben varım. Kendi kendimle oynamak pek eğlenceli olmuyor," diye şaka yaptı Cord.

"Pekâlâ. Ama Joaquin'le olurum," dedi Eris, bunu söy-lerken onu biraz dürtmek dışında belli bir nedeni yoktu aslında. "Yalnız, biliyorsun. Ben her zaman kazanırım."

"Belki bu kez kazanamazsın," dedi Cord gülerek.

Gerçekten, on beş dakika sonra Joaquin ile Eris'in önündeki fiş yığınının büyüklüğü üç kat artmıştı. Eris kollarını başının üzerine kaldırarak gerinip iskemlesini geriye itti. "İçecek bir şeyler almaya gidiyorum," dedi Eris anlamlı biçimde. "Başka isteyen var mı?"

"Neden olmasın?" Cord'un gözleri Eris'inkilerle buluştu. "Ben de seninle geliyorum."

Tökezleyerek vestiyere girdiler, vücutları birbirine bastırıyordu. "Bu gece olağanüstü görünüyorsun," dedi Cord fısıldayarak.

"Daha fazla konuşmayalım." Eris Cord'un başını hızla çekip onu sertçe öptü.

Cord yanıt olarak öne doğru eğildi; Eris'in ağzı üstünde ağzı sıcaktı. Elleri yılan gibi Eris'in beline dolanmış, bluzunun etek ucuyla oynuyordu. Eris Cord'un bileğinin çıplak tenine dokunuşundan nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Öpüşmeleri derinleşti, daha ısrarlı bir hal aldı.

Eris çekilip geriye doğru adım atınca Cord öne doğru tökezledi. "Ne," diye nefes nefeseydi.

"Dans edeceğim," dedi Eris basitçe; bir yandan sütyenini sıkılaştırıp saçlarını düzeltiyordu. Hareketleri çevik, düzgün ve deneyimliydi. En sevdiği kısımdı; Cord'a Eris'i istediğini hatırlatıyordu. Onu biraz çaresizleştiriyordu. "Sonra görüşürüz."

Koridordan yürümeye başladığında Eris Cord'un, vücudunun hatlarını inceleyen bakışlarındaki ağırlığı hissedebiliyordu. Geriye bakmamak için kendini tuttu. Ama ağzının kırmızı bulaştırılmış köşesindeki izler, muzaffer bir sırıtışla yukarı kalktı.

WATT

“Neden burada olduğumuzu bir kere daha hatırlatır mısın?” Watzahn Bakradi -öğretmenleri dışında herkes Watt derdi- en yakın arkadaşı Derrick Rawls’la iletişim sistemi üzerinden bağlantı kurdu.

“Söyledim ya, kızlar buraya bayılıyor,” dedi Derrick. Sesi Watt’ın kulaklarındaki, mıymıntı bir caz ölçüsü çalarak kulüpteki diğer gürültüleri kesen antenlerce filtreleniyordu. “Bazılarımızın alabildiğimiz her yardıma ihtiyacı oluyor,” diye ekledi gücenmeden.

Watt tartışmadı. Sadece geçen saat boyunca yedi iletişim-talebi alırken Derrick tek bir tane alabilmişti. “Pekâlâ,” diye kabullendi. “Ben içecek bir şeyler almaya gidiyorum.”

“Gitmişken bana da bir bira getirir misin?” diye sordu Derrick; gözleri kapalı, kolları belirsiz bir ritimle sallanarak kendilerine doğru salınan esmer bir kızdaki gözlerini alamıyordu.

“Alırdım, ama yemezler.” Watt güldü. Barda kulakla-

rındaki müziği kapatıp kulübe yukardan bakmak için döndü; ayak sürüme sesleri ile fısıltı korosu sessizlikte ürkütücü biçimde yankılanıyordu.

Pulse'a gelmişledi; müziğin dış hoparlörlerden değil de her bir kişinin kulakantenine doğrudan patlatıldığı ortaKule'deki sessiz diskoya. Ama Pulse'la ilgili tuhaf olan şey, her kulakanteninin farklı bir müzikle beslenmesiydi: İki misafir aynı anda aynı müziği dinlemiyordu. Watt bunun, başkalarının ne dinlediğini bulmanın birçok kimse için eğlenceli olacağını düşünmüştü; bir yandan da kendileri yavaş bir müzikle sallanırlarken çıktıkları kişinin kulağında EDM çalması gerçeğine gülüyordu. Ama ona göre her şey herkesin dans pistinde tuhaf bir biçimde birbirinin üstüne yuvarlanmasından ibaretti.

Umursamazca geriye, dirseklerinin üzerine dayandı ve barın karşısında bir kızla göz göze geldi. Kız çok güzeldi, uzun boyluydu ve uzağa dikilmiş gözleriyle fidan gibiydi; kesinlikle Watt'ı aşıyordu. Ama onun gizli bir silahı vardı, gözlerini ayırmadan ne süreyle göz teması kurması gerektiğini tam olarak biliyordu. Nadia'nın tahminine göre kız birkaç saniyeye gelecekti; üç, iki...

Kulakantenleri iletişim ricası anlamına gelen iki bip sesi çıkardı. Başını sallayarak onay verdi ve kızın sesi kulaklarında çınlamaya başladı; telsiz bağlantı birbirleriyle doğrudan, kendi bireysel müzikleri üzerinden konuşmalarına imkân veriyordu, zaten Watt'ın müziği çoktan kapatılmıştı. "Bana bir içki alsana," dedi kız barda yanına ilişirken. Bu bir emirdi, soru değil. Bu kız Watt'tan ne kadar çekici olduğunu biliyordu.

"Ne içersin?" Watt barın yüzeyine tıklayınca dokun-

matik ekranlı bir menü aydınlandı.

Kız omuz silkip menü bloğu üzerinde daireler çizerek canlı renklerde baloncuklarla temsil edilmiş içki kategorileri arasında bakınmaya başladı. Bileğinin iç kısmında çiçek açıp ardından geri toplanan bir gül goncası dövmesi vardı.

“Tahmin et.”

Watt elini kızınkinin üzerine durdurmak için koydu. Kız bir kaşı kalkık halde kafasını kaldırıp ona baktı. “Doğru tahmin edersem, sen bana ısmarlayacaksın,” diye meydan okudu Watt.

“Elbette. Ama asla tahmin edemezsin.”

“Sanırım...” Bir süre kategorilere göz atarak çeşitli olasılıkları tartarmış gibi göründü. Ama kızın ne istediğini zaten biliyordu, menüde olan bir şey değildi. “Özel bir şey,” diye karara vararak diğerlerini bir kenara itip yazmak için bir klavye çıkardı: *Supya mürekkebinden martini*.

Kız başını geriye atarak kahkahalarla güldü. “Hile yaptın,” diye suçladı onu, gözlerini Watt’ın üzerinde yeni bir ilgiyle gezdirdi. Kız öne eğilip bardaki robotlardan içkilerini ısmarladı.

Watt sırtıttı. Dikkatlerin üzerlerinde toplandığını hissediyordu, herkes bariz biçimde böyle bir kızın ilgisini çekmek için ne söylediğini merak ediyordu. Watt kendine engel olamıyordu; bu kısmı seviyordu; üstü kapalı bir yarışmayı kazanmış gibi hissetmeyi seviyordu.

“Teşekkürler,” dedi kız ona doğru koyu bir bira kaydırırken.

“Ne istediğimi nasıl bildin?” diye sordu kız.

"Düşündüm, sıra dışı güzellikte bir kız için sıra dışı bir içki." *Teşekkürler Nadia*, diye ekledi sessizce.

Yerinde olsam bununla zaman kaybetmezdim. 2 ve 6 numaralı kızlar daha ilginçti, diye yanıt verdi Nadia -Watt'ın kuantum bilgisayarı- kelimeleri kontaklensleri arasından ışıldatarak. Yalnız olduklarında Nadia doğrudan kulaklarına söylerdi söyleyeceğini, ama Watt başkasıyla olduğunda yazması tercih edilmişti. Watt aynı anda iki sohbet sürdürmeyi çok kafa karıştırıcı buluyordu.

İyi, bu daha güzel, diye yanıt verdi Watt, cümlesini doğrudan Nadia'ya gönderirken zevkle gülüyordu. Nadia bütün düşüncelerini okuyamıyordu, yalnızca onun için düşünülmüş olanları okuyabiliyordu.

Potansiyel romantik eşler için seçim ölçütlerini yeniden kademelendir, yapılacaklar listesinde belirdi, bunun yanında erkek ve kız kardeşi için doğum günü hediyesi almak ile yaz okumaları yer alıyordu.

Bazen seni bu kadar eleştirel programlamasaydım, diye düşünüyorum. Watt Nadia'nın zihinsel mimarisini katı olarak eğer-ise mantığına göre değil de, dolambaçlı ve çağrışımsal düşünmeye göre yapılandırdı. Başka bir deyişle güçlü bir hesaplayıcı olmasındansa ilginç ve güzel konuşması daha önemliydi. Ama bugünlerde konuşma kalıpları iğneleme sınırları içinde kalıyordu.

Nadia neredeyse beş yıldır Watt'la birlikteydi; Watt onu MIT'nin yaz okulunda on üç yaşında burslu bulunurken yaratmıştı. Bunun teknik olarak yasa dışı olduğunu elbette biliyordu: Robbens oranı 3.0'ın üzerinde herhangi bir kuantum bilgisayarı yaratmak 2093'teki Yapay Zekâ olayından bu yana yasaklanmıştı. Ama o kolej kampü-

sünde, onu açıkça görmezden gelen daha büyük öğrenciler arasında öylesine yalnızdı ki, üstelik bir zararı da dokunmaz gibi gelmişti... Birkaç yedek parçayı kurcalayarak başlamıştı, kısa sürede azar azar bir kuantum süperbilgisayarı inşa eder buldu kendini.

Ta ki yaz okulundaki yetkili profesör onu gece geç vakit mühendislik laboratuvarında Nadia üzerinde çalışırken bulana kadar.

“Bu – bu şeyi imha etmen gerek,” demişti kadın; sesinden isteri tonu yükseliyordu. Korkuyla birkaç adım gerilemişti; Watt’ın bir kuant’la yakalanacak olursa ömür boyu hapse mahkûm edileceğini ikisi de biliyordu – muhtemelen kendi de sırf onu durduramamış olmaktan tutuklanırdı. “Yemin ederim, imha etmezsen seni ihbar ederim!”

Watt kafasıyla onaylayarak söylediği gibi yapacağına söz verdi, bir yandan da kendi aptallığına küfrediyordu. Nasıl böyle korunmasız bir ortamda çalışabilmişti? Profesör gider gitmez Nadia’yı telaşla daha küçük bir donanıma alıp onu ilk yerleştirdiği kutuyu parçalayarak sessizce profesöre verdi. Hapse girmek gibi bir arzusu yoktu. Üstelik profesörden iyi bir tavsiye mektubu alarak birkaç yıl içinde MIT’ye girmek istiyordu.

Yaz okulu sona erdiğinde Nadia yumruğu kadar kübik bir çekirdekten oluşuyordu. Onu bir ayakkabının içinde bavuluna sıkıştırarak gizlice Kule’ye geri soktu.

Watt’ın -Nadia’yla birlikte- bilgisayar korsanlığı kariyeri böyle başladı.

Watt’ın arkadaşları ve sınıf arkadaşlarıyla oyalanarak başladılar; özel mesajlarını okuyup, veri akışlarına girerek komik, suçlayıcı özel şakalar gönderiyorlardı. Ama

zamanla Watt elinde ne kadar güçlü bir bilgisayar bulunduğunu anlayarak cesaretlendi. Nadia yeniyetmelerin şifrelerini kırmaktan çok daha iyisini yapabiliyordu; binlerce satırlık şifreleri bir milisaniyeden kısa sürede tarayarak zayıf tek bir sıralanım bulup bir güvenlik sistemini kırarak onları içeri sokabiliyordu. Nadia'yla silahlanarak her türlü yasak bilgiye ulaşabiliyordu. Yeterince dikkatli olursa bundan para da yapabiliyordu. Watt Nadia'yı yıllarca düzenli olarak daha küçük, saklaması kolay donanımlara yükselterek yatak odasında gizli tuttu.

Sonra, iki yaz önce Watt normal gibi görünen bir bilgisayar korsanlığı işi aldı; bir sabıka kaydı silme talebi. İş ödeme kısmına gelince, aldığı mesajlar tuhaf biçimde tehdit edici bir hal almaya başladı – öyle ki Watt müşterinin her nasılsa Nadia'yı bilmesinden şüphelenmeye başlamıştı.

Watt birdenbire, çok korktu. Genellikle yakalanırsa ne olacağını düşünmemeye çalışırdı, ama şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu anlamıştı. Elinde yasa dışı bir kuant bulunduruyordu ve onu hiçbir zaman bulunamayacağı bir yerde saklamak zorundaydı.

Nadia'yı cebine sokup şehir merkezine giden ilk monoraya atladı.

Güney İstasyonu'nda inerek başka bir dünyaya adımını attı; darmadağın bir pasajlar labirenti, imlenmemiş kapı boşlukları ve sıcak, yağlı kızarmış buğday cipsi satan el arabaları. Kule'nin çelikten yapısı tepede belli belirsiz görünüyor, gelişigüzel yayılan şehri -Houston Caddesi'nin güneyindeki mahalleyi- gölgede bırakıyordu.

Watt rüzgârın aniden şiddetlenmesiyle gözlerini kır-

pıstırarak suya doğru döndü. Uzun süre önce sular altında kalan Battery Park üzerindeki su ürünleri kafeslerinde sarı, yeşil dubalar alçalıp yükseliyordu. Yosun ve kril yetiştirmeleri gerekiyordu, ama Watt birçoğunun denizanasında üretilip aşırı derecede bağımlılık yaratan ilaçların yapımında kullanılan okyanus bitkileri yetiştirdiğini biliyordu. Başını eğik tutarak aradığı kapı aralığını buldu ve içeri adımını attı.

“Yardımcı olabilir miyim?” İriyarı bir adam öne doğru adım attı. Saçları kafa derisine yakın kesilmişti, gri plastik bir ceket ve ameliyat eldivenleri giymişti.

Adının Dr. Smith olduğunu söyleyen bu adam, ilaç temizleme, parmak ucu yerleştirme, hatta retina nakli gibi yasa dışı ameliyatlar yapmakla ün salmıştı. Yapamayacağı hiçbir şey olmadığını söylerlerdi. Ama Watt ne istediğini anlattığında, doktor kafasını salladı. “İmkânsız,” diye homurdandı.

“Emin misiniz?” diye karşı çıktı Watt, bir yandan cebine uzanıp incelenmesi için Nadia’yı çıkarıyordu. Donanımı avuçlarında yanıyormuş gibi sıcaktı.

Smith gönülsüzce bir adım daha yaklaşıp iç çekti. “Kuant’ın *bu* olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet.” Watt aniden derinden bir tatmin duydu. Nadia oldukça etkileyiciydi.

“Pekâlâ,” dedi Smith tereddütle. “Denerim.” Ameliyat eldivenlerinden birini çıkarıp elini uzattı. Altı parmaklıydı.

“Maharet arttırıcı,” diye böbürlendi, Watt’ın bakışlarını fark edince. “Ameliyatlarda yardımcı oluyor; sol elimle kendim yaptım.”

Watt doktorun altı parmaklı elini sıkıp, bu çılgın fikrin işe yaraması için dua ederek Nadia'yı ona verdi.

Pulse'taki bara yaslanarak Watt parmaklarıyla sağ kulağındaki hafif şişliğin üzerinden geçti; o günden geriye kalan tek kanıttı. Bazen hâlâ ameliyatın başarılı olmasına inanamıyordu. Artık Nadia hep onunlaydı – Smith'in onu yerleştirdiği şakak lobunun ucunda, gücünü Watt'ın kan dolaşımındaki piezoelektrik basınçtan almaktaydı. Sonuçta yetkililer izlerini sürmedi, ama Watt bu şekilde daha güvende hissetmişti. Kötü bir şey olsaydı kimsenin aklına Watt'ın beyninde bilgisayar aramak gelmezdi.

“Buraya sık gelir misin?” diye sordu Supya Mürekkepli Martini Kızı. Martinisinden ufak bir yudum alırken mormusu sıvı bardakta fırtına toplanması gibi girdaplarla dönüyordu.

Watt'ın kontaklenslerinde birden birkaç satırlık bir metin parladı. Kız kendinden bir yaş büyüktü, civardaki kolejin sanat bölümünde lisans öğrencisiydi.

“Gözlem yapmak için buraya gelmeyi seviyorum,” dedi Watt. “Sanatımda bana yardımcı oluyor.”

“Sanatçı mısın? Sanatın hangi dalı?”

Watt iç geçirdi. “Şey, ağırlıklı olarak üç boyutlu heykel yerleştirmeleri üzerine çalışıyordum, ama bu aralar biraz fazla yapıldıklarını düşünüyorum. İşlerime biraz daha işitsel unsurlar katmayı düşünüyorum. Burada olma nedenlerimden biri de bu; insanların müziğe verdiği tepkileri okumak için geliyorum.” Kızın gözlerinin içine bakmak için döndü; kız bakışının gücünden gözlerini kırptı. “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Watt.

“Kesinlikle katılıyorum,” diye fısıldadı kız, aslında Watt gerçekten bir görüş bildirmemişti. “Düşüncelerimi okuyor gibisin.”

Bu, Nadia’nın beyninde bulunmasının yan etkisiydi; Watt bunu öngörmemişti. İşlemden önce Watt’ın vuruş ortalaması tam olarak buydu: Ortalamaydı. Zeytinimsi altın gibi parlayan cildi ve koyu renk gözleriyle çirkin değildi, ama öyle pek uzun boylu ya da kendinden emin değildi. Nadia’ya sahip olmak bunların tümünü değiştirdi.

Elbette, burada ortaKule’de -Derrick’le birlikte *gerçekten* yaşadıkları yerden neredeyse bir buçuk kilometre yüksekte- herkesin oldukça havalı kontak lenslere gücü yeterdi. İstersen, biriyle konuşurken kontak lenslerinden araştırma yapabilirdin, ama soruyu yüksek sesle söylemen gerekirdi. Gelen bir çağrıyı kafa sallayarak kabul etmek ya da göz kırparak fotoğraf çekmek gibi programlı birkaç komut dışında kontak lensler hâlâ sesle çalışıyordu. Kgs’de ya da evde mırıldanmak normal olsa da sohbetin ortasında kontak lenslere komut vermek kesinlikle iyi değildi.

Nadia farklıydı. Watt’ın kafasının içinde olduğu için, Watt’ın verdiği adıyla “transkraniyal telepati durumu” üzerinden, yani Watt’ın soru *düşünüp* Nadia’nın yanıtlamasıyla iletişim kurabiliyorlardı. Watt kızlarla konuşurken Nadia sohbeti takip edebiliyor onu aynı anda konuyla ilgili bilgilerle besleyebiliyordu.

Örneğin Supya Mürekkepinden Martini Kızı vakasında Nadia on milisaniye içinde kızla ilgili tüm araştırmaları yapmıştı. Kızın tüm aramalarına girmiş, kayıt yaptırdığı yerleri, arkadaşlarının kimler olduğunu bul-

muştı; kızın bilgi akışı arşivindeki on iki bin sayfanın tümünü de okumuş, Watt'ın bu sohbeti sürdürmek için yapması gerekenleri hesaplamıştı. Artık Watt kendinden emindi, hatta sakindi, çünkü tam olarak söylemesi gereken şeyi her zaman biliyordu.

Martini Kızı bardağının sapını boş boş döndürürken Watt'ı inceliyordu. Watt kızın fazla atılgan tiplerden hoşlanmadığını, ilk hamleyi kendi yapıyormuş gibi hissetmek istediğini bildiği için sessiz kaldı. Beklenildiği gibi...

“Buradan çıkmak ister misin?”

Kız çok güzeldi. Yine de Watt otomatik olarak, “Elbette, hadi gidelim,” derken heyecanlanmamıştı bile.

Bir elini aşağı kızın beline kaydırıp girişe doğru ilerlerken diğerlerinin kıskanç bakışlarını fark ediyordu. Genelde böyle zamanlarda dik başlı rekabetçi damarının kabardığını hisseder, zafer heyecanı duyardı. Şimdi umurunda değildi. Her şey öngörüldüğü gibi, çok kolay olup bitmişti. Kızın adını şimdiden unutmuştu; kız ona iki kez söylediği halde.

“Kazananın laneti,” diye fısıldadı Nadia kulakantennelerine; Watt tonundan bundan zevk aldığını duyduğuna yemin edebilirdi. “Muzaffer kişi tam olarak istediğini almıştır, yine de umduğunu bulamamıştır.”

AVERY

“Zay, Daniela Leon’la konuşuyor.” Leda gözlerini kısmış, altlarında duran siyah fırfırlı elbise giymiş diğer kıza bakıyordu. Daniela başını arkaya devirip bir eliyle hafifçe Zay’in koluna dokunarak gürültülü bir şekilde Zay’in az önce söylediği şeye gülüyordu.

Avery Zay’in kiminle konuştuğuna pek aldırmasa da Leda’nın bakışlarını izledi. “Tamam. Buna gerek yok.”

“Hem bu garip elbiseyle ne olduğunu anlamamız gerekiyor? Matador mu?” diye çıkıştı Leda Avery’ye dönerek.

“Sanırım, Fransız hizmetçi kostümü?” diye kendiliğinden söyledi Avery; dirseğinin yanında süzülen hava bardak altlığının üzerinde duran içkisine uzanırken gülmemek için kendini tutuyordu.

Ama Leda dinlemiyordu. İçine kapanmış, kendi kendine mırıldanıyordu; muhtemelen Daniela’dan intikam almayı tasarlıyordu. Oysa, bu tipik Leda’ydı; Avery’ye hakaret edildiğini düşündüğünde tepkisi hızlı ve uzlaşmaz olurdu. Onun arkadaşlığının işaretiydi bu ve Avery bunu böyle kabul etmişti, çünkü arkasında nasıl bir sevgi, azalı

bir sadakat olduğunu biliyordu. Hep, *umarım, seni hiçbir zaman kızdırmam*, diye şaka yapardı Avery, Leda da çok komik bir fikirmiş gibi gözlerini devirip gülerdi sadece.

İki arkadaş Cord'un tam merdivenlerin üzerindeki ikinci kat sahanlığında duruyorlardı. Avery'nin gözleri alttaki kalabalık odayı tarıyordu. Aşağısı daha önce ona bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söyleyen çocuklar yüzünden fazla boğucu gelmişti. Öne doğru tırabzana yaslanmıştı, başının üzerindeki hologram onu izlemişti; minik mikrouçucular onun hareketlerini takip etmek üzere programlanmıştı.

Herkes oradaydı. Kember Brown'un üzerindeki karmaşık Viking zırhı esmer, kaslı omuzlarıyla olağanüstü duruyordu. Işık Laura Saunders'ın dekolte korsan yeleğinin tüm payetlerini yakalıyordu. Sonra asansörcü üniformasıyla Leda'nın ağabeyi Jamie vardı, karmakarışık yüz kıllarıyla kaplıydı.

"Jamie'nin sakalından n'aber?" diye Leda'ya sordu Avery eğlenerek.

"Sorma," diye onayladı Leda; gözleri her zamanki odağını bulmuştu. "Geçen gün ilk gördüğümde ben de iğrendim."

"Geçen gün?" diye tekrar etti Avery; kafası karışmıştı. "Jamie bütün yaz seninle değil miydi?"

Leda bir an bocaladı, Avery'nin fark edeceği kadar çabuk. "Elbette benimleydi. Yani üniformayla gördüğümde, demek istiyorum. Biliyorsun, üniforma gerçek – gitti gerçek bir asansörcü üniforması aldı."

Leda'nın sözleri yeterince normaldi. Sesindeki gariplikle ilgili Avery kuruntuya kapılmış olmalıydı, değil mi? "Bir içki daha alacağım," diye karar verip bardağını bara doğru geri yolladı. "Sen de ister misin?"

“Ben almayayım,” diye itiraz etti Leda. Bardağı hâlâ neredeyse tamamen doluydu. Düşünebiliyor musun, diye farkına vardı Avery, Leda bütün gece boyunca neredeyse hiç içmemişti. “Hızlanman gerek galiba,” diye sataştı.

Yine aynı duraksamayı gördü. Aşağıdan tırmanan sesler sanki birden çoğaldı. “Parti formuma henüz dönemedim, sanırım,” diye yanıtladı Leda, ama kahkahası boştu.

Avery en yakın arkadaşını izledi; siyah topuklarında ki minik fiyonkları inceleyerek ileri geri kımıldanışında bir şey vardı. Bir şeyle ilgili yalan söylüyordu.

Bunu fark etmek Avery’nin içini acıttı biraz. Leda’yla birbirlerine her şeyi anlattıklarını sanıyordu. “Bana anlatabilirsin, biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Leda çabucak, oysa kendi de söylediğine inanıyormuş gibi değildi.

“Bu yaz gerçekten nerdeydin?” diye bastırdı Avery.

“Boş ver, tamam mı?”

“Söz veriyorum...”

Leda’nın ağzı çizgi gibi, sert bir şekilde kasıldı ve ardından söylediklerini soğuk, resmi bir tavırla söyledi. “Gerçekten. Boş ver dedim.”

Avery biraz canı yanmış halde irkildi. “Neden bana anlatmadığını anlamıyorum.”

“Evet, işte, bazen konumuz seninle *ilgili* olmuyor, Avery.”

Avery cevap vermeye başlarken aşağıda bir şamata koptu, selam sesleri yükseliyordu. Merakla aşağıya baktı – ve tüm bu karmaşanın ortasındaki şahsı gördü.

Her şey durdu, oda birden havasızlaştı. Avery düşünmeye çabaladı. Yanında Leda’nın şaşkınlıkla donup kaldığını hissetti, ama arkadaşına bakamayacak kadar

uzun süre gözlerini gördüğü şeyden ayıramadı.

O dönmüştü.

“Atlas,” diye fısıldadı, ama o duymadı, elbette.

Kör bir şekilde merdivenlerden aşağıya koştu, geçmesi için kalabalık yol açıyordu, yüzlerce göz üzerindeydi, muhtemelen fotoğraf çekiyor, doğru veri akışına yüklüyorlardı. Hiçbirinin önemi yoktu. Atlas eve dönmüştü.

Sonra kendini Atlas’ın kollarında buldu, yüzünü omuzlarına gömüyor, normal davranış kuralları onu uzaklaşmaya zorlamadan önceki tek bir kıymetli dakika boyunca o tanıdık kokusunu içine çekiyordu.

“Döndün,” dedi aptallaşmış bir halde, gözleri tepeden tırnağa onu içiyordu. Buruşuk bej bir pantolon ile denizci kazağı giymişti. Hatırladığından daha güçlü görünüyordu, açık kahverengi saçları daha uzundu, küçükken olduğu gibi kulaklarının etrafından kıvrılıyordu. Onun dışında her şey aynıydı: çikolata renkli gözleri yoğun kirpiklerle çevrelenmişti, erkeksi olmak için neredeyse fazla yoğundu bu kirpikler; burnu boyunca çiller serpilmişti; alt dişlerinden birinin biraz yamuk oluşu, mükemmel olmadığını hatırlatıyordu. Anne-babası on iki yıl önce onu eve getirdiklerinde Atlas’ta sevdiği şeylerden biri de buydu – gerçek, gözle görülür kusurlarının oluşu.

“Döndüm,” diye tekrarladı. Çenesi boyunca kaba bir kirli sakal gölgesi görülüyordu. Avery’nin elleri uzanıp ona dokunmak için güçlü bir isterk duydu. “Nasıl gidiyor?”

“Nerdedin?” Kendi sesiyle irkilip sesini alçalttı. Atlas’ın bütün bu zaman boyunca ailesine nereye gittiğini söylemediğini Leda dışında hiç kimse bilmiyordu.

“Her yerde.”

“Ya,” söyleyebildiği tek şey bu olmuştu. Atlas’ın yakınındayken mantıklı düşünceler oluşturmak zordu. Kollarına geri koşup bir daha bir yere gitmemesi için ona sıkı sıkı sarılmak istedi; ellerini omuzlarının üzerinde dolaştırıp gerçekten burada olduğundan, gerçekten *gerçek* olduğundan emin olmak istedi. Bu yaz o kadar ilerleme kaydetmişken, şimdi yine ona uzanıp dokunma isteğiyle bıraktığı yerdeydi işte.

“Ee, eve dönmene sevindim,” diyebildi sonunda.

“Sevinsen iyi olur.” Yüzü geniş, sakın bir gülümsemeyle aydınlandı; sanki on ay boyunca yok olup, kimseye bir şey söylemeden bir partide görünürmek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

“Atlas...” diye ne söylemek istediğinden emin olamamıştı. Öyle endişelenmişti ki. Güvenliği için, kuşkusuz, ama daha kötüsü aklında bir yerde bulunan – bir daha asla dönmeyecek olmasından duyduğu o korkunç, sürekli korkuydu.

“Evet?” dedi Atlas yumuşakça.

Avery bir adım ileri attı. Bedeni içgüdüsel olarak yakınında olmak için tepki veriyordu; tıpkı çok uzun süre karanlıkta kalıp sonunda gün ışığına kavuşan bir bitki gibi.

“Fuller!” Ty Rodrick hızla gelip Atlas’ın sırtına vurdu. Diğer hokey arkadaşları da geldi; yüksek sesle onu öne doğru çekiyorlardı.

Avery itiraz etmemek için kendini tutup geri çekildi. *Normal davran*, diye hatırlattı kendine. Karmaşanın üzerinden gözleri Atlas’ın kollarıyla kenetlendi ve Atlas ona göz kırptı. *Sonra*, diye ağzını oynattı.

Avery kafasıyla onayladı, kendine verdiği tüm sözleri çiğniyor, onu yine seviyordu.

LEDA

Leda çantasını Cord'un banyosundaki mermer tezgâha bırakıp aynadaki yansımasına baktı. Topuzla toplanmış saçları tüylerle süslenmişti ve siyah balerin kostümü bedenine tam da doğru yerlerden yapışmıştı; öyle ki bir göğüs dekoltesi yanılısaması bile yaratmıştı. Gerçek, yasa dışı tavuskuşu tüyleri tütüsünün eteklerine serpilmişti. Leda parmaklarını aralarında dolaştırmak için aşağıya uzandı. Bunları getirtmek için verdiği rüşvetlere kesinlikle değermişti.

Leda güzel olmadığını uzun zaman önce kabullenmişti. Çok sertti, bütünüyle keskin hatlar ve dar açılardan oluşuyordu ve göğüsleri canını sıkacak kadar küçüktü. Yine de annesinin o hoş kahverengi cildine, babasının dolgun ağzına sahipti. Yüzünde de ilgi çekici bir şey vardı; parlak, sağlam zekâsı insanların iki kez bakmalarına neden oluyordu.

Her yerinin karıncalanmasına neden olan o tedirginlik hissini göz ardı etmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Neredeyse mümkün olabilirmiş gibi gelmiyordu, yine de

bunca aydan sonra nihayet olmuştu işte.

Atlas geri dönmüştü.

Birden kulakantenlerinde müzik çalmaya başladı, geçen bahar Avery'yle takıntı haline getirdikleri pop şarkısının neşeli melodisi duyuluyordu. Yine Avery'nin aradığını bildiren zil sesi. Leda çağırışı geri çevirmek için başını salladı. Avery'nin onu aradığını biliyordu, ama en yakın arkadaşıyla henüz yüzleşemedi; hele Leda'nın ona daha önceki patlamasından sonra. Aslında öyle olmasını istememişti; yalnızca gergindi ve rehabilitasyonla ilgili savunmaya geçiyordu. Avery de neden zorlamayı bırakıp ona biraz nefes alacak yer bırakmıyordu. Leda bu konuyu konuşmak istemiyordu.

Özellikle şimdi olmazdı; her şeyden önce, yaşadığı o yıkımın asıl nedeni geri dönmüşken; üstelik her zamanki kadar güzelken.

Toparla kendini, dedi Leda kendi kendine. Refleks olarak çantasına uzanıp dudak parlatıcısını çıkardı ve tekrar sürdü, sonra da başını dik tutarak partiye geri döndü. Atlas'ın tekrar canını sıkmasına izin vermeyecekti. Bunu tekrar kaldıramazdı, bir daha olmazdı.

"Leda." Cord ona ayak uydurarak yanı başına gelmişti; göğsünü çapraz kesen bir kuşakla koyu renk bir kostüm giymişti. "Uzun zaman oldu. Görüşemedik."

"Selam," dedi Leda sakınarak. Cord'un yanındayken kendine olan güvenini her zaman kaybeder gibi oluyordu. Avery ile Eris'in aksine onu çocukluğundan beri tanııyordu; hele birkaç sene önce ondan xenperheidren almak için yardım istediğinden beri sanki üstünlük ondaymış gibi hissediyordu.

“Yazın nasıl geçti?” diye sordu Cord; yanlarından geçen bir tepsiye uzanıp atomik tek içkilerden alıp bir tane de Leda’ya uzattı. İçkisini dikmeden önce de, “Şeref,” diye ekledi.

Leda’nın parmakları berrak sıvı dolu bardağın etrafında kıvrıldı. Bu gece içmeyeceğine dair annesine söz vermişti. Cord onu izliyor, tereddütünü eksiksiz olarak görebiliyordu. Alay edercesine zevkle bir kaşını kaldırdı.

Sonra Leda arkalarından tanıdık bir kahkaha patlaması duydu – Atlas geçiyordu. *Neden olmasın?* diye düşündü Leda birden; bir atomikle tekrar xenperheidren patlatmaya geri dönecek değildi herhalde. İçkiyi dudaklarına götürdü ve tek yudumda içti. İçki boğazını yaktı, ama bundan zevk almamış değildi.

“Senden neden hoşlandığımı şimdi hatırladım,” dedi Leda bardağı bir yere bırakırken.

Cord onaylayarak güldü. “Bu yaz özledim seni, Cole. Tüttürme arkadaşım yanımda olsa fena olmazdı doğrusu.”

“Bırak bunları. Birlikte kafanı güzelleştirebileceğin bir sürü insan var etrafında.”

“Hiçbiri senin kadar ilginç değil,” diye ısrar etti Cord. “Bir şeyler aldıkça herkes salaklaşıyor.”

Rahatsız olarak Leda’nın aklı o bildik uyarıya gitti. *Xenperheidren olmadan da yeterince zekiyim*, dedi kendi kendine, ama bu sözler kulağına birkaç gün önce olduğu kadar inandırıcı gelmedi. Bir bahane mırıldanarak dönüp partinin içlerine doğru gitti. Balerin eteğindeki tüyler yerde iz bırakarak dökülmeye başlamıştı.

Gerçekten, nerdesin? diyerek Avery’ye titreşim gönderdi. Avery Leda’nın ara sıra Cord’la tüttürdüğünü bilmi-

yordu -Leda da ona söylemek istemiyordu- ama şimdi onu görmek Leda'nın sakinleşmesine yardımcı olabilirdi.

“Leda?”

Umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak yavaşça döndü, ama umursuyordu elbette.

Atlas eski hokey arkadaşlarından oluşan bir grupla duruyordu. Çocuklara bir şeyler mırıldanıp ona doğru gelirken Leda kıpırdamadan bekledi. “Selam,” dedi Atlas basitçe.

Leda sinirlenmişti. Son kez görüştüklerinde dünyanın öbür ucunda bir jakuzide çırılçıplaktılar; şimdi tüm söyleyebildiği buydu.

“Eee, nerelerdeydin?”

Atlas gözlerini kırıştırdı. “Bir yıl mola verip, seyahat ettim.”

“Bana bu saçmalıklarla gelme.” Leda kollarını kavuşturdu. “Gerçeği biliyorum, tamam mı?”

“Ashında ben...”

“Yaptığın şey çok boktandı, öylece çekip gitmen. Özellikle olanlardan sonra – biliyorsun.” Leda'nın aklı birden o geceye gitti, Atlas'ın ona dokunuşunu, karların üzerlerine düşüp bedenlerinin sıcaklığıyla buluşunca eriyişini hatırladı. Bu anılarla kızardığını hissetti.

“Fuller!” diye haykırdı Henry Strittmeyer. “Şişe çevirme oynamaya başlıyoruz! Çabuk buraya gel.”

“Bir dakika.” Atlas'ın gözleri Leda'nınkilere kenetlenmişti. “Bir şeyler söylemene sevindim, Leda. Yokluğum süresince seni çok düşündüm.”

“Yaa?” dedi Leda sakınarak, fazla ümide kapılmama-ya çalışıyordu.

“Sana özür borçluyum.”

Leda tokat yemiş gibi hissetti. “Bana hiçbir şey borçlu değilsin,” dedi çabuk çabuk, savunmaya geçerek. *Aptal*, diye azarladı kendini, Atlas’ın onu özlediğini düşünmüştü; oysa bütün düşünebildiği ona *borçlu* olduğuymuş. Tanrım. Bu sözcükten nefret ediyordu. Romantik olmaktan en uzak şeydi.

Derin bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. “Şişe çevirmece oynamak ister misin?” diye sordu Atlas biraz sonra.

“Hayır.” Her şey çok normalmiş gibi Atlas’ın yanına oturup, belki de zorla öpüşmeleriyle sonuçlanacak bir oyun oynamak, isteyeceği son şeydi. “Avery’yi bulmam gerek,” diyerek reddetti. “Az önce gördüğümde sarhoştun sanki.”

“Ben de seninle geleyim,” diye teklif etti Atlas, ama Leda çoktan geçmek için onu kenara itmişti bile.

“Merak etme,” dedi çabuk çabuk, hole doğru giderken. “Ben hallederim.”

Atlas’a karşı hissettiği çekim yoğun ve güçlüydü; tıpkı Catyan’da, bedenleri iç içe geçmiş halde Atlas onun bir parçasıymış gibi hissederken olduğu gibi. Aslında şimdi de onu o zaman olduğundan daha iyi anlamıyordu. Belki de hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Birden Leda’nın midesi burkuldu, başı öfkeyle zonk-luyordu. Sanki içerden bir şey onu zorluyormuş gibi hissediyordu; tıpkı eskiden yüksek bir yerden ansızın aşağı indiğinde olduğu gibi.

Oradan bir an önce çıkması gerekiyordu. Hemen.

Yüzüne mekanik bir gülümseme yapışmış halde,

Cord'un evini dolduran kalabalığın arasından kendine yol açmaya çalıştı ve bulabildiği ilk hava taksisine kendini attı.

Eve vardığında Leda neredeyse çıldırmış gibiydi. Hızla holden geçip odasına girdi, kapıyı açık bırakarak kendini lavanta kokulu aroma terapi yastığına atıp yüzünü gömdü ve birkaç derin, çaresiz nefes aldı. Sıcak gözyaşları gözlerinin kenarına iğne gibi batıyordu. Tanrım, ahmağın tekiydi. Atlas'ı bir görmekle bu kadar kolay yolundan sapıp sinir krizine sürüklendiğine inanamıyordu.

Sonunda Leda kendini makyaj masasının koltuğuna attı. Makyajını -ve gözyaşlarını- haşın, öfkeli hareketlerle silmeye başladı. Bedeni öylesine gergindi ki, neredeyse titriyor gibiydi.

Kapısından belli belirsiz bir tıklama geldi. "Leda?" Ilara Cole kızının kapısında belirmişti. "Parti nasıldı?"

"Beni beklemene gerek yoktu." Leda arkasını dönmemişti, annesiyle aynadan göz göze gelmişlerdi. Ilara'nın Leda'yı uyumadan beklediği hiç olmazdı.

Annesi bu yorumu duymazdan geldi. "Bilgi akışlarına yüklenen fotoğraflardan bazılarını gördüm," diye ısrar etti Ilara, neşeli olmaya çalıştığı açıkça görülüyordu. "Bütün kostümler olağanüstü görünüyordu. Hele Avery'yle ikiniz harikaydınız!"

Leda makyaj sandalyesinde dönüp ayağa kalktı, ellerini birden yumruk yapmış sıkıyordu. "Şimdi de beni gözetlemeye mi başladın? Bu sene bana güveneceğini söylemiştin diye hatırlıyorum!"

"Sen de partiye gitmene izin verirsem içmeyeceğine söz vermiştin!"

Leda geri çekildi, annesinin sesi yumuşadı. “Özür dilerim,” diye devam etti Ilara. “Ama Leda aptal değilim. Atomığın kokusunu buradan alabiliyorun. Ne düşünmemi bekliyorsun?”

“Sadece bir tane içtim,” dedi Leda kısaca. “Bildığım kadarıyla bu tam olarak xenperheidren âlemi yaptığım anlamına gelmiyor.”

Ilara elini Leda’nın omzuna koydu, ama Leda onu itince, yenilgiyle elini indirdi. “Leda, lütfen,” dedi yumuşakça. “Elimden geleni yapıyorum. Tekrar sana güvenmek *istiyorum*. Ama güven kazanılır. Görebildiğim kadarıyla sen bu konuda pek bir çaba göstermiyorsun.”

“Pekâlâ,” dedi Leda donuk bir ifadeyle annesinin sözünü keserek. “Parti harikaydı. Gitmeme izin verdiği için teşekkürler. Bir dahakinde içmeyeceğime söz veriyorum.”

İkisi de ne söyleyeceğini bilmeden birbirlerine baktılar. İkisinin yüzünden de sevgi okunuyordu, ama dikkatliydi de. Birbirlerinin yanında nasıl davranacaklarını artık bilemiyorlardı.

Sonunda Ilara iç çekip döndü. “Eğlenmene sevindim. Sabah görüşürüz.” Arkasından kapı kapanırken tık etti.

Leda elbisesini aniden çekip yalpalayarak harf desenli pijamalarını giydi. Avery’ye çabucak bir titreşim gönderip daha önce öyle patladığı ve erken çıktığı için özür diledi. Sonra yatağına kıvrıldı. Düşünceler birbirini kovalıyordu.

Avery ile Atlas’ın hâlâ partide olup olmadığını merak etti. Partiyi erken terk etmesi garip mi olmuştu? Daha önceki olaydan ötürü Avery ona kızmış mıydı? Avery neden Leda’nın hayatındaki bazı şeylerin özel olabileceğini kabul etmiyordu? Hepsini yetmiyormuş gibi şimdi bir de

aptal annesi her hareketini bilgi akışlarından gözetlemeye başlamıştı. Leda Ilara'nın böyle şeylere bakabildiğini fark etmemişti bile.

Bilgi akışını düşünürken Atlas'inkine yetişmeye karar verdi; aslında ne bulacağını şimdiden biliyordu. Kesin, her zaman olduğu gibi anlaşılmazdı. Tanıdığı çocukların çoğu hayatlarını bilgi akışlarında yaşarken, Atlas'ın profilinde büyük annesi ve babasının sahil evinde çekilmiş eski bir fotoğrafı ile sevdiği birkaç özlü sözden başka bir şey yoktu.

Leda bu herkesin görebildiği profilin ötesini bir görebilse; mesajlarını, eski kayıtlarını ve dünyayla paylaşmadığı başka her şeyi. Ne *düşündüğünü* bir öğrenebilseydi, belki o zaman tüm bunları geride bırakıp hayatına devam edebilirdi.

Ya da belki onu geri kazanabilirdi, diye fısıldadı bir parçası; görmezden gelemediği bir parçası.

Leda karnının üstüne dönüp, yılgınlıkla yumruklarını çarşafına doladı – o anda aklına öyle basit bir fikir geldi ki; fikir ya çok parlaktı ya da çok aptal.

Atlas okunması zor biriydi belki, ama onu çözmenin başka bir yolu olabilirdi.

AVERY

Partide geçen birkaç saatten sonra Avery kendini Cord'un mutfağındaki içki dolabının önünde buldu. Oraya neden geldiğinden pek emin değildi: Belki en üst rafta sırasını almış altın varaklı bourbon için ya da yasa dışı eski içki zulası için. Boş bardağındaki buz parçalarını döndürerek durdu. İki boş bardak olduğunu fark etti; iki elinde birer bardak vardı.

Atlas dönmüştü. Avery'yi gördüğündeki ifadesi -o *sonra* sözü- kafasında dönüp duruyordu. Eve dönmesini o kadar uzun süre çaresizce beklemişti ki, şimdi nihayet döndüğünde Avery bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Böylece en iyi eylem planının olabildiğince sarhoş olmak olduğuna karar vermişti. Belli ki başarılı olmuştu.

Kapı itilip açılınca bir ışık oku karanlığı delip geçti. "Avery?"

Cord. Sadece düşünceleriyle yalnız kalmak isteyen Avery iç geçirdi. "Selam. Harika bir parti," diye mırıldandı.

"Al bakalım, adamına içelim," dedi Cord ve ona kul-

bundan tutabilmesi için bourbonu uzattı. Cord uzun, yavaş bir yudum aldı. Gözleri loş ışıktaki parlıyordu.

“Kime?” diye sordu Avery hızla. Cord bir şekilde biliyor olabilir miydi? Eğer anlayacak biri varsa, diye düşündü belirsizce, bu Cord’dan başkası olamazdı. Avery’yi ezel-den beri tanıyordu. Üstelik kendi de en çılgın, çarpık gerçeği düşünebilecek kadar berbat durumdaydı.

“Kim seni böyle kızdırıp, canını sıktıysa, İki-Yumruklu Fuller’ı ortaya çıkardıysa ona. Bu kişi Zay Wagner değil. Bunu ben bile söyleyebilirim.”

“Bazen gerçekten adi olabiliyorsun, biliyorsun değil mi?” dedi Avery düşünmeden.

Cord bir kahkaha patlattı. “Biliyorum. Ama öylesine harika partiler veriyorum ki insanlar beni bunun için affedebiliyorlar. Tıpkı senin iffetli geçinip, anlaşılma-z olmanı affettikleri gibi. Çünkü sen dünyanın en güzel insanısın.”

Avery ona kızmak istedi, ama bir şekilde yapamadı. Belki de tüm bu acı alay katmanlarının altında Cord’un aslında nasıl bir insan olduğunu bildiği için.

“Çocuk olduğumuz zamanları hatırlıyor musun?” dedi Avery birdenbire. “Çöp bacasına tırmanmam için bana kafa tutmuştun da sonra orada sıkışıp kalmıştım hani? Güvenlik robotları gelene kadar orada yalnız kalmayayım diye benimle beklemiştin.”

İçki dolabının ışıkları söndü. Hareket sensörleri söndüğüne göre uzun bir süredir hiç kıpırdamadan durmuş olmalıydılar. Cord gölgeden başka bir şey değildi artık.

“Evet,” dedi sessizce. “Eee?”

“Artık hepimiz çok değiştik. Değil mi?” Avery kafasını

sallayıp mutfak kapısını iterek koridora çıktı.

Geçen bahardan beri görmediği herkese selam verip, sürekli iki bardağından içerek amaçsızca partide döndü durdu bir süre. Atlas'ı -ya da Leda'yı- düşünmekten kendini alamıyordu. Leda bütün yaz boyunca nerede olabilirdi ki, bunu Avery'ye söylemek istemesin. Neler oluyorsa olsun Avery bu konuda bu kadar ısrar edip Leda'yı açıkça üzdüğü için çok kötü hissediyordu. Partiyi böyle erken terk edip gitmek Leda'nın yapacağı bir şey değildi. Avery, Colelara gidip Leda'ya bakması gerektiğini biliyordu, yine de Atlas hâlâ oradayken gitmeyi düşünemiyordu. Aynı geçen onca aydan sonra, onun yakınında olmayı istiyordu.

Daha önce olanlar için özür dilerim. Yarın görüşelim mi? diye Leda'ya mesaj göndererek, suçluluk hissini bir kenara itti.

Sonunda Atlas'ı alt kattaki kütüphanede şişe çevirmece oynarken buldu. Şişeyi döndürürken masaya doğru eğilmişti, kirpikleri elmacıkkemikleri üzerinde belli belirsiz gölgeler bırakıyordu. Avery yıllardır şişe çevirmece oynamamıştı; -Cord'un verdiği başka bir partide, yine bu odada- on dört yaşında oynadığı o oyundan beri. Gözlerini kapasa, üç yıl önce değil, sanki dün olmuş gibi hissedecekti.

Oynayacağı için çok gergindi. Kimseye söylemediği halde ilk kez içki içiyordu ve ilk kez şişe çevirmece oynayacaktı. Daha önce kimseyle öpüşmemişti. Ya fark etselerdi?

"Hadi acele et, Fuller!" diye kıyameti koparmıştı son sınıflardan Marc Rojas, Avery duraksadığı için. "Çevir, şunu!"

"Çevir! Çevir!" diye tezahürat yapmaya başlamıştı

odanın gerisi de. Masanın ortasına yansıtılan holografik kadranı döndürmek için, Avery dudaklarını ısırarak uzandı.

Ok bulanıklaşarak odanın etrafında döndü. Herkes ilerleyişini görmek için öne doğru eğilmişti. Nihayet yavaşlamaya başladı ve Breccan Doyle'un önünde durdu. Avery iskemlesinin ucunda kendini topladı.

Geriye kalan son momentumuyla ok Atlas'a kaydı.

Oyunun kumanda paneli onları odanın geri kalanından saklamak için, ışığı kırıp ses dalgalarını saptırarak oturdukları yere derhal bir Mahremiyet Konisi yansıttı. Fotonların -havuzdaki su yüzeyi gibi hafifçe dalgalanıp bükülen- parlak duvarının ötesinde onlar onu göremeseler de Avery diğerlerini görebiliyordu. Muhtemelen oyunu yeniden başlatıp oku döndürmek için oyun paneline doğru bağırıp el sallıyorlardı. İki kardeşin koninin içinde bulunmasının eğlenceli bir tarafı yoktu ne de olsa, değil mi?

"İyi misin," diye sessizce sormuştu Atlas. Elinde yarım şişe atomik vardı ve şişeyi Avery'ye uzatmaya çalışıyordu, ama Avery başını salladı. Zaten kafası karışık ve alkol Atlas'a olan hislerini tehlikeli bir yöne doğru saptırmaya başlamıştı.

"Daha önce kimseyi öpmedim. Beceremeyeceğim," diye ağzından kaçırıp sinivermişti. Onu bunu söylemeye iten şey neydi?

Atlas atomikten uzun bir yudum alıp onu dikkatle bir yere koydu. Övgüye değer bir şekilde gülmedi. "Üzülme," dedi sonunda. "Çok iyi öpüşeceğine eminim."

"Ne yapacağımı bilmiyorum bile!" Koninin dışından Avery Atlas'tan çok hoşlanan Tracy Ellison'ı gördü, kızgının olduğu belliydi."

“Yalnızca tecrübeye ihtiyacın var.” Atlas gülümseyip omuz silkti. “Kusura bakma, burada Breccan yerine ben varım.”

“Dalga mı geçiyorsun? Ondansa...” Avery durdu. Cümlesini tamamlayamazdı.

Atlas merakla ona baktı. Alnı Avery’nin anlayamadığı bir ifadeyle kırıışmıştı. “Aves,” dedi, ama sanki soru sorar gibiydi. Avery’ye yaklaşıp eğildi. Avery nefesini tutmuştu...

Görünmezlik konisi çözölüp gerçekliği içeri soktu.

Avery bu neredeyse gerçekleşecek öpücüğün gerçek mi, hayal mi olduğundan hiçbir zaman emin olamadı. Şimdi böyle anılara kapılmış halde Atlas’a bakarken, bakışlarını hissetmiş olacak ki Atlas da başını kaldırıp ona baktı. Ama kendi de o geceyi düşünmüş müydü, buna dair bir işaret göstermedi. Yalnız bir an durup onu inceledi, sonra sanki bir karara vardı. “Bu tur ben yokum,” dedi, oyundan ayrılıp Avery’nin durduğu yere doğru yürüdü.

“Hey.” İçkileri yavaşça ellerinden çekip bir masaya koydu. Avery elinde onlarla durduğunu unutmuştu. Hafifçe öne doğru sendeledi.

“Seni eve götürmemi ister misin?” Atlas sallanmasını durdurmak için ona doğru uzandı. İşte her zamanki gibiydi; Avery’ye söyletmeden Atlas onun ne istediğini bildirdi. Bir şey hariç elbette, hiçbir zaman bilemeyeceği bir şey hariç.

“Evet,” dedi Avery biraz fazla çabuk.

Atlas başını salladı. “Hadi gidelim öyleyse.”

Cord’un evinden çıkıp Atlas’ın çağırıldığı hava taksiye bindiler. Avery arkasına yaslanıp, o manyetik itme siste-

minin tanıdık uğultusunun üzerine çökmesine izin vererek gözlerini kapadı. Atlas'ın nefes alıp vermesini dinledi. *Gerçekten burada*, diye kendi kendine söyleyip durdu. Bu onun rüyalarından biri değildi.

Bininci kattaki çatı katına vardıklarında Avery elbisesi hâlâ üzerindeyken arkaya, yatağına düştü. Biraz başı dönüyordu. Avery'nin krem renkli kocaman yorganının köşesine yerleşirken. "İyi misin?" diye sordu Atlas.

"Mmm-mmm," diye mırıldandı Avery. Burada yarı karanlıkta Atlas'la yalnızken aylardır olmadığı kadar iyiydi. Atlas biraz kenara kaykıldı. Avery gözlerini kapadı. Şimdi burada onunla yatakta otururlarken onun kendini eve getiren yeni tanıştığı bir oğlan olduğunu varsayabiliirdi. Avery çok yalnız olduğu ve ona zamanları olmadığı için annesi ile babasının daha o beş yaşındayken evlat edindikleri biri değil.

"Buraya ilk gelişini hatırlıyor musun?" diye sordu. Avery oyun odasında yerde oturmuş oyuncak bebeğinin saçlarını tararken ön kapı açılmış ve kapıda annesi belirmişti; ümit dolu, şaşkın görünen bir oğlanın elinden tutuyordu. "Bu Atlas," demişti annesi ve oğlan ona belli belirsiz gülümsemişti. O andan itibaren Avery onu delicesine sevdi.

"Elbette hatırlıyorum," diye sataştı Atlas. "Benden seninle, doğru parka gitmemi ve korsan gemisi gibi yapman için hava kaykayınla seni arkamdan çekmemi istemiştin."

"Hiç de bile!" Avery şakadan kızmış gibi dik dik bakmak için dirseklerine yaslandı.

"Önemli değil. Pek aldırmamıştım."

Avery geriye yastıklarına yaslandı. Ne garip, hayatın-

da Atlas'tan önce de bir zamanı olmuştu. Artık bu ona mümkünmüş gibi gelmiyordu.

Atlas'ın, "Aves?" dediğini duydu. "Bilmem gereken bir şey olsa bana söylerdin, değil mi?"

Gözlerini açıp Atlas'ın yüzüne baktı; öylesine net ve dürüsttü ki. Gerçeği ima etmiyordu – ediyor muydu? Hayır olamazdı. Hiçbir zaman sahip olamayacağı bir şeyi istemek, ne demek bilemezdi; o hissi bir kere kabul ettikten sonra, bir daha kabul etmemiş olmayı istemek ne kadar imkânsızdı.

"Dönmene sevindim. Seni özledim," dedi Atlas'a.

"Ben de."

Aralarındaki sessizlik uzayıp gerildi. Avery uyanık kalmak, Atlas'ın varlığını içine çekmek için savaşıyordu, ama uyku onu aşağı çekiyordu. Bir süre sonra Atlas ayağa kalkıp koridora doğru yürüdü.

"Seni seviyorum," dedi ve kapıyı çekip arkasından kapattı.

Bu ifadenin etrafında duaymışçasına kıvrılıp *ben de seni seviyorum*, diye fısıldadı kalbi.

ERIS

Ben eve gidiyorum, diye Cord'a mesaj attı Eris ve cevabını bekleme zahmetine katlanmadı. Parti dağılmaya başlayınca Cord'un evi de boşalmaya başlamıştı; insanlar çiftler halinde ya da yalnız olarak sendeleyerek evlerine gidiyorlardı. Baktığı her yerde Eris efsanevi bir gecenin döküntülerini görüyordu; etrafa saçılmış bardaklar, kaybolmuş kostüm parçaları ve kırık hayal tetikleyiciler.

Eris bu kadar uzun kalmayı düşünmemişti. Bir gruptan ötekine geçerek zaman hissini tümüyle kaybetmişti. Cord'un nerede olduğundan emin değildi ve birden onu aramaya çıkamayacak kadar tükenmiş hissetti. Tüm istediği temizlenmek için bir buhar banyosu ile bin ilmekli çarşafıydı.

Eris kapıya doğru ilerlerken bir yandan da boş boş mesajlarına göz atıyordu, evden birkaç cevapsız çağrı geldiğini fark edip irkildi. Zaman göstergesi birkaç saat önce geldiklerini gösteriyordu -dans pistindeydi; kafasını ileri geri sallayarak onları duymazdan geldiğini hatırlıyordu-

ama o sırada çağrılarının anne-babasından geldiğini fark etmemişti. Neler olduğunu merak etti.

1985'teki evine vardığında Eris kapıyı elinden geldiğince yavaş açtı; bir elinde siyah ayakkabıları, diğerinde ise el çantası vardı. İçeri adımını attığı an bir şeylerin ters gittiğini anladı. Işıkların ayarı en açık durumdaydı ve oturma odasından korkunç boğuk bir ses geliyordu. *Aman Tanrım*. Bu annesiydi, ağlıyordu.

Eris ayakkabılarını gürültüyle yere bıraktı.

"Eris?" Caroline başını koltukta kıvrılıp yattığı yerden kaldırdı. Üzerinde hâlâ gece elbisesi vardı; beyaz yastıkların üzerinde çok güzel kızıl bir soru işareti.

Eris annesine sarılıp yakın olmak için ona doğru koştu. Birden küçükken annesi ile babasının partilerden döndüğü zamanları düşündü. Eris annesinin topuklarının koridorda tıkırdayışını duyardı -tuhaf biçimde bu sesi her zaman rahatlatıcı bulurdu- ve ne kadar geç olursa olsun Caroline her zaman Eris'in saçlarını taramaya gelir ve ona o gece gördüğü bütün harikulade, büyülü, yetişkin şeylerini anlatırdı. Eris annesinin sesini dinleyerek ne çok kez uykuya dalmıştı?

"Tamam, her şey yolunda," dedi Eris yumuşakça, oysa öyle olmadığı ortadaydı. Gözlerini tedirgin biçimde evin içinde gezdirdi. Babası neredeydi?

"Hayır, hiçbir şey yolunda değil." Caroline derin bir nefes aldı ve doğrudan Eris'e bakabilmek için geri çekildi. Maskara dolu gözyaşları yüzünden aşağı siyah nehirler kazımişti. "Çok üzgünüm."

"Ne oldu?" Eris dik oturabilmek için annesinden geri kaçtı; bu hareketi istediğinden kaba kaçmıştı. "Babam nerde?"

"O... gitti." Caroline kucağında kenetlenmiş ellerini, muhteşem elbisesinin buruşmuş kıvrımlarını inceleyerek aşağıya baktı.

"Gitti ne demek?"

"Bugün yaptırdığın DNA testini hatırlıyor musun?"

Eris sabırsızca başını salladı. Elbette hatırlıyordu; sayamayacak kadar çok test yapmışlardı; yanağından çubukla örnek vermişti, bir çubuğa çişini yapmıştı ve gerçek mürekkeple o kadar çok eski moda kâğıda imza atmıştı ki, alışkın olmadığı bu hareket yüzünden eline kramp girmişti.

Bir şey söylemeden Eris'in annesi sehpanın üzerine tıkladı; evdeki diğer bütün yüzeyler gibi bu sehpanın da dokunmatik ekran özelliği vardı. Birkaç çabuk el hareketinden sonra mesajları arasından eklenmiş bir dosyayı çekti. Eris bakmak için öne eğildi.

Eris'in DNA'sı bütün ihtişamıyla orada dosyalanmıştı; üzerindeki kollar gerçek dışı bir ciklet pembesiydi, ama Eris hızla göz gezdirirken onu atlayıp çoktan alttaki tıbbi sözcükler ve grafikler karmaşasına gelmişti. Kendi DNA'sını zaten dosyada bulunan babasınıninkiyle karşılaştırdıklarını biliyordu, yine de şimdi gördüklerini anlamlandıramıyordu. Tüm bunların onunla ne ilgisi olabilirdi?

Gözleri en alttaki bir satıra takıldı -uyum yüzdesi: % 0,00- ve dengesini bulmak için bir yere tutundu. Durumu kavrayışı çirkin, yapış yapış bir biçimde boğazını sarıyordu.

"Bu doğru olamaz." Dikleşerek oturdu, sesi gitgide daha yüksek çıkıyordu. "Laboratuvar sıralamayı berbat etmiş. Arayalım, bir daha yapınlar."

"Bir daha yaptılar. Yanlış bir şey yok." Sanki annesi çok

uzaklardan konuşuyor gibiydi, sanki Eris suyun altındaymış ya da bir kum dağının altına gömülmüş gibiydi.

“Hayır,” diye tekrar etti Eris, gözü bir şey görmüyordu.

“Doğru, Eris.”

Caroline’ın sesindeki kesinlik Eris’in her yanının buz kesmesine neden oldu. Sonra DNA’sının neden uyuşmadığını, annesinin neden şaşırmış gibi görünmediğini anladı. Sonuçta Eris babasının kızı değildi.

Annesi babasını aldatmış ve geçen on sekiz yılda bunu sır olarak saklamıştı.

Eris gözlerini kapadı. Tüm bunlar gerçek değildi. Olamazdı. Eğer gözlerini kapalı tutarsa her şey kötü bir rüya gibi geçip gidecekti.

Annesi elini uzattı ve Eris onun ayaklarına kapandı, bunu yaparken sehpa devrilmişti. İkisi de sehpayı bakmadı. Yalnızca birbirlerine baktılar, anne ile kızı, acı verici biçimde birbirlerine benziyorlardı – oysa Eris için hiç bu kadar yabancı olmamışlardı.

“Neden?” diye sordu, çünkü aklına gelen tek sözcük buydu. “Neden bana bunca yıl *yalan* söyledin?”

“Ah, Eris. Böyle olmasını...seninle ilgili değildi...”

“Dalga mı geçiyorsun? *Tabii* ki benimle ilgili!”

Caroline irkildi. “Demek istediğim o değil. Sadece... Everett’la aramda her ne geçerse geçsin – hiçbirisi senin hatan değil.”

“Biliyorum, çünkü *senin* hatan!”

İkisi de konuşmadı. Sessizlik Eris’in kulak zarlarını kazıyordu.

“Babam nereye gitti? Ne zaman geri gelecek?” diye sordu sonunda.

“Emin değilim.” Annesi iç geçirdi. “Üzgünüm, Eris.”

“*Kes şunu söylemeyi!*” Artık Eris çığlık çığlığaydı. Elinde değildi; annesinin bir daha özür dilediğini duymak istemiyordu. Hayatta en güvendiğin insanın sana tüm hayatınla ilgili yalan söylediğini öğrenince özrün bir anlamı kalmıyordu.

Annesi bütünüyle sessizdi. “Bunun sana ağır geldiğini biliyorum, çok sorun olmalı. Yanıtlamaya hazırım...”

“Senin de açıklamalarının da Tanrı *belasını* versin,” diye her sözcüğü vurgulayarak Eris sözünü kesti.

Annesi incinip sarsılmış olarak geri çekildi, ama Eris görmezden geldi. Aklından annesiyle olan tüm anılarının üzerlerinden geçiyordu: İlkokula giderken onu uyandırmak için annesi Eris’in yatağına sokulur, sonra onunla birlikte uykuya dalınca babası ikisini birden uyandırmaya gelir, kızlarının uyuyan güzeller olduklarını söyleyerek gülerdi. Noel akşamları Noel baba için neredeyse tamamen çiğ hamurdan yaptıkları kurabiyeleri ağacın altına koyarlar, sonra babası, Eris Noel babanın gerçek olmadığını öğrendikten çok sonra bile, gecenin bir yarısı kalkıp hepsini yerdi. Her yıl doğum gününden önce, Caroline bir doktor randevusu uydurup Eris’i erkenden okuldan alır, birlikte alışverişe gidip Eris’e hediyelerini seçerler ardından da Bergdorf’un yerine çay içmeye giderlerdi. “Annen süper bir insan,” derdi diğer kızlar, çünkü hiçbirinin annesi eğlence olsun diye kızının okuldan çıkmasına izin vermezdi. “Evet, biliyorum,” derdi Eris. “O mükemmel biridir.”

Şimdi hepsi sahteymiş gibi geliyordu. Her hareketi, her *seni seviyorum*’u; hepsi hayatını alttan alta destekleyen o çirkin yalanla boyalıymış. Eris kafası karışmış halde

gözlerini kırpıştırarak annesinin o tanıdık yüzüne baktı. “Yani, tüm hayatım boyunca biliyordun,” dedi acı acı.

“Hayır, emin değildim.” Annesinin gözleri akıtamadığı yaşlarla dolmuştu, ama onları tutabilmeyi başardı. “Hep Everett’ın olduğunu düşündüm – umdum. Ama şimdiye kadar hiçbir zaman kesin olarak bilemedim.”

“Öyleyse, hangi akla hizmet DNA testi yaptırmama izin verdin?”

“Öyle bir test olduğunu bilsem yaptırır mıydım sanıyorsun?” diye haykırdı annesi.

Eris ne söyleyeceğini bilmiyordu. Annesinin böyle bir şeyi kendine, babasına, *ailelerine* nasıl yapabildiğini anlayamıyordu.

“Lütfen, Eris. Her şeyi yoluna koymak istiyorum,” diye başladı Caroline, ama Eris kafasını salladı.

“Benimle konuşma,” dedi yavaşça ve dönüp gitti.

Eris sendeleyerek, muazzam bir daire şeklindeki odasının bir köşesine yerleştirilmiş yuvarlak yatağına varabildi her nasılsa. Şaşkınlık ve korku tehlikeli bir girdap gibi göğsünde dönüp duruyordu. Nefes alamıyordu. Birden yakası hâlâ annesinin gözyaşlarıyla nemli olan bluzunu tutup acımasızca başından çıkarıp attı, sonra çaresiz, perişan bir nefes aldı. Bluzunun dikişyerinden bir yerden yırtıldığını duyar gibi olmuştu.

Yardımcı olabilir miyim? diye kontaklenleri harekete geçti. “Kapa çeneni!” diye homurdandı Eris, derhal itaat edip sustular.

Everett Radson babası değildi. Bu gerçek kafatasında ateş edilmiş gibi acıyla sekip duruyordu. Zavallı babası – laboratuvar sonuçlarını aldığı anda ne dediğini merak etti.

Şimdi nerdeydi? Bir otelde mi, hastanede mi? Gidip onunla konuşmak istedi, ama onunla yüzleşmeye hazır değildi de. Onu gördüğünde -tüm bunlarla gerçekten yüzleştiğinde- her şey değişmiş olacaktı; hem de sonsuza dek.

Eris gözlerini kapadı, ama dünya etrafında dönüp durmaya devam ediyordu. Bu gece sarhoş bile değildi. Hayatının zincirlerinden boşandığını hissetmek böyle bir şey olmalı, diye düşündü acıyla.

Doğrulup, tuhaf bir kopma hissiyle odasını inceledi. Baktığı her yerde pahalı şeyler vardı – her zaman taze kalan güllerle kristal vazosu, narin rengârenk giysilerle soyunma odası, özel yapım parlak teknolojik parçalarla donatılmış makyaj masası. Hayatının tüm tuzakları, onu Eris Dodd-Radson yapan şeyler bunlardı.

Yastıklarına dayanmaya kalktığında sivri bir şey kulağına batınca yüksek sesle küfretti. Annesinin küpeleri. Onları tamamen unutmuştu.

Eris sağdaki küpeyi çıkarıp avucunda tuttu. Öyle güzeldi ki: Yaklaşmakta olan bir fırtınanın gözü gibi renk helezonlarıyla parlayan camdan bir küre. Babasından annesine güzel, ender bulunan, pahalı bir hediye. Birdenbire küpe ve temsil ettiği her şeyin dayanılmaz biçimde sahte olduğunu hissetti Eris.

Kolunu geri çekip küpeyi tüm gücüyle duvara attı. Milyonlarca parçaya dağılarak patladı; yere dağılan parçaları gözyaşı gibi parlıyordu.



RYLIN

Cord'un partisinden dağılan son misafirler de bekleyen hava taksiye sendeleyerek bindiklerinde Rylin rahatlayarak derin bir nefes aldı. Gece sonsuz gibi görünmüştü – bazı heriflerin ona nasıl baktıklarını görmezden gelerek bütün o sarhoş çocukların pisliğini temizlemişti. Tükenmiş haldeydi ve başı komünalin etkisiyle zonklamaya devam ediyordu. Ama Tanrı'ya şükür işini bitirmişti.

Kollarını başının üstünde gererek Cord'un oturma odasındaki pencerelere yürüdü ve aklıkla uzaktaki ufuk çizgisine baktı. Onun evindeki manzara panelleri öylesine eskiydi ki, artık pencere gibi görünmüyorlardı bile; daha çok aşırı parlak güneşi ve aşırı yeşil ağaçlarıyla sahte bir manzaranın cafcaflı resim taslağı gibiydiler. İşte monoray durağı boyunca bir pencere vardı -Rylin'in atıştırma büfesi Crayne Bulvarı'nda, Manhattan ile Jersey arasındaydı- ama orası bile gökyüzünü kapatan dev çelikten bir karakurbağası gibi çöken Kule dışında bir şey görmek için fazla kapalıydı. İçgüdüsel olarak yüzünü pencereye

dayadı. Ağrıyan alnını rahatlatan bir serinlik hissetti.

Sonunda Rylin kendini oradan koparıp üst kata yöneldi, Cord'la görüşüp buradan defolup gitmek istiyordu. Yürüdükçe arkasından kapanıp önünde açılmaya başlayan ışıklar koridor boyunca asılı duran antika resimleri aydınlatıyordu. Lüks havlular ve tüm yüzeyleri dokunmatik ekranlarla dolu muazzam bir banyonun yanından geçti. Felaket, muhtemelen *zemin* bile dokunmatik ekrandı: Ağırlığını okuyup ses komutuyla ısınabildiğine Rylin bahse girerdi. Buradaki her şey en iyisi, en yenisi ve en pahalısıydı – baktığı her yerde para görüyordu. Biraz daha hızlı yürümeye başladı.

Hologramlı çalışma odasına vardığında Rylin duraksadı. Duvarda yansıtılan beklediği gibi bir aksiyon tutulması ya da salakça bir komedi filmi değildi. Eski aile videolarıydı.

"Ah, hayır. Sakın!" diye bağıırıyordu Cord'un annesi canlı üç boyutlu videoda.

Dört yaşındaki Cord sırtarak elinde bir bahçe hortumu tutuyordu. *Bu neredeydi acaba*, diye merak etti Rylin, *bir yerde tatilde mi?*

Cord bir damla pişmanlık göstermeden hortumu annesine çevirirken, "Ayyy!" demişti. Annesi bronzlaşmış kolları havada gülüyor, koyu renk saçları denizkızlarınıninki gibi suyla aşağı dökülüyordu. Rylin ne kadar güzel olduğunu unutmuştu.

Cord hevesle öne doğru eğildi; deri koltuğunun neredeyse ucuna gelmişti. Babası Cord'un küçüklük halini bahçenin etrafında kovalarken dudaklarının etrafına bir gülümseme yerleşti.

Rylin bir adım geri çekildi. Sadece...

Ayağının altındaki zemin çatırdayınca Cord birden başını kaldırdı. Video o anda kesildi.

“Ö-Özür dilerim,” diye kekeleydi Rylin. “İşimi bitirdiğimi haber vermeye gelmiştim. Yani çıkıyorum.”

Cord’un gözleri yavaşça Rylin’in kıyafeti üzerinde gezindi, dar blucini, dekolteli gömleği ve bileklerindeki fosforlu bileziklere baktı.

“Eve gidip, değişmeye vaktim olmadı,” diye ekledi Rylin; kendini ona neden açıklamaya çalıştığını pek anlayamadan. “Önceden haber vermedin.”

Cord hiçbir şey söylemeden gözlerini dikmiş bakıyordu. Rylin birden Cord’un onu tanımadığını fark etti. Neden tanısındı ki? Yıllardır birbirlerini görmemişlerdi; Cord’un annesi ile babası Rylin’in ailesini hediye ve kura-biye vermek için çağırdığı o Noel’den beri. Rylin, kapalı kış bahçesinde oynamanın ona ve Chrissa’ya ne kadar büyülü geldiğini hatırlıyordu; annesinin tatillerde ortaya çıkardığı o kar küresi oyuncağının gerçek hayattaki modeli gibiydi. Cord bütün o süre boyunca kendini unutmuş halde bir hologram oyunuyla oynamıştı.

“Rylin Myers,” dedi Cord en sonunda; sanki Rylin ücretiyle çağırılmamış da, şans eseri partiye dalıvermiş gibi. “Nasılsın?” Cord başıyla yanındaki yeri gösterdi; bağdaş kurup oturmak için bacaklarını çekerek oraya çöküvermesine Rylin kendi de şaşıtı.

“Arkadaşlarının tacizlerini bir kenara bırakırsak, harikayım,” dedi düşünmeden. “Özür dilerim,” diye ekledi sonra çabucak, “uzun bir geceydi.” Hiral ve grubun geri kalanının nerede olduğunu, yokluğunu sonunda fark edip

etmediklerini merak etti.

Cord, “Eee, aslında çoğu arkadaşım değil,” dedi sakince. Cord kaykılırken Rylin yakası düğmeli gömleğinin altındaki omuzlarının dalgalanışını fark etmekten kendini alamadı. Birden Cord’un kayıtsızlığının aldatıcı olduğunu, alttan alta onu dikkatle izlediğini hissetti.

Bir an ikisi de gözlerini dikip kararmış ekrana baktı. Ne komik, diye düşündü Rylin; gecesinin burada Cord Anderton’la sonlanacağını daha önce söyleseler buna gülerdi.

“O nedir?” diye sordu Cord ve Rylin yine kolyesiyle oynadığını fark etti. Ellerini kucağına bıraktı.

Konunun böylece kapanacağını umarak, “Annemin-di,” dedi kısaca. Rylin bu kolyeyi annesine doğum günü hediyesi olarak vermişti, o günden sonra annesi de boy-nundan hiç çıkarmamıştı. Hastane kolyeyi geri gönderdiğinde hissettiği acıyı hatırladı Rylin; plastik bir torbaya sarılmış, neşeli bir turuncuyla etiketlenmişti. Annesinin ölümünün gerçek olduğunu o ana kadar kavrayamamıştı.

“Neden Eyfel Kulesi?” diye ısrar etti Cord; ilgilenmiş gibiydi.

Neden o kadar önemsiyorsun ki sanki, diye ani bir tepki vermek istedi Rylin ama kendini tuttu. “Aramızda bir şakaydı,” dedi sadece. “Bir gün paramız olursa bir Paris trenine atlayıp pahalı bir ‘Café Paris’de yemek yiyeceğimizi söylerdik.” Chrissa’yla birlikte nasıl mutfaklarını havalı bir Fransız kafesine dönüştürdüklerini anlatmaktan çekinmedi. Kâğıttan bereler yapıp yüzlerine annelerinin göz kalemıyla bıyıklar çizerlerdi ve korkunç bir Fransız aksanıyla “şefin spesiyalitesini” -o hafta artık hangi don-

muş gıda ucuzluktaysa- servis ederlerdi. Yorucu bir iş gününden sonra bunlar annelerinin gülümsemesini sağ-lardı.

“Peki hiç gidebildiniz mi?” diye sordu Cord.

Rylin neredeyse sorunun aptallığına gülecekti. “Kule’den hemen hemen hiç ayrılmadım.”

Ekran hologram videosuyla aydınlanınca birden oda-nın içine gülme ve su sesleri doldu. Cord çabucak videoyu kapattı. Annesi ile babasının yıllar önce ticari bir havayolu kazasında öldüklerini hatırladı Rylin.

“Bu videoların olması çok güzel,” dedi Rylin sessizli-ğin içinde. Onları paylaşmak istememesini anlıyordu; Chrissa’yla onda da bu videolardan olsa, o da aynısını ya-pardı. “Keşke bizde de annemin videosu olsaydı.”

“Üzgünüm,” dedi Cord alçak sesle.

“Böyle de iyi.” Rylin omuz silkti. Oysa iyi falan değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı.

Odada duyulan ani bir gurlama sesiyle gerilim düştü. Rylin sesin kendi karnından geldiğini anlayana kadar bi-raz zaman geçti. Cord merakla ona baktı. “Aç mısın?” diye sordu, oysa yanıtı belliydi. “Partiden kalanlara girişebili-riz, eğer istersen?”

“Evet,” dedi Rylin, sesi istediğinden fazla hevesli çık-mıştı. Öğle yemeğinden beri bir şey yememişti.

“Bir dahaki sefere yiyecek içecekçilerin getirdiklerini yersin,” dedi Cord hologramlı çalışma odasından çıkıp cam merdivenlerden aşağı inerlerken. “Sana söylediğimi zannediyordum.” Rylin Cord’un bir dahaki seferin olacağı fikrine nasıl kapıldığını merak etti.

Mutfığa geldiklerinde, buzdolabı Cord’a neşeyle bugün

şimdiye kadar dört bin kalori tükettiği bilgisini verdi; bunun yüzde 40'ı alkolden alınmıştı ve "2118 Kas Rejimi"ne göre daha fazla bir şey yememesi gerekiyordu. Buzdolabının teslim bölmesinde bir bardak su belirdi.

"Kas Rejimi. Benim de bunlardan bir tane edinmem gerekiyor," dedi Rylin ifadesizce.

"Sağlıklı olmaya çalışıyorum." Cord makineye döndü. "Misafir özel ikramı, lütfen," diye mırıldandı, sonra Rylin'e baktı, daha önce görmediği kadar kırmızıydı. "Eee, burada olduğunu kanıtlamamız için elini buzdolabına koyar mısın lütfen?"

Rylin avucunu buzdolabının üzerine yerleştirdiğinde kapıları görev bilinciyle açıldı. Cord rastgele kaplar çıkarmaya başladı, kabak çekirdeği sütü çubukları, yüz katmanlı lazanya ve taze böğürtlen büyüklüğünde elmalar çıkardı. Rylin Cord'un elinden bir kutu pizza konilerinden kapıp bir tane kopardı. Peynirliydi, kızarmıştı ve mükemmeldi, belki soğuk daha iyiydi. Cord ona bir peçete uzatınca sosun çenesine damladığını fark etti, ama nasılsa umursamamıştı.

Cord geriye doğru tezgâha yaslanınca, Rylin Cord'un omzu üzerinden bir şey görüp bir çılgılık attı. "Aman Tanrım. Şunlar Şeker Kankalar mı? Reklamlarda gösterdikleri gibi kafalarını kopardığında gerçekten hareket ediyorlar mı?"

"Hiç Şeker Kankan olmadı mı?"

"Hayır." Bir paket Şeker Kankalar Chrissa'yla yaptıkları haftalık mutfak alışverişinden pahalya geliyordu. Yenilebilen ilk elektronikler onlardı, her şekerin içinde mikroskopik radyo frekansları yayan kimlik etiketi vardı.

“Hadi.” Cord ona paketi fırlattı. “Dene bir tane.”

Rylin parlak yeşil bir şeker çıkardı ve onu olduğu gibi ağzına attı. Beklendiği gibi çiğnedi, sonra hiçbir şey olmayınca ters ters Cord’a baktı.

“Doğru yapmadın.” Cord gülmek için kendini zor tutuyor gibiydi. “Kafasını ya da bacaklarını koparman gerek. Öyle hepsini olduğu gibi yememelisin.”

Rylin başka bir şeker kapıp alt yarısını kopardı. Şekerin yukarıda kalan kısmında yer alan RFID* çipi ansızın yüksek tondan bir çığlık sesi çıkardı.

“Hadi be!” Rylin bağırp şekerin kafasını yere attı. Şeker ayaklarının dibinde kıvranmaya devam edince bir adım geri attı.

Cord güldü ve şekerin geri kalanını yakalayıp çöpe attı. Oradan da emilerek çöp ayırma merkezine gönderildi. “Al, bir tane daha dene,” dedi Cord paketi uzatıp. “Kafasını koparırsan çığlık atmazlar yalnızca hareket ederler.”

“Sağ ol böyle iyiyim.” Rylin bir tutam saçını kulağının arkasına atıp Cord’a baktı. Cord’un bakışlarındaki bir şey susmasına neden oldu.

Sonra Cord aralarındaki mesafeyi azaltarak Rylin’e doğru geldi ve eğilip ağzını onunkine yaklaştırdı.

Başta Rylin tepki veremeyecek kadar ürkmüştü. Cord onu yavaşça, arkasını tezgâha bastırarak, neredeyse kendinden geçmiş halde öptü. Tezgâhın kenarı sertçe Rylin’in kalçasına basınca Rylin birden kendine geldi. İki elini Cord’un göğsüne koyup onu sertçe itti.

Cord nefesi kesilip gözleri zevkle dans ederek geri-

* Radyo Frekansı ile Tanımlama (ç.n.)

ye doğru tökezlerken Rylin kollarını kavuşturmuştu. Cord'un dudaklarında bir gülümseme belirdi.

O bakışlardaki bir şey Rylin'in öfkeyle titremesine neden oldu. Bu durumda gülüyor olmasından ötürü Cord'a, bir şey yapmamasından – hatta şaşkın bir anında bundan *hoşlanmış* olmasından ötürü de kendine çok kızmıştı.

Hiç düşünmeden kolunu kaldırıp ona tokat attı. Tokatı havada kamçı gibi bir ses çıkarmıştı.

“Özür dilerim,” dedi Cord sonunda, acı verici bir sessizlikten sonra. “Durumu yanlış anlamış olmalıyım.”

Rylin Cord'un yüzünde kırmızı bir izin belirmesini izledi. Fazla ileri gittiğini düşündü. Bu gecenin ücretini bu yüzden ona ödemeyecekti. Bir hiç uğruna bu kadar çok çalışmıştı. “Hmm, gitmem gerek.”

Kapıdan çıkıp biraz gitmişti ki, holde ayak sesleri duydu. “Hey, Myers,” diye Cord arkasından bağırdı. “Yakala.”

Rylin dönüp bir paket Şeker Kankayı havada yakaladı.

“Teşekkürler,” dedi, kafası karışmış halde, ama kapı çoktan kapanıyordu.

Rylin Cord'un evinin kapısına yaslandı ve gözlerini kapadı. Saçaklanıp karışmış düşüncelerini toplamaya çalıştı. Ağzı çürümüş, kurumuş gibiydi. Cord'un sıkıca belinden kavradığı yeri hâlâ hissedebiliyordu.

Kızgınlıkla iç geçirip, Cord'un evinin girişine götüren üç tuğla basamağı indi ve karbon kaplama sokaklardan yürümeye başladı.

Eve giderken dört kilometre boyunca Şeker Kankaların kafalarını birer birer koparıp çığlıklarının boş asansör vagonunu doldurmasına izin verdi.

WATT

“Watt!” Ertesi gün eve girdiğinde minik pembe bir şey koridorda ona doğru yuvarlandı.

“Selam, Zahra.” Watt beş yaşındaki kız kardeşini kollarına alıp kaldırırken güldü. Esmer buklelerinde yapış yapış bir şey vardı ve tehlikeli bir şekilde kafasının tepesine yerleştirdiği bir kostüm tacı. Watt yerlerde sürünen pijama altının şimdi ancak baldırının ortasına geldiğini fark etti. Bir dahaki sefere ücreti ödendiğinde yeni bir takım almayı hatırlamaya çalışacaktı. Zahra kıkırdadı ve sabırsızlıkla Watt’ın kollarından sıyrılıp ikiz erkek kardeşi Amir’in plastik köpük bloklarla bir şeyler inşa ettiği oturma odasına koştu.

“Watzahn, sen misin?” Watt’ın annesi mutfaktan seslendi.

“Evet, anne?” Annesinin kendisine tam ismiyle hitap etmesi iyiye işaret değildi.

Istersen önce üstünü değiştir, diye önerdi Nadia, ama Watt kapıya varmıştı bile. Şirin yemek pişirilen yüzeyin

üzerinden uzanıp akşam yemekleri olan hazır eriştelerin üzerine su döktü. Watt ikizler doğmadan önce annesinin zorluklarla özenip İran yemekleri hazırladığı zamanları hatırladı: bol malzemeli kuzu güveçler, nar gibi kızarmış pideler ve üzerine sumak serpilmiş pilavlar. Sonra beklenmedik biçimde hamile kalınca baharat kokularının midesini bulandırdığını söyleyerek yemek yapmayı tamamen bıraktı. Ama ikizler doğduktan çok sonra bile evde pişirdikleri İran yemekleri hiç geri gelmedi. Artık yeterince zamanı olmuyordu.

Şirin ocağın kadranını en yüksek seviyeye getirip Watt'a döndü. "Bütün gün Derric'de miydin?" diye sordu; bir yandan geçen geceden kalan buruşuk giysilerine bakıyordu. Watt kızarmıştı. Nadia bir şey söylemedi ama onun *sana söylemiştim*, dediğini duyar gibi oluyordu.

"Evet, gece Derrick'de kaldım," dedi Watt annesine, ama annesi ona boş gözlerle bakıyordu. "Bugün yazın son günüydü, o yüzden şu oyunu bitirmeye çalıştık..." gibi fikirler birbirini kovalıyordu.

Bir bakıma doğruydı. Gece Supya Mürekkepli Martini kızında çok az kalmıştı – Nadia haklıydı; söyleyecek pek bir şeyi yoktu, bu yüzden Watt barı onunla terk ettiği için aptal gibi hissediyordu. Neredeyse hemen toz olup Derrick'e doğru yürüdü. Geceyi orada geçirdi ve sabah bagel dükkânından aldıkları dev gibi sandviçleri yiyip Derrick'in oturma odasındaki minik ekrandan futbol izlediler. Aslında Watt evden *kaçıyor* değildi. Yalnızca Derrick'in sürekli dikkat isteyen iki küçük kardeşi yoktu, o kadar. Derslerinden yüksek not aldığı sürece Derrick'in annesi ile babası istediği her şeyi yapmasına izin veriyorlardı.

“Bugün yardım edebilseydin iyi olurdu,” diye devam etti Şirin; sesi kızgın olmaktan çok yenilmiş çıkıyordu. “Bu öğleden sonra ikizlerin kontrole götürülmesi gerekiyordu. Seni bulamadığımdan onları kendim götürebilmem için Tashia’dan merkezdeki yerimi doldurmasını rica ettim. Şimdi o zamanı telafi edebilmem için haftanın geri kalanında çift mesai yapmam gerekiyor.”

Watt çok kötü hissetti. Pek ikna edici olmamakla beraber, “Beni arayabilirdin,” dedi, ama dün gece gelen bir aramayı duymazdan geldiğine oldukça emindi.

“O *holo** oyununu oynamakla çok meşguldün,” diye tersledi annesi, sonra iç geçirdi. “Boş ver. Kardeşlerini çağır yeter.” Kapı Zahra’nın daha heyecanlı ciyaklamalarını meydana çıkararak tekrar açıldığında kâseleri ve kaşıkları masaya koyuyordu. Birkaç dakika sonra Watt’ın babası belinin iki yanında bir ikizle mutfaktaydı. Genelde bundan çok daha geç saatlere kadar çalışması gerekirdi – akşam yemeğinde evde olması o günü başlı başına özel kılıyordu.

“Yemek hazır, Rashid.” Watt’ın annesi onu yanağına kondurduğu yorgun bir öpücükle karşıladı.

Hepsi küçük masanın etrafında toplastılar. Watt hazır erişte ile konserve sebzeleri tatmadan ağzına tıktırıyor; tadılacak bir tarafları da yoktu zaten. Kendini suçlu hissettirdiği için annesine kızgındı. Ara sıra deşarj olmak için ortaKule’de bir bara gitmesinin ya da yazın son gününde arkadaşıyla takılmasının nesi yanlıştı?

Zahra minik yumruklarını kafasına götürüp esnediği an Watt kuyruktaymış gibi ayağa kalktı. “Uyku zamanı

* Hologramın kısaltması (ç.n.)

monorayı kalkmak üzere! Herkes binsin!” diye kalın bir sesle anons etti.

“Çuf çuf!” Zahra ile Amir tren sesi çıkararak Watt’ın yanı sıra koşturdular. Gerçek monoray sessizdi elbette, ama ikizler tonlarca animasyon tren holosu izlerlerdi ve bu sesi çıkarmaya bayılırlardı. Watt’ın babası onları izleyerek gülümsedi. Şirin dudaklarını büzüp bir şey söylemedi.

Watt ikizleri koridorun sonuna kadar dolambaçlı bir hayali tren yolundan götürdü. Odaları minikti, yine de onunkinden büyüktü: Onlar doğmadan ve Watt o ofis kuytusuna taşınmadan önce burası aslında eskiden Watt’ın odasıydı. Loş ışık duvara sabitlenen ranzayı ancak aydınlatıyordu. Watt ikizlere daha çok elektrik vermeyi tekrar tekrar denedi, ama hiçbir zaman yeterli gibi gelmiyordu. Odasına kurduğu devamlı güç isteyen donanım yüzünden bunun kendi hatası olduğuna dair içinde gittikçe kaybolan bir şüphe vardı.

İkizlerin dişlerini lazerle temizlemelerine yardım edip onları yatağa soktu. Bir oda bilgisayarları yoktu elbette, ama Nadia ikizlerin nefeslerini ve göz hareketlerini izleyerek yapabildiği en iyi yaşamsal taramayı yaptı. Uyuduklarına onay verdikten sonra Watt sessizce kapıyı kapatıp koridorun sonundaki eğreti odasına gitti.

Minnetle ergonomik döner sandalyesine gömüldü -kapanmak üzere olan bir ofis alanından yürütmüştü- ve masasındaki odanın büyük bölümünü kaplayan yüksek çözünürlükteki ekranına tıkladı. Yatağı iyice köşeye itilmiş, giysileriye tavana yakın bir yerde hava kirişlerine sıkıştırılmıştı. Nadia’nın ekrana ihtiyacı yoktu elbette, her şeyi doğrudan Watt’ın kontaklenlerine yansıtıbi-

liyordu. Ama Watt i-Net'te olabildiğince bu şekilde sörf yapmayı seviyordu. Yine de tüm görüş alanını dijital kaplamayla değişmenin garip olduğunu düşünüyordu bazen.

Geçen gece Pulse'ta tanıştığı kızların mesajlarına göz attı, sonra hiçbirine yanıt vermeden hepsini sildi. Onun yerine "bilgi servisleri" iş ilanlarının bulunduğu en sevdiği karanlık internet sitesi olan H@cker Haus'a bağlandı.

Watt'ın ailesinin her zaman paraya ihtiyacı olmuştu. Annesi ile babası İsfahan'dan New York'a o doğmadan bir yıl önce taşınmışlardı, o zaman Kule daha çok yeniydi ve bütün dünya bundan heyecan duyuyordu: Dubai, Hong Kong, São Paulo, hepsi kendi bin katlı mega kulelerini inşa etmeden önceydi. Watt annesi ile babasının kendi iyiliği için, daha iyi bir gelecek şansı olsun diye göç ettiklerini biliyordu.

İşler umdukları gibi gitmedi. İran'dayken Watt'ın babası en iyi mekanik mühendislik okuluna gidiyordu, annesi ise doktor olarak eğitim görüyordu. Şimdi Rashid endüstriyel soğutma ve atık su sistemlerinin tamiriyle uğraşıyordu. Şirin ise evlerini ellerinde tutabilmeleri için bir bakımevinde bakıcı olarak çalışmak zorunda kalmıştı. Hiç şikâyet etmezlerdi, ama Watt onlar için kolay olmadığını biliyordu, uzun günler boyunca makinelere çekiç vurur ya da huysuz yaşlı insanlarla uğraşır sonra aşağıya gelip aileleriyle ilgilenirlerdi. Ve ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar elleri her zaman darda olurdu; özellikle şimdi ikizler büyürken.

Watt işte bunlar yüzünden kolej için para biriktirmeye başlamıştı. Yani MIT için: Mikrosistemler için mühendislik programları dünyanın en iyisiydi – aynı zamanda

Watt'ın bir gün BM ile NASA'nın elinde bulunan geriye kalan birkaç yasal kuant'tan biri üzerinde çalışabilmek için elinden gelenin en iyisi buydu. Güvenli olsun diye başka bir okula başvurmayacaktı. Annesi ile babası bu konudaki ısrarının inatçılıktan ya da aşırı güvenden kaynaklandığını düşündükleri için endişe duyuyorlardı, ama Watt'ın umurunda değildi; MIT'ye girebileceğini biliyordu. Asıl soru parasını nasıl ödeyeceğiydi. Burslara başvuruyordu ve şurada burada birkaç binlik kazandığı oluyordu, ama bunların hiçbirisi pahalı bir özel üniversitede dört yıl okumaya yetmezdi.

Böylece Watt başka bir şekilde para kazanmaya başladı: i-Net'in daha karanlık kısımlarına cüret edip örtmeceli olarak "bilgi hizmetleri" dedikleri iş ilanlarına yanıt veriyordu." Başka bir deyişle bilgisayar korsanlığı yapıyordu. Nadia'yla birlikte iş kayıtları üzerinde oynuyorlar, farklı okul sistemlerinde öğrencilerin notlarını değiştiriyorlar, hatta belirli kişiler tarafından aldatıldığını düşünen insanlar için arama kayıtlarına giriyorlardı. Yalnızca bir kere bir bankanın güvenlik sistemine girmeye çalışmışlardı, ama üzerlerine doğru atılan bir virüsü saptamasıyla Nadia kendini kapatınca, o iş de neredeyse anında sona ermişti.

Bundan sonra Watt *fazla* yasa dışı olan işlere bulaşmamaya çalıştı; elbette Nadia'nın varlığı dışında. Ama bulabildiği her işi alarak, kazandığı paranın büyük kısmını birikimine yatırıp geri kalanını annesi ile babasına veriyordu. Teknolojiyle arasının iyi olduğunu biliyorlardı; paranın internetten teknik destek işlerinden geldiğini söyleyince fazla sorgulamıyorlardı.

H@cker Haus'taki iş ilanları arasında esnemesini bastırarak tembel tembel dolaştı. Her zamanki gibi çoğu işi alabilmesi için ya fazla absürt ya da fazla yasa dışıydı, ama birkaçını sonra tekrar bakmak üzere işaretledi. İşlelerinden biri özellikle ilgisini çekmişti; kayıp bir kişi hakkında bilgi istiyordu. Bu tür işler söz konusu kişi hâlâ ülke içindeyse kolay oluyordu; Nadia ulusal güvenlik kamerasına gireli uzun zaman olmuştu; bu sayede yüz tarama sistemiyle insanları dakikalar içinde bulabiliyorlardı. Watt gerisini okudu bir kaşı merakla kalktı. Kesinlikle sıra dışı bir talepti.

İlanı yazan kişi geçen yıl boyunca kayıp *olan*, ama bir süre önce dönmüş biri hakkında bilgi istiyordu. *Tüm bu zaman boyunca nerede olduğunu, eve neden döndüğünü öğrenmem gerek*, diye talep ediyordu bu kişi. Yeterince kolay görünüyordu.

Watt hemen bir yanıt yazdı, kendini Nadia olarak tanıttı -tüm korsanlık işlerinde kullandığı isim buydu, çünkü, eh neden olmasındı?- yardım etmekten mutluluk duyacağını yazdı. Geriye yaslanıp parmaklarıyla kolçağı tıkırdattı.

İşi size verebilirim, diye yanıt verdi ilan yazan kişi. *Ama yapabileceğinizi söylediğiniz şeyi gerçekten yapabileceğinize dair kanıta ihtiyacım var.*

Peki, peki. Bir çaylak. Bu forumlara sürekli iş ilanı verenlerin hepsi Watt'ın profesyonel olduğunu bilirdi. Bu kişinin kim olduğunu merak etti. "Nadia, acaba..."

"Evet," diye yanıt verdi Nadia; daha sorusunu bitirmeden ne isteyeceğini biliyordu. Donanımının adresini öğrenmek için bu ilanı gönderen kişinin güvenlik sistemine girmesini isteyecekti. "Buldum. İşte burada."

Ekranda kızın bilgi akışı profili belirdi. Watt'ın yaşındaydı ve tam burada Kule'de yaşıyordu; yukarıda 962. katta.

Kafanda ne var? diye yanıt verdi; merakı uyanmıştı.

İsmi Atlas Fuller. Onunla ilgili bilmediğim bir şey söylersen *iş senindir*.

Nadia Atlas'ı hemen buldu. Evdeydi – bininci katta. Watt donup kaldı. Adam gerçekten bininci katta mı yaşıyordu? Watt Kule'nin çatı katını öyle pek düşünmezdi, ama zorunda kalsa, orada bir yeniyetmenin yaşayacağı da aklına gelmezdi. Ne salakmış, diye düşündü Watt, *böyle* bir hayatın varken kaçmak...

“Ev bilgisayarlarına girebilir miyiz?” diye sordu Watt Nadia'ya, belki Atlas'ın yatak odasından bir resmini elde edebileceğini düşünmüştü.

Ama Nadia'nın şansı pek yaver gitmedi, “Akıl almaz derecede karmaşık bir sistem,” dedi Watt'a, yani bu haftalar alabilir demekti. Hemen şimdi bir şey bulmak daha iyi olacaktı. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir işti.

Mesajları olsun, o zaman. Böylesi daha kolay olacaktı. Beklendiği gibi Nadia Atlas'ın son mesajlarını bulup çıkarmıştı. Birkaçı Ty ve Maxton adlı kişilere, gerisi de Avery adlı birine gönderilmişti. Hiçbiri öyle heyecan verici değildi. Yine de Watt hepsini gönderdi.

Dakikalar sonra kızdan yanıt geldi.

Tebrikler, işi aldınız. Şimdi sizden Atlas'ın geçen sene neler yaptığına dair bulabildiğiniz kadar bilgi toplamanızı istiyorum.

Nasıl isterseniz, diye yanıtlamaktan kendini alamadı Watt.

Ayrıca, diye devam etti kız, aldığı yanıtta ki iğneleyici tonu göz ardı ederek, sürekli güncellemeleriniz karşılığında haftalık ödeme teklif ediyorum – ne yapıyor, nereye gidiyor, ne verebiliyorsanız. Tüm bunlar onun kendi güvenliği için, diye tamamladı mesajını; inanılmaz derecede inandırıcılıktan yoksun bir düşünceyle.

Güvenliği, tabii, diye düşündü Watt gülerek. Reddedilmiş sevgili ilanını görür görmez anlardı. Bu kız ya Atlas'ın onu geri kazanmaya çalışan eski kız arkadaşydı, ya da kendisini aldattığından endişe duyan şimdiki kız arkadaşı. Her türlü olağanüstü bir altın madeniydi. Watt daha önce hiç maaşla çalışan bir korsan görmemişti; H@cker Haus ilanlarının çoğu bir kerelik işlerdi; çünkü yapılan korsanlıkların çoğu, doğası gereği, bir kerelik yapıp giden işlerdi. Bu kız ona haftalık ücret ödemeyi öneriyordu, sırf hoşlandığı adamın herketlerini izlemek için hem de. Kolay paraydı, onun da bu işi berbat etmeye niyeti yoktu.

“Leda Cole,” dedi Watt GÖNDER butonuna basarken, “Sizinle iş yapmak memnuniyet verici olacak.”

LEDA

Ertesi gün Leda, İrtifa Kulübü'ndeki asansörün kenarına geldiğinde, "İyi günler, Bayan Cole," dedi kulüp görevlisi Jeffrey. İrtifa'da biyo-güvenlik sistemi de vardı elbette: Leda girişe adımını atar atmaz retinasının tarandığını biliyordu. Ama Jeffrey kişisel, eski moda bir dokunuştı; İrtifa'yı bu kadar pahalı yapan da oydu. Kulübün demir-başıydı, hatta artık başlı başına bir kurum haline gelmişti – beyaz eldivenleri, yeşil ceket ve kırışık gülümsemeyle her zaman asansörün yanındaydı.

Jeffrey kenara çekildi ve Leda sadece ayrıcalıklı üyelere ayrılmış asansöre bindi. 930. kattaki girişten yukarı fırlatılırken kapılar arkasından tatmin edici bir tıkırtıyla kapandı, tenis kortları ile spa odalarını geçip kulübün ana katına vardı.

İrtifa'nın lobisi etkileyici koyu renk bir maun ile ölmüş üyelerin portreleriyle çevriliydi. Öğleden sonra güneşi kuzey ve batı duvarlarını kaplayan yerden tavana pencerelerden içeri giriyordu. Leda boş şöminelerin ve küme

küme kanepelerin etrafında toplanmış çeşitli gruplara göz attı, Atlas'ı ararken kayıtsız görünmeye çabalıyordu. Bu "Nadia" denilen kişi doğru söylediyse, duvar tenisi maçı bitmek üzere olmalıydı.

O baştan savma siteye ilan verdiğine hâlâ inanamıyordu. Bu kadar yasa dışı ve tehlikeli bir şey yapmak sinir törpüleyici – biraz da heyecan verici olmuştu.

Önce kendi güvenlik sistemini yükseltmişti ama Leda hâlâ Nadia'nın gösterdiğinden fazlasını bilip bilmediğini merak etmekten kendini alamıyordu: Leda'nın kim olduğunu, ya da Atlas'ı neden merak ettiğini biliyor olabilir miydi? *Eh*, diye düşündü, bunların hiçbirinin önemi yoktu. "Nadia" muhtemelen Kule'de yaşamıyordu – hatta muhtemelen kız da değildi. İsteddiği şeyi aldıktan sonra Leda'nın onunla ilişkisini sürdürmeye de niyeti yoktu.

Bir dakika sonra Atlas'ı soyunma odasından çıkarırken gördü. Üzerinde yumuşak mavi renkte polo yaka bir tişört vardı, duştan hâlâ ıslak olan saçlarının karamel tutamlarını ortaya çıkarıyordu. İyi iş çıkardın, Nadia. "Atlas," dedi, doğru miktarda şaşırdığını umarak. "Neler yapıyorsun?"

"Şimdi David York'la bir squash maçından çıktım." Leda'ya parlak bir gülüş attı.

"Her şey normale dönmüş gibi, o zaman," diye yanıtladı Leda, istediğinden biraz daha iğneleyici bir tonla. Fullerlerin Atlas'ın böyle tekrar belirivermesi, Cord'un partisinde açıklanamayacak şekilde ortaya çıkıp, hiçbir şey olmamış gibi öylece hayatlarına girivermesiyle ilgili ne düşündüklerini merak etti. Kaldı ki, görünüşlerini koruma takıntısı olan onlardı, tüm bu normallik yanılması

da muhtemelen kendi fikirleriydi.

“Şu mesele.” Atlas iç çekti. “Her şeyi açıklayabilmeyi isterdim, ama anlaşılması güç.”

Konu sen olduğunda her zaman öyle değil mi zaten?
“Sağ salim dönmene memnun oldum.”

“Ben de,” dedi Atlas alçak sesle, sonra etkinlik akışını yeni görüyormuş gibi kulübe göz gezdirdi: Çocuklar öğleden sonrası tenis derslerine gidiyorlar, arkadaşlar kapalı terasta bir şeyler içmek için bir araya geliyorlardı. “Özür dilerim, birini mi bekliyordun?”

“Meyve suyu barına gidiyordum,” diye yalan söyledi Leda. “Gelmek ister misin?”

“Avery’le hâlâ o sıvı ıspanaktan içiyor musunuz?” diye gülerек kafasını salladı Atlas. “Ben almayayım teşekkür ederim. Onun yerine İzgara’ya ne dersin?”

“Sanırım vaktim var,” dedi Leda gelişigüzel; oysa tam olarak umduğu böyle bir şeydi.

Lobiye geçip İrtifa’nın ızgara yerine geldiler, arkalarda pencerenin yanından bir masa kaptılar. Buranın manzarasını sevdiği halde Leda pleksiglasa arkasını dönüp restoranı bütünüyle görebileceği bir yer seçti. Gelip geçeni izlemek hoşuna gidiyordu.

Yerleştiklerinde, “Yıllardır buraya gelmemiştim,” diye itiraf etti Leda. Birden aklına ortaokul zamanları geldi, ailesi kulübe girmeden önce, geceyi Averylerde geçirip Fullerlarla buraya cumartesi brançına gelirdi. Avery’le tabaklarına yumurta beyazı ve limonlu pasta yığıp, mimozla çeşmesinden gizlice yudum almaya çalışırlardı. Atlas da antikalıklarına göz devirip arkadaşlarına mesajlar atardı.

“Evet, ben de,” dedi Atlas, sonra güldü. “Doğal olarak.”

Leda bildi bileli Izgara’da garsonluk yapan Drew masalarına geldi. “Bayan Cole. Ve Bay Fuller! Hepimiz dönmenize çok sevindik.”

“Döndüğüme ben de memnunum.”

“İçecek bir şeyler ister misiniz?”

“Aslında, ben bir bira alsam iyi olacak,” dedi Atlas, Drew göz kırptı; Atlas on sekiz yaşına yeni girmişti, yani yasal olarak içki içebilirdi, oysa Drew onlara yıllardır gizlice içki getiriyordu.

“Buzlu çay harika olur, teşekkürler,” diye mırıldandı Leda.

“Ne, kremalı viski yok mu?” diye espri yaptı Atlas Drew giderken.

“Biliyorsun o Andlar’a özgü bir içki.” Leda sakinmiş gibi görünmeye çabalıyordu, ama kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Böyle bir imayla ne yaptığını sanıyordu?

“Bu arada geçen gece için teşekkürler,” diye devam etti Atlas. Leda duraksadı. “Avery’le ilgili,” diye açıkladı Atlas. “Haklıydın, gerçekten sarhoştun. O şişe çevirmece oyunundan sonra onu eve götürerek geceyi sonlandırdım.”

“Haa, elbette,” diye onayladı Leda, şaşkınlığını gizleyerek. O bunu şişe çevirmece oynamaktan kaçmak için uydurmuştu. Doğru olduğunu öğrenince o da şaşırmıştı doğrusu; genelde Avery eve götürülmesi gereken kızlardan olmazdı. Her şeyin yolunda olduğunu ümit etti.

“Her neyse.” Atlas sırtıttı ve Leda, Atlas’ın dikkatinin üzerinde toplanmasından dolayı yine kıpkırmızı olduğunu hissetti. Korkutucu derecede alışkanlık yaratan bir histi bu. “Her şeyin öyle dışında kaldım ki. Hepsini anlat,

bu yılı olduğu gibi kaçırdım.”

Leda ne yaptığını görebiliyordu, dikkati kendi üzerinden, nerelerde olduğuna dair sorulardan başka yerlere çekiyordu. Eh, oyununa ayak uydurabilirdi.

Hızlıca nefes alıp sakinleşerek, “Eminim Eris ile Cord’u duymuşsundur,” diye başladı Leda. Ezbere bir terane tutturmayı istedi, ama aklına bir şey gelmiyordu. “Anandra’yı duydun mu, o halde?”

Sohbet zikzaklar çizerek ilerlemeye başladı. Leda ona Anandra Khemka’nın çalma takıntısından, Grayson Baxter’ın annesi ile babasının tekrar bir araya gelmelerinden, Avery ile Zay’den, burada olmadığı yıl boyunca olup biten her şeyden söz etti. Neyse ki Atlas geçen yazla ilgili hikâyelerin ayrıntılardan yoksun oluşuna dikkat etmemişti. Yalnızca dinledi, kafasını salladı, hatta bir porsiyon *nachos* paylaşmayı önerdi. Çok düşünmemeye çalışarak, “Elbette,” diye onayladı Leda; ama aynı tabaktan yemenin, ellerinin avokadoya bulanmış kinoa cipslerine uzanırken birbirine sürtünmesinin samimi bir tarafı vardı. Ona mı öyle geliyordu, yoksa bu gitgide flört hissi mi vermeye başlamıştı.

Nihayet Drew geri geldi. Masadaki görüntüleme ekranı önlerine hesabı yansıttı; beyaz arka plan üzerine koyu mavi hologramdan sayılar vardı. “Ayrı ayrı mı ödemek istersiniz...” diye Drew başlamıştı ki Atlas elini sallayıp hepsini Fullerların hesabına yazmasını belirtti.

“Olmaz. Ben ısmarlıyorum,” dedi Atlas.

Belki yalnızca centilmenlik ediyordu... belki de Leda haklıydı, flört etmeye başlamışlardı. “Bu hafta için bir planın var mı? Bir şeyler yapalım mı?” diye sormaya cesaret etti Leda.

Sanki zaman durmuştu; tıpkı sınavdan önce Leda'nın xenperheidren patlattığında olduğu gibi. Atlas'ın eli masanın üzerinde, aralarında duruyordu. Leda o elin on ay önce saçlarına dolanıp başını geriye doğru devirışini hatırlamaktan kendini alamadı. Atlas'ın da o geceyi kendisinin düşündüğü gibi düşünüp düşünmediğini merak etti. Gitmeseydi, aralarında neler olabileceğini o da düşünmüş müydü?

Kafasını kaldırıp bakışlarıyla karşılaştı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki neredeyse hiçbir şey duyamaz haldeydi. Atlas bir şeyler söylemek üzereydi. Leda eğildi...

"Selam!" Avery Leda'nın yanına bir sandalye çekip mükemmel tonda bronzlaşmış kolunu gerip çekti. "Off, bugünkü havada yoga öldürdü yahu. N'aber çocuklar?"

"Selam, Avery." En yakın arkadaşının zamanlamasından duyduğu hayal kırıklığını gizleyerek gülümsedi Leda. Gelişini görmediğine inanamıyordu; Atlas'a öylesine odaklanmıştı ki, her zaman yaptığı gibi restoranın girişini izlemeyi unutmuştu.

"Derslerde seni özlüyorum, Leda." Bu bir sitem değildi, soru sorar gibiydi. Avery'nin gözleri Leda ile Atlas'a, Atlas'ın boş bira kupasına ve masanın üzerinde aralarında duran *nachos* artıklarına kaydı.

Leda rahatsız olarak kaydıldı. Nadia'nın Atlas'la ilgili verdiği bilgilere o kadar heyecanlanmıştı ki, Avery'nin bugün birlikte takılmaları için geçen gece attığı çağırışı yanıtlamayı unutmuştu. "Ah, evet," dedi suçluluk duygusuyla. "Meyve suyu içmeye geldim. Bugün tüm gün tembellik yaptım."

"Ben de Leda'yı onun yerine *nachos* yemeye ikna ettim.

Keşke sana da bıraksaymışız, affedersin.” Atlas alaycı bir tavırla boş tabağa işaret etti.

“Önemli değil.” Avery’nin gözleri Leda’ya dönmüştü. “Eve gidecek misiniz? Hava taksiyi paylaşalım mı?”

“Olur. Gitmek ister misin?” dedi Atlas Leda’ya dönerek.

“Tabii,” dedi Leda, kendi kendine yakında Atlas’la daha çok zaman geçireceğini söyleyerek. Bir kez yaptığını Nadia kolaylıkla tekrar yapabiliirdi.

Kulübün girişine doğru giderlerken Avery Leda’yı çekip durdurdu. “Geçen geceyle ilgili konuşabilir miyiz?”

“Haklısın. Sana haber vermeden gittiğim için özür dilerim,” dedi Leda kasten yanlış anlayarak. “Birden çok yorgun hissettim, veda etmek için seni aradım ama bulamadım. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Hayır, daha önce olanları kastetmiştim. Seni öyle zorlamak istememiştim...”

“Sana söyledim, önemli *değil*,” dedi Leda, sesi istediğinden fazla ters çıkmıştı. Ama gerçekten Avery anlayamıyor muydu?

“Peki. Konuşmak istersen, ben buradayım.”

“Teşekkürler.” Leda sakınganlıkla Avery’ye baktı ve durumu tersine çevirmeye karar verdi. “Senden ne haber? Atlas gecenin sonunda çok sarhoş olduğunu söyledi? Seni eve götürmesi gerekmiş?”

“Döndüğümüzden bu yana ilk partiydi, sanırım ölçüyü kaçırdım.” Avery’nin tonunda tuhaf bir şeyler vardı, ama Leda ne olduğunu tam anlayamıyordu.

“Anladım. Harika bir partiydi,” diyerek Avery’ye uydu, bu telafi çabası niyeydi, kendi de emin değildi.

“Kesinlikle.” Avery Leda’ya bakmıyordu bile. “Harikaydı.”

Giriş e yakın bir yerlerde Atlas'a yetişene kadar bir şey söylemediler. Leda Avery'le en son ne zaman birbirlerine söyleyecek söz bulamadıklarını hatırlayamadı.

Kaldı ki, daha önce hiç sır saklamadım, diye düşündü Leda, tam o sırada Atlas dönüp ikisine birden gülümsedi ve Leda aslında bunun doğru olmadığını farkına vardı; en büyük sırrı tam karşısında duruyordu.

Tek ümidi bunun aynı zamanda en büyük hatası olmamasıydı.

AVERY

“İşte orada, yağmurlu parke döşeli sokakta tek başıma kalakaldım -ve hiçbir şekilde sinyal alamıyordum, biliyorsunuz, Floransa teknoloji yoksunu korkunç bir yer- birden karşıdan ortaKule’den çocukların geldiğini görmeyeyim mi!” Avery hikâyeyi otomatik pilota bağlanmış bir halde anlatıyordu, ne söylediğinin tam farkında olmadan konuşup duruyordu; bu annesinden aldığı yeteneklerden biriydi. Leda ile Atlas’ı birlikte gördüğünde üzerine çöken histen bir türlü kurtulamıyordu. *Bu bir şey demek değil*, diye kendi kendine söyleyip duruyordu, ama bir parçası bunun doğru olmadığını biliyordu. Leda için bir şey demektir.

Onları Izgara’da gördüğünde Avery karşılarından gülümseyip onlara el sallamış, sonra elini indirmek zorunda kalmıştı. Onu fark edemeyecek kadar sohbete dalmışlardı – sonra Leda’nın yüzündeki ifadeyi gördü ve bunu anlayınca karnına bir yumruk yemiş gibi oldu.

Leda Atlas’tan hoşlanıyordu.

Leda neden ona hiçbir şey söylememişti? Çünkü Atlas

senin kardeşin, diye karşılık veriyordu zihninin akılcı tarafı, ama Avery akılcı düşünemeyecek kadar şaşırmış ve incinmişti. *Leda'yla aramızda hiçbir sır olmaması gerekir*, diye düşündü acı acı, o anda kendinin de aynı sırrı sakladığını unutmuştu.

Avery Leda'yı yazla ilgili yalan söylerken yakalayınca, Leda'nın o savunmaya geçmiş aşırı tepkisi de cabası. *Neden boş veremiyorsun, sanki?* diye bağırmıştı Leda – Avery de boş vermek istemişti, ama Leda'nın tepkisi endişelenmesine neden olmuştu. Birden öfkeye kapıldı. Arkadaşının durumundan öylesine endişe duymuştu ki yoga dönüşü Leda'nın evine uğramayı düşünmüştü. Oysa geçen süre boyunca Leda Atlas'la oturmuş nachos yiyip flört ediyormuş.

Ne zamandır birbirlerinden bu kadar çok şey saklar olmuşlardı?

“Sonra ne oldu?” diye Atlas merakla sordu.

Avery koltuğunda cevap vermek için döndü; bencilce ve stratejik olarak hava taksinin ortasındaki yeri almıştı. “Kaldığım yurdu bulmam için yardım etmeyi teklif ettiler! Çünkü senin eski hokey eşofman üstünü giymiştim ve anladığım kadarıyla geçen sene bize karşı oynamışlardı. İnanabiliyor musunuz? Mil-sarhoşları o kadar yol gidip İtalya'ya gelmişler! Böyle bir tesadüf olabilir mi?”

“Gerçekten çılgınca,” dedi Leda sıkılmış bir tonda ve birden Avery hikâyeyi anlatış tarzından utanç duydu, “Mil-sarhoşu” yukarıKule çocuklarının orta katlardaki varoş bölgelerine verdiği isimdi; kelimenin tam anlamıyla yerden bir mil yukardaydı. Bir zamanlar Leda da bir mil-sarhoşuydu.

“Yurtdışında o eski eşofman üstünü giymiş olmana inanamıyorum,” diye alay etti Atlas.

“Evet, gerçekten komikti.” Avery omuz silkip sessizliğe gömüldü; gizlice Atlas’ın odasına girip o eşofman üstünü kapıldığı için birden çok utanmıştı. O zaman gideli aylar olmasına rağmen hâlâ Atlas gibi kokuyordu.

Hava taksi Coleların yaşadığı 962. kattaki güvenli site, Treadwell’e doğru dikey koridora saptı. “Avery,” diye söze başladı Leda. Hava taksi kapının önünde durmuş, Leda da tarayıcının retinasını okuyup orada oturduğunu onaylaması için dışarı sarkmıştı. Yarın yine havada yoga yapacak mısın? İstersen birlikte gidelim?”

“Olabilir.” Avery çekimser bir şekilde omuz silkti. “Bugün yaptıklarımızdan her yanım ağrıyor.”

Hava taksi Treadwell’in geniş, ağaçlarla çevrili ana-caddesine saptı; burası beş kat yukarı yükselen kaldırılmış tavanı sayesinde olduğundan da büyük hissettiriyordu. Treadwell Yukarı Doğu Yakası’nın kahverengi taşlı evleri model alınarak yapılmıştı. Evlerin bazıları sahiden de eski mahalleden kurtarılıp her bir taşı korunarak Kule’nin içinde yeniden inşa edilmişti.

Avery burayı severdi, binaların hepsi, kendi dövme demirden süsleri ve kendilerine özgü cepheleriyle benzersiz olduklarını hissettirirdi. Her yapı öğleden sonra güneşini farklı biçimlerde yakalardı. Burası ona İstanbul’u ya da Floransa’yı; insanların evlerine hâlâ kendi kişiliklerinden bir şeyler yansıttıkları yerleri anımsatırdı – sokakların tombul, dondurulmuş düğün pastası dilimleri gibi parlak beyaz kapılarla çevrelendiği yukarı Kule mahallelerinin çoğundan farklıydı burası.

Sonunda Coleların kapısının önünde durdular. Leda başının üstündeki düğmeye basarak koltuğunun onu yerinde tutan emniyet magnetronunu çözdü. "Peki, yakında görüşürüz." Bakışları Atlas'a dönünce gülümsemesi belli belirsiz yumuşadı. "Taksi için teşekkürler."

Hava taksi Fullerların evine doğru geriye kalan otuz sekiz katı çıkmak için yola koyuldu. "Leda'yla eğlendiniz mi?" diye sordu Avery, bu şekilde casusluk yaptığı için kendinden nefret etmesine rağmen, kendini durduramıyordu.

"Çok iyi vakit geçirdik. Aslında," diye devam etti Atlas, "Leda bana çıkma teklif etti."

Avery camdan dışarı baktı. Bu kadar Atlas'a baksaydı kontrolünü kaybedeceğini biliyordu.

"Sence bu garip mi?" diye sordu Atlas. Avery çok ters davrandığını fark etti, bir şey söylemesi gerekiyordu, yoksa kendini ele verecekti.

"Hayır, tabii ki değil! Demek istediğim, kesinlikle Leda'yla çıkmalısın," diyebildi sonunda.

"Pekâlâ." Atlas merakla Avery'ye baktı. Ne tuhaf, Leda buradayken hava taksinin içi daha genişti sanki, şimdiyse küçülmüş gibiydi.

"Harika bir fikir," diye ekledi Avery. *Korkunç bir fikir, lütfen yapma.*

"Tamam, öyleyse."

Avery gözlerinin yaşarmasını engellemek için kendi kendini çimdikledi. En yakın arkadaşı ile âşık olduğunu kendine bile hiçbir zaman itiraf edemeyeceği çocuk. Evren ona zalimce bir şaka yapıyordu sanki.

Hava taksinin içi sessizleşti. Avery bir şey söyleme-

ye çalıştı, herhangi bir şey, ama kafası boşalmış gibiydi. Geçen yıl boyunca ne zaman Atlas arasa, ona anlatacak çok fazla şeyi var gibi hissedirdi, anlatacakları ağzından nefes almadan, karman çorman dökülürler, sonunda her defasında Atlas'ın gitmesi gerekirdi.

Şimdi kendi bizzat buradaydı ve Avery söyleyecek söz bulamıyordu.

“Hey.” Atlas aklına bir fikir gelmiş gibi ona döndü. “Şu Zay denen çocukla hâlâ çıkıyor musunuz? İkiniz gelmek ister misiniz?”

“Biz hiçbir zaman çıkmadık,” dedi Avery otomatik olarak. Aquarium'daki partiden bu yana Zay onunla konuşmamıştı, üstelik geçen gece onu Daniela'yla görmüştü. Her neyse. Atlas ve Leda'yla çiftli çıkmaya niyeti yoktu.

Kaldı ki fena bir fikir de değildi.

“Başkalarını çağırabilirim ama,” dedi çabucak.

“Aklında kim var?”

“Eris elbette. Risha, Ming ve Jess. Ty, Maxton, Andrew, hatta Cord.”

“Büyük bir grupla çıkmak iyi bir fikir olur mu, emin değilim,” diye itiraz etti Atlas, ama Avery herkesi söylemiş gibi kafasını sallayıp mesaj yazmaya başlamıştı bile. “Leda'nın itirazı olmaz, bana güven. Hadi ama,” dedi Avery. “Çok eğleniriz! Birlikte yemeğe ya da sinemaya gidebiliriz – sen ne istersen!”

“Kulağa hoş geliyor aslında,” diye itiraf etti Atlas. “Sen Leda'yı herkesten iyi tanırsın, sanırım. Sorun olmayacağını söylüyorsan, haklısındır.”

Avery bu yorum üzerine zihnine hücum eden suçluluk hissini duymazdan geldi. Aslında, en yakın arkadaşına

büyük bir iyilik yapıyordu, kendini iyice kaptırıp incinmeden, Atlas'la birbirlerine ait olmadıklarını görebilmesi için Leda'ya yardım ediyordu. Tüm bunlarla ilgili Leda'yla *konusabilmeyi* isterdi. Ama Leda – bu yaz olanlarla ve Atlas'la ilgili sakladığı sırlar sayesinde aralarındaki her şeyi değiştirmişti. Avery konuşmaya nasıl başlayacağını bile bilmiyordu.

“Elbette, haklıyım,” dedi rahatça. “Her zaman değil miyim?”

ERIS

Eris başını yana yatırmış, karnının üstünde uzanıyordu; gözkapaklarının arkasında çocuklar için bir çizgi film oynarken gözlerini sımsıkı kapamıştı. Bu bir şey izlemenin olabilecek en tembel yoluydu, ama şimdi Eris'in umurunda değildi. Günün hangi saati olduğunu bile bilmiyordu. Saatlerdir öylece yatıyordu; sabah annesi kapısını çalıp iyi olup olmadığını sorduğundan beri. Eris onu duymazdan gelmişti.

“Eris?” Yine annesiydi. Eris yuvasında gizlenen hayvanlar gibi yatak örtüsüne iyice gömülüp antenlerinin sesini açtı. Şimdi annesini görmeyi reddediyordu. Burada, yatakta, geçen gecenin kötü bir rüya gibi görüldüğü yerde kalmak çok daha iyiydi.

“Lütfen Eris. Seninle konuşmam gerek.” Kapı vurulması ısrarla devam etti. Annesinin tonundaki bir şey öne eğilip dişlerini gıcırdatarak, dokunmatik ekrana komut girmesine ve yatak odasının kapısının kilidini açmasına neden oldu.

“Ne istiyorsun?” diye terslendi yattığı yerden. Eris Caroline’ın, gözlerinin etrafındaki boş halkalarla böylesine berbat görünmesinden, sapkınca bir zevk alıyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” Annesi Eris’in yatağının kavisli kenarına oturmak için hareketlendi, ama Eris’in bakışıyla bir adım geri çekildi.

“Sen nasıl hissettiğimi *düşünüyorsun?*” Eris kindar davrandığının farkındaydı, ama umursayacak kadar kendini toplayamamıştı.

Caroline soruyu boş verdi. “Seninle konuşmam gereken bir şey var,” dedi; bir yandan kızının tepkisini izliyordu. Ellerini sıkıp sakıngan bir nefes aldı. “Şu anda bunlarla uğraşmak istemeyeceğini biliyorum, ama burada kalamayız.”

“Ne?” Bu kadarı Eris’in doğrulup oturması için yeterliydi, el örgüsü yastıklarından birini göğsüne tutup sarıldı.

“En iyisi gitmemiz. Baban buraya ... olan biten her şeyle yüzleşmek zorunda kalmadan geri gelebilmeli.” Eris bu ifadeden ötürü çok öfkeleni. Caroline’ın olanlardan kendi sorumlu değilmiş gibi davranması ona korkakça geliyordu. “Babanın biraz ayrı kalmaya ihtiyacı var; bizden ayrı kalmaya,” diye bitirdi annesi.

“*Senden*, demek istiyorsun herhalde! Dün sen de söyledin bu olanlar benim hatam değil!”

“Evet, ama...”

“Sen istediğini yap,” dedi Eris arkasını dönerek. Tüm bedeni garip biçimde hissizleşmiş gibiydi. Annesinin yapacaklarının, öyle ya da böyle, kendini ilgilendirmedikini fark etti. “Ben burada babamı bekleyeceğim.”

“Babanın şu anda ne istediğini bilmiyorum,” dedi Caroline yumuşakça. “Seni sevdiğini biliyorum, ama gelecekte her şeyin nasıl olacağına o karar verecek. Her ihtimale karşı, en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız.”

En kötüsü mü? Tüm bu olanlar zaten en kötüsü değil mi?

“Artık sen ile ben kaldık, Eris,” diye bitirdi Caroline; yüzünde bir tebessümün gölgesiyle.

Eris karşı çıkmak istedi, ama kendinde o yüreği bulamadı. “Nereye gidiyoruz?”

“AşağıKule’de bizim için yeni bir ev buldum.”

“AşağıKule mi? Neden Nuage’a gitmiyoruz?”

“Nuage’a gücümüz yetmez,” dedi Eris’in annesi alçak sesle.

Eris birden anladı. Eski model annesi ile ondan çok yaşlı babası. Eris’in annesinin başkasıyla birlikte olduğunun ortaya çıkması. “Babamdan hiçbir şey almayacaksın, öyle değil mi? Onunla parası için evlenmediğini ispatlamak istiyorsun.”

Annesi başını salladı. “Yapılacak en doğru şey bu. Babana en azından bunu borçluyum. Merak etme,” dedi çabucak, “Tüm bunların senin için olabildiğince sarsıcı olmamasına çalışıyorum. Biraz birikmiş param var, okul paran yıllar içinde karşılanacak, yani okul değiştirmene gerek kalmayacak. Söz veriyorum, her şey iyi olacak.”

Bu açıklama Eris’in midesinin bulanmasına neden oldu. AşağıKule’de okula gitme olasılığını hiç düşünmemişti bile.

Annesi bir an, Eris’i kucaklamak istermiş gibi orada durdu, ama Eris ona doğru bir harekette bulunmadı. Biraz sonra annesi sendeleyerek kapıya doğru yürüdü.

“Şimdilik yalnızca bir bavul al,” dedi. “Gerisini sonra düşünürüz.”

Annesinin arkasından kapı kapanınca Eris yastıklarına çöktü ve tekrar çizgi filmi açtı, süresiz olarak oraya kaçabilmeyi dilerdi.

Bir saat sonra Eris bir hava taksinin içinde, o küçücük yerde etrafında çantalar ve kutular yığılı olduğu halde annesinin karşısında oturuyordu. Dikey koridorun titanyum duvarlarına kazılı sayılar hiç duramadan küçüldükçe yüzü korkuyla buruşuyordu. Hava taksilerinin bir yerde yavaşlayıp bu koridorlardan birine sapmasını bekliyordu, ama duracağına dair bir işaret yoktu.

“Anne,” dedi keskince, “tam olarak ne kadar aşağıya gidiyoruz?”

“Bu kadar kısa zamanda elimden gelenin en iyisi buydu.”

“Bu bir cevap değil,” diye ısrar etti Eris.

Sayılar üç yüzün altına düşmüştü. Annesi iç çekti. “Ben de bir zamanlar fakirdim, biliyorsun.”

Loş ışıklar Caroline’ın bileziğine vuruyordu; Eris’in görebildiği kadarıyla yanına aldığı tek mücevher buydu. Sahte gibi görünüyordu; muhtemelen Eris’in babasından önce alındığı için. *O kasada milyonlarca dolar değerinde mücevher var*, diye düşündü Eris gitgide artan bir düş kırıklığıyla. Yine de annesi bugün ahlaki kurallara katı biçimde bağlı kalmayı seçmişti.

Eris pencereden dışarı baktı, bacaklarını bir üst üste atıyor bir bozuyordu, dar blucini birden kaşındırır oldu, sanki cildi artık ona uymuyor gibiydi. Tabletini alıp tekrar mesajlarına baktı – iletişimde olduklarına bakmak

istemedi, annesi ses komutunu duyarsa devamlı onları kontrol ediyor olmasına sinirlenebilirdi.

Hâlâ bir şey yoktu. Bugün de onlara her zaman olduğu gibi baktı.

Sonunda Eris hava taksi yavaşlarken duyduğu o tanıdık ağırlığı hissetti; elektromanyetik itici gücü yavaşlarken hafifçe dönüyordu. Kafasını kaldırıp döndükleri katı gösteren sayılara baktı ve kusacakmış gibi hissetti. 103. katta mı yaşayacaklardı?

Buradaki sokaklar öylesine dardı ki hava taksi köşeleri güçlkle dönebiliyordu. Sokak bile değillerdi aslında, gerçek canlı ağaçlarıyla ve katlardan meltem misali belirli aralıklarla pompalanan havasıyla sizi dışarıda olduğunuza ikna edecek üst katların geniş sokakları gibi değillerdi kesinlikle. Yukarıdan kırpışan floresan lambaları ve iç bunalıtıcı kurumsal beyaz duvarlarıyla burası daha çok koridora benziyordu. Yanlarından sıyrılırken birkaç kafa dönüp onlara baktı. Eris burada, aşağıda yaşayan kimselerin pek sık hava taksi tutmadıkları hissine kapıldı.

2704 numaralı pis bir kapının önünde durdular. Eris'in boğazı düğümlendi. O kadar aşağıya inmişlerdi ve bulundukları kat o kadar büyüktü ki, buradaki evlerin numaraları bulundukları katın numarasıyla bile başlamıyordu. Tanrım 103. kat neredeyse Kule'nin zemini kadar büyük olmalıydı. Yukarıda, 985. katta topu topu on ev bulunuyordu. Eris tüm komşularını tanırdı.

İki omzundan delicesine çantalar sarkarken Caroline hava taksinin kapısını açıp çantasında bir çeşit kimlik çipi avına çıktı. Burada, aşağıda biyo-tarayıcı bulunmazdı, kuşkusuz.

Eris kendini koltuktan kazıyıp yavaşça içeri yürümenden önce, hava taksinin kızgınlıkla korna çalıp gecikmeden ötürü fazladan para alacağına dair uyardığı, bekleyebileceği son ana kadar bekledi.

Hayal ettiğinden de kötüydü. Tavanlar alçaktı, aydınlatma kötüydü, pencereye benzer bir şey bile yoktu. Baş dönerek Eris bileğini kaldırıp burnuna tuttu, yaseminli parfümünü içine çekti, ama buraya yayılıp kalan o çürük çöp kokusunu kapatmaya yetmezdi. Annesinin odası gibi duran yerin ortasında yığılı, Caroline'ın önceden gönderebildiği birkaç şeyi barındıran birtakım kutular vardı. Ana yatak odasına tıklı minik bir banyo ile dar bir mutfak vardı; Eris ya da annesi yemek pişirmenin a'sından anlarlarmış gibi.

Caroline kutuları ayırmaya başladı. "Tüm bunlar geçici Eris," dedi yukarı bakmadan. "Bir iş edinip, bir çözüm bulacağım." *Ne iş yapacaksın?* diye düşündü Eris, geriye kalan tek kapıyı tekmeleyerek açarken; burası onun odası olmalıydı.

Tozlu ve küçüktü, Eris'in eski hayatındaki soyunma odasının yarısı kadardı. Buraya bir yatak soktuktan sonra başka şeye yer kalmazdı.

Sandaletlerinde başparmağının üzerinden bir şey süründü. Eris aşağıya bakınca dev gibi bir hamamböceği gördü, ayakları delicesine seğiriyordu. Vahşice bir çığlık atıp arkaya sıçradı, hayvan da kayboldu gitti.

"Eris?" diye seslendi annesi öbür odadan. "İyi misin?"

"Tabii ki değilim! Bunların hiçbirisi iyi değil!"

Annesi ona doğru yürüdü, ama Eris çıldırmış gibiydi, onu durdurmanın yolu yoktu. "Umarım değmiştir!" diye

bağırdı. “Rastgele adamın biriyle babamı aldattın. Hayatımızı *mahvettiğine* değmiştir umarım!”

“Rastgele adamın biri değildi,” diye Caroline başlamıştı ki, Eris çarpıcı biçimde ellerini kulaklarına götürüp sözünü kesti.

“Tanrım, duymak istemiyorum!”

“Eris...”

“Bundan sonra söylediklerine nasıl inanabilirim?” Kapıdan körlemesine çıkıp tökezleyerek kapıyı arkasından çarptı, oradan kurtulduğu sürece nereye gittiği umurunda değildi.

Tam o sırada gelen bir çağrıyla antenleri zil çalıp, kontaklenleri yanıp sönmeye başladı. *Avery*. Eris çağrıyı reddetti. *Avery*’nin olan bitenden haberi yoktu elbette: Eris kimseye söylememişti. Ama *Avery* ne hakkında konuşmak isterse istesin, Eris’in idare edecek hali yoktu o anda. Üst katların sorunları bir ömür kadar uzaktaydı sanki.

Eris çığlığını tutarak koridorun duvarına yaslanıp kaldı.

“Seni tanıyorum.”

Eris, her kim onunla konuşmaya cüret ettiyse öfkeden çıldırmış halde ona döndü. Birkaç kapı aşağıda kendi yaşlarında İspanyol asıllı bir kızdı. Sahte deriden pantolonu, altın fileden üstü ve gürültülü küpeleri vardı. Bir elinde uzun, yavaş bir nefes almak için yukarı kaldırdığı düz siyah bir hayal tetikleyici vardı; *O* şeklinde büzdüğü dudaklarından açık yeşil bir duman çıkardı. Esrar içiyordu, o halde.

“Tanıdığını sanmıyorum,” dedi Eris kısaca.

“Sen benim çalıştığım kulübün üyesisin. İrtifa’nın.”

Eris kıza baktı – kalp şeklindeki yüzü siyah perçem-

lerle çerçevenlenmişti, rahatça üst üste attığı bacakları mavi kovboy çizmeleriyle son buluyordu. Eris kızı tanımadı. "Ashında bana karşı hep kabaydın," diye devam etti kız, koyu gözleri kısılmıştı.

Eris bir şey söylemedi. Bu kız bir özür bekliyorsa, istediğini alamayacaktı.

"Eee?" Kızın gözleri Eris'in kıyafeti, tasarım blucini, kulaklarındaki iri inci küpeleri üzerinde bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Bu kadar aşağıda sen ne halt ediyorsun?"

"Uzun hikâye."

"Sen bilirsin." Kız omuz silkti.

Eris kızın hayal tetikleyicisine baktı. Onun her zaman içtiği iyi maldan olmasına olanak yoktu, ama birden bir fırt çekmek için içinde kasıp kavuran, dayanılmaz bir istek duydu. *Başlarım şimdi*. Hayatı zaten altüst olmuştu; İrtifa'nın kendinden nefret eden garson kızıyla neden esrar içmesindi?

"Dün babamın babam olmadığını öğrendim," dedi Eris açıkça ve kıza doğru yürüdü. Kız ona hayal tetikleyiciyi uzattı, bu arada bileğinin dibindeki küçük dövmesi göründü. "Bu da nedir?" diye sordu Eris dikkati dağılarak. O köşeli şekli tanıyamamıştı.

"Bir takımın parçası."

"Diğerleri nerde?"

Kız bakımlı koyu renk buklelerini sallayarak güldü. Duman, ucuz parfüm kokuyordu, daha derinlerde baharatlı, amber kokulu mumlara benzer bir kokusu vardı. "Sanki onları göreceksin de."

Eris oltaya atlama zahmetine katlanamayacaktı. Tetikleyiciden uzun, derin bir nefes aldı, sonra mükemmel

bir halka şeklinde verdi. Kızın bir kaşı kalktı, etkilenmişti. “Her neyse,” diye devam etti Eris, “Tüm para babamındı... şimdi, işte ikimiz kaldık.”

“Vay be. Bunu beklemiyordum.”

“Evet, gördüğün gibi ben de.”

Bir süre hayal tetikleyiciyi elden ele geçirerek tuhaf bir sessizlik içinde kaldılar. Eris birinin gelip onları paylamalarını bekledi -yukarıda, 985. katta denetleyicilerin ortaya çıkmasını engellemek için hep havalandırmaların yanında tüttürmesi gerekti- ama kız şaşırtıcı biçimde kayıtsız görünüyordu. Belki de burada aşağıda neler olduğula kimse ilgilenmiyordu.

Sonunda tetikleyicideki ot bitti. Kız tetikleyiciyi kaygısızca yere atıp ayağının altında siyah toz haline gelene dek ezdi sonra tozu ayağıyla dağıttı. Eris, o kullanılıp atılan tetikleyicilerden olduğunu anladı. “Görüştürüz. Benim adım Mariel, bu arada.”

“Eris.”

“Pekâlâ Eris,” diye tekrar etti Mariel, gülecekmiş gibi yaparak, hâlâ Eris’i burada aşağıda görmekten eğlenmişe benziyordu. “Domuz Üzümlü Yolu’na hoş geldin.”

“Bu sokağın ismi gerçekten bu mu?” Eris bu gözden çıkarılmış yere böylesine neşeli bir isim vermelerine inanmamıştı. Hayal dünyasından gibi.

“Domuz üzümüne bir bak,” diye seslendi Mariel ve evine girdi. Eris de domuz üzümünün ne olduğuna baktı.

Ortaçağda intiharlarda kullanılan çok zehirli bir bitkiymiş.

“Şimdi anlaşılıyor,” diye mırıldandı Eris, birden öfkeyle yaşaran gözlerini silerek.

2704'e dönmek için kalktığında Mariel'in evinden gelen sesleri duyunca duraksadı – pesten gelen yetişkin sesine kulak kabarttı. Mariel'in babası olmalıydı. Bu sesi duymak Eris'in duygulanmasına yol açmıştı. Babasının neler düşündüğünü merak ederek buralarda oturup tıttırarak daha fazla bekleyemezdi. Onunla konuşması gerekiyordu.

Ters yöne dönüp yukarıKule'ye çıkan en yakın ekspres asansöre doğru yürüdü.

Pazar günüydü; 890. kattaki Vensonn-Seyun hastanesinin plastik cerrahi bölümü o yüzden pek kalabalık değildi.

“Selam, Eris. Ofisinde.” Eris içeri girdiğinde bölümün resepsiyon görevlisi Slaite seslendi. Eris doğru dürüst selam vermeden aceleyle yürümeye devam etti.

DNA oluşumlarının küçük petri kaplarında tekrar bir araya getirildiği deney merkezini ve kocaman yarı saydam havuzlarda büyüyen omuriliklerin bulunduğu sinir çiftliğini geçerek babasının ofisinin bulunduğu koridorun sonuna yürüdü.

Kapısının üzerindeki basılı levhada DR EVERETT RADSON, ESTETİK OPERASYONLAR VE DEĞİŞİKLİKLER BÖLÜMÜ MÜDÜRÜ yazıyordu. Eris bir nefes alıp içeri girdi.

Babası masasına yığılmış oturuyordu, üzerinde fermuarı yarısına kadar çekili bir golf hırkası ile mavi doktor pantolonu vardı, bir eli neredeyse boş bir viski bardağını sarmıştı. Hastanenin donuk ışıkları saçlarındaki gri telleri ortaya çıkarıyordu, gözlerinin ve ağzının köşelerinde yeni kırışıklıklar belirmişti. Eris hayatında ilk kez onu

yaşlı bir adam gibi görüyordu.

“Eris.” Babası iç geçirdi, elindeki viski bardağını sıkı sıkı tutuyordu. İsmi söyleyişinde tuhaf bir şeyler vardı; sanki ağzı sesleri biçimlendirirken zorluk çekiyor gibiydi.

Eris gerçekten oraya gelince ne söyleyeceğini bilemeden ağzını açtı. “Beni aramanı bekledim,” diye başladı söze; kulağa suçlayıcı geldiğini biliyordu.

“Özür dilerim,” dedi babası. “Bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordu.”

İkisi de konuşmadı.

Eris ofiste, köşedeki üç boyutlu ekranlardan, dolaptaki gerçek insan iskeletine kadar her şeye göz gezdirdi. İlkokuldayken bazen bu iskelete bakmak için gelir hayranlıkla onu izlerdi; ta ki Avery bu yaptığının korkunç ve tuhaf olduğunu söyleyene dek. Ama Eris iskeletten korkmazdı. Hayatta hiçbir şeyden öyle pek korkmadığını fark etti; şimdiye kadar.

Bakışlarını tekrar babasına döndürdü. Elinde bir şey tutmuş, hayretle o tuttuğu şeye bakıyordu; sanki ne olduğundan emin olamıyormuş gibiydi. Altın evlilik yüzüğüne bakıyordu.

Eris’in söylemeyi tasarladığı her şey aklından uçup gitmişti. “Annemle sana ne olacak?”

“Bilmiyorum.” Babası iç geçirip yüzüğü masasının üzerine bıraktı, sonunda başını kaldırıp Eris’e baktı. “Ona o kadar çok benziyorsun ki,” diye ekledi, sesi üzüntüyle titriyordu.

Eris annesine bu kadar benzemekten daha önce hiç böylesine nefret etmemişti. Şimdi baktığında babasının tüm görebildiği bu olmalıydı – o, annesinin ihanetinin

canlı kanıtıydı. Şaşkınlıkla artık onu babasına bağlayan hiçbir şeyin kalmadığını fark etti; son on sekiz yıldır aynı kişi tarafından kandırılmaları dışında.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Eris.

“Ben de.” Babası viskiyi eline aldı, sonra sanki Eris’in orada olduğunu hatırlamış gibi durdu.

“Baba – ya da Everett...”

“Özür dilerim Eris, ama zamana ihtiyacım var,” diye sözünü kesti babası. Sesi titriyordu. “Burada... uğraşıyorum işte.”

Eris dudağını ısırıldı. Hastaneye babasının her zaman yaptığı gibi her şeyi düzelterceğini umarak gelmişti, oysa Eris’ten fazla kırılmış görünüyordu. “Seni özlüyorum,” dedi çaresizce.

“Ben her şeyi eskiden olduğu haliyle özlüyorum,” dedi babası yanıt olarak; Eris’in yüreği burkuldu. Bir parçası onu sarsıp haykırmak istiyordu *Bana bak*, demeyi istiyordu, *benim de canım yanıyor, seni kaybetmek istemiyorum!* Özellikle ameliyat edilmiş kehribar rengi gözlerinde yaşlar birikti. Ama o eski bildik gururu hepsini tuttu, sözcükler boğazında düğümlendi.

“Üzgünüm. Yalnızca zamana ihtiyacım var,” dedi Everett tekrar. “Lütfen.”

Eris başını salladı; sanki çok uzaklara düşüyormuş gibi hissetti. Annesi ile babasına ne olacağını bilmiyordu; babasının onu görmeye ne zaman hazır olacağını -ya da hiç hazır olup olmayacağını- bilmiyordu.

Geri dönüp kalabalık asansöre doğru yürüdü. Ama bu insan denizine sıkıştırılmış halde bile hiç duymadığı kadar keskin bir yalnızlık duyuyordu.

RYLIN

Haydi hayırlısı, diye düşündü Rylin ve son üç günde ikinci kez Cord Anderton'ın giriş merdivenlerini tırmandı. Tüm olanlardan sonra buraya tekrar geldiğine inanamıyordu – üstelik tamamen kendi isteğiyle, ne eksigi ne fazlası.

Bir önceki sabah komünalin son kalıntıları kaybolup kızgınlığı biraz yatıştıktan sonra, Rylin tabletini açtığında eskisinden 250 nanodolar daha zengin olduğunu fark etti. O fazladan ellinin standart bir Cord Anderton bahşişi mi, yoksa geçen geceki davranışını telafi etmek için yapılmış bir girişim mi olduğunu merak etti.

Kira ile banka borcunu ödemek arasında gidip geldi – borcunun olanaksız biçimde arttığını görünce banka da karar kıldı. Üstelik işler oraya geldiğinde ev sahibini savuşturmayı her zaman bilirdi. Ev sahibi Rylin ile Chrissa'ya biraz hoşgörü göstermeye eğilimliydi, çünkü annelerini tanırdı.

Selam Fenton, diye yazmıştı Rylin, hemen bir mesaj göndermek isteyerek. *Bu ayın kirasının birkaç hafta son-*

ra geleceğini bildirmek istedim. Rylin aniden hissettiği bir vicdan azabıyla geçen ayın kirasını da geciktirdiklerini hatırladı, ama artık çok geçti; parayı bankaya yatırmıştı bile. Çok özür dilerim, bir daha *olmayacak*, diye devam etti; bugün ev sahibinin iyi bir ruh halinde olduğunu umuyordu.

Sonra gururunu bir kenara itip, Cord'u aradı.

Cord beşinci çalışta açtı. Rylin normal bir ton bulmaya çalışarak hemen konuşmaya başladı. "Selam, ben Rylin. Myers," diye ekledi beceriksizce, bir anlık sessizlikten sonra.

"Rylin. Aramanı... hiç beklemiyordum doğrusu." Cord'un sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu. Rylin düşünmemeye çalıştı, ama tüm gözünün önüne getirebildiği, Cord'un yüzünde tokat attıktan sonra oluşan o kırmızı izden başka bir şey değildi.

"Geçen geceyle ilgili aramıştım." Rylin mutfak masasına oturmuştu, eliyle Later Gators mısır gevreklerinin buruşmuş bir reklamının üzerinden geçiyordu, yeni kâğıt öylesine eski ve ucuzdu ki çizgi timsahlar artık dans etmiyorlardı. Yalnızca gözleri ürkütücü biçimde ileri geri hareket ediyor, kuyrukları da zar zor oynuyordu. Rylin derin bir nefes alıp tekrar denedi. "Özür dilemek istedim. Yorgundum, fazla tepki gösterdim. Üzgünüm."

"Söylemesi kolay," diye yanıt verdi Cord. "Gerçekten üzgünsen, bana üzüldüğünü gösterebilirsin."

Rylin elleriyle masaya vurdu. "Gerçekten, tüm olanlardan sonra..."

"Aklını topla, Myers," dedi Cord, adını kendine özgü, tuhaf bir biçimde vurguluyordu. "Tekrar *temizliğe* gelir

misin, diye soracaktım. Ağabeyim Brice'la tanıştın mı, bilmiyorum, ama bu hafta burada olacak. Çok dağınıktır."

"Gelebilirim. Aynı ücret mi?" diye sordu Rylin sakınganlıkla. Aslında o da aynı şeyi önerecekti; bu sabah hesabındaki parayı görünce, Cord'dan olabildiğince çok para koparması gerektiğini fark etmişti. Yine de nasıl ol-duysa üstünlük Cord'a geçmiş gibiydi.

"Elbette. Üniformanı gönderirim. Giyip giymemek isteğe bağlı, tabii." Cord güldü. Rylin gözlerini devirip yanıt vermeye başlamıştı ki, Cord'un çoktan kapattığını fark etti.

Şimdi pazartesi sabahıydı ve Rylin orada durmuş Cord'un onu içeriye almasını bekliyordu. Halini düşünerek biçimsiz siyah elbisesini ve beyaz başlığını çekiştir-di; insansız hava aracı onları dün akşam teslim etmişti. Monoray durağındaki patronu Buza'yı çoktan arayıp hasta olduğunu bildirmişti: Resmi "kanıtı" da vardı; uzun zaman önce Chrissa'yla sağlık çubuklarını kırıp yalandan bir nazofaranjit teşhisi yüklemişlerdi. Gerçek işine gitmeden bunu daha ne kadar sürdürebilirdi bilmiyordu, ama denememeye gücü yetmezdi.

Kapı açılınca Rylin içeri girdi – bir an nutku tutuldu. Cumartesi günü bu odalar aşırı sıcak ve kalabalıktı; insanlar, gürültüyle ve ışıkla doluydu. Şimdiyse muazzam bir boşluktaydılar. Rylin parke taşı döşeli kış bahçesine, böceğe benzeyen ısıtma lambalarına, kocaman yüksek teknoloji mutfağa, döner cam merdivenli iki katlı oturma odasına baktı.

"Neden burada olduğunu söyleyecek misin?"

Rylin yerinde sıçrayıp dönüverdi; neredeyse denizci kıyafetli, yapmacık gülümsemesi olan, koyu renk saçlı bir yabancıyla çarpışacaktı. "Cord nerede?" dedi düşünmeden ve aynı anda, bunu söylediğine pişman oldu.

"Kim bilir?" Adam birden sıırttı. "Onun yerine ben yardımcı olabilirim belki. Ben Brice, Cord'un ağabeyiyim." Elbette, diye düşündü Rylin; birbirlerine benziyorlardı, yalnızca Brice on yaşı daha büyüktü.

"Ben Rylin Myers. Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi çabucak. "Hemen işe başlayayım."

"İş mi?"

"Cord benden gelip sizin için temizlik yapmamı istedi." Rylin rahatsız hissederek duruşunu değiştirdi.

"Haa," dedi Brice sakince, gözleri Rylin'in vücudu üzerinde bir aşağı bir yukarı dolanarak. "Güzel. Cord'un zevkinin gelişmesine memnun oldum. Kuşkusuz, bir öncekinden daha iyisin."

Rylin bir şey söylemedi, sadece temizlik eşyalarının bulunduğu dolaba gidip sprey deterjanların ve tek kullanımlık ovalama yumaklarının olduğu kovayı aldı. Ama oturma odasına döndüğünde Brice hâlâ oradaydı. Kravatı çözülmüş, kollarını başının arkasında kavuşturmuş halde koltuğa yaslanmıştı. "Lütfen, sana engel olmayayım," dedi tembel tembel. "Etrafımı temizlemen beni rahatsız etmez."

Rylin onu görmezden gelip, dişlerini gıcırdatarak merdivenlerden başladı.

Daha sonra, o akşamüstü Cord'un yatak odasının önünde durup içeri girmek için güç topladı.

O kadar da garip değil, dedi kendi kendine. *O da öyle bir çocuk işte*. Birçok kez Hiral'ın odasında bulunmuş olmasına rağmen, bir yabancıнын odasına girmek bir şekilde garip hissettirmişti. Bu fazlasıyla özel bir şeydi.

İşe yatakla başladı, çarşafı değiştirdi, yastıkları kabarttı, sonra pencereleri spreyledi ve halılara morötesi temizlik yaptı. Nihayet Cord'un masif ahşaptan şifoniyerinin tozunu alırken duraksadı, büyük bir merakla kapıldı. Cord Anderton *kimdi*, sahi?

Düşünmeden en üst çekmeceyi açıp içindekileri karıştırdı; çok erkeksi şeylerden oluşan bir karışımdı. Bazılarının ne olduğunu anlamadı bile. Ama babası gideli o kadar olmuştu ki, tüm hatırlayabildiği kadınlarla dolu bir evde yaşamaktan ibaretti. Kol düğmelerini, küçük bir şişe kolonyayı, Cord'un babasının isminin baş harfleri olduğunu tahmin ettiği WEA harflerinin olduğu deri bir cüzdanı kenara itti. Cüzdanın yasa dışı eski kâğıt banknotlarla dolu olduğunu görmek Rylin'i biraz etkilemişti; bu paralar, nanodolarların aksine, izi sürülemez olduğundan yasa dışı alım satımlarda çılgınca dönmeye devam ediyordu. Belki de yalnızca baba yadigarıydılar. Ama Cord gerçekten insanlara bu paralarla ödeme yapıyorsa, Rylin'in düşündüğünden de cesur demekti.

En alt çekmecede duraksamasına neden olan bir şey buldu – özel yapım Sipariş ilaçlarla dolu antika metal bir kutu. Onlara herkes Emanet derdi. Rylin daha önce hiç bu kadarını bir arada görmemişti. Ama kutunun kapağını kaldırdığında, oradaydılar işte; onun sahipsiz definesi, sarı reçetelerle etiketlenip damgalanmış, her biri bir hap içeren minik siyah zarfçıklar.

Emanetler aşırı derecede pahalı ilaçlardı, Rylin'in monoray işinde haftalarca çalışıp kazandığı para kadar. Tam da *yasal* oldukları için bu kadar pahalıydılar: Doktorlar tarafından sayısız beyin taraması ve psikolojik değerlendirmeler sonunda verilirdi. "Stresi kaldırıp kaygıları dindirmek" için zengin hastalara özel olarak biçilirlerdi. Rylin asıl reçetelerin tarihine baktı. Tam tahmin ettiği gibiydi – annesi ile babası öldükten hemen sonra yazılmışlardı.

Rylin dünyanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek doğruldu; o da Cord da anne ile babalarını kaybetmişlerdi. Ama o ailesini bir arada tutmak için günlük işlerde çalışıp para kazanmaya çabalayarak, annesinin yasını doğru düzgün tutmaya zaman bile bulamazken, Cord'a yasla başa çıkabilmesi için özel yapım ilaçlar veriliyordu.

Bu haksızlık, diye düşündü Rylin acı acı, sonra böyle düşündüğü için biraz utandı. Cord annesi ile babasını kaybetmişti. Cord'un bununla başa çıkma yöntemini herkesten önce Rylin'in yargılamaması gerekti.

Rylin iç çekerek çekmeceyi kapattıktan sonra, aşağıya inmeden önce odaya son kez bir göz attı. Kapıyı açar açmaz merdivenlerde Cord'la karşılaştı.

"Ah. Eee, merhaba," dedi beceriksizce. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Daha önce hiç yeni tokat attığı biriyle yüzleşmek zorunda kalmamıştı.

"Eve mi dönüyorsun?" Cord'un üzerinde spor kıyafetleri vardı; spor salonundan doğru eve gelmiş gibiydi. Belki de koşmuştu; çamurla kaplı ayakkabıları beyaz taş basamaklar üzerinde izler bırakıyordu.

"Saat dört." Rylin birden, memelerinin üzerinde darla-

şan üniformasını hatırlayarak, kollarını göğsü üzerinde kavuşturdu.

“Hayır, elbette, demek istediğim...”

“Şeker Kankalar için teşekkürler, bu arada. Kız kardeşim çok sevdi.” Rylin bunu neden söylediğini bilmiyordu. Burada durup sohbet etmesi için para almıyordu. Bir basamak aşağıya inerek Cord’la aynı seviyeye geldi ve onu geçip yürümeye devam etti.

“Chrissa’ydı değil mi?” diye sordu Cord; Rylin şok geçirerek olduğu yerde kalakaldı. Cord’un Chrissa’nın adını hatırlamasına inanamıyordu.

“Evet. Benden üç yaş küçük,” dedi Rylin alçak sesle.

Cord başını salladı. “Bu çok güzel, yani bir arada olmanız.” Rylin, Cord ile Brice’ı düşünerek ne kadar yakın olduklarını merak etti.

“Özür dilerim,” diye devam etti Cord biraz sonra, “seni tutmak istememiştim. Bir yere yetişeceksin galiba.”

“Chrissa – Chrissa’yla buluşacaktık, aslında,” dedi Rylin sözcükler üzerinde biraz takılarak. “Erkek arkadaşım,” demek üzereydi, ama içgüdüsel bir şey onu engelledi, neden olduğunu bilmiyordu ama.

“Ona geldikleri yerde daha çok Şeker Kanka olduğunu söyle – tabii onlara senin gibi işkence etmeyeceğine söz verirse.”

Rylin bunun üzerine gülümsemeden edemedi. “Yarın görüşürüz,” demeye başladığı sırada, Cord kapıyı arkasından kapattı.

Her neyse, dedi kendi kendine F asansörüne doğru yürürken; Cord Anderton anlaşılması olanaksız biriydi, dememenin de bir faydası yoktu.

Kule'nin tam merkezi olan Park ile Central kavşağına vardığında, üzerinde SADECE ASANSÖR ÇALIŞANLARI GİREBİLİR yazılı metal bir çift kapıdan geçti.

Hiral kıyafetinin altına giydiği blucini ve siyah ince tişörtüyle asansörcülerin soyunma odasından çıkmadan önce Rylin'in birkaç dakika beklemesi gerekti. Hiral'ın saçları kaskından ötürü terden nemliydi hâlâ. "Selam, bebeğim. Bugün geleceğini bilmiyordum."

Rylin sarılmak için uzandı. Hiral'ın metal ve terle karışık kokusu rahatlatıcı biçimde tanıdıktı. "Seni görmek istedim."

"Bu kostüm de ne?" diye güldü Hiral.

"Haa, doğru." Rylin neredeyse unuttuğu temizlikçi üniformasına baktı. "Bugün Cord Anderton için çalıştım. Biliyorsun, annemin eski işi. Ve..."

"Ciddi misin?" Hiral'ın tonu keskinleşmiş, o şakacı hali tümüyle gitmişti. Hiral yukardakilerden, bazen Rylin'i bile şaşırtan bir şiddetle nefret ediyordu. "Hangi akla hizmet o aşağılık herif için çalıştın?"

"Monoray durağındaki işimden daha fazla kazandırıyor. Hem işyerime hasta olduğumu söyledim. Geçici olarak, yani," dedi sabırsızlıkla.

"Haa, anladım. Güzel. Asıl işini bırakmadığın sürece sorun yok." Hiral Rylin'in beline kolunu doladı. "Yeni iş. O zaman bunu kutlamalıyız. Habanas'a gitmek ister misin?" Burası, baharatlı sokak mısırları ve kızarmış queso'suyla en sevdikleri salaş Küba mekânıydı.

"Kesinlikle." Rylin akşam uygulaması için ışıkların loşlaştırıldığı geçiş yoluna doğru yürürlerken Hiral'ı izledi.

Tam o sırada tabletine bir mesaj geldi: Fenton'ın, önceki mesajına cevabıydı gelen.

Rylin; sana ve kardeşine elimden geldiği kadar cömert davrandım, ama sizin için istisna yapmayı sürdüremeyeceğim, diye yazıyordu. İki aydır kira ödemiyorsunuz. Bu haftanın sonuna kadar ödeme yapmazsanız çıkarsınız.

Rylin'in midesi bulandı. Hemen aramak istedi, ama Fenton açmadı.

"Her şey yolunda mı?" Hiral onu izliyordu.

Rylin yanıt vermedi. Etrafındaki her şey dönüyormuş gibi hissediyordu. Bu kendi hatasıydı – neden kirayı ödemedi bankaya ödeme yapmıştı sanki? Kendinden, bir ay daha kira ödemedi Fenton'u atlatabileceğinden o kadar emindi ki; bunu defalarca yapmıştı. Ama şimdi her şey üzerine yıkılıyordu ve bu durumu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Cuma günü paranızı alacaksınız, diye yanıt yazdı; eleri titriyordu, bu parayı nasıl ödeyeceğine dair bir fikri yoktu. Belki Hiral'dan ödünç alabilirdi, ama onun ailesinin de her kuruşuna ihtiyacı vardı. Ya da belki Cord avans verebilirdi.

Cord. Birden aklına bu öğleden sonra en alt çekmecede bulunduğu şey geldi. Yanıt ordaydı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Hiral'a; aklından geçenlerden nefret ediyordu.

Ama daha da önemlisi, Rylin başka bir seçeneği olmasından nefret ediyordu.

AVERY

Atlas'la, Coleların evinin önünde durduklarında Avery'nin midesi burkuldu. Atlas ile Leda'nın buluşmasını büyük bir Artırılmış Gerçeklik grup oyununa dönüştürmüştü ve bunu tamamen irade gücüyle yapmıştı. Kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu, o kadar kötü bir şey yapmadığını söylüyordu, ama derinde bir yerde Avery bencilce davrandığını biliyordu.

Başını kaldırıp Leda'nın giriş merdivenlerine bakınca birden Leda'yla ilk kez nasıl sarhoş olduklarını hatırladı. Daha doğrusu, sarhoş olmaya çalıştıklarını hatırladı; Cord'un verdiği spritzer'lerden yalnızca biraz kaçırmışlar, sadece başları dönmüş ve biraz tuhaf olmuşlardı. Ama Leda'nın annesi ile babasının onları duyma olasılığına karşı, tekrar tamamen ayılana dek içeri girmemeye karar vermişlerdi. Sonuçta gecenin yarısını Coleların merdivenlerinde oturup, birbirlerine hikâyeler anlatıp abuk subuk şeylere kıkırdayarak geçirmişlerdi.

"Leda'ya geldiğimizi söylemek ister misin?" diye sordu Atlas.

“Haa. Tabii.” *Dışardayız*, diye yazdı Avery ve gönderdiğinde Leda’yla mesaj aralıklarının ne kadar seyrekleştiğini fark etti. Normalde Leda’yla devamlı iletişim halinde olurlardı; birbirlerine kendi çektikleri resimlerini gönderirler, okuldan şikâyet ederler, oğlanların mesajlarını çözümlerlerdi. Ama son birkaç gündür neredeyse hiç mesajlaşmamışlardı.

“Beni aldığınız için teşekkürler,” dedi Leda hava taksinin kapısı açıldığında. Koyu mavi ipek bir bluz, beyaz kot ve kırmızı, topuklu espadriller giymişti. Avery ona yer açmak için kayarken kıyafetini baştan aşağıya süzdü, sonra kendininkine baktı; tamamen siyah, AG uyumlu spor giysileri ile rahat, turkuvaz spor ayakkabıları.

“Önemli değil.” Atlas gülümsedi.

“Bunları AG* için mi giydin?” diye düşünmeden sordu Avery, Leda’nın ayakkabılarına bakarak.

“Beni topuklularla koşarken görmüştün.” Leda ters bir kahkaha attı.

“Doğru.” Avery birden gerilimi dağıtmak için şiddetli bir istek duydu; her şeyden önce tüm bunlar hep beraber planlanmış gibi yapabilirdi. “Bunu yapmaya karar verdiğimizize çok sevindim,” dedi etkisiz bir coşkuyla. “AG’ye gitmeyeli yıllar olmuştu!”

“Hazırlan öyleyse, çünkü canına okuyacağız Aves.” Atlas’ın sıcak kahverengi gözleri ışıyordu.

“Avery,” diye araya girdi Leda, “Eris’le alışveriş nasıl geçti? Bir şey aldın mı?”

Avery ani bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. Dün sabah Leda aradığında Eris’le alışverişte olduğunu söylemişti;

* Artırılmış Gerçeklik. (ç.n.)

bunun Leda'yı uzak tutacağını biliyordu. Oysa Eris hiçbir çağrısına cevap vermemişti, bunun üzerine Avery evlerine gidince orada da kimseyi bulamamıştı.

"Haa, eee, birkaç kot aldım," diye beceriksizce bir şey uydurdu, aklına gelen ilk şeyi söyleyerek. "Denna'dan."

"Zaten sende onlardan hemen hemen her renkte yok mu?" diye sordu Leda. Avery savunmasız kalınca boca-ladı.

"Sanki bu sizi daha önce durdurdu da," diye takıldı Atlas bilmeden.

623. katın köşesine yayılmış olan AGora'nın önünde durduklarında heybetli duvarları ordu yeşili kamuflaj deseninden, koyu renk taştan bir zindana dönüşüyordu. Risha, Jess, Ming, hepsi dışardaydı ve Leda gibi zarif kotlar ile kullanışsız ayakkabılar giymişlerdi. Avery gözlerini devirmemek için kendini tuttu. Keşke Eris burda olsaydı, diye düşündü; şimdi onun o kaba iğneleyiciliğinden bir doz alabilirdi. Ama bir daha düşününce, son AG oynadıklarında Eris'in eğlence olsun diye siyah deriden bir kedi kıyafetiyle geldiğini hatırladı.

Şimdi de buzlu bir dağın tepesine çullanmış ejderhayı gösteren kapıların önünde toplandıklarında Risha, "Çocuklar içerde," diye bildirdi.

"Muhtemelen kovboyları mı, yaratıkları mı oynayalım, diye tartışıyorlardır," dedi Atlas kapıları açmış beklerken. Avery arkada kalıp elini tutarak onunla yürüme arzusuna karşı koydu.

"Söylediklerini duydum," diye bağırdı Ty Rodrick билет gişesinden. Bir grup ortaokullu oğlan ellerinde özelsürüm ışın kılıçlarıyla sırada arkasında bekliyorlardı.

“Kovboy alanı mazide kaldı, Fuller. Yaratık İstilasını oynuyoruz. Kim benim takımımda?” Ty üç boyutlu yazıcıya isimleri giriyor; yazıcı da her bir oyuncu için elektronik kodlu oyun bileti çıkarıyordu; dört siyah, dört beyaz. Biletler minyatür yaratık kafaları biçimindeydi; her biri bu oyun için özeldi ve taklitlerini yapmak olanaksızdı. Oyun bittikten sonra işe yaramaz hale gelseler de bu biletleri biriktiren, AG’yi saplantı haline getiren insanlar olduğu anlaşıyordu.

“Kızlara karşı oğlanlar yapmıyor muyuz?” dedi Avery çabucak. Eskiden burada birçok kez oğlanlara karşı kızlar oyunu oynadıkları olmuştu. Üstelik şu anda istediği son şey, Atlas ile Leda’yı adrenalın dolu karanlık bir ortamda birlikte düşünmekti.

“Ama o zaman takımlar eşitsiz olur,” diye dikkat çekti Maxton Feld. “Beşe karşı üç.”

Avery içinden Cord’a gelmediği için küfretti. “Rasgele dağılalım o zaman?” diye önerdi, tabletindeki zar biçimli ikonu çekerek.

Leda atıldı. “Ama biz Atlas’la aynı takımda olacağımızı söylemiştik.”

Takımlar dağılırken Avery sessiz kaldı: O, Ty, Ming ve Jess; Maxton, Risha, Atlas ve Leda’ya karşı olacaktı. Takımlar hazırlanmak için kendi soyunma odalarına giderlerken de bir şey söylememeye devam etti. Ty taktik gibi bir şeyler saçmalıyor, “etraflarına yayılıp kuşatma” tasarısından söz ediyordu, ama Avery dinlemiyordu. Ani ve tuhaf bir ilgisizliğe kapılmış halde kafasını sallıyordu.

Sonunda dördü birden gövdelerinde dermal algılı yelekler, kemerlerinde plastik radar silahları ile konaklama

bölgesinde toplandılar. Avery ana bilgisayar tarafından el hareketlerinin izlenmesini sağlayan ince, ağ eldivenlerini giydi. Sanal gerçeklik başlığı yüksek sesli bir uyarı verdi; dikkatini toplaması için bağıırıyordu: Başlığı kendi avatarını seçmesini istiyordu; arenaya adımlarını attıklarında tüm rakipleri ve takım arkadaşları onu o seçtiği imgeyle görecektlerdi. Herkes ellerini sallayıp bir şeylere işaret ederek, saçlarını, silahlarını ve yüz hatlarını seçiyordu. Avery hiçbir belirleyici özelliği olmayan en temel avatarı seçti. Ona göre herkes gerçek hayattaki görünümüne fazlasıyla dikkat ediyordu zaten; bir de sanal olanını özelleştirmeye zahmet edemeyecekti.

3... 2 ... Geri sayım paneli aydınlandı. Yanında Ming beklenti içinde arkaya doğru eğilmişti. Ty Avery'ye dönüp sıırttı. "Hazır mısın Fuller?" diye sordu göz kırparak. Avery onu görmezden geldi. Bir keresinde Jess'in anne ile babasının verdiği tatil partisinde birlikte olmuşlardı, o zamandan beri Ty tekrar birlikte olacaklarmış gibi davranmaya devam ediyordu.

1. Kapılar açılınca, kırmızı alarmla geçmiş bir uzay gemisi belirdi, acil durum ışıkları yanıp sönerek boşaltılan koridorların uzunluğunu gösteriyordu. Avery başlığını çıkaracak olsa tüm göreceği buharlı havalandırmalar ile karbon-köpükten yer değiştirebilen duvarların bulunduğu boş, endüstriyel görünümlü bir mekândı. Başka bir yerde, öbür takım açılan başka bir kapıdan çıkıp uzay gemisinin farklı bir bölümüne giriyordu.

Avery diğerleriyle iletişime geçmek için bilekliğinde bir düğmeye bastı. "Ming'le ben sol kanattan giriyoruz," diye fısıldadı; gümüş bir kapıyı iterek yan koridora geçti.

Ming, pembe peri prensesi kılığında -aslında avatarlar için bir kısıtlama yoktu, ama bu haliyle bir uzay gemisinin ortasında gülünç görünüyordu- başını sallayıp onu izledi.

Sollarında bir patlama oldu. Avery sürünerek kalın bir borunun yanına gitti, sonra atlayıp hızla koşmaya başladı; artık Ming'i düşünmüyordu. Radar tabancasıyla odanın köşelerindeki renksiz dumana doğru ateş etti. Önündeki, havada asılı duran merdiveni görünce tek düşünebildiği çatıya çıkan kendi gizli merdiveniydi. *Neden olmasın?* diye düşünerek sıçrayıp yukarı tırmanmaya başladı. Arenanın karanlık bilinmezliğinde bu şekilde hareket etmek iyi hissettirmişti; sıcak kan damarlarından hızla pompalanıyordu. Yeterince hızlı hareket ederse Atlas ile Leda'yı, oyun dışında her şeyi unutabilirdi.

Merdivenin sonunda sıçrayıp bir üst düzeye ulaştı ve önünden giden iki şahsa ateş etti; karşı takımın üyeleri olduklarını gösteren parlak oklarla aydınlatılıyorlardı. Üzerlerinde radyasyon işareti olan bir yığın kutunun arkasını sıvıştılar. Biri ayaklarının üzerinden sıçrayarak ilerliyordu. Bu o aptal espadrilleriyle Leda olmalıydı.

Avery onu görmemeleri için yavaşça karşı taraftan sürünerek ilerledi – ve donup kaldı.

Leda'nın yanında çömelen Atlas'tı. Bileğinin içindeki dövmelerden biliyordu; gerçek hayatta hiçbir zaman yaptırmadığı, ama AGora oyunlarındaki avatarına her zaman koydurttuğu o uyumlu yin ve yang dövmeleri. Avery, Leda elini yavaşça Atlas'ın omuzuna koyarken onları izledi. Atlas çekilmedi.

Avery nefesini tutmuştu; izlemeyi kesmek istiyor, ama

yüzünü bir türlü yana çeviremiyordu. Leda'nın bu jesti anlam doluydu: Her nasılsa sahipleniciydi. Bu, daha önce başka biçimlerde dokunduğun birine bahşettiğin, ya da gerçekten bahşetmeyi istediğin türden bir dokunuştı. Avery'nin hiçbir zaman Atlas'a bahşedemeyeceği türden bir dokunuş.

“Bağlantıyı kes,” diye fısıldadı Avery, bilekliğindeki kırmızı kayışı çekerek. O anda Avery'nin silahları etkisiz hale getirildi ve Avery oyundaki herkese görünmez oldu; kendi kendini tekrar etkinleştirene dek konaklama bölgesine geri yürümekten başka hiçbir şey yapamazdı. Hatta öyle ki, sanki orada değil gibiydi, kendini birdenbire silmiş gibi. Zaten tam olarak hissettiği de buydu.

WATT

Kolay para buraya kadarmış, diye düşündü Watt, 623. kat-taki AGora'ya girerken. Daha birkaç gün olmuştu ama Leda Cole tam bir baş belası olduğunu kanıtlamaya başlamıştı.

Watt bu işi aldığı anda Leda'nın bu kadar zor olabileceğini kestirememişti. Atlas'la ilgili güncellemeler için devamlı Watt'a mesaj atıyordu – hareketleri, mesajları, hangi holo şovları izlediği, onları komik bulup bulmadığı. Watt yanıtlayabildiği tüm soruları yanıtlıyordu, ama Fullerların ev ağına girmeyi henüz başaramamıştı, bu yüzden Atlas birine konuyla ilgili bir mesaj atmadıkça o duvarların içinde neler olduğunu bilemiyordu.

Şimdi de Leda'nın son talebiyle ilgileniyordu, bu Artırılmış Gerçeklik oyunu grup buluşması için yardımını istemişti. Watt da aptal gibi AGora'nın sistemine girip Leda ile Atlas'ı bir araya getirerek oyunu kendi yönetmeyi kabul etmişti – ama bunu Nadia sistemin yapısını gerçekten incelemeden önce söylemişti. Ortaya çıktı ki, AGora öylesine yüksek hacimde veriyi idare ediyordu ki Nadia bile o güçlü güvenlik duvarından içeri girmeyi başaramamıştı.

Nihayet Watt Leda'nın istediği, kendinin de budala gibi yapmaya söz verdiği şeyi gerçekleştirmenin tek yolunun sisteme içeriden sızmak olduğunu anladı.

Nasıl böylesine ahmakça bir korsanlık işine dahil olabildik, Nadia?

Hatırladığım kadarıyla bu işi alan ben değilim, diye yanıtladı Nadia.

Üç boyutlu bilet yazıcısının oraya çıkıp seçenekleri incelerken Watt bile heyecanlanmadan edemedi. Fantezi oyunları, bir Aztek orman macerası, hatta Ejderha Bincileri adlı bir oyun bile vardı. Nasıl oluyor da *böyle* bir deneyimi modelleyebiliyorlar, diye merak etti Watt. Pekâlâ, madem içeri girmek için bilet alması gerekiyordu, o zaman bir oyun da oynayabilirdi, öyle değil mi? Keşke Derrick de burada olsaydı. Burada kendini kaybederdi.

Bir büyücülük oyunu seçip biletini bastırırken, Watt konaklama bölgesine göz attı – ve nefesi kesildi. Salonun içinden o güne kadar gördüğü tartışmasız en güzel kız geçiyordu.

Nadia, kim bu? diye sordu. Nadia kızın bilgi akışını çıkardı, Watt neredeyse kahkahalarla gülecekti.

Kız Avery Fuller'dı – gözetlemesi gereken çocuğun kız kardeşi, Leda'nın en yakın arkadaşı.

Avery atkuyruğunu çözmek için uzanıp, kafasını sabırsızca sallayarak sarı saçlarını sırtından aşağıya salarken Watt afallamış halde bakakaldı. Gök mavisi gözlerinde yaşlar gördüğünü sandı.

Ona ne diyeceğim?

Otomattan bir paket greyfurtlu M&M alıp yanına otur ve yemeye başla, diye yazdı Nadia.

Ciddi misin? Sorunlara çoğunlukla en tuhaf ve dolambaçlı çözümleri öneren Nadia için bile tuhaf bir tavsiyeydi.

Daha önce seni hiç yanlış yönlendirdiğim oldu mu?

Bu doğrudu. Watt Nadia'nın söylediğini yaptı, şekeri alıp yürüdü ve bilerek onu görmezden gelip Avery'nin yanındaki banka oturdu. Cebinden greyfurtlu M&M'i çıkarıp şekerleri teker teker ağzına atmaya başladı.

Avery'nin dikkatinin kendine yöneldiğini hissetti, boğazını temizlediğini işitti ve bakışlarının ağırlığını elindeki M&M paketinin üzerinde duydu. Fark etmemiş gibi yaptı. Beklendiği gibi biraz sonra...

"Affedersin," diye mırıldandı Avery, Watt'ın omzuna hafifçe vurarak. "Acaba... bir tane alabilir miyim?"

Watt bunu beklediği halde, Avery onunla konuşunca, afallayarak gözlerini kırıştırdı. Gerçekten, hayatında gördüğü en nefes kesici güzellikteki kızdı. Sonunda bir şey söyleyebilmek için kendini topladı. "Efendim?" Sanki kulakantennelerinden bir şey dinliyormuş gibi, şaşırmış bir jest yaparak kulaklarını gösterdi, oysa elbette bir şey dinlediği yoktu. Ama bu hiç değilse, neden tam bir geri zekâlı gibi sessizce gözlerini kırıştırdığını açıklayabilirdi.

Avery ricasını yineleyince Watt gülümsemesini gizleyerek ona paketi uzattı. *Teşekkürler, Nadia.*

Bir de bana güvensen.

"Ne dinliyorsun?" diye kibarca sordu Avery, paketi geri uzatırken, ama Watt'ın aklının başka yerde olduğunu görebiliyordu.

"Jake Saunders, diye bir adam. Tanıdığını sanmam."

"Olamaz! Country sever misin?" diye bağırdı Avery.

Watt hayatında daha önce hiç country dinlemediği hal-

de. başını salladı. “Jake’in yeni albümü hakkında ne düşünüyorsun?” diye devam etti Avery hevesle.

“Beğendim,” dedi Watt temkinli bir şekilde, bir yandan Avery’nin birkaç hafta önce Atlas’a gönderdiği yorumu okuyordu kelimesi kelimesine. “Ama önceki albümleri kadar iyi değil bence. Benim en sevdiğim şarkısı ‘Çakılıp Yanabilirsin’ olmuştur her zaman.”

“Benim de,” diye coşkuyla yanıtladı Avery, sonra alçak sesle nakaratı söyleyerek Watt’ı şaşırttı. “*Sana dönmeyeceğim, sen ve ben çoktan bitirmişiz işte, en baştan çakılıp yanabilirsin...*” Şarkı söyleme sesi alçaktı, Watt’ın hiç beklemediği şekilde baştan çıkarıcı ve boğuktu.

“*Yeniden başka biriyle,*” diyebildi sonunda son birkaç sözü Avery’le birlikte söyleyerek; Avery güldü.

“Eee, seni buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu biraz sonra.

Büyüleyiciydi: Gözleri, gülüşü, o beklenmedik şarkı. “Birkaç arkadaşla buluşup Büyücüler’i oynayacağız,” dedi Watt.

“Ah, bir ara en sevdiğim oyun oydu. Hani taşla saplanan kılıcın olduğu yere gelip, kılıcı çıkardığın kısım var ya?”

Watt yalan söylemek için ağzını açtı -Nadia bir oyuncunun internet sayfasından aldığı o sahnenin betimlemesiyle birlikte AGora’nın haritasını önüne çıkarıp koymuştu- ama bir şekilde istemedi. “Aslında, buraya daha önce hiç gelmedim,” diye itiraf etti.

“Gerçekten mi?” Avery bunu duyduğuna şaşırmış gibiydi. “Peki, her şeyi mahvetmek istemem. Ama bir tavsiyem: Simyacı iksirleri uzattığında en küçük kadehi seç.”

“Oyunu kazanmama bir yardımı dokunur mu?”

“Ah, hayır, sonuçta hepsi seni bir sonraki seviyeye çıkarıyor. O iksirin tadı diğerlerinden daha güzel o kadar,” dedi Avery ciddi bir şekilde, Watt gülümsedi.

“Ben Avery, bu arada,” diye ekledi Avery biraz gecikmiş olarak.

“Avery,” diye tekrar etti Watt, sanki tüm bu süre boyunca ayakları yere basmıyormuş gibiydi. “Ben Watt.”

Avery geriye kapıya bakınca Watt onu kaçırmak üzere olduğunu fark etti. “İçerde sen hangi oyunu oynuyordun?” diye sordu, başıyla Avery’nin belinde asılı duran tabancaları göstererek.

“Yaratıklar.” Avery omuz silkti. “Biraz hava almaya ihtiyacım vardı, sanırım.”

Watt Nadia’nın tavsiyesiyle başını salladı; ona kalsa konuşmayı sürdürmeliydi. Ama Nadia Avery’nin nefesini ve kalp atışlarını takip ediyordu, şans verilirse söylemek istediği bir şey daha vardı sanki.

“Her şey o kadar... *yorucu* oluyor ki bazen, anlıyor musun?” Avery dermal algılı eldiveniyle oyalanarak uzaklara baktı.

Watt duraksadı. *Nadia?* diye sordu, kızların böyle kafasını karıştırmalarına alışık değildi; özellikle bu kadar güzel olanların. Onun deneyimlerine göre güzellik ile karmaşıklık ters ilişkiliydi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiç insanların seni anladığını düşünüp, seninle ilgili en önemli şeyi bilmedikleri için seni anlayamadıklarını hissettiğin olur mu?”

“Aslında, evet.” Watt’ın düşündüğü, bildiği, yaptığı her şeyle ayrılamaz biçimde iç içe geçtiği halde kimse Nadia’yı

bilmiyordu. Watt Avery'nin başkalarından sakladığını hissettiği büyük sırrın ne olduğunu merak etti. Her ne idiyse, beyninin içinde bir kuant olması kadar kötü olamazdı.

“Özür dilerim. Bunu neden söyledim, bilmiyorum.” Avery tekrar, Watt’tan bir M&M isterken kullandığı o resmi, mesafeli tonuna döndü. Watt birden bakınca Avery’nin, lavanta kokulu şampuanının kokusundan Watt’ın biraz yakalamasına izin vererek, saçını toplamak için geriye uzandığını gördü.

Avery bir an için gösterdiği o hassas yönünü gizleyerek kendini kapatıyordu. Watt telaşla, onu durdurmak için bir yol bulmaya çalıştı. Şimdi gidemezdi, henüz değil.

“Avery,” dedi Watt, tam o sırada Avery’nin bilekliği sesli uyarı vermeye başladı; dışarı çıkmalı çok olduğunu hatırlatıyordu. Konaklama bölgesinde daha kalacak olursa arena onu içeri geri almayacaktı.

“Sanırım, geri dönmeliyim.” Watt’a gülümsedi, ama bir dakika önceki o sıcaklık artık yoktu.

“Gitmeden önce birbirimize numaralarımızı verelim mi?” Bunu söylerken Watt ayağa kalktı, garip hissediyordu. Nadia hayatına girdiğinden beri bir kızın yanında bu kadar heyecanlandığı hiç olmamıştı.

“Ah. Elbette.” Avery bağlantı kurulana dek bekledi; birbirlerini arayıp mesajlaşmak için geçit verdiler. “Görüşürüz,” diye ekledi Avery, sonra tekrar başlığını taktı. Kapılar açılıp bir anlığına Watt’a arenanın gerçek görünüşünü, sis makineleri ve hareket sensörleriyle kaplı bir dizi gri duvar göstererek kapandı.

“Sana içerde iyi şanslar,” diye seslendi Watt, ama Avery çoktan uzaklaşmıştı.

ERIS

“Burdasın!” diye haykırdı Avery, koridordan aşağı Eris’e doğru ilerleyerek. Kalabalık kendiliğinden yol açarak geçmesine izin verdi. “Belki okulu asarsın, diye düşünmüştüm. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu.” Avery’nin sesi sonunda, son cümlesini soruya dönüştürerek, yukarıya doğru meyletti.

“Okulun ilk gününü ben bile asmam,” dedi Eris rahatça, oysa bu okul hayatının kesinlikle en kötü ilk günüydü. Aslında yukarıKule’ye erken gelmişti, alt kattakilerin bakışlarından kaçmak için siyah bir rüzgârlık giymişti ve okulun soyunma odasında duş almıştı. Annesiyle paylaştığı o sıkışık banyoda hazırlanmaktan kaçmak için her şeyi yapardı.

Normalde okulun ilk gününde annesi ile babası kapının önünde biçimsiz pozda bir fotoğrafını çekerler, sonra bunu ta okul öncesi günlerinde başlattıkları o koleksiyona eklerlerdi. Sonunda Eris asansöre kaçana kadar ona sarılırlar, arkasından, “İyi şanslar,” diye haykırırlardı. Eris bu gü-

lünç geleneğe güler, ama gizliden gizliye onu severdi.

Bu sabah herhangi bir fotoğraf çekilmemişti, elbette. Eris, babasının bugün okulun ilk günü olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Bu düşünceyle gözlerinin arkasında ani, keskin bir acının toplandığını hissetti. Bir anlığına gözlerini kapayarak o acı ve şaşkınlık dalgasını dindirmeye çalıştı. Avery'nin görmesine izin veremezdi.

“Pekâlâ, ama, Eris – ters giden bir şeyler mi var?” diye sordu Avery, ikisi birlikte çıkışa doğru yürüyorlardı. Öğleden sonra zili yeni çalmıştı. Öğrenciler tekrenkli kuş sürüleri gibi koridorlarda bir araya toplanmıştı; hepsi pileli etekler ya da ütülü bej pantolonlar ve aşağı kadar düğmelenmiş gömlekler giymişlerdi. Eris hayatında ilk kez o aptal okul üniformalarına minnettardı. 103. kata getirdiği giysileriyle kaç tane kıyafet kombinasyonu yapabiliirdi, emin değildi, ama yeterli olmayacağını biliyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu, sesinin bu kadar normal çıkmasına memnun olmuştu.

“Seni Cord'un partisinden beri görmedim, çünkü AG oyununu kaçırdın ve seni görmek için evinize uğradığımda kimseyi bulamadım.” Avery ona bir bakış attı. “Her şey yolunda mı?”

Eris bu olanlarla ilgili konuşmak istemiyordu. Daha her şey çok yeni ve hassastı; üstelik herkes hakikati öğrenir öğrenmez geri dönülemez biçimde gerçek olacaktı. Ama mükemmel bir bahane bulmuştu bile. “Annemler evimizi yenilemeye karar verdiler. *Yine*. Nasıl olduklarını bilirsin.” Abartılı biçimde gözlerini devirdi. “Bir süreliğine Nuage'da kalacağız. Dün için de özür dilerim,” diye ekledi.

“Her şeyin yolunda olmasına memnun oldum. Aslın-

da öyle *pek* endişelenmemiştim; olağanüstü bir şeyler yapmakla meşgul olduğunu düşünmüştüm. Annenle Myanmar'dan dönüş yolunda 'uzun yolu' seçtiğiniz için o yaz tatilinden eve bir hafta geç döndüğünde olduğu gibi," diye takıldı Avery. Eris o anıyı içinde bir sancı duyarak hatırladı. O tatilde annesiyle öyle eğlenmişlerdi ki; canlı renkli basma elbiseleriyle dünyaya aldirmeden Asya'da dolanıp durmuşlardı.

"Her neyse, Nuage'da olmanızı kıskandım," diyordu Avery. "O zaman akşamları sizde kalmaya geliyorum; yine o pofuduk bornozları giyer, sabahları ricotta'lı-böğürtlenli pancake'lerden ısmarlarız!"

"Kesinlikle," diye onayladı Eris, sahte bir canlılıkla.

Kapılardan dışarı çıkınca, okulun önündeki yeni ke-silmiş yeşil çimlerin Madison Caddesi'ne indiği çimenliğe vardılar. Birden etraflarını bir koro sardı; Ming, Risha ve Leda o öğleden sonrasını nasıl geçireceklerini tartışıyorlar, birbirlerine günün dedikodularını ve hikâyelerini anlatıyorlardı. Eris orada öylece durup tüm bunların üzerinden akıp geçmesine izin verdi. Grup İrtifa Kulübü'ne gidip, yoga yapıp smoothie içmeye karar verince de diğerleri gibi başını sallayıp gülümseyerek kendini akıntıya bıraktı. Bugün Avery ve arkadaşlarıyla her zaman yaptıkları şeyleri yapmaya ihtiyacı vardı. Her şey normalmiş gibi davranmaya, tüm hayatı üzerine yıkılmıyormuş gibi davranmaya ihtiyacı vardı. O hâlâ Eris Dodd-Radson'mış gibi davranmaya ihtiyacı vardı.

Teknoloji ağını geçerlerken -tüm iletişim araçlarını, tüm tabletleri, okulla ilgisi olmayan her türlü donanımı etkisiz hale getiren kampüsün etrafını saran sınır- Eris

hemen gelen kutusunu açtı. Hayaldi, biliyordu, ama babasından bir şey geleceğini ummaya devam ediyordu. Zamanla ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, anlıyordu, yine de... bundan sonra gerçekten böyle mi olacaktı? Ya bir daha hiç konuşmazlarsa?

Gelen kutusunda en üstte yer alan mesaj korkuyla geri çekilmesine neden oldu. İrtifa Kulübü'nün üye hizmetleri bölümünden geliyordu: Üyeliğinin devam etmediğini bildiren kibar bir mesaj.

Birden Eris'i öfke bastı. Bunu annesi yapmıştı – Altituda'a katılmalarına ısrar eden de oydu, bütün üyeliklerini de o ayarlamıştı; arkadaşlarıyla tüm buluşmaları, hayatlarında eğlenceli ya da zevk ve rahatlık verici, gösterişli ne varsa hep o ayarlardı. Eris annesinin artık Everett'in parasını harcamak istemediğini biliyordu, elbette; taşınmalarının asıl nedeni de buydu. Ama Eris'in İrtifa üyeliği devam etse ne olurdu sanki?

Sonra annesinin söylediği bir şey aklına geldi; bundan sonraki ilişkilerinin üslubunu babasının belirlemesine izin vermekten bahsetmişti; Caroline'ın Eris'i İrtifa'ya istememesinin nedeninin de bu olabileceğini fark etti. Eris'in orada Everett'a rastlamasını göze almayacaktı.

Tüm bunlar gerçekten oluyor, diye düşündü, biraz afallamış halde, oysa tüm bunların olacağını biliyordu, elbette. Hayatı gözlerinin önünde paramparça oluyor, altın yaldızlı parçalar halinde dağılıyordu.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Hem arkadaşlarına ne diyecekti? "Kusura bakmayın çocuklar, İrtifa'ya gelemem, çünkü çok fakirim" mi? Asansörde herkes, çaresiz bir Eris'i de aralarına katarak 930'da toplan-

mıştı. Kimin ne söylediğini anlamadan başını sallamaya devam ediyordu. Kafasında kendini kurtarmak için, her biri bir öncekinden daha çılgınca, ümitsiz bahaneler dönüp duruyordu. Tekrar babasının ofisinde staja başlaması, birden Cord'un araması, annesi ile babasının cumartesi günkü partiden sonra onu cezalandırması ve her hareketine ve iletişimine konum-tarayıcı takmaları gibi.

Meşe gölgeli kaldırım taşlarından İrtifa'nın girişine götüren yolu yürümeye başladılar. Eris'in başı dönüyor, kesik kesik soluk alıp veriyordu. İçeri giremezdi – Jeffrey'nin nazikçe, ama resmi bir biçimde içeri giremeyeceğini söylerken yüzünün aldığı acıma ifadesine, arkadaşlarının gerçeği anladıktan sonraki bakışlarına, birbirleriyle fısıldaşmalarına katlanamazdı. Bunları düşününce midesi bulandı. Ama sanki ayakları kendiliğinden hareket ediyor, yüzüne hafif bir gülümseme yapışmış halde, onu kendi sonuna biraz daha yaklaşıtıyorlardı. Risha ile Leda'nın yoga katına götürecek asansöre ilerleyişlerini izledi. Ming Avery'yi bekleyerek geride kalmıştı; Avery de yüzünde sorgulayan bir ifadeyle Eris'e bakıyordu...

"Hasta gibi hissediyorum," deyiverdi Eris. "Sanırım eve gitsem iyi olacak."

"Emin misin?" diye kaşlarını çattı Avery.

Ming tek bir acı kahkaha patlatıverdi. "Merak etme Aves. Cord'da tek başına bir öğleden sonra egzersizine gitmek istiyordur."

Eris bundan rahatsız oldu. Normalde Ming'in bu türden oltalarına pek takılmazdı, ama olan biten her şeyle birlikte sakın kalmakta güçlük çekiyordu. Hem Ming kim oluyordu da Avery'ye "Aves" diye hitap ediyordu. Bu-

nun Avery'ye Atlas'ın taktığı bir isim olduğunu herkes biliyordu.

"Böyle söylemen çok çirkin," dedi Eris, sesinin savunmaya geçmiş gibi duyulmamasına gayret ederek. "Gerçekten iyi hissetmiyorum."

"Sakin ol, Eris, şaka yapıyordum." Ming gözlerini kıstı. "Bu arada madem konuyu açtın, berbat görünüyorsun gerçekten."

"Tanrım, beni *rahat* bırak!" diye patladı Eris, tüm inceliği kaybolmuştu.

Ming karşı çıkmasını bekler gibi Avery'ye baktı, ama Avery yalnızca iç çekti. "Sizinle yukarıda buluşuruz," dedi Ming'e bakmayıp, yalnızca parlak kırmızı omuz çantasından dürterek. Ming başını öfkeyle geriye atıp asansöre doğru yürüdü. "Hadi bakalım!" Avery zafer kazanmışçasına gümüşten bir sağlık çubuğu çıkardı.

Eris geri çekildi. "Gerek yok, gerçekten," diye ısrar etti. Ama Avery değneği Eris'in başının ve gövdesinin üzerinden geçirmeye başlamıştı bile; bir bilek hareketiyle oyuncakmış gibi fiske atıyordu. Biraz sonra çubuk Eris'in tüm yaşamsal işaretlerini denetleyip toparlararak bir ses çıkardı ve üzerindeki ışık sonunda yemyeşil parladı. Sapa sağlam olduğunu gösteriyordu.

"Gördün mü, belli ki biraz yorulmuşsun o kadar." Avery rahatsız edici derecede sakindi. "Gelip havuzun yanında oturabilirsin, istersen? Belki biz yogadayken sen de bir yüz masajı alırsın? Sonra smoothie içerken bize katılırsın."

"Hayır, teşekkür ederim," diye tekrarladı Eris; sesi gerginleşmişti.

“Ming’e öyle çıkışman gereksizdi.” Avery nazikçe uyardı. “Şakasının çok kaba olduğunun farkındayım, ama kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum.”

Eris hayır anlamında başını salladı, aniden çok öfkelenmişti. Avery *anlamıyordu*. Her zaman olduğu gibi, bininci kattaki sarayından başkalarının sefil sorunları üzerinde hiç çaba sarf etmeden hafifçe süzölmeye devam ediyordu, oysa Eris her şeyini kaybetmişti. Tüm arkadaşlıkları boyunca Eris Avery’ye gerçekten şimdi olduğu kadar içermemişti. “Anlarsın işte, iyi hissetmiyorum,” diye tekrarladı Eris her kelimesini vurgulayarak. “Eve gitsem iyi olacak.” Jeffrey’nin bilerek gözlerinin içine baktığını gördü, çığlık atacakmış gibi hissediyordu.

“Peki. Beni sonra arar mısın?” diye sordu Avery, endişelenmişti, ama daha fazla baskı yapmak istemiyordu. Eris geri dönüp dışarı çıktı, 103. kata yapacağı uzun, sıkıntılı yolculuğu düşünüyordu.

Her şeyi bulanık görmeye başladığında bloğun yarısını yürümemişti bile. Gözyaşlarını öfkeyle sildi, ama şimdi çirkin düzensiz hıçkırıklarla daha hızlı gelmeye başlamışlardı. Tüm yapabildiği hiçbir şey göremeden bir sokak arasına girip kendini toplamaya çalışmak oldu.

Hem artık o kimdi acaba? Eris Dodd olamazdı. Bu isim de ona aşağıdaki, 103. kattaki boğucu, sıkışık evden daha iyi uymuyordu. Hiç değilse bu sokak arası hiçbir İrtifa üyesinin onu hıçkırıklara boğulmuş halde göremeyeceği kadar saklı bir yerdi.

“Senin öyle önüne gelen yere oturup ağlayacak tiplerden olduğunu düşünmezdim.”

Eris başını kaldırıp bakınca eli kalçasında, blucini ve

üstüne sıkı oturan hafif kumaştan yapılmış kolsuz gömleğiyle Mariel'i önünde buldu. "Ne yapıyorsun, şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

"Şok edici, biliyorum, ama dünya senin etrafında dönüyor." Mariel Eris'in arkasındaki kapıyı gösterdi. "Personel girişini kapatıyorsun."

Eris zekice bir yanıt vermek için kafa yordu, ama bir şey bulamadı.

"Teşekkürler." Mariel geçip yürüdü. "Kulüp üyeliğinle ilgili ağlayabileceğin daha iyi bir yer arıyorsan burada güzel bir soyunma odası var."

"Neler yaşıyorum bilemezsin, tamam mı?" diye karşılık verdi Eris. "Ailenin -tüm *dünyanın* - yıkılıp yok olması nasıl bir şey bilemezsin."

Mariel girişte durup gözlerini Eris'inkilere kenetleyince, Eris bakışlarının ağırlığıyla rahatsız olarak duruşunu değiştirdi. Biraz sonra Mariel hayır anlamında başını salladı. "Bilsen, sen de şaşırırdın," dedi. Kapı arkasından otomatik olarak kapandı.

Dört saat sonra Eris Kule'de gidebileceği kadar yukarı çıkmıştı. Artık parasını ödeyemeyeceği elbiseleri ve çantaları alacakmış gibi yaparak en sevdiği butikleri dolaşmıştı. İlk başlarda olağanüstü hissetmişti, satış görevlisi kızların telaşla ona göre giysiler çıkarması, topuklarının o güven verici tıkırtısı, her tasarımın vücudunun üç boyutlu yansıması üzerinde nasıl duracağını gözden geçirirken kendisine uzatılan soğuk portakal suyu bardakları. Evet, hepsi olağanüstü hissettirmişti – ta ki onlar siparişleri vermek konusunda ciddileşip, Eris de bir bahane

mırıldanıp mağazadan kaçana kadar.

Akşam yemeği zamanında sundukları bedava örneklerden tatmak için, Hyacinthe'e, en sevdiği organik markete gitmişti. Program yükleme mağazasının vitrinine bile gitmişti; sırf o rahat koltuklara oturup tabletlerindeki dergilere göz atmak için, sıcak köpüklü bir latte ısmarlamıştı. Tüm öğleden sonrasını düşünceleriyle yalnız geçirmek, gerçekten tuhaf hissettirmişti. Ama geç olmuştu ve Eris gidecek yer bulamıyordu.

Birkaç kez Cord'a ulaşmaya çalışmış, ama yanıt alamamıştı. Muhtemelen ya uyuyor, ya arkadaşlarıyla bir hologram oyunu oynuyor ya da tüttürüyordu. Parti öncesi onda kaldığından bu yana onunla bir gece geçirmediğini fark etti. Bir haftadan az olmuştu, ama tüm olanlardan sonra bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Eris iç geçirip ayağa kalktı, eve gidecekti. Ama o koku, hamamböcekleri, her şeyden önce de annesiyle konuşma düşüncesi olduğu yerde kalmasına neden oldu. Bilinçli olarak fikrini değiştirmeden önce Cord'a doğru yola çıkmıştı bile.

Eris kapı önüne vardığında kapı kendiliğinden açıldı; aylardır eve girebilenlerin onaylanmış listesinde kaydı bulunuyordu. İçeri girmeye cesaret ederek, "Cord?" diye seslendi. Oturma odasında değildi, ama Eris koltukların üzerinde Cord'a ait değilmiş gibi görünen dağınıklıklar gördü. Brice gelmiş olmalıydı.

Cord'u yatak odasında, kuştüyü yastıklarına yaslanmış, tabletinden bir şeyler okurken buldu. Tuhaf, onu daha önce pek sık okurken görmemişti. Belki de hiç.

"Eris," dedi Cord, onu orada görünce. "Ne yap..."

“Seni ziyaret etmek istedim.” Eris kapıyı çekip arkasından kapattı.

“Pek uygun değilim, aslında.” Cord’un bakışları uzaktı, başkalarıyla iletişimde olduğundaki gibi dikkati dağınılmış değildi, gerçekten düşüncelere dalmış gibiydi. Eris kaygı duyarak heyecanlandı. Daha önceki ağlamalarından gözünde kırmızılık olup olmadığını merak etti. *Boş ver*, diye düşünüp gömleğinin en üst düğmesine uzandı. Sonra düğmelerini dikkatle ve şehvetle teker teker açarak yavaşça yatağa doğru yürüdü. Ama Cord’un gözleri her zaman olduğu gibi zevkle aydınlanmamıştı.

Gömleğin düğmeleri, altındaki pembe dantelli sütyeni ortaya çıkarıp açıldığında, Eris Cord’un yanına yatağa çıktı. Hiç bir şey *yapmıyor*, diye düşündü biraz panikleyerek, ışıkları kapatmıyor, ya da ona dokunmak için uzanmıyordu *hiçbir şey* yapmıyordu. “Eris...” dedi, Ama Eris öne eğilip ağzıyla Cord’un ağzını kapattı, gömleğinin eteğine uzanıp çıkarmaya başladı.

Cord bir an Eris’in öpmesine izin verdikten sonra ellerini Eris’in omuzlarına koyup onu yavaşça kenara itti. “Ciddiyim,” dedi, üstelik sesinde yeni bir keskinlik vardı. “Şimdi olmaz.”

Eris bunun gitmesi, gülmesi ya da hiçbir şey olmamış gibi gömleğini geri giymesi gerektiğini gösteren bir işaret olduğunu biliyordu – ama yapamadı. Cord’un onu reddetmesi, kendine hâkim olmasını sağlayan kalan tüm iplikleri de çözmüştü sanki. Gözlerinin kenarındaki yaşlar gözlerini yaktı. Kızgınlıkla toparlanmaya çalıştı. Cord’un onu ağlarken görmesi istediği son şeydi.

“Biraz burada kalabilir miyim?” diye sordu, sesi çok az

çıkıyordu. Cord'la olup olmamak bile onu ilgilendirmiyordu, tek istediği Cord'un üstün yumuşaklıktaki yatağında bin ilmekli çarşaflarına sarılıp yatmak, pencereden içeri giren güneş ışıklarıyla da uyanmaktı.

"Her şey yolunda mı? Avery'yi aramamı ister misin?" diye yanıtladı Cord. Eris tokat yemiş gibi oldu. Bunun altında yatanları anlamıştı: *Ne yaşıyorsan yaşa, uğraşmak istemiyorum.* Cord yalnızca, eğlenceli, cilveli, neşeli Eris'i isterdi, onunla birlikte gelen diğer Eris'leri değil. Eris resmen çıkmadıklarını biliyordu, onun sevgilisi ya da herhangi bir şeyi olmadığını biliyordu, ama bu zamana kadar az da olsa Cord'un onu önemseddiğini düşünürdü – hiç değilse bir arkadaşın önemseyeceği kadar.

"Bana karşı *herhangi bir şey* hissediyor musun?" diye patladı, sonra bu sözleri söyler söylemez ürktü; kulak tırmalayıcı ve ilgi meraklısı gibi bir ses çıkarmıştı. "Önemli değil, unut gitsin," diye kekeleydi, ama artık çok geçti.

Cord dikleşerek oturmuş gözlerinin içine bakıyordu. "Eris, çok üzgünüm," dedi, Eris'in bugüne kadar duyduğu en içten sesiyle. "Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz!" diye haykırdı Eris, ama Cord hayır anlamında başını sallıyordu.

"Yalnızca eğlendiğimizi sanıyordum. Şu anda ciddi herhangi bir şeyin içinde olamam. Çok üzgünüm," dedi tekrar, sesi çok üzgün çıkıyordu. "Daha çok zarara yol açmadan her şeyi bitirmemiz en iyisi olacak."

Eris cevap vermek istedi, her şeyi rahat bir seviyede tutmakla ilgili bir sorununun olmadığını söyleyecekti, ama bir şey ona engel oldu. Hâlâ geride kalan gururundan daha fazla bir şey kaybetmek istemiyordu. Çabuk,

kararlı hareketlerle düğmelerini ilikleyip saçını geriye attı. “Tabii, görüşürüz,” diye ekledi, çıkarabildiği en normal tonla.

“Görüşürüz.” Cord’un tonunda, sanki Eris’in her şeyi bu kadar rahat kabullenmesini beklemiyormuş gibi, gönülsüz bir saygı vardı.

Ön kapıdan çıkarken Eris, yarından başlayarak retina tarayıcısının izinli listesinden çıkarılmasının neredeyse kesin olduğunu fark etti. *Pekâlâ*, diye düşündü, şaşırtıcı derecede hissizce. Ayrılmış olmalarına -gerçekten çıkmadıkları için ayrılmış bile sayılmasalar da- tahmin ettiğinden çok daha az üzülmüştü.

Belki de çoktan kaybettiği şeyleri göz önünde bulundurduğunda bu ayrılık gerçekten önemsiz görüldüğü için böyle olmuştu.

LEDA

Ertesi gün Leda kampüsün köşesindeki Doğu Asya taş bahçesinde duruyordu. Burası sessiz ve soğuktu. Bu yoldan birinin geldiği hemen hemen hiç olmazdı. Yalnızca, dalgalı bir desene göre taş taşıyan minik bahçe robotu ile köşede neşeyle şırıldayan çeşmenin sesi duyuluyordu.

Leda Avery'yi bekliyordu. Bu saatte ikisinin de kimya laboratuvarı dersi vardı. Geçen baharda dersleri seçerken bunu sağlama almışlardı. Fen derslerini her zaman birlikte olacak şekilde programlardı ve derse birlikte yürüyüp eş olmalarını sağlama almak için ilk laboratuvar dersinden önce burada Zen bahçesinde buluşurlardı. Bu, sekizinci sınıftan bu yana onların geleneği haline gelmişti.

Leda bahçenin etrafında küçük daireler çizerek bir aşağı bir yukarı yürüyor, bir yandan okulun dağıttığı tabletten saati izliyor, bir yandan da göze alabildiğince beklemeye devam ediyordu. Okul sınırları içinde kontak lensleri çalışmıyordu, bu yüzden Avery'ye ulaşamıyordu. Bahçe robotu tırmıkla yaptığı helezonları, küçük kareler-

le deðiřtirerek tekrar bozmaya başlamıştı. Gerçek doğal güneş ışığı aynalardan bir sistem kullanılarak Kule'nin dışından filtreleniyor, yukarıdaki tepecamından aşağıya dökölüyordu. Leda hüsrarla dudaklarını ısırđı. Ne saçma bir bahęe. Bu aptal şey devamlı taşları *tırmıklarken* insan nasıl Zen hissedebilirdi?

Avery gelmeyecekti. Leda'nın gitmesi gerekiyordu – ama önce ileri doğru adım atıp robota ani ve şiddetli bir tekme savurdu. Robot havada bir kavis çizerek süzölüdü ve tatmin edici bir çatırtıyla arka üstü düştü. Tekerlekleri çaresizce döndü. Avery orada olsaydı, gülerdi. Bu düşünce Leda'nın daha da sinirlenmesine yol açtı. Robotu orada bırakıp aceleyle fen kanadına doğru yürüdü.

Üç-notalı çan tam dersin başlangıcını haber verirken kimya dersine girdiğinde, Avery uzun bacaklarını umursamaz biçimde üst üste atmış ikinci sırada oturuyordu. “Selam,” diye tısladı Leda, arkadaşının yanındaki boş yere kayıp otururken. “Bahęede seni bekledim. Unuttun mu?”

“Haa, evet. Özür dilerim.” Avery tekrar kürsünün olduğu yere döndü; kalem aygıtını not almak için tabletinin üzerine koymuştu.

Leda yanıt vermemek için kendini tuttu ve Profesör Pitkin'in açılış konuşmasına odaklanmaya çalıştı. Profesörün malzeme bilimi alanında doktorası vardı ve ulusal kimya dersi kitabının yazarıydı. Ebeveynlerin Berkeley'e bu kadar para vermelerinin nedeni buydu; öğretmenleri kendi alanlarında liderdiler: Öğretmenden çok, herkesin izlediği ders videolarını yapan insanlardı. Ama Leda profesöre baktığında tüm düşünebildiği sağsız başı, kan

hücum etmiş cildiyle fazla olgunlaşmış, mor bir meyveden çok başka bir şeye benzemediği idi. Ona Profesör Erik diyeceklerdi. Bu espriyi Avery'ye yazmaya başladı, ama sonra iç geçirerek kalem aygıtını indirdi.

Avery'le arası tuhaftı. Leda Cord'un partisinden mi -Avery, Leda bu yazla ilgili doğruyu söylemediği için hâlâ kızgın olabilirdi- yoksa Atlas yüzünden mi böyle olduğundan emin değildi. Sonuçta tüm AG oyunu boyunca tuhaf davranmıştı. Bir noktada oyunu da bırakıp gitmemiş miydi?

Leda, Atlas'a çıkma teklif etmeden önce Avery'ye danışmadığı için mi kızgın olduğunu merak etti. En yakın arkadaşının kardeşiyle çıkmaya başlaması Avery için biraz tuhaf *olabilirdi*. Ama bu da aşırı tepkiydi.

Arkadaşının kardeşiyle çıkmasına aşırı bir tepki olabilirdi, tamam, ama ya onunla yatmışsa, diye düşündü Leda birden. Bunun farkına varması midesinin bulanmasına yol açtı. Avery Andlar'ı biliyor muydu? Bu, tüm bu davranışlarını açıklardı, kuşkusuz: Leda'nın bekâretini Atlas'la kaybetmiş olması ve bunu Atlas'ın kız kardeşine, *en yakın arkadaşına* bile söylememesine Avery çok kızmış olmalıydı.

Ama Avery Atlas'a karşı her zaman bu kadar tuhaf biçimde koruyucu olunca, Leda'nın bu konu hakkında konuşması nasıl beklenebilirdi ki?

Çaresizce arkadaşının ne düşündüğünü anlamaya çalışarak Avery'nin profiline baktı. Özür dilemeli miydi? Avery gerçekten bilmiyorsa özür dilemek istemiyordu. Leda'nın da Atlas'a gidip kardeşine birlikte olduklarından söz edip etmediğini sormaya hiç mi hiç niyeti yoktu.

O eski tanıdık xenperheidren arzusuyla içi gıcıklandı, tüm yanıtların onda olduğunu, tüm güvensizliklerini alıp götüreceğini fısıldıyordu ona. *Ben kendi kendime yetebilirim*, diye sessizce tekrarladı Leda, ama bu mantra onu Silver Cove'daki gibi rahatlatmadı.

Belki Nadia Avery'ye neler olduğunu bulabilirdi. Bilgisayar korsanı son birkaç gündür Atlas'ın hareketlerini izliyordu, ona yaptığı konuşmaların deşifre edilmiş metinlerini, bitbankası makbuzlarını gönderiyordu, ama bunların hiçbirisi tam olarak yardımcı olmuyordu. Nadia'nın suçu değildi. Sorun Atlas'ın kendiydi; tüm bunları işe yaramaz kılacak kadar mahremiyetine düşküncü.

Avery başını çevirince Leda'nın bakışlarıyla karşılaştı, bunun üzerine Leda başka bir yere baktı, öyle dik dik bakarken yakalanmaktan canı sıkılmıştı. Bu ona rahatsız edici biçimde yedinci sınıfın başlarını hatırlatmıştı; herkesin onunla ilgili ne düşündüğüyle aklını bozduğu zamanları.

OrtaKule'ye kıyasla üst katlar fazla parlaktı, teknolojisi ileriye ve zalimce pahalıydı. Üstelik sınıf arkadaşları her şeyi çok *hızlı* yapıyorlardı, can alıcı noktalarda ani tepkiler verip bir çeşit şifreyle ileri geri konuşuyorlardı. Leda ne söylediklerini, şakalarının kiminle ilgili olduğunu anlayabilmeyi isterdi. Özellikle bir grup kızı izliyordu; o kibirli halleriyle özgüvenden parlıyorlardı; liderleri Avery Fuller adlı, gerçek olamayacak kadar mükemmel görünümlü, uzun boylu, sarışın bir kızdı. Çaresizce onlardan biri olmayı istemişti.

Kısa süre sonra bu çocuklardan bazılarının, derslerine yardımcı olması için xenperheidren aldıklarını öğren-

di – annesinin de aldığı kaygı haplarıydı bunlar.

Annesinin haplarını almak fazlasıyla kolay olmuştu. Annesi ile babası o kadar güvenliydiler ki, yeni evlerinin dokunmatik yüzeylerinin biyoemniyetini etkinleştirmemişlerdi. Bir gece Leda, onlar holo izlerlerken gizlice banyolarına girip ilaç dolabından annesinin xenperheidren'lerini ele geçirmişti. Avucuna iki hap sallayıp birkaç saniye içinde koridora geri dönmüştü. Ertesi gün, okuldan önce haplardan birini almıştı.

O anda dünya daha parlak, daha net bir hale gelmişti. Beyni aşırı hızlı çalışıyordu, uzun süreli hafızasını araştırarak unuttuğu olguları bulup çıkarıyordu, etrafında olup biten her şeyi tüm ayrıntısıyla devamlı uyanık ve tetikte izliyordu. Hiç olmadığı kadar kendinden emindi. Öğle yemeğinde Avery'ye doğru yürüyüp masada oturup oturamayacağını sorduğunda Avery gülümseyip tabii, demişti. Xenperheidren'le yüklü olarak Leda doğru esrilere gülüyor, tam olarak doğru şeyi söylüyordu. O anda onlardan biri olduğunu anlamıştı.

Yıllar içinde gitgide daha çok hap almaya başladı, sonunda annesine yakalanmamak için Ross isimli bir satıcıyla anlaştı. Sadece sınavlardan ve büyük partilerden önce alarak hapların arasını açmaya çalıştı – artık Avery'le arkadaş olduğuna göre sosyal olarak onlara daha fazla ihtiyacı kalmamıştı. Ama hapların ortaya çıkardığı Leda'yı seviyordu. Daha keskin zekâlı, daha akıllı, daha içgörülüydü; gerekli durumlarda ince ayrıntıları okuyabiliyor, olayları kendi yararına göre ustalıkla idare edebiliyordu. *Bu* Leda istediği her şeyi nasıl elde edeceğini anlamıştı.

Atlas dışında, tabii.

Leda birden yerinden sıçrayarak esas duruşa geçti; etrafındaki herkes sandalyelerini sürterek ayağa kalkıp laboratuvar eşleri oluşturunuyordu. Avery'ye döndü, ama Avery Leda'ya sırtını dönüp Sid Pinkelstein'la konuşmaya başlamıştı.

"Avery?" dedi Leda uzanıp arkadaşının omzuna dokunarak. "Benimle eşsin, değil mi?"

"Şimdi Sid'e söz verdim," diyerek özür diledi Avery. Sid talihine şaşırılmış halde orada öylece kalakalmıştı. "Okulun üçüncü yılı, üniversite başvuruları falan. En yüksek notu almam gerek," diye ekledi Avery çabuk çabuk. "Üzgünüm."

Vay canına. Avery nasıl gözü dönmüş halde ondan kaçıyor ki, Sid Sivilcesurat dedikleri çocukla takılmayı tercih ediyordu? "Elbette," dedi Leda. "Risha?" kızı kolundan tutup kudurmuş gibi laboratuvar masasına sürükledi.

"İşte." Risha tabletindeki laboratuvar yönergelerini çıkardı. Gözleri Leda ile iki masa ötelinde Sid'le çalışan Avery arasında ileri geri gidip geliyordu. Ama Leda bir şeyleri karıştırmaya başlamıştı bile, bir kâseye rasgele pudralar ve kimyasallar atıyor, bir tokmakla onları ufalıyordu.

"Böyle, yönergelere göre aslında magnezyuma ihtiyacımız yok..." dedi Risha, tedbirli bir şekilde laboratuvar gözlüklerini indirerek.

"Çok geç," diye yanıtladı Leda. *Ne olursa olsun*, diye düşündü biraz çıldırmış gibi. Şansı yaver giderse belki bir patlama meydana getirebilirdi.

RYLIN

Cumartesi öğleden sonra Rylin Cord'un yatak odasına girip kapıyı arkasından çabucak kapattı. Tüm gün boyunca bu fırsatı kollamıştı. Rylin sabah geldiğinden beri Cord yoktu – aslında düşününce, tüm hafta boyunca pek evde durmamıştı, ama Rylin'in her öğleden sonra nereye gittiğiyle ilgili bir fikri yoktu. Belki merdivenlerdeki o tuhaf karşılaşmalarından sonra kaçıyordur, diye şüphelendi Rylin, sonra böyle bir şey düşünebildiği için budala gibi hissetti. Cord Anderton tüm hayatı boyunca bir kızı, hele yanında çalışan bir kızı göz önünde bulundurarak bir karar almış olamazdı.

Ama Cord gitmişken bile, Brice evi terk etmeden planını hayata geçirecek kadar rahat hissetmedi. Rylin temizlik yaparken Brice saatlerce sinsice etrafında dolaşmıştı; ta ki en sonunda on dakika önce, her ne demekse, “kardiyo patlatmaya” gidene kadar. Evden çıkarken ona bakışını, gözlerini vücudu üzerinde gezdirmişini, kertenkele gibi dudaklarını ıslatışını hatırladıkça ürperiyordu. Ailesin-

den hayatta kalan tek kişinin, pahalı bir oyun alanından diğerine jetle uçmak dışında bir şey yapmayan yirmi altı yaşında bir zampara olduğu düşünülünce, Cord'un bu kadar berbat durumda olduğuna şaşmamak gerekti.

Gerçi Ryl'in Brice'tan beterlerini idare etmişliği vardı; ona biraz daha katlanabilirdi. Doğrusu, tüm hafta boyunca bu işi tutmasına neden olduğu için, ona borçlu sayılırdı. Acı çığlıklar koparan vagonları ve hiç durmadan akıp giden öfkeli müşterileriyle monoray istasyonu büfesindeki işine kaçınılmaz dönüşü onu korkutuyordu. Ama on yedi yaşında liseyi terk etmiş biri olarak iş seçenekleri sınırlı sayılırdı.

Cord'da çalışmak iyi bir değişiklik olmuştu. Evi havalı ve sessizdi, üstelik burada işleri, hayatında bir kez olsun düşünceleriyle yalnız kalarak, kendi hızında halledebiliyordu. Ayrıca Cord daha çok para veriyordu.

Hem planı işlerse, Chrissa'yla evden atılmamalarına da neden olabilirdi.

Rylin kalbi hızla çarparak eğilip, açmak için Cord'un komodininin en alt çekmecesine uzandı ve tek tek paketlenmiş üç Emanet aldı; elinde kâğıtlarının kalın ve mumlu olduğunu hissediyordu. *Cord bunlara benim duyduğum gibi ihtiyaç duymuyor*, diye hatırlattı kendine. Zaten onda o kadar çok vardı ki, birkaçının eksildiğini fark etmezdi bile. Ayrıca elindekiler bitince, o uzun doktor listesinden birine gidip yeni bir reçete yazdırabilirdi.

Birden Cord'un o eski aile videolarını izlerken yüzünde gördüğü bakıştan başka bir şey düşünemez oldu. O sırada ifadesinde öyle samimi, neredeyse çocukça bir şeyler vardı ki, yüzü o her zamanki şüpheciliğinden ve alaycılığından

temizlenmiş gibiydi. Rylin de burada durmuş annesi ile babasının cenazesinden hemen sonra yazılan reçetede ki ilaçları çalıyordu. Annesi Rylin'in şu anda kalkıştığı şeyi bilse nasıl tepki verirdi?

Kapı açıldı.

Rylin yerinden sıçradı; Emanetleri suçluluk duygusuyla arkasında gizlemişti. Cord kapıda duruyordu.

"Selam," dedi Cord, sesi şaşırılmış gibi çıkıyordu. Rylin ağzını açtı, ama bir şey söyleyemedi. Yanında hiçbir temizlik malzemesi bulunmadan odanın ortasında öylece durarak *daha* şüpheli görüldüğünün farkındaydı, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Aptalca Cord'a doğru yürümeye başladı, yüzünde yıldırımlar gibi yanıp sönen duyguları okumaya çalışıyordu. Çalarken yakalanacak olursa, yalnızca kovulmakla kalmayacak – tutuklanacaktı da.

Rylin düşünemediği tek şeyi yaptı. Elinde ilaçları tutmaya devam ederek eğilip onu öptü.

Çaresiz hissetmiş ve paniklemişti; Hiral'ı asansörün kuyusuna kadar takip edip dibe kadar olan o imkânsız uzaklığa baktığı günkü kadar korkmuştu. Sonsuz bir andan sonra Cord öpücüğüne karşılık verdi. Ama sakıngan, dikkatli bir öpücüktü, hiçbir şekilde geçen hafta sonu öptüğündeki gibi değildi.

Kendilerini geri çektiklerinde Rylin Emanetleri cebine sokmayı başardı. Cord merakla onu izliyordu. Geniş omuzlu varlığı odanın havasını çekiyordu sanki. Fark etmiş miydi? Rylin çelik gibi olmuştu, her şeyi inkâr edip kaçmaya hazırdı...

"Kafa karıştırıcısın, biliyor musun, bir hafta sonu tokatlayıp, bir sonrakinde öpüyorsun."

“Ne söyleyebilirim?” Rylin’in tonu ciddiyetten uzaktı, ama kalbi hâlâ korkuyla atıyordu. “Anlaşılması zor biriyimdir.”

“Belli oluyor.” Cord ona biraz daha uzun uzun baktı, sonra bir şey için cebine uzandı. “Bu arada, sana bunu vermek istiyordum.”

Rylin derin bir nefes aldı. Annesinin hareketli bir resmiydi bu, Andertonların kış bahçesinde çekilmişse benziyordu. Büyülenmiş bir halde izledi, annesinin hareket eden imgesi eğilip çiçek açan pembe bir güzelhatun çiçeğini kokluyordu, yüzünde bir tebessüm parlıyordu. “Bunu nasıl...” diye fısıldadı, aniden gelen gözyaşlarını tutmaya çabalıyordu.

“Annem çekmiş. Devamlı fotoğraf çekerti,” diye yanıt verdi Cord. “Daha önce annenin çok resmi olmadığını söylemiştin, onu hatırladım. Buna raslayınca... herneyse bu sende kalsın.”

“Çok sevdim.”

“Annemin böyle birçok eski dosyası var. İstedğin zaman bakabilirsin. Kim bilir – annenin daha başka resimleri de olabilir.” Sesi Rylin’in nereye koyacağını bilemediği bir duyguyla pürüzlü çıkıyordu.

“Teşekkür ederim.” Rylin sessizleşti. Duygulanmıştı.

Bir süre orada öylece kaldılar; ikisi de ne söyleyeceğini tam olarak bilemiyordu. Rylin Cord’un hızla kalkıp inen nefesine, yakasının düzgün sıralanmış dikişlerine ve altındaki göğsünün bronz pürüzsüzlüğüne bakakaldığını fark etti. Konuşmaya başlayarak kendini topladı. “Gitmem gerek, sanırım,” diye mırıldandı ve Cord’un yanından geçip gitti.

Cord başını sallayarak bir şey söylemedi. Rylin'in iki eliyle fotoğrafa yapışarak merdivenlerden inişini, kapıdan çıkıp gidişini izledi.

"Bugün ne aldığımıza inanamayacaksın," dedi Rylin evden içeri girerken.

"Tutuklandın. Terfi ettin. Yeni sevgili!" Chrissa mutfağın kenarındaki çok amaçlı pişirme yüzeyinin yanında ayakta duruyor, ayarı ızgaradan buharlı pişirmeye getirmek için düğmeyle oynuyordu. Hazırlama çekmecesine uzanıp birkaç büyük boy brokoli çıkarıp pişirme yüzeyine attı üzerlerini spreyle, ballı sriracha sosuyla kapladı. Buhar saçlarını yüzünün etrafında lüle lüle kıvırdı.

"Ne? Hayır," dedi Rylin, Hiral'a atılan taşın cevap veremeyecek kadar heyecanlıydı. Eskiden Chrissa Hiral'ı severdi, ama geçen sene torbacılığa başladığından beri, bunu doğru bulmadığını sıklıkla belirtti. "Şuna bak!" diye haykırdı Rylin, hareketli resmi uzatarak. Ev yolu boyunca gözlerini resimden ayıramamıştı.

Chrissa sabırsızlıkla döndü, neredeyse elindeki feta kutusunu yere düşürecek. "Ah, Ry." Daha yakından bakmak için resme doğru koştu.

"Biliyorum." İkisi de bir süre büyülenmiş halde resme bakakaldılar.

"Ne kadar... *mutlu*. Ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutuyordum, şeyden önce..." diye burnunu çekti Chrissa. "Nereden aldın bunu?"

"Cord verdi." Rylin birden Cord'un bu resme nasıl rast geldiğini merak etti. Bir yıldır Chrissa'yla birlikte annelerinin resimlerini arıyorlardı, ama buldukları resimle-

rin çoğu Rose'un çektiği, ikisini resimleyen şipşak resimlerdi. Ellerindeki birkaç resimde hep yorgun ve tükenmiş görünüyordu. *Bu* Rylin'in onu hatırladığı gibiydi: Güler yüzlü, sağlıklı, yeşil gözleri ışıl ışıl, yüzü içeriden aydınlanmış.

Chrissa ağlamaya başladı. Annelerinin hastalığının son günlerinde, yan odada acı çektiğini duymak istemediklerinde döktükleri o sessiz gözyaşları değildi bunlar; o sıska omuzlarını sarsan büyük hıçkırıklardı. "Şşşş," diye mırıldandı Rylin, sarılmak için kız kardeşini kendine doğru çekerken. Chrissa'nın acısını kendi acısı gibi hissediyordu, ki öyleydi zaten; Chrissa küçücük bir çocukken babaları onları terk ettiğinden ve Rylin'in annesi devamlı çalışmaya başladığından beri hep öyle olmuştu. O zaman bile ikisi yalnız başlarına yaşam mücadelesi veriyorlardı.

"Onu o kadar özlüyorum ki," diye fısıldadı Chrissa.

"Biliyorum. Ben de özlüyorum."

Evlerinin kapısı itilerek açıldı. İki kız ürkerek bakmak için döndüler, ama gelen Hiral'dı. "Selam, yemekte ne var?" diye sordu Hiral, sonra ağladıklarını görünce sustu. "Özür dilerim. Ne oldu? Biri mi öldü?"

Rylin Hiral'ın pervasızlığını affetmeye çalıştı. "Önemli değil," dedi, yanında Chrissa'nın tüylerinin diken diken olduğunu duyuyordu. "Bunu bugün aldım. Cord verdi." Bir baş hareketiyle masanın üzerindeki hareketli resmi gösterdi; annesinin neşe dolu sonsuzlukta gülerek bir çiçeği kokladığı hareketli imgesini.

"Ah. Ne kadar güzel."

"Bunu asmamız gerek." Chrissa duvarda bir noktayı gösterdi. "İşte şurası. Odanın tam ortası."

“Evet.” Rylin hevesle onayladı. Dolaba doğru gidip çekmeceleri karıştırdı ve yapışkan noktalardan bir paket çıkardı. “Hiral, sen uzanabilir misin?”

Hiral omuz silkip noktaları resmin arkasına koydu, sonra Chrissa’nın gösterdiği yere çıkıp bir şaplaqla resmi duvara yapıştırdı.

“Biraz hava almam gerek,” dedi Chrissa birden ve dışarı çıktı. Rylin tekrar ağlamaya başlayıp başlamadığını merak etti.

“Sana bir şey getirdim, bu arada,” dedi Rylin Hiral’a, Emanetleri cebinden çıkararak.

Hiral’ın gözleri büyüdü. “Bunları Anderton’dan mı çaldın? Güzel.”

“Onda daha çok var. yokluklarını hissetmez,” dedi Rylin; birden tedirgin olmuştu. Haklı olduğunu umuyordu. “Bunları benim için ne zamana elden çıkarırsın?”

“Olabildiğince çabuk.” Hiral Emanetlerden birini ışığa tutup çeşitli açılardan inceledikten sonra alçak sesle bir ıslık saldı. “Diğerlerini elden çıkarmadan önce bunlardan bir tane patlatmamız gerek ama.”

“Hayır!” Rylin neredeyse bağıracaktı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Bu paraya ihtiyacım var. Kirayı çok geciktirdim.”

“Kirayı her zaman geciktiriyorsun,” dedi Hiral rahat rahat. “Hadi ama, Cord Anderton’ın Emanetleri bunlar, iyi mal olmaları! Adam berbat durumda değil mi?”

“Ne, annesi ile babası öldü diye mi?”

Hiral birden kıpkırmızı olmuştu. “Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun. Sadece iyi uçarız, demek istiyordum. Hem sonra...” Ellerini belinden aşağı sarkıttı.

"Ciddiyim," diye çıkıştı Rylin, dışarıyı göstererek.

"Peki, peki." Hiral gülerek geçiştirmek için ellerini havaya kaldırdı. "Onları sen yürüttün, ne yapılacağına da sen karar verirsin. Bir dahaki partiye V'ye götürürüm."

"Teşekkürler," dedi Rylin alçak sesle.

"Belki biz de bir dahaki turda alırız bir tane." Hiral Emanetleri çabucak cebine sokuşturdu.

Rylin kaşlarını çattı. "Başka tur olmayacak. Ondan bir daha çalmayacağım."

"Neden çalmayacaksın? Kendin söyledin, aşağılık herif fark etmez bile."

"Aşağılık herif falan değil. Bana bu resmi o verdi," diye yanıt verdi Rylin, ama Cord Anderton'ı neden savunduğundan kendi de emin değildi. Bir nedenden aklı o öpücüğe gitti ve biraz kızardı; düşüncelerinin yüzünden okunmadığını umuyordu.

"Her neyse." Hiral önemsemiyormuş gibi bir jest yaptı.

"Sana ne oluyor böyle?" diye sordu Rylin sertçe; tam o sırada Chrissa kırmızı gözlerle içeri girdi. Rylin kardeşiyle göz göze geldi; sonra tekrar Hiral'a döndü, neye kızdığını merak ediyordu. Yoksa... bakışları hareketli resme kaydı. *Kıskanıyor* olabilir miydi?

"Hiçbir şey. Özür dilerim." Hiral eliyle yüzünü örttü, biraz sonra ifadesi her zamanki kayıtsızlığıyla eski halini aldı. "Bunları bu gece V'ye veririm. Bu arada üzerini değiştirecek misin? Artık çıksak iyi olacak."

Ah, *doğru ya*. Indigo'nun arkadaşlarına, bir partiye gideceklerdi. Ama Rylin bir yıldır ilk kez bir cumartesi dışarı çıkıp kafasını güzelleştirmek için yanıp tutuşmuyordu. Çok yorgun hissediyordu, üstelik kardeşini özlemişti.

“Boş ver,” dedi. “Ben biraz yorgunum. Bu sefer bensiz gider misin?”

“Nasıl istersen, bebeğim.” Hiral onu çabucak öptü. “Seni özleyeceğiz, ama. Yarın görüşürüz?”

Kapı Hiral’ın arkasından kapanır kapanmaz Rylin Chrissa’ya döndü. “Pekâlâ,” dedi sanki evde kalması çok normalmiş gibi, “Pijamalarımı giyip sofrayı kurayım. Seyretmeyi istediğin güzel videolar var mı?”

Kardeşi inanamayarak önce ona, ardından da hareketli resme baktı ve Rylin’e ikisi de aynı şeyi yapıyormuş gibi geldi – Hiral içeri girmeden önceki kareye geri sarmaya çalışıyorlardı. Bir anda Chrissa’nın yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı.

“*Mais oui*,” dedi, Rylin’in tahmin ettiğinden de çok özlediği o berbat Fransızca aksanıyla. “Café Paris kapılarını açıyor.”

ERIS

Eris Domuz Üzümlü Yolu 2704'ün önünde durup kapıyı elinden geldiğince sessiz açtı. Şu anda istediği son şey annesinin geldiğini işitip, onunla muhabbet açmaya çalışmasıydı. Eris tüm hafta boyunca onunla hiç konuşmamış gibiydi. Hisleri hâlâ çok taze ve hassastı; sürekli üzerine bastırıldığı bir yara gibi.

Kapı açılınca Eris öğürmemeye çalışarak eliyle ağzını kapattı. Evlerinde yine o koku vardı; zaman zaman üst kat komşularından yayılan o lağım pisliği kokusu. Evin kapısını ağzına kadar açtı, bazen böyle yapmak havalandırma yardımcı oluyordu. Parlak siyah ince topuklu ayakkabılarından birini tutması için araya koydu. Sonra tüm ev boyunca ileri geri giderek kendi yasemin parfümünden sıktı; gözleri yaşarana dek havalandırma borularını onunla ıslattı. Hiç değilse artık nefes alabiliyordu.

Eris annesinin odasından bir gürültü geldiğini duydu, biraz yaklaşınca duyduklarının bastırılmış hıçkırıklar olduğunu anladı. Birden suçluluk duygusu ve utançla

sarsıldı. Annesi tüm hafta boyunca çok iyimserdi; Eris'e başvurduğu işlerden söz etmiş, bu rezil evi, ne kadar zor da olsa, adam etmekten bahsetmişti. Caroline Eris'in yanında bir kez olsun ağlamamıştı. Şimdiyse, açıkça Eris'in evde olduğunu fark etmediği için acısının çıkmasına izin veriyordu.

Eris hızla yürüyüp geçti. Annesini böyle görmekten nefret ediyordu. Ama içeri girip ona sarılmaya da hazır değildi. Olan bitenler için onu affetmemişti henüz. Tıpkı babasının -Everett, diye hatırlattı kendine- söylediği gibiydi. *Biraz daha zamana ihtiyacım var, tamam mı?*

Eris iç geçirip buzdolabının kapısını açtı. Aç bile değildi; başka ne yapacağını bilemediği için böyle boş ve amaçsız bir harekette bulunmuştu. Eris'in yıllardır ilk kez bir cumartesi akşamı planı yoktu. Tüm arkadaşları, artık gücünün yetmeyeceği şahane bir şey yaparlarken o tek başına bu pis kokulu evde oturacaktı.

Hiç değilse bugün daha erken bir saatte yukarıKule'ye gitmeyi başarmıştı. Tüm öğleden sonrasını Avery ve kızlarla alışveriş yaparak geçirmişti – bir şey alacağından değil; sırf bu alt katların klostrofobisinden kaçmak için. Sonra hep beraber dondurulmuş meyve suyu içmeye gitmişlerdi ve Eris hızla eriyen bitbankası hesabının bir kısmını dondurulmuş limona harcamıştı. Bitirdiğinde o açık pembe atılabilir bardağı yalamamak için kendini zor tutmuştu. Eskiden böyle şeyler alıp iki ısırıktan sonra gerisini hiç düşünmeden çöpe attığına inanamıyordu.

Şimdi kızların geri kalanı Amuse-Bouche'ta akşam yemeğine, ardından da yeni tiki barı Painkiller'a gideceklerdi. Eris barın temsili bir okyanusa baktığını ve tüm

gece boyunca her kırk dakikada bir güneşin tekrar tekrar battığını duymuştu. Eski hayatında Eris şimdi giyiniyor olurdu. Bu konuda hayal kurmak için kendine biraz izin verdi; kıyafetini planlayacaktı – tıgla örülmüş ipten bluzu ile yandan boydan boya yırtmaçlı o güzel eteği. Saçına da çiçekçiden özel olarak ısmarlayacağı büyük, pahalı bir hatmi çiçeği, ama ne olursa olsun buna değerd, çünkü diğer bütün kızlar çiçeği gördüklerinde aynı şeyi kendileri düşünmüş olmayı isteyeceklerdi.

Bu gece gelemeyeceğini söylediğinde hepsi çok şaşırmıştı. Avery, “Emin misin?” diye yalvarmıştı, Eris de neredeyse o anda ve orada hakikati söyleyiverecekti. Ama söylediği anda her şeyin değişeceğini biliyordu ve bunu kaldıramazdı. Kızların hiçbirisi *kabalık* etmezdi, elbette, ama onun yanında garip ve rahatsız hissederlerdi; aldığı davetler de gitgide azalarak gelmez olurdu. Kimse parasını ödeyemeyeceği yemeklere ya da yoga derslerine çağırarak onun kötü hissetmesini istemezdi. Oysa onun her şey normalmiş gibi davranmaya ihtiyacı vardı. Onu dengede tutabilecek tek şey buydu.

Onun yerine hepsine annesi ile babasının birlikte bir aile yemeği yemeleri için onu eve gelmeye zorladıklarını söylemişti. *Aile yemeği, ha*. Kibarlık olsun diye “eve,” yani Nuage’a kadar ona eşlik etmek için ısrar etmişlerdi. Sonunda Eris el sallayarak onlara veda etmiş ve asansöre binmişti, bir daha aşağıya inmeye cesaret etmeden önce de on beş dakika boyunca koridorlarda dolanmış durmuştu. Bu yalanları sürdürmek giderek yorucu hale geliyordu.

Yatak odasına gitmeye kalktı ama holden gelen gürültüler durmasına neden oldu, ses açıkça koridordan geli-

yordu ve kapı hâlâ açıktı. “Biliyorum, biliyorum, ona söylerim!” Mariel’e benziyordu.

Eris dışarı baktı ve beklediği gibi Mariel oradaydı; evinin kapısını arkasından kaparken gözlerini deviriyordu. “Dışarı mı çıkıyorsun?” dedi Eris düşünmeden. Mariel yamuk etekli dar bir elbise, kırmızı topuklu ayakkabılar giymişti, yanına da derli toplu bir krom çanta almıştı.

“Evde mi kalıyorsun?” diye yanıt verdi Mariel.

“Sanırım. Buralarda yapacak pek bir şey yok, değil mi?”

Mariel bir kaşını kaldırdı. “Evet, bizim partilerimiz pek öyle flüt kadehlerle, yavan müziklerle geçmez.”

“Partiye mi gidiyorsun?” Eris bunu neden yaptığını bilmiyordu; tek bildiği tekrar içeri girip yalnız olmak istemediğiydi.

Mariel bir an açıkça inanamayarak bakakaldı. “Gelmek mi istiyorsun?”

“Evet,” Eris bir nefes aldı, sesi acınacak kadar istekli çıkıyordu.

Mariel ağzını büzerek Eris’e doğru yürüdü. Sonra ani tek bir hareketle Eris’in ipek gömleğinin düğmelerini, altındaki beyaz iç gömleğini ortaya çıkaracak biçimde aşağıya kadar yırttı.

“Ne oluyor?” Eris geriye doğru bir adım attı, ama Mariel gülüyordu. Böylesine kaba birine göre gülüşü şaşırtıcı biçimde yumuşaktı; hayal tetikleyicinin dumanı gibi daireler halinde tembelce yukarı doğru süzülüyordu. Eris bu gülüşü tekrar duymak istediğini fark etti.

“Affedersin,” dedi Mariel neşeyle, “ama bu bir kostüm partisi değil, öyle gergin yükek seviyeli fahişeler gibi gidemezsin. Al şunu.” Boynuna doladığı uzun kolyelerden

birini çıkarıp Eris'e verdi. "Bu işini görür."

"Teşekkürler." Eris aşağıya doğru kıyafetine baktı. Blucin, kum rengi dolgu topuklar ve gerçek bir üst olarak giyilemeyecek kadar dekolte iç gömleği. Kolye göğüs dekoltesine fahişeler gibi dikkat çekiyordu. Her neyse burada aşağıda nasıl görüldüğünün bir önemi yoktu. Partiden söz etmek, her şeye rağmen moralini de biraz düzeltmişti.

"Nereye gidiyoruz?" Eris çoktan koridordan aşağıya yürümeye başlayan Mariel'e seke seke yetişmeye çalışıyordu.

"Daha önce hiç monoraya bindin mi?"

Sadece bir kere, bir ilkokul gezisinde, ama Mariel'in bunu bilmesine gerek yoktu. Eris hafif kaygı duyarak nereye gittiklerini merak ediyordu. Monoraylar yalnızca New Jersey, ya da Queens gibi uzak yerlere giden banliyö trenleriydi. YukarıKule'deki herkes onun yerine hava taksilere biniyordu.

"Tabii ki bindim," dedi, hissettiğinden daha emin olarak.

Nihayet indiklerinde, "Brooklyn'e hoş geldin," dedi Mariel. Etrafında dükkânların dizili olduğu bir sokaktan aşağıya ilerlemeye başladılar; birkaçı seyrek yaya trafiğine rağmen inatla açık kalmaya devam ediyor, önlerindeki halojen ışıklar gönülsüzce göz kırptıyordu. Mariel tabletini çıkarıp mesaj yazmaya başladı, alnı kırıışmıştı. Eris bir şey söylemedi.

Daha önce Brooklyn'e hiç gelmemişti. Kule inşa edilip – ilçenin bir kısmını sürekli gölge altında bırakmadan önce buranın haklı bir popülerlikte olduğunu biliyordu. Brooklyn ilçesi Kule'yi tasarlayan mühendislik firmasıy-

la mahkemelik olarak sıkışıp kalmıştı, ama kimse kazanacaklarını düşünmüyordu. Bu arada son yirmi yıldır insanlar buradan azar azar taşınmaya devam etmişti. Eris artık burada birilerinin yaşayıp yaşamadığından da emin değildi.

“İşte geldik,” dedi Mariel, bir zamanlar görkemli, tuğladan bir şehir evine götüren merdivenlerinden yukarı tırmanırken. Kapının üstünde yapıştırılmış duran parlak kırmızıyla yazılı afişin üzerinde HACİZ: FULLER VARLIK YÖNETİMİ’NİN MALIDIR okunuyordu; kapı bu şekilde mühürlenmiş, ama sonra mühür yırtılarak içeri girilmişti. Eris kapının ardından müziğin gümbürtüsünü duyuyordu. Avery’nin babasına ait bir eve partiye gelmesinin altında yatan ironiye belli belirsiz güldü. Avery de olsa buna çok gülerdi. Eris’in ona asla anlatamayacak olması çok üzücüydü.

Mariel kapıya bir süre vurduktan sonra, kapı içeriye doğru açıldı; dövmeli, sakallı irikıyım bir adam göründü. Çatık kaşları Mariel’i görünce bir gülümsemeyle kayboldu. Sarılmak için Mariel’i kendine çekerek, “Nerelerdesin?” diye sordu. “Annem seni sorup duruyor!”

“Annene yakında geleceğimizi söyle,” diye söz verdi Mariel ve geçip içeri girdi. Eris de onu takip etmeye çalıştı, ama adam koluyla yolunu kapatarak onu durdurdu.

“Otuz nano,” dedi dümdüz.

“Haa—eee...” Bitbankasında otuz nanosu kalmış olabirdi, ama ancak yeterdi.

“O benimle, Jose,” diye seslendi Mariel omzunun üzerinden.

“Affedersin.” Jose kolunu indirdi. “Fark etmedim. İyi eğlenceler.”

Mariel bir kolunu Eris'inkine takıp onu öne doğru, oturma odası gibi bir yere çekti; hiç mobilya yoktu, ama ucuz görünümlü kıyafetleri ve kocaman tebessümleri olan gençlerle doluydu. Odanın her iki ucuna barlar kurulmuştu ve her köşede bir hoparlör vardı, ayrıca en kalabalık yerleri takip eden uçan hoparlörler vardı. Brooklyn'de olduğu düşünülürse hiç de fena bir parti sayılmazdı.

"Kuzenim, Jose," diye açıkladı Mariel.

"Onun partisi mi?" Eris hâlâ neden haciz getirilmiş bir evde olduklarını anlamamıştı.

"Öyle de denebilir. Bu onun yan işi – terk edilip haciz getirilmiş evlerde partiler verip giriş için para alıyor. Aslında bu işten epey hatırı sayılır bir para kazanıyor."

"Haa. Öyleyse, beni de para ödetmeden soktuğun için teşekkürler," dedi Eris beceriksizce. Birine borçlu olmaktan nefret ederdi; hele bu kıza.

"Çok teşekkür etme," dedi Mariel. "Şimdi Jose'ye birlikte olduğumuzu söylediğim için, burada kimseyle flört edemeyeceksin."

"Ne?" Eris Mariel'e dik dik baktı, kafası daha da karışmıştı.

"Kusura bakma," dedi Mariel, "çok suistimal ettiğim için, arkadaşlarımı bedavaya sokmayı bıraktı. Artık sadece birlikte olduğum kişileri içeri alıyor. Para sıkıntın olduğunu fark ettim, o yüzden..." sesi tuhaf biçimde kısıldı.

"Teşekkürler." Eris bundan ne çıkarması gerektiğini hiç anlamamıştı. Etrafına bakındı. "Kim bu insanlar?"

"Okuldan, mahalleden arkadaşlar. Aslında bazılarını tanıyor olabilirsin – İrtifa'da birlikte çalıştığım arkadaş-

lardan birkaçı da burada.” Mariel haince sırıttı.

Eris odada etrafına bakınınca gerçekten birkaç kişiyi tanıdığını fark etti. Şu esmer uzun boylu kız bütün yaz flört ettiği dans eğitimci değil miydi? “İçkiye ihtiyacım var,” diye ilan ederek Eris bara yöneldi, Mariel arkasından gülüyordu.

Gece ilerledi. Eris neredeyse herkesle tanıştı; hepsi mükemmel derecede cana yakındı ve herkes Mariel’i tanıyor gibiydi; sanki Mariel bu grubu bir arada tutan parti tutkalıydı. Ama anlatılamaz bir şey Eris’i, rahat kahkahaları ve yüksek enerjileriyle onlardan ayrı tutuyordu. Belki hıncın o kızgın koru göğsünde hâlâ yandığı için, belki de sırf yukarı Kule’den geldiği için. Ama o şey her neyse, Eris bir şekilde kendini onlardan *uzakta* hissetti. Alkolün, aralarındaki uzaklığı kapatması ümidiyle sürekli içti: Kendi de kolayca gülüp, pervasızca dans edebilece kadar sürekli içti. Hiçbirinin onunla ilgili ne düşündüğüne aldırmadan, bu terk edilmiş evin içinde öylece süzölmek iyi hissettirdi. Böyle bir geceye ihtiyacı vardı.

Bir ara çatıya çıkan merdivenleri keşfetti. Bu ev yere o kadar yakındı ki; sadece dört kat çıkıyordu; Kule’de kimse bunu bir manzara olarak kabul etmezdi. Eris alçak korkuluklu duvara yaslanarak binaları çevreleyen karanlık şekillere baktı. Işık altın halkalar halinde aşağıdaki sokağın üzerine vuruyordu. Başka bir evin oturma odasını görebiliyordu; bir çift küçük bir masaya oturmuş yemeklerinin üzerinden el ele tutuşuyordu. Eris bir şekilde içlerine düşmüş gibi hissederek bakışlarını hemen çevirdi.

Suyun öbür tarafında Kule cüsseli bir heyula gibi belirliyordu. Gözlerini yukarı, yukarı, daha yukarı kaydırı-

rak, o küçük kırpışan ışıklardan hangisinin -hangi küçük gök diliminin- 985. kattaki eski evi olduğunu merak etti. *Unut onları*, dedi kendi kendine, o hınç onu içerden ısıtmaya devam ediyordu. Hepsi ona çok kötü davranmıştı; annesi, babası, hatta her kimse öz babası bile. Hiçbirine ihtiyacı yoktu. Onlar olmadan da gayet iyi idare edebiliyordu.

Eris Kule'den de yukarıya, gece gökyüzünün o karanlık enginliğine bakmak için başını iyice geriye attı. Yıldızları gösteren o dev hologram perdesine bakmak için, o sırada kiminle çıkıyorsa onunla el ele gizlice Greenwich Parkı'na girdiği tüm o geceleri hatırladı. Hologram teknolojisi ne kadar ilerlerse ilerlesin, hiçbir zaman yanına yaklaşılamazdı.

"İşte burdasın." Mariel merdivenlerin başında belirdi. Küçük müzik kırpıntıları kapıdan onunla birlikte sürüklendi. "Ben gidiyorum, gelmek istiyorsan."

"Ben daha gitmek istemiyorum." Eris yukarı, yıldızlara bakmaya devam ediyordu.

"Gerçekten mi? O zaman bu gece monoraya tek başına bineceksin, öyle mi?" diye takıldı Mariel.

"*Tamam.*" Eris çarpıcı bir iç geçirip arkasına döndü, hafif sendeliyordu.

"Hey, bir dakika." Mariel uzanıp dolgu tupuklarının üzerinde sallanan Eris'i durdurmak istedi. "Aptallaşıncaya kadar içmek daha iyi hissettirmeyecek. İnan bana, denedim," dedi şaşırtıcı bir samimiyetle.

"Her neyse." Eris'in pek dinlediği yoktu. Mariel'in kirpiklerinin o kara yoğunluğunu, dudaklarının parlak kiraz kırmızısını, boynunun yumuşak kıvrımlarını ince-

liyordu. İzini sürmek istedi ve uzanıp öyle yaptı. Mariel tamamen hareketsiz biçimde orada öylece duruyordu.

Eris eğilip onu öptü.

Tadı tam Eris'in tahmin ettiği gibiydi; duman, içki ve dudak parlatıcısı gibi. Eris bir eliyle hafifçe Mariel'in boynuna dokunuyordu, kalbinin düzensiz atışlarını hissetmekten zevk alıyordu, öbür elini de boynuna doladı.

Mariel ondan kopup bir adım geri gitti. "Eris! Ne yap... boş ver. Sarhoşsun," dedi, malumu ilan ederek. "Eve gitmen gerek."

"Doğru. Hadi eve gidelim." Eris Mariel'i merdivenlerden aşağıya çekmeye başladı, ama Mariel topuklarını yere saplayarak karşı koymaya çabalıyordu.

"Eris..."

"Hadi *ama*. Bütün dövmelelerini görmek istiyorum," diye acımasızca alay ediyordu, gerçi Mariel onu kenara itecek olsa da umursayacak değildi; her şeyi aşmıştı. Yine de eğlenceliydi, böyle takılmak, Mariel'in yanaklarının kızarması ve o yasak öpücük. Eris bu oyunları çok seviyordu. İyi de oynuyordu. *Güçlü olduğun yere oyna*, derdi babası. Eris de güzelliğinden bahsettiğini düşünürdü. Bunun en güçlü tarafı olduğunu herkes bilirdi.

Hayır. Artık babasını düşünmemeliydi.

"Pekâlâ... öyle olsun," dedi Mariel. "Hadi gidelim. Sonuçta sevgilim değil misin?"

Eris başını salladı, korkusuz hissediyordu, bu andan başka hiçbir şeyi umursamıyordu.

Eris'in başı zonkluyordu. Ayağının yanındaki, tekmelediği çarşafalara uzanmaya çalıştı – ve tanımadığı karanlık-

ta gözlerini kırpıştırarak donakaldı. Kontaklenslerinin görüşünün köşesindeki parlak pembe saat sabah 4:09'u gösteriyordu. Yanından sessiz, düzenli nefes alıp verme sesleri geliyordu.

Eris yavaşça, dikkat ederek döndü. Mariel yayılmış halde yanında yatıyordu, koyu renk saçları düz beyaz yastığın üzerine saçılmıştı.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Eris gecenin olaylarını kafasında bir araya getirmeye çalışırken tümüyle sessiz kaldı, neredeyse nefesini tuttu. Partide ucuz likörden yapılmış içkileri nasıl içtiğini... Mariel'i çatıda öpüşünü... sonra birlikte sıcak yaz gecesine dalıp buraya, Mariel'in odasına geri gelişlerini hatırladı...

Mariel uykusunda döndü, Eris'in kalbi panikle duracak gibi oldu. Gitmesi gerekiyordu. Cesaret ettiğince hızlı hareket ederek, yataktan kayıp yere saçılmış kıyafetlerini topladı. Bir eliyle pantolonunun düğmesini kapatıp öbür eliyle dolgu topuklu ayakkabılarını tutarak çıplak ayakla Mariel'in odasından çıktı.

Eris bir an Mariel'in evinde yönünü şaşırarak koridor-da duraksadı – birkaç saat önce eve sendeleyerek girdiklerinde dikkat etmemişti. Ama sonra boğuk ayak sesleri ve alçak sesle birilerinin konuştuğunu duyunca harekete geçti. Şimdi Mariel'in annesi babasıyla yüzleşemezdi. Katıksız bir panikle evin kapısı gibi görünen bir şeyi kavrayıp kendini ucuz florasın aydınlatmalı Domuz Üzümlü Yolu'na attı.

Birkaç saniye içinde Eris üç kapı ilerideki evine sıvışmıştı ve odasında güvendeydi. Pijamalarını giyme zahmetine bile girmeden yatağına kıvrıldı ve gözlerini sım-

sıkı kapadı. Tanrım, eski evini özlemişti. Eski yatağını, onun o yuvarlatılmış köşelerini, aromaterapi yastıklarını ve o pahalı Rüya Dokuyucusu'nu özlemişti.

Bu gece bir hataydı. Eris içtiği içkileri ve o garip ruh halini suçluyordu. Neyse ki zamanında uyanarak o tuhaf sabah sohbetinden kurtulmuştu. Ve neyse ki hiçbir arkadaş bu gece ne yaptığını bilmiyordu.

Demek öyle, Mariel'le birlikte olmuştu – Tanrım, soyadı neydi? Eris yüzünü buruşturdu. Neyse, bu sayılmaz, bir önemi de yok, diye düşündü uykuya geri sürüklenirken. Her şey hiçbir şey olmamış gibi devam edecekti.

AVERY

O hafta daha sonra Avery soyunma odasının ortasında duruyordu. Etrafında geçen sezondan etekler, elbiseler ve üstler yerde parlak renkli yapraklar gibi bir yığın oluşturmuştu. Kontaklenslerinden bir çağrı atmak için, “Leda’ya” diye mırıldandı. “Tasarımcı Günü temizliği! Gelir misin?” Başını mesaj göndermek için programlandığı gibi sağa doğru çevirmeye başladığı sırada fikrini değiştirip geriye doğru atarak mesajı taslaklara kaydetti. Şimdi Leda’yla baş başa olmak istediğinden emin değildi.

Leda aralarında büyüyen uzaklığa dair bir şey söylememişti henüz. Avery biraz daha zorlaması gerektiğini biliyordu, ama son zamanlarda aralarında olup biten her şey donuk ve zorlamaydı. Leda ile Atlas arasında neler olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. O randevularını sabote ettiğinden beri bir daha buluşmuşlar mıydı? Öpüşmüşler miydi? Avery ikisine de bir şey soramıyor, bu yüzden ikisini birlikte hayal ederek kendine işkence edip duruyordu. Bu, hiç tükenmeyen bir acı kaynağıydı.

Hem tüm bunları başlatan Leda, diye düşündü insafsızca, yaz tatili dönüşü öyle tuhaf davranıp – Avery'den nerede olduğunu, Atlas'a duyduğu ilgiyi saklamıştı. Üstelik şimdi aralarını düzeltmek için öyle büyük bir çaba harcadığı da söylenemezdi.

Avery iç geçirip soluk mavi halısına dağılmış kıyafetlerine arkasını döndü. Bir sonraki hafta gerçekleşecek olan tasarımcı gününden önce dolabını temizliyordu; o gün uluslararası en iyi tasarımcılar Kule'nin her yanına butiklerini açıp bir sonraki sezonun koleksiyonlarını göstereceklerdi. Artık tasarımcıların hepsi Avery'yi tanıyordu. Birçoğu onu, örnek parçaları gerçekten üzerinde deneyebilmesi için görünmez koniden soyunma odalarına davet ediyordu. Kıyafetleri üç boyutlu beden taramasına yansıtmaktansa böylesi çok daha eğlenceli oluyordu. Ama yüz kızartıcı da olabiliyordu; her sene en azından bir tasarımcı Avery'nin ilham perisi olduğunu, tüm koleksiyona onun ilham verdiğini ilan ettiği için Avery de rahatsız olup her şeyden bir tane almak zorunda hissediyordu, ta ki Leda gelip onu kararlı bir şekilde alıp götürene kadar. Leda'yla alışveriş etmenin en güzel kısmı buydu. Atlas dışında, kendine hayır dediğinde güvendiği tek kişi oydu.

Bir noktada Avery ile Leda, yeni alacakları şeylere yer açmak için Tasarımcı Günü'nden bir hafta önce dolaplarını temizleme geleneğini başlatmışlardı. Eski şeylerini üzerlerinde denemek, eski maceralarından söz edip birbirlerinin moda gafları ile alay etmek her zaman eğlenceli bir oyun olmuştu. Avery aniden içinde bir kaybın acısı duydu. Leda'yla o eski, her şeyin kolay olduğu zamanlardaki hallerini özlemişti. Ama kendi kendine söz verdi, o

günler yine gelecekti, Leda ile Atlas'ın aralarındaki şeyler sönüp gidince elbette gelecekti.

İki yıl önce kuzeninin düğününde giydiği hoş bir sarı-beyaz elbiseye rasgeldi ve akıllı aynaya tıklayıp şimdiki uzun dalgalı saçı yerine örülü bir topuz yaparak yansımasını değiştirdi. Ama saçını değiştirmek bile bu elbiseyi kurtarmaya yetmedi. "Çok eski," dedi yüksek sesle ve elbiseyi, dolabına bağış kutusuna gönderilenlerin sırasına astı.

Sonra dolgun mandalina renkli, uzun kuyruklu, bir kalçasında fiyonk olan bir Oscar de la Renta gece elbisesi çekip çıkardı – Avery doğru hatırlıyorsa geçen seneki genç Whitney'liler galasında giymişti. Elbisenin fermuarıyla uğraşırken birinin kapıya vurduğunu duydu.

"Gel, anne," diye seslendi, annesinin sesini duyduğunu zannederek. "Fermuarı kapamama yardım eder misin..."

Kapıdan içeri Atlas girdi. "Dışarda olduğunu zannediyordum," diye kekeleydi Avery, elbiseyi beceriksizce yerinde tutmaya çalışarak.

"Öyleydin," dedi Atlas basitçe. Avery Leda'yla mı olduğunu merak etti, ama sormaya dili varmadı. "Fermuarı kapamana *ben* yardımcı olabilirim, eğer istersen," diye teklif etti Atlas.

Avery bu hareketinin yakınlığından ürpererek arkasını döndü, sırtına sürtünürken elleri sıcacıktı.

"İnanılmaz görünüyorsun," dedi Atlas, Avery yüz yüze gelmek için elinden sıyrılıp dönerken elbisenin ağır eteği halıda süründü. "Ama sanki bir şey eksik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Uzun zamandır sana bunu vermek istiyordum." Atlas

cebinden büzgülü bir kese çıkardı. Avery keseyi eline almak için uzanırken nefesini tuttu.

İçinde bilmedik taşlarla parıldayan bir kolye vardı. Neredeyse kara elmasa benziyorlardı, ama her birinin ortasından, Avery'ye yanan kömürleri anımsatan, helezonlaşarak dönen turuncu yollar geçiyordu.

“Klimanjaro'nun volkanik camları. Görür görmez sen geldin aklıma.” Atlas kolyeyi Avery'nin boynuna dolayıp sarı saçlarından perdeyi kaldırmak için alttan uzandı. Elleri kendinden emindi; kolyenin tokasıyla beceriksizce uğraşmıyordu. Avery bunu daha önce başka kızlarla kim bilir ne sıklıkta yaptığını düşünmeden edemedi. Biraz yüreği ezildi.

Dönüp yansımasına baktı. Atlas hâlâ arkasında duruyordu; uzun boylu, geniş silüeti Avery'ninkini çizer gibiydi. Atlas'ın elleri kolyenin tokasını bırakıp iki yanına düşerken gözleri aynada buluştu. Avery çıplak omuzlarından tutup, kulağına fısıldayarak az önce ellerinin olduğu boynunun altından öpmesini diledi.

Kolyeye daha yakından bakmak istermiş gibi hemen uzaklaştı.

Kolye gerçekten çok güzeldi. Avery her zaman güneş gibi parlardı, ama bu kara taşlar, yüzünden ve köprücük kemiğinden uçuşan gölgelerle ondaki başka bir şeyi ortaya çıkarmıştı. “Teşekkür ederim,” dedi ve arkasını döndü. “Klimanjaro'ya ne zaman gittin?”

“Nisanda birkaç günlüğüne. Güney Afrika'dan Tanzanya'ya geçiyordum. Bayılırdın, Aves. Orada manzara buradakinin de güzel.” Atlas Avery'nin iki duvarını dolduran pencereleri işaret ederek atmosfer boyunca par-

lak portakal renginde yanan güneşin batışını gösterdi.

“Peki ama neden bunu yaptın? Neden öylece çekip gittin?” diye fısıldadı Avery. Ona bu konuda baskı yapmayacağına kendi kendine söz vermişti, ama daha fazla dayanamamıştı; bu konu hakkında konuşmamaktan, ya da mükemmel ailelerinde ters giden hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktan usanmıştı.

Atlas uzaklara baktı. “Birçok nedeni vardı,” dedi. “Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, gerçekten.”

“Atlas...” Avery bir anda çaresiz hissederek uzanıp koltundan tuttu; sanki onu buraya demirlemezse süzülüp gidecekmiş gibi. “Bunu bir daha yapmayacağına söz ver bana. Öylece kaçıp gidemezsin, tamam mı? Merak ettim.”

Atlas ona baktı. Avery bir anlığına bakışlarında tetikte, dikkatli bir şeyler gördüğüne inandı, ama emin olmadan kaybolup gitti. “Söz veriyorum,” dedi Atlas. “Seni merak ettirdiğim için üzgünüm. Bu yüzden sürekli seni aradım – hiç değilse bu şekilde her şeyin yolunda olduğunu biliyordun,” diye ekledi.

“Biliyorum.” *Ama hiçbir şey yolunda değil,* diye düşündü Avery. Şimdi Leda Atlas’tan hoşlanıyordu, bu arada Avery de Atlas’ı her zamankinden çok sevdiği imkânsız bir noktada sıkışıp kalmıştı. Bunu dile getirmeyi düşünemezdi bile, ama neredeyse Atlas’ın dünyanın öbür ucunda olduğu günleri özlüyordu. Hiç değilse o zaman bütünüyle Avery’nindi.

“Pekâlâ, seni dolabınla baş başa bırakayım. Daha ayıklayacağın çok şey varmış gibi görünüyor,” dedi Atlas, her zaman olduğu gibi Avery’nin ruh halindeki ani değişikliği sezinleyerek.

“Bekle,” diye seslendi Avery. Atlas kapıda durdu. “Eee, teşekkürler. Kolye için,” dedi Avery onu neden durduğundan emin olamayıp, yalnızca gitmesini geciktirmek isteyerek. “Beni düşünmüş olman, çok şey ifade ediyor.”

“Seni her zaman düşünüyorum, Aves.” Atlas kapıyı arkasından kapattı.

Avery kolyesinin soğuk camlarını hissetmek için uzandı. Odasındaki sessizlik bir anda sağır edici bir hal aldı. Dışarı çıkması gerekiyordu.

“Eris’i ara,” dedi yüksek sesle, ama Eris açmadı. Avery Eris’in ailesinin evlerini yenilediğini biliyordu, ama bu son zamanlardaki yokluğunu açıklamıyordu.

Belki de Nuage’a gidip Eris’e sürpriz yapabilirdi. Aslında, Avery bir daha düşününce bunun şahane bir fikir olduğunu fark etti. Birlikte oradaki saşimi barına, ya da saunaya gidebilirlerdi; burada tek başına soyunma odasında kalıp Atlas’ı düşünmektense, ne olsa olurdu.

On beş dakika sonra 940. katta inip Nuage’ın heybetli lobisinden adımını atıyordu; Kule’deki en pahalı -ve en yüksek- otel burasıydı. Turistler ve iş insanları, gökyüzünün rengiyle uyumlu biçimde koltukların rengini değiştiren, her ilmeğe örülü karbon polimerlere rağmen inanılmaz derecede yumuşak olan konforlu koltuklara yayılmışlardı. Nuage boyunca uzanan pencerelerden Avery güneşin ufuktan yeni batmakta olduğunu gördü. Koltuklar gökyüzüne uyum sağladı: İçinden kırmızı filizlerin geçtiği kobalt mavisiyle aynı renge büründüler.

Ümit vaat eden modeller safhasından geçtikleri sekizinci sınıfta, Leda’yla buraya gelip güneşin batışını videoya çekerlerdi. Beyaz elbise giyerler, renk değiştirdikle-

ri yarım saat boyunca koltuklara uzanıp poz verirlerdi; sonra videoyu düzenleyerek kareleri otuz saniye sürecek şekilde hızlandırıp bilgi akışına yüklerlerdi. Çok aptalca ve utanç vericiydi, ama çok eğlenirlerdi.

Avery iç geçirip, beyaz Toskana granitinden kalın bir parçanın mikro hava taşıtlarınca havada asılı tutulduğu resepsiyona yöneldi. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu resepsiyondaki adam. Üzerinde gıcır gıcır beyaz bir gömlek ile pantolon vardı, isim etiketinde *Pierre* yazılıydı; yani muhtemelen alt katlardan, Peter adlı bir çocuktü.

"Eris Dodd-Radson'ı arıyordum," dedi Avery. "Yaklaşık bir haftadır ailesiyle birlikte burada kalıyor."

"Üzgünüm, misafirlerimizin mahremiyetini göz önünde bulundurarak oda numaralarını veremiyoruz."

"Elbette." Avery ona, bu tür durumlar için sakladığı en büyüleyici tebessümünü gösterdi ve bocaladığını gördü. "Anlıyorum. Yalnızca, benim için odalarını arayıp bir mesaj iletir misiniz, diye rica edecektim. En yakın arkadaşım olur ve bir süredir kendisinden haber alamadım. Merak ediyorum."

Pierre dudaklarını ısırdı, sonra havaya bakıp el sallayarak, yalnızca kendine görünür olan holo-ekranı incelemeye başladı. "Sistemimizde Eris Dodd-Radson diye biri görünmüyor," dedi. "Burada kaldığından emin misiniz?"

"Annesi ve babasıyla birlikte, Caroline Dodd ile Everett Radson."

"Everett Radson'ı görüyorum..."

Avery, "İşte o!" diyerek Pierre'in sözünü kesti. "Arayabilir misiniz?"

Pierre kaşlarını çatarak burnundan aşağı doğru

Avery'ye baktı. "Bay Radson tek başına kaydedilmiş. Arkadaşınız hakkında yanılıyor olmalısınız. Kendisi başka bir otelde kalıyor olabilir."

Avery duraksadı. "Peki. Teşekkürler," deyip, kafasının karıştığını gizleyerek bir adım geri çekildi.

Geriye kalan birkaç kırmızı-turuncu filizin hızla karanlık bir maviye dönüştüğü koltuklardan birine gömülüp önündeki dokunmatik ekrandan bir limonata ısmarladı. Daha eve gitmek istemiyordu. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. İçeceği neredeyse anında yanına vardı; Avery limonatasından uzun bir yudum alırken, Eris'in evlerini yeniletmeleri konusunda neden yalan söylediğini ve babasının neden tek başına Nuage'da kaldığını merak etti.

Bay Radson daha önce iki kez boşanmıştı. Aynı şeyi yine mi yapacaktı, Eris'in annesini terk mi ediyordu? Öyleyse Eris nerdeydi?

"Yalnız mı içiyorsun?" Cord Avery'nin karşısındaki koltuğa oturup arkasındaki yastıklara yaslandı.

"Limonata," dedi Avery bıkkınlıkla.

"Ne kötü." Cord mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Eskiden daha eğlenceli biriydin, biliyorsun değil mi, Fuller?"

"Sen de eskiden daha tahammül edilebilirdin," diye yanıt verdi Avery; ikisi de Avery'nin gerçekten bunu demek istemediğini biliyordu. Avery Cord'u o kadar uzun zamandır tanıyordu ki, her şeyini affederdi. "Sen de mi Eris'i arıyorsun?" diye devam etti.

"Bilmiyor musun. Eris'le ben... artık."

"Aaa, ben – bana söylemedi." Avery'nin endişesi önce-

kinden de fazla kuvvetlendi; Eris onu neden aramamıştı? Biriyle ayrıldıktan sonra hep Avery'ye giderdi, acısını paylaşıp, birlikte dondurma yerlerdi, sonra Eris yeni fethinin yol haritasını çıkarırdı. Gerçekten ters giden bir şeyler olmalıydı.

“Ne oldu?” diye sordu Cord’a. Aslında ayrılmalarına şaşırılmamıştı -ikisi de bu ilişkiye gerçek anlamda bir yatırım yapmamıştı- yine de Cord’un ne söyleyeceğini merak ediyordu. Cord yalnızca omuz silkip cevap vermedi. “Başka bir şey mi var?” diye Avery onu konuşturmaya çalıştı; Cord’u izliyordu. Bütün bahanelerini biliyordu.

“Hayır, yalnızca sıkıldık,” dedi Cord. İyi bir yalancıydı; Avery hiç değilse bu konuda hakkını vermeliydi. Yeni kızın kim olduğunu merak etti.

“Ben Brice’ı arıyorum,” diye devam etti Cord. “Onu gördün mü?”

“Brice burada mı?” Avery Cord’un büyük ağabeyini pek sevmezdi. Cord’un son zamanlarda takınmaya çalıştığı bu dangalak tavır için onu suçluyordu.

“Kim bilir?” diye umursamadı Cord, ama Avery dert ettiğini görebiliyordu. “Geçen hafta sonu geldi, eşyaları da hâlâ evde, ama dünden beri eve gelmedi. Banka hesaplarını kontrol etmeye başlamadan birkaç yere bakayım, dedim.”

“Umarım onu bulursun,” dedi Avery samimi bir şekilde, ama şimdi Eris için çok daha fazla endişeleniyordu. “Hey,” diye ekledi Avery, acıktığını fark etmişti, “trüf kıztartması ister misin? Epeydir canım çekiyordu.” Eskiden parti çıkışı Cord’la trüf yemeğe buraya gelirlerdi; bazen Atlas da onlara katılırdı. Tüm Kule’de geleneksel yemek yenecek en iyi yer burasıydı.

Cord hayır anlamında başını salladı. Arkasındaki kol-tuğun içinden birkaç filiz, hale etkisi yaratarak kor kızılı parlamaya devam ediyordu. “Ben tokum. Ama sen ye istersen.” Bakışları yumuşamıştı. “Yorgun görünüyorsun, Avery.”

“Sağ ol be,” dedi Avery iğneleyici bir tavırla; oysa hayatında hiç değilse bir kişi ona devamlı ne kadar harika görüldüğünü söylemediği için minnettardı.

“Rica ederim,” dedi Cord gülerek ve kalkıp gitti.

Avery birkaç dakika daha Eris'i arayıp -oysa bir cevap alacağına artık kendi de inanmıyordu- limonatasını bitirerek orada oturmaya devam etti. Avery izlerken otel barı, alçak sesle konuşan iş insanları ve şampanya kadehlerini şıngırdatan bir grup kadınla gitgide kalabalıklaşıyordu. Avery'nin gözleri ilk randevularındaymış gibi görünen bir çifte takıldı, vücut dilleri hâlâ kaskatıydı, ama birbirlerine duydukları ilgi ortadaydı. Kız, çocuğun koluna elini koymak istermiş gibi öne eğilmişti, ama cesaret edemiyordu. Tüm bunlar her nedense Avery'yi üzdü; o da kalkıp eve gitti.

Mutfaktaki servis kanalında kahverengi kâğıda sarılı bir dağıtım paketi duruyordu. Avery Atlas'ın bir şey ısmarladığını sanarak etikete baktı, ama paket ona gönderilmişti. Şaşırılmış bir halde paketi açtı – ve sıcak trüf yağının kokusuyla karşılandı. *Cord*. Beklendiği gibi paketin içindeki fatura da onun adına yazılmıştı.

Avery trüf yağında kızarmış sıcak, gevrek kızartmalardan bir ısırık alıp gönülsüzce gülümsedi. Son sene için ne berbat bir başlangıçtı; an itibarıyla güvenebildiği tek arkadaşı Cord Anderton'dı.

ERIS

Eris okulda koridordan aşığı yürürken insanları otomatik olarak görünüşlerini beğenip beğenmemesi doğrutusunda başıyla selamlıyor, ya da görmezden geliyordu; bunu yaparken ifadesi her zaman olduğu gibi soğukkanlı ve temkinliydi. Ama içten içe bunu kaybediyordu.

Cumartesi gecesi eve Mariel'le döndüğüne hâlâ inanamıyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu, ama Mariel anlamamıştı sanki. Eris'e *iki kez* mesaj atarak, eve vardığında iyi olup olmadığını sormuş, o gece partide dinledikleri bir şarkıdan söz etmişti. Eris yanıt vermeden mesajları silmişti. Her şeyi silip yoluna devam edecekti ve Mariel bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyiydi.

Kafeteryaya gidip otomatiğe bağlamış şekilde sırada ilerledi. Mikser barına vardığında robota badem yağı katılmış buzlu bir ahududu püresi hazırlattı. Son zamanlarda yemek planından faydalanabildiği kadar faydalanmaya bakıyordu, çünkü ev ucuz sandviçler ve noodle çanaklarıyla dolmuştu. Paraları bittiğinde ne yapacaklarına

dair Eris'in hiçbir fikri yoktu.

"Eris." Avery yanına gelip her zamanki masalarına doğru yürürken ona ayak uydurdu. "Konuşmamız gerek."

"Ah," diye alay etti Eris, "yoksa benden ayrılıyor musun?" Ama kalbi güm güm atıyordu; Avery'nin tonundaki ciddiyeti duyabiliyor, bir şekilde Avery'nin bildiğini hissedebiliyordu.

"Haydi, şuraya gidip baş başa oturalım," diye önerdi Avery ve Eris'i okulun gölgelikli iç avlusuna götürdü. Burada insan açık havadaymış gibi hissediyordu; aslında toprakta büyüyen canlı meşe ağaçlarıyla bir bakıma gerçektir de; hatta iki ağacın arasına hamak bile gerilmişti, ama kimse kullanmıyordu. Bellerinden aşağıya genişleyen pliseli okul etekleriyle deniz kızları gibi oturup yansıtılmış güneşe yerleştiler.

Avery çantasından küçük pembe bir hoparlör çıkarıp susturucuya ayarladı; mahremiyet konisiyle benzer bir teknoloji kullanılmıştı, iki metre yarıçapındaki bütün ses dalgalarını bloke ediyordu. Tüm dünya, kafalarını suyun altına sokmuşlar gibi, ansızın susuvermişti. "Harika," dedi Avery, mangolu lahana salatasını kucağında açıp yerleştirirken, "şimdi baş başa konuşabiliriz. Eris, neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Eris bocalayarak.

"Dün seni bulmaya Nuage'a gittim." Eris'in yüreği ezildi. Daha iyi bir yalan bulmalıydı. "Gittiğimde orada kalmadığını söylediler – ama baban ordaymış. Yalnız."

"Doğru. Aslında, şöyle oldu... eee..."

Avery beklenti içinde ona bakıyordu. Eris bunu daha fazla sürdüremeyeceğini fark etti. Birden gözyaşlarına boğuldu.

Avery Eris'e sarılarak ağlamasına izin verdi. "Tamam," diye mırıldandı. "Her neyse, her şey düzelecek."

Eris geri çekilip hayır anlamında başını salladı, göz yaşları yüzünden aşağıya dökülüyordu. "Düzelmeyecek, ama," diye fısıldadı.

"Annen ile baban ayrılıyor mu?" diye atıldı Avery.

"Daha kötüsü." Eris güçsüz bir nefes aldı, sonra yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği şeyi söyledi. "Babamın babam olmadığı ortaya çıktı." İşte. Artık hakikat açığa çıkmıştı.

Yavaş yavaş, yemeklerini yiyip normalleştikçe Eris Avery'ye her şeyi – vakıf fonu evrakları yüzünden yaptırdığı DNA testi sayesinde hakikati nasıl öğrendiğini anlattı. Babasının nasıl yıkıldığını, Eris'in yüzüne bile bakamaz hale geldiğini, nasıl ihanete uğramış hissettiğini anlattı. Annesiyle 103. kata nasıl taşındıklarını ve aslında hiç paralarının olmadığını anlattı. Eris'in eski hayatının nasıl sonsuza dek yok olduğunu anlattı.

Avery sessizce dinledi, 103. kattan söz edildiğini duyunca yüzünde dehşet belirdi, ama hemen maskeleyemeyi başardı. "Çok üzüldüm," dedi Eris anlatmayı bitirdiğinde.

Eris cevap vermedi. Söyleyecek sözü kalmamıştı.

Avery başparmağı ile işaretparmağı arasında bir çi-men döndürmeye başladı, dikkatle bir şey düşünüyor gibiydi. "Öz babandan ne haber?"

"Ne *haber* olacak? Onunla ilgilenmiyorum," dedi Eris kısaca.

"Özür dilerim," diye af diledi Avery, hemen geri çekilerek. "Şey demek istemedim – neyse boş ver."

Bir süre sessiz kaldılar. Sonunda Eris'in merakı sa-

vunmasını yıktı. “Onunla tanışmam gerektiğini falan mı düşünüyorsun?”

“Ah, Eris,” diye iç geçirdi Avery. “Bu sana kalmış. Tek bildiğim, ben olsaydım, öğrenmek isterdim. Üstelik, seni görmeyi babanın -yani Everett’in- istediğinden daha çok isteyebilir.”

“Zaten çıtamız oldukça aşağıda,” diye yanıt verdi Eris ve her nedense güldü. Acayip bir kahkahaydı, yarı alaycı, yarı acı, ama Avery de ona katıldı. Daha sonra Eris biraz daha iyi hissetti, göğsündeki o sert düğüm biraz olsun gevşemişti sanki.

“Pekâlâ,” diye sordu Avery sonunda, “nasıl yardım edebilirim?”

“Kimseye söyleme yeter. Onların... istemiyorum. Anlarsın işte.” *Bana acınmalarım* istemiyorum.

“Elbette. Ama, Eris, istediğin zaman bende kalabilirsin, kıyafetlerimden ödünç alabilirsin, ne istersen. Tüm bu olanlara inanamıyorum hâlâ,” dedi Avery, biraz şaşkınlıkla. Eris başını salladı. “Bir dakika,” diye ekledi Avery, “doğum gününe ne oldu?”

“Kendimi bu rezaletin içinde bulmamın asıl nedeninden mi söz ediyorsun? Annemle bu konu hakkında konuştuğumuz söylenemez. Sanırım bu yıl böyle geçecek.”

“Kesinlikle olmaz.” Yemek arasının bittiğini haber veren zil çaldı; Avery kalkıp, yukarı çekmek için Eris’e elini uzattı. Bileğindeki Hermès bileziklere elma zarif bir tenis bileziği dolanmıştı, tırnaklarındaki oje tazeydi. Onunkine kıyasla Eris’in tırnakları kırık ve kuru görünüyordu. Ellerini iki yanında yumruk yaptı. “Lütfen senin için parti düzenlememe izin ver,” diyordu Avery. “Cu-

martesi akşamı, Bubble Lounge'a ne dersin?"

"Bunu yapmana izin veremem," diye zayıf bir şekilde itiraz etti Eris. Ama partiden laf açılınca yüreği hoplamıştı ve Avery bunu gözlerinde görebiliyordu.

"Hadi ama. Sen bırak, her şeyle ben ilgileneceğim," diye ısrar etti Avery. "Hem, şu sıralar bunlarla oyalanmak bana da iyi gelecek."

Eris bununla ne demek istediğini anlamamıştı. "Peki," diye kabullendi. "Bunu yapmak istediğinden eminsen. Teşekkür ederim."

"Sen de olsan benim için aynı şeyi yapardın."

Avludan çıkıp koridora girdiler. "Sonra elbise alışverişine ne dersin?" diye devam etti Avery, bir sonraki dersinin sınıfında durduklarında. "Ben ısmarlıyorum, elbette."

"Avery, şimdiden çok şey yaptın bile, yapamam..." diye karşı çıktı Eris, ama Avery onu ikna etti.

"Eris. Arkadaşlar bunun içindir," dedi Avery düz bir şekilde ve zil çalarken arkadaşını sınıfa soktu.

Eris yavaşça boşalan salonlardan yürüdü ve hiç ilgilenmeyerek cebir dersine girdi. Yüreği haftalardır olmadığı kadar hafiflemiş hissediyordu.

O öğleden sonra Eris eve geldiğinde annesini oturma odasında buldu. Bir evrak denizinin ortasında bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, kırpık spor pantolon ile üzerinden dökülen bir kazak giymişti, karmakarışık kızıl-altın saçları tepesinde dev gibi beyaz bir pensle tutturulmuştu. Burnunun üstünde eski tip gözlükler duruyordu. Zayıf, yorgun ve kızından biraz daha yaşlı görünüyordu. Eris

ona gidip sarılmamak için kendini zor tuttu.

“Neden bu gözlüğü taktın?” Eris mutfığa giden yolun üzerinde bir yığın kâğıda basarken sormadan edememişti. Gözlükler gülünç ve eski moda görünüyordu. Annesi gözlerini uzun zaman önce lazerletmemiş miydi?

“Bunu üniversitedeyken takardım. İş başvurularına odaklanmama yardımcı olacağını düşündüm,” dedi Caroline hazin bir şekilde omzunu silkerek.

Tabii ya; Eris annesinin New York’a taşınmak için bırakmadan önce bir sene üniversiteye gittiğini unutmuştu. “Eee, yemeğe ne istersin?” diye olabildiğince neşeli devam etti Caroline; pahalı suşi ile kara trüflü pizza arasında karar vermeye çalıştıkları günlerdeki gibi. “Şey yaparız diye düşünmüştüm...”

“Öz babam kim?” diye araya giriverdi Eris. Kendini bu soruyu sorarken duyduğunda kendi de biraz şaşırmıştı; ama sorar sormaz bunu yaptığına memnun oldu; Avery konuyu öğle yemeğinde açtığından beri, aklının bir köşesinde büyümeye devam etmişti.

“Ha,” Caroline afallamış bir halde nefes aldı. “Onunla tanışmak istemediğini zannediyordum?”

“Belki de. Bilmiyorum.”

Eris’in annesi, ne demek istediğinden emin olamıyormuş gibi kızını inceledi. “Ona ulaşayım öyleyse, her şeyi anlatırım. Elimden geleni yaparım,” diye söz verdi.

Bu sözlerin anlamını kavraması bir saniye sürdü. “Benim hakkımda henüz bir şey *bilmiyor* mu, demek istiyorsun?”

“Her şey çok karışık... sen de bilirsin.”

“Hayır, *bilmiyorum!*”

“Eris...”

“Herkes yalan söyledin! İşte bu yüzden öz babamla tanışmam gerek! Çünkü hayatımda hiç değilse *bir* sağlıklı ebeveyn ilişkisine ihtiyacım var ve bunu senden alamayacağım açık!”

Annesi acıyla yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim.” Sesi alçak ve kırılmış çıkıyordu, ama Eris yatak odasının yolunu çoktan tutmuştu bile.

Öz babasının onun varlığından haberdar olmadığını anlaması onu neden bu kadar üzmüştü, kendi de emin değildi. Ama -babasını kaybetmenin, Cord’u kaybetmenin, tüm hayatını kaybetmenin- üstüne bu da gelince kaldırmayacağından fazla olmuştu.

Eris bu kattaki çocukların ayaklarıyla tembel tembel vurup durdukları pahalı çöp parçaları gibi hissediyordu. İstenmeyen, işe yaramaz, kimseye ait olmayan çöpler gibi.

WATT

Ormanın içinden geçen koşu yolunu takip ederken Watt'ın ayakları kalın siyah poli reçine yolu dövüyordu. Kulakan-tenlerinde elektronik müzik patlıyordu. Yıllardır Seko-ya Parkı'na gelmemiştir. Yıllardır *koşuya* da çıkmamıştır, aslında ara sıra katıldığı futbol oyunlarını saymazsanız koşuya çıktığı söylenemezdi. Bugünlerde boksla daha çok ilgileniyordu. Ama geçen hafta AGora'da Avery'le tanış-tığından beri hemen her gün koşuya çıkmıştır. Şekle gir-mek için diyordu kendi kendine, ama Avery'nin bahsettiği yolu takip ediyor olması bir tesadüf değildi.

Bir kız için bu kadar uzun mesafeler katetmek pek Watt'ın tarzı değildi, ama başka ne yapabileceğini de bilmiyordu. Avery'yi düşünmeden edemiyordu; ona bir-kaç kez mesaj atmıştır, cevap vermişti vermesine, ama sohbetleri arkadaşlıktan öteye geçmemiştir. Nadia bile Avery'ye ne söyleyeceğini bilemiyordu, ki bu da Watt'ın il-gisini daha da artırıyordu. Tüm hafta boyunca Avery'nin bilgi akışını okumuştur – bu genelde Nadia'ya bıraktığı

işlerdendi, ama bu sefer kendi yapmak istemişti. Avery muhteşemdi. Onun tüm düşüncelerini duymaya, zihninin işleyişini kurcalamaya bayılıyordu.

Hepsinin üstüne bir de, elbette onun o neredeyse ür-kütücü güzelliği vardı. Bu zamana dek Watt Avery'nin geçmişini, annesi ile babasının onu kendi ortak DNA ha-vuzlarından özel olarak tasarladıklarını anlamıştı. Bir şansının olabileceğini düşünmek çılgınlıktı. AşağıKule-den bir çocuk, yeryüzündeki en güzel kızla – kelimenin tam anlamıyla dünyanın tepesinde yaşayan bir kızla ne yapmayı umabilirdi ki? Avery'nin etrafında ona devamlı çıkma teklif eden, hepsi Watt'tan daha uzun ve zengin, düzinelerce çocuk olmalıydı.

Yine de hiçbirinde Nadia yoktu.

Önündeki ağaçlar incelip, yolun karanlık kurdelası ge-niş yanılısma gölünün kenarından dönerken Watt hızını artırdı. Buradaki su gerçek değildi, ama etrafındaki se-koyalar öyleydi; kökleri aşağıya toprak seviyesine kadar iniyor, üstleri ise en yükseklerle kadar uzanıyordu. Watt baldırlarındaki yanmanın keyfini çıkararak derin bir nefes aldı. Hava temiz, kuru iğne yaprakların kokusuyla ağırlaşmıştı. Avery'nin burayı sevmesine şaşmamalı. Sekoya Parkı teknik olarak kamuya açık bir parktı, ama bulunduğu yer -811. katta yerel bir asansör hattında sak-lanmıştı- itibarıyla buraya gelen insanların çoğu yüksek seviyedendi.

Atlas'ın nerede olduğunu biliyor musun? diye bir mesaj geldi kontaklenslerine.

Ne saplantılı, acayip bir tip, diye belirtti Watt Nadia'ya; Nadia Atlas'ın bulunduğu yerin haritasını çıkarıp

Leda'ya gönderirken. Watt'ın da umurunda değildi aslında. Watt'ın okul için biriktirdiği paraya birkaç yüz ND yatırıp, Zahra ve Amir'e yeni kıyafetler almasını sağlayan da Leda'nın çılgınlığıydı.

Leda'nın davranışının seninkinden neden farklı olduğunu anlayamadım.

Hiç değilse ben onun Atlas'ı izlediği gibi devamlı Avery'nin izini sürmüyorum, diye düşündü Watt kızarak.

Senin için de korsanlık yapabilirim eğer istersen, diye cevap verdi Nadia.

Watt birden utandı. Nadia haklıydı; vazgeçip eve dönmeliydi.

Sonra onu gördü.

Yolun karşı yönünden koşuyordu, açık yeşik bir tişört ile kamuflaj desenli koşu pantolonları giymişti. Koşarken bile her nasılsa zarıftı, saçları umursamazca omuzlarına dökülüyordu.

Avery onu tanıyıp selam verene kadar birkaç metre yakınına gelmesi gerekti. "Selam," dedi nefes nefese ve yürümeye başlayarak yavaşladı. "Watt, değil mi?"

AGora'daki görüşmelerinden sonra Watt'ın onu düşündüğü gibi onu düşünmemiş olması bir anlığına Watt'ın canını sıktı. Belli ki gönderdiği mesajlar da pek bir etki yaratmamıştı. Belki de Watt haklıydı aynı anda bir ton çocukla konuşuyor olmalıydı. Neyse, diye düşündü, içine sızmakla tehdit eden şüpheyi bir kenara iterek, o zaman o da çok daha unutulmaz olmalıydı.

"Avery." Dönerek adımlarını ona uydurdu. "Burada koştuğunu bilmiyordum. Antrenman falan mı yapıyor-sun?" Mantıklı bir soru; bu çok uzun bir döngüydü. Watt

bilgi akışlarından son birkaç yıldır yarı maraton koştuğunu biliyordu.

“Şimdi değil. Burada koşmayı seviyorum o kadar.” Avery tüm o parlak yeşil ağaçları, zengin orman kokan serin havayı, suni su üzerinde dans eden ışığı kapsayan bir jest yaptı. Parkın içlerine doğru bu uzaklıkta duvarlar bile görünmüyordu. “Hiç kimseye rastlamadan kilometrelerce koşabilmek çok güzel, anlıyor musun?” diye sordu, sonra ne dediğini fark etmiş gibi, “Sözüm meclisten dışarı, elbette,” dedi.

“Hayır, ne demek istediğini anlıyorum,” diye hak verdi Watt. “Şu anda içerde olduğumuza inanmak zor, değil mi?”

Avery gülümsedi. “Sen peki, bir şey için antenman mı yapıyorsun?”

“Ha, sadece bir sonraki Büyücüler oyunu için,” dedi Watt rahatça. “Peki...”

“Yarışalım mı?”

“Ne?”

Ama Avery çoktan ondan ayrılıp yol boyunca koşmaya başlamıştı bile. Bir an tereddüt ettikten sonra Watt da koşmaya başladı, birden tüm o futbol maçlarına minnet duymuştu. Avery *hızlıydı*. Watt Avery’nin annesi ile babasının DNA’sında her nasılsa fazladan hızlı hareket eden bir kas geni bulmuş olabilirler mi, diye merak etti.

Sonunda Avery ağaç kökü gibi gizlenmiş bir çeşmenin olduğu asansöre çıkan yolda yavaşlayıp durdu. “Bunun için teşekkürler.” Avery yüzüne su çarparken kocaman gülümsüyordu. Birkaç damla su boynunun kıvrımlarından tişörtünün önüne süzüldü. “Bir süredir bunu yapmamıştım.”

“Ben de,” dedi Watt doğru bir şekilde.

Avery’nin gözleri açıldı; kontaklenlerinden bir şeye bakıyordu; yeni bir mesaj gelmiş olmalıydı.

“Avery?” diye başladı Watt, sonra hemen tonunu soru sorar gibi yükselttiği için kendine küfretti. “Bu hafta sonu bir şeyler yapmak ister misin?”

“Hay aksi. Bu hafta sonu arkadaşım Eris’in doğum günü için büyük bir parti veriyorum,” diye yanıtladı Avery, arkasından bacağını çekip esneterek. Watt bir an tamamen kaybettiğini düşündü. Ama sonra...

“Sen de gelmek ister misin?”

Watt heyecanını saklamaya çalıştı. “Evet, elbette. Yani, çok sevinirim.”

“Harika. Cumartesi gecesi. Bubble Lounge’da.” Avery tekrar eğilip çeşmeden bir yudum daha aldı, sonra diğer yöne gitmek için döndü. “Görüşürüz.”

“Görüşeceğiz,” dedi Watt, Avery’nin ağaçlar arasında kayboluşunu izleyerek.

RYLIN

Rylin monoray durağındaki büfenin tezgâhında duruyordu, birkaç kilometre yukarısındaki yüksek seviyeli çocukların, Avery Fuller'ın bu gece verdiği Eris Dodd-Radson'ın on sekizinci doğum günü partisi için heyecan içinde koşuşturduklarından habersizdi. Ama Rylin'in haberi olsaydı bile bu isimler onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti. Tek bildiği bir cumartesi sabahı uyanık olmak için çok erken olduğuydu.

Oysa işte burada, eskiden olduğundan da kötü görünen bir işte çalışıyordu; sanki daha kötü olması mümkünmüş gibi.

Rylin bütün hafta Cord'un yanında çalışmıştı. Kılpayı kurtulduğu, öpüşmekle sonuçlanan o olaydan sonra Cord'un Emanetlerinden daha fazla almamıştı; o öpücüğü de artık gerçekten unutmaması gerekiyordu. Yine de her sabah monoray arabasını arayıp hasta olduğunu söyleyerek YukarıKule'ye, Andertonlara yola koyuldu. Chrissa ile Hiral'a ücreti için olduğunu söyledi – ki bu arada son

birkaç ayın kirasını ödeyip borcu kapatarak kardeşiyle kendisini evden atılmaktan kurtardı. Hiral Emanetleri henüz satamamıştı. Rylin'in de çok umrunda değildi. Onları hiç almamış olmayı isterdi.

Oysa kendi kendine dürüst olsaydı, kalmasının tek nedeni para değildi. Cord'un da payı vardı. Aralarında bir şeyler değişmişti; konuşulmayan, kafa karıştırıcı bir şey ve Rylin o şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Öğleden sonraları eve daha erken geliyor ve Rylin çıkmadan birkaç dakika onunla sohbet ediyordu; Rylin'in ailesiyle ilgili, monoray işiyle ilgili, okulu neden bıraktığıyla ilgili sorular soruyordu. Şeker Kankalardan daha çok alıp tezgâhta bırakıyordu. Bir kere Rylin onu oturma odasının koltuğunda yüzünde hüznü bir gülümsemeyle kestirirken buldu; aile videolarını izlerken yakalandığında yüzünde gördüğü gülümsemenin aynısıydı. Bir tek Brice varken farklı oluyordu Cord; sanki abisi için daha sert görünmeye çalışıyor gibiydi. *Yine gitmesi için sabırsızlanıyorum*, diye düşünürken yakalamıştı kendini Rylin; ama elbette aslında fark etmezdi, çünkü Brice gidince kendi de gitmiş olacaktı.

Sonra dün Buza -monoray arabasındaki patronu- Rylin'i arayıp sağlık çubuğu ne söylerse söylesin daha fazla hastalık mazereti kabul etmeyeceğini söyledi. "Ya hastaneye git, ya da işine geri dön," demişti kızarak, sonra da kapamıştı. Rylin, şaşırtıcı biçimde hayal kırıklığına uğrayarak Cord'a mesaj atıp daha fazla gelemeyeceğini bildirmişti.

İşte şimdi burada, kokuşmuş, bunaltıcı gerçekliğe geri dönmüştü. Yine de en iyisi böyle olması, diye kendi ken-

dini ikna etti. Şimdi, hâlâ gerçek bir işi varken gitmesi, Brice gidince kovulup gidecek bir yeri olmamasından daha iyiydi.

“Myers! Canlı görün!” dedi Buza önünden geçerken. Rylin çenesini kenetleyip bir şey demedi. Bir monoray durağına yanaşıyordu. Şöyle bir pencereden, uzaktaki duvarın üstünden bakmak için kendine izin verdi, sonra omuzlarını dikleştirip her zamanki cumartesi koşturması için kendini hazırladı.

Hafta sonlarından, kalabalığın çoğunun turist olduğu zamanlardan nefret ederdi. Hiç değilse hafta içlerindeki banliyö treni yolcuları ne istediklerini her zaman bilirlerdi, çabuk sipariş verip sıradan ilerler, onu tanıyıp daha sonra yine göreceklerini bildikleri için ara sıra bahşiş de verirlerdi. Turistler siparişlerinde kararsızdılar, milyonlarca soru sorar hiçbir zaman bahşiş vermezlerdi. Beklediği gibi, aşırı dolu trenden ona yaklaşan ilk grup, birbiriyle uyumlu, Kule’nin silüetiyle konturlu I NYC kazakları giymiş bir aileydi. İki çocuk annelerinin almaya razı olduğu tek bir muzlu-fındıklı kek için kavga ediyor, anneleri de Rylin’e kancayı takmış, coffeiccino’suna istediği köpük miktarının mikro ayarını yaptırıyordu.

Bir sonraki müşteriler de onlar kadar kötüydü. Bazen Rylin, robot değil de insan olduğunu unutuyorlar mı, diye merak ediyordu. Cord bir keresinde, onunki gibi bir işin neden var olduğunu sormuştu, neden monoray istasyonlarına da üst katların asansör istasyonlarında olduğu gibi robot koymuyorlardı? “Çünkü ben robottan daha ucuzum,” demişti Rylin ona; doğruyduda.

Yaşlıca bir adama bir paket pişmiş elma parçalarının

dan uzattıktan sonra, bir sonraki müşteriye ne istediğini sormak için döndü. Ama orada kimin durduğunu görünce dili tutuldu.

“Daha önce buraya hiç gelmediğimi itiraf etmeliyim,” dedi Cord, dünyanın en normal şeyiymiş gibi tezgâha yayılmıştı. “Ne tavsiye edersin?”

“Bunların hepsi pislik, biliyorsun,” deyiverdi Rylin, ne söylediğinin farkında değildi sanki. Cord’un, bırak hangisinde çalıştığını hatırlamasını, bir monoroy durağına nasıl *gelindiğini* bildiğine bile inanamıyordu.

“Evet, ben de öyle duydum.” Cord’un gözleri memnuniyet içinde parlamıştı. “Ama ben burada çalışan kızla konuşmaya çalışıyorum, bunun için pislik almam gerekiyorsa, öyle olsun.”

“Myers!” Buza arka odadan bağırdı, durmadan baharatlı beykın kızartmalarıyla uğraşıyordu. “Flört etmeyi kes!”

Rylin cevap vermemek için dudaklarını ısırды. Cord’a döndü, sesi gergindi. “Görünüşe bakılırsa, sıranın ilerlemesi gerekiyor. Pekâlâ, size ne verebilirim?” diye sordu, hâlâ Cord’un neden geldiğinden emin değildi.

“Hangisini hazırlaması uzun sürerse ondan,” diye cevap verdi Cord, kaşlarını çatan Buza’ya bakarak.

Rylin krem şantili fındıklı frappé hazırlamaya koyuldu, frappé’nin içeriğini miksera atıp, mikseri en yüksek sesli ayarında çalıştırdı. “Demek büyü burada gerçekleşiyor,” dedi Cord mikserin gürültüsü eşliğinde; tekrar ayaklarının üzerinde doğrulmuştu.

“Cord, neden buradasın?” diye sordu Rylin açık açık.

“Temizlik yapmanı özledim, desem inanır mıydın?”

“Eski temizlikçi servisine ne oldu?”

“Onlar senin kadar eğlenceli değiller.”

“Cord...”

“İşi asmak ister misin?”

“Brice’ın gittiğini sanıyordum.” Mikseri prizden çıkartıp krema kıvamındaki içeceği, çirkin sarı bir gülen yüzle damgalanmış beyaz esnek köpükten bir bardağa boşalttı.

“Ben temizlikten söz etmiyordum,” diye açıkladı Cord. “Bir maceraya atılacağım, senin de gelmeni istiyorum.”

“Bilmiyorum.” Cord’un arkasındaki sıra gürültülü ve ısrarlı bir hale gelmişti. “On beş ND,” dedi Rylin ve fındıklı frappé’yi ona doğru kaydırды.

“Gelirsen, beni almaya zorladığın bu uydurma şeyi içeceğime söz veriyorum,” dedi Cord, retina tarayıcısına bakıp, başıyla ödemeyi onayladı.

“Myers!” Buza böğürdü. “Acele et biraz!”

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Rylin kanı kaynayarak döndü, elini kalçasına koyup kapıda durdu. “Bak ne diyeceğim,” dedi. “Pek iyi hissetmiyorum. Sanırım çalışmaya fazla erken başladım. Büyük olasılıkla patronum zorbalık edip, geri dönmezsem kovulacağımı söylediği için,” diye cevap verdi öfkeyle.

Buza, beykınlı biberli pudra üstdudağına bulaşmış halde kafasını kaldırıp baktı. “Şimdi gidersen, kovuldu,” diye tehdit etti.

Rylin abartılı bir hareketle isim etiketini çıkardı. “Hoşça kal, öyleyse,” dedi ve etiketi yere fırlattı.

“Haydi gidelim buradan,” dedi Cord’a çalışanların kapısından aceleyle çıkarken; bir yandan Buza’yı o kızgın müşteri kalabalığını tek başına idare etmeye çalışırken

hayal edip gülüyordu. *Tanrım, harika bir histi.* Burada çalışmaya başladığı ilk günden beri işi bırakmakla ilgili birçok hayal kurmuştu. Yarın olup yeni bir iş aramaya başlayınca çıldıracağını biliyordu.

“Şerefe,” dedi Cord ve o donmuş, şuruplu bulamaçtan bir yudum aldı. Nefesi kesilse de aldığı yudumu yutmayı başardı. Rylin, biraz delicesine, gülmekten kendini alamadı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu, Cord’la birlikte Kule’ye geri giden monoraya bindiler.

“Akşam yemeği yeriz, diye düşünmüştüm,” dedi Cord. “Aç mısın?”

Rylin alnı kıvrılmıştı halde ona baktı, ama Cord bu sefer dalga geçmiyor gibiydi. “Saat daha sabahın onu,” diye saati gösterdi.

Cord sıırttı. “Gittiğimiz yerde değil.”

Kule’nin doğusunda, altı kat boyunca çok büyük bir yığın halinde yayılan bir ulaşım aktarma merkezi olan Merkez Garı’nda indiklerinde neler olduğunu daha pek anlayamamıştı. Orijinal Merkez Garı’ndan kazıyla çıkarılan simgesel mermer basamaklar boyunca Cord’un kendisini indirmesine, monoray hatlarını ve asansör sıralarını geçerek istasyonun en uzak köşesine kadar götürmesine izin verdi. “Bir dakika,” dedi yavaşça, anlamaya başlamıştı, “bunu yapmış olamazsın...ben...olmaz...”

“Çok geç; trenimiz yolcu almaya başladı,” diye karşı çıktı Cord, bir yandan Rylin’i hız yuvarı peronu boyunca çekip, yuvarlatılmış mermi biçimli bir vagona sokuyordu, vagonun üzerinde PARIS GARE D’OUEST yazılıydı. Rylin itiraz edemeyecek kadar fazla şaşırmıştı. Vagonun

içi dört çift koltuktan oluşuyordu, hepsi büyük boy yatabilen koltuklardandı ve her birinin kendi mahremiyet duvarı vardı.

“Bir-A ve bir-B, biz burdayız,” dedi Cord, bulundukları sırayı bularak.

Rylin ayaklarını koridora iyice yapıştırmıştı. “Cord, bunu kabul edemem. Bu çok fazla.” Birinci mevkiden bir hız yuvarı bileti ne kadar tutuyordu, emin değildi, ama sanki bilmek istemeyeceğini hissedebiliyordu.

“Sen bilirsin.” Cord pencere tarafındaki koltuğa oturdu. “Gelmek istemiyorsan gelme. Ne olursa olsun, ben Paris’e gidiyorum. Yalnız çabuk karar ver,” diye ekledi; hoparlörlerden geri sayım başlamıştı. “Çünkü doksan saniye içinde bu tren Atlantik’in derinliklerine inip, saatte bin iki yüz kilometreyle Avrupa’ya doğru yola çıkacak.”

Rylin giriş holüne doğru geri döndü; perona atlayıp bugünü silmeye, hatta Buza’ya gidip onu işe geri alsın diye yalvarmaya bile hazırdu. Ama bir şey onu durdurdu. Geri sayım bir dakikanın altına düşerken gözleri ekrana yapışmış halde izledi. Sonra kararını vermiş olarak ilk sıraya geri döndü.

“Benimle yer değiştir.”

“Pencereden tünelin kenarları dışında bir manzara görünmüyor, biliyorsun değil mi?” dedi Cord, ama manyetik emniyet kemerinin tokasını çözüp koridor koltuğuna doğru hareket etmeye başlamıştı bile.

“Tünel umrumda değil. Tek istediğim Paris’i görebileceğim ilk anda görmek,” dedi Rylin ve tren hızlanmaya başladığında yerine yerleşti.

Üç saatlik tren yolculuğu Rylin’in tahmin ettiğinden

daha çabuk geçti. Cord ikisi için kruvasan ile café au lait ısmarladı ve Rylin pek anlayamadığı, Fransızca eski bir iki boyutlu video izledi; koyu renk saçlı bir kadına âşık olan büyük burunlu Fransız bir adamla ilgiliydi. “Bunu İngilizce de izleyebileceğini biliyorsun, değil mi?” diye fısıldadı Cord, ama Rylin sinek kovar gibi onu uzaklaştırdı. Fransızcanın tınısından hoşlanıyordu; tatlı ve yumuşak. Kulağa bal tadında geliyordu.

Tekrar yerin üzerine çıktıklarında Fransa’nın kırsal bölgelerinde hız yapmaya devam ettiler; Rylin her ayrının tadını çıkararak yüzünü cama bastırıyordu. Henüz bunların hiçbirini gerçekmiş gibi gelmiyordu. *Keşke annem de bunları görebilseydi*, diye düşünüp duruyordu. *O da inanamazdı.*

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Cord nihayet trenden inip ziyaretçilerin geçtikleri biyo-tarayıcı sırasında ilerlerlerken; tarayıcı giriş izni vermeden önce retinalarını dijital pasaport profilleriyle eşleştiriyordu. Akşamüzeri güneşi kadim görünümlü caddeler üzerindeki görkemli altın havuzlara saçılmıştı.

“Eyfel Kulesi,” dedi Rylin otomatik olarak; kolyesini tutuyordu.

“Bir Kule’den ötekine. Anlıyorum,” diye alay etti Cord, ama Rylin’in jestinden etkilenmişti.

Paris caddeleri, hava taksileri havada tutması için gerekli olan o manyetik parçaların döşenmesi için hiç kazılmamıştı; onlar da otomatik taksilerden tutup o komik eski taş döşeli yollardan Eyfel Kulesi’ne doğru ilerlemeye başladılar.

Basamaklardan tırmanmak üzere kuleye tam zama-

nında vardılar. Sonlara doğru Rylin çocuklar gibi koşmaya başlamıştı; yukarıdaki platforma vardığında nefes nefeseydi. Akşam karanlığı aşağıda Paris caddelerine çökerken her şeyi büyümlü bir havaya sokmuştu.

“Beklediğin gibi mi?” diye sordu Cord basamakları Rylin’in arkasından çıkarken.

Rylin’in aklına okul kütüphanesindeki o sanal-gerçeklik başlıkları geldi; her öğleden sonrasını Eyfel Kulesi simülasyonu bir daha yapmak üzere o başlıklardan bir tanesini bekleyerek sırada geçirirdi. O simülasyonu o kadar çok oynatmıştı ki, artık her şeyi ezbere biliyordu. Rylin parmaklarını yüzyıllar boyunca ellerle aşınmış o tırabzanların üzerinde gezdirdi ve Paris’in serin havasını tadabilmek için ağzından derin bir nefes aldı. “Çok daha iyi. O kadar... o kadar güzel ki,” diye fısıldadı; bir yandan güneşin son ışınlarının Sacré-Coeur’ün beyaz kubbesini altın ışıklarıyla süsleyişini izliyordu. Aşağıdaki caddeler; erkeklerden, kadınlardan, korna çalan elektrikli arabalardan oluşan sürekli bir çırpınmaydı; her şey neşeyle kıpır kıpır ve dağınıktı; Kule’deki caddelerin o amansız etkinliğinden eser yoktu.

“Öyle,” dedi Cord, ama Rylin’e bakıyordu.

O süslü çelik yapıda kapanış saati altıya kadar oyalandılar, sonra nehir boyunca Quartier Saint-Germain-des-Prés’ye doğru yürüdüler. Pudraşekeri ve keten helvası kokan düzinelerce pastane geçtiler; Rylin Chrissa’ya ekler almaları için durmalarında sürekli ısrar ediyordu. Cord da Rylin’e dolambaçlı taş döşeli sokaklar boyunca rehberlik ederken, “Bildiğim daha iyi bir pastane var,” diyordu durmadan.

Sonunda bir köşede alelade mavi bir kapıya yaklaştılar. İçeri girdiklerinde Rylin'in nefesi kesildi. Seçkin antika aynalar ve altın varaklı duvar kâğıtlarıyla zengince döşenmiş küçük bir yerdi. "*Bonsoir, monsieur, mademoiselle,*" dedi beyaz eldivenli şef onları başıyla selamlayarak. "Café Paris'ye hoş geldiniz."

Rylin merakla Cord'a baktı. "Nereden biliyordun?"

"Sen anlatmıştın, unuttun mu?"

Görünmez mikro hava araçlarınca pirinç şamdanların içinde havada uçurulan yüzlerce mum tarafından aydınlatılmış bir yemek odasına kadar şefi izlediler. Loş ışık altın tabaklar, kristal şampanya kadehleri ve diğer misafirlerin bilekleri ile boyunlarındaki mücevherlerin üzerinde parlıyordu. Müsrifçe oyma süslerle kaplı bir keman köşede kendi kendine çalıyordu. Rylin kemandaki devinin gösteriş amaçlı olduğunu biliyordu; müzik odaya dağılmış minik yüksek frekanslı hoparlörlerden geliyordu, yine de izlemesi çok güzeldi.

Hatta biraz *fazla* güzel, diye düşündü Rylin, rasyonel aklı devreye girince. Birden aptalca davrandığını fark etti; geç olmuştu ve aslında pek tanımadığı bir oğlanla dünyanın öbür ucuna gelmişti. Cord'un bugün yaptığı harcamaları kafasında hesaplayınca kusacak gibi oldu. Tüm bunların karşılığında Rylin'den ne bekliyordu?

"Cord. Tüm bunları neden yapıyorsun?"

"Yapmak istediğim için. Yapabildiğim için." Cord eline bir şişe şampanya alıp Rylin'in bardağını doldurmaya başladı, ama Rylin dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Brice'la ilk karşılaştıklarında Brice'ın Cord'un zevkinin düzeldiğiyle ilgili söyledikleri, Rylin'in, "Sonuncusundan

daha güzel," olduğunu söylemesi aklına geldi.

"Tüm bunlar yüzünden seninle yatacağımı düşünüyorsan çok yanılıyorsun." Akıllı ilmekleri Rylin'in bluci-niyle aynı lavanta rengine dönüşen peçetesini eline alıp ayağa kalkmaya kalkıştı.

"Tanrım, Rylin, umarım böyle düşünmüyorsundur," dedi Cord; Rylin biraz yatışmış olarak geri oturdu. Cord birden sırttmaya başladı. "Söz veriyorum, günün birinde benimle yatacak olursan, bu 'tüm bunlar yüzünden' olmayacak" -iki elini kaldırıp restoranı, Paris'i ve her şeyi göstererek Rylin'in sözleri tekrarladı- "benim o kahredici yakışıklılığım ve cezbedici zekâm yüzünden; kendine hâkim olamadığın için olacak."

"Doğru," dedi Rylin dümdüz bir ifadeyle. "İşte tam da o zekâ yüzünden her defasında sana kanıyorum."

"Eğer fazla ileri gidersem, elbette, yine tokat atabilirsin."

Rylin bir kahkaha patlattı.

"Sana bir soru soracak olsam, bana dürüstçe cevap verir misin?" Cord'un sesi her zamanki gibi alaycıydı, ama Rylin ciddi olduğunu hissetti.

"Sen de benimkini aynı şekilde yanıtlarsan."

"Pekâlâ." Cord öne doğru dirseklerinin üzerinde eğildi. Gömleğinin kollarını, kolunun ön kısmındaki esmer tüyleri ortaya çıkararak yukarı kıvırdı; sanki etraflarını saran o vakara meydan okumak ister gibiydi. "Hayatında en çok ne isterdin?"

"Mutlu olmayı," dedi Rylin düşünmeden.

"Bu baştan savma bir cevap oldu. Elbette mutlu olmayı istersin. Herkes mutlu olmak ister." Cord önemsemezce

bir tavır takındı. “Belki, seni ne mutlu eder, diye sorsam daha doğru olur.”

Rylin zaman kazanmak isteyerek şampanyayı kavradı. Birden artık kendini neyin mutlu edeceğinden emin olmadığını hissetti. “Neyin hayalini kurarsın?” diye Cord tekrar denedi; Rylin’in duraksadığını görmüştü.

“O kolay. Annemin.”

“Yine hayatta olduğunun mu?”

“Evet.”

Cord onaylayarak başını salladı. “Aynı hayali ben de kuruyorum,” dedi alçak sesle; Rylin’in onu daha önce görmediği kadar ciddiye.

“Sıra bende.” Rylin bu tür konuşmalardan uzaklaşmayı istiyordu. Ne de olsa Paris’telerdi. “Okulu astığında nereye gidiyorsun?” diye sordu, bu konu gerçekten ilgisini çekiyordu.

“Ne? Okulu astığımı nerden biliyorsun?” diye sordu Cord hemen.

“Dikkat ediyorum. Hadi ama, soru sorma sırası bende, unuttun mu?”

Cord hayır anlamında başını salladı; gizliden gizliye gülüyordu da. “Üzgünüm, bu soruyu cevaplayamam. Başka bir şey sor.”

Rylin’in merakı devam ediyordu, ama peşini bıraktı. “Bugün gelmeseydim ne yapardın?”

“Elbette gelecektin. Neden varsayımlarla uğraşıyoruz?”

“Ama, ya gelmeseydim?” diye ısrar etti Rylin.

“Herhalde biletleri iade etmeyi denerdim. Ya da yalnız gelirdim, kim bilir. Ne de olsa, birinin bu eklerleri

Chrissa'ya ulaştırması gerekiyor.”

“Görünmeye çalıştığın kadar adi değilsin aslında,” diye belirtti Rylin.

“Sen de görünmeye çalıştığın kadar güçlü değilsin. Üstelik,” diye devam etti Cord biraz yapmacık sırtarak, “benim adiymişim gibi yapmam sayesinde buraya geldin, öyle değil mi?”

“Beni buraya getiren *Paris*’ti,” diye düzeltti Rylin, Cord güldü.

“Pekâlâ, Paris’e öyleyse.” Cord bardağını kaldırdı.

“Paris’e,” diye tekrar etti Rylin yavaşça. Titreşen mum ışığında şampanyasını Cord’unkiyle tokuştururken, tam olarak ne yaptığını zannettiğini düşünüyordu. Ama biraz bile pişmanlık duymadı.

İki saat sonra biber katılmış patates ve inanılmaz hayvan kaynaklı bir etle -laboratuvar ortamında büyütölmemiş, gerçekten yaşamış, ot yemiş ve ölmüş bir ineğin bonfilesiyle- tıkabasa doymuş halde tren istasyonuna doğru geri yürüyorlardı. Bir noktada el ele tutuşmaya başlamışlardı, parmakları birbirine geçmişti, Cord başparmağını Rylin’in bileğinin arkasında dolaştırıyordu. Bu durum Rylin’in baştan aşağı titremesine neden oluyordu. Rylin elini çekmesi gerektiğini biliyordu, yine de çekmedi.

“Ah! Kilit köprüsü!” diye bağırdı Rylin, Kule’de kullanılan aşırı kuvvetli karbon karmasının aynısıyla yıllar önce restore edilen Pont des Arts köprüsünü görünce. Ay ışığı köprünün her yanına bağlanan asma kilitleri gümüş gibi parlatıyordu; sayısız âşık kalplerini burada kilitleyip anahtarlarını nehre atmıştı. Gökyüzü üzerlerinde son-

suzca uzanıyordu; herhangi yüksek bir binayla kapatılmıyordu. Nehir ayaklarının altında hafif dalga sesleri çıkararak akıyordu.

Rylin köprünün ortasında durdu ve kollarını açıp yavaşça dönerek bir daire çizmeye başladı. Cord'u buraya getirerek, gecikmeli olarak, aşırı romantik davranmamış olmayı umuyordu. Ama elbette öyle olmuştu. Burası aşk köprüsüydü.

Beklendiği gibi, Cord ona yaklaşıp omuzlarına uzandı. Rylin'in kolları iki yanına düştü ve onunla yüz yüze gelmek için döndü. *Bunu durdurabilirsin*, diye hatırlattı kendi kendine, ama durdurmadı, yapamadı ya da belki de durdurmayı istemedi. Rylin'e bir tür transtaymış gibi geliyordu; sanki zaman durmuştu ve tüm dünya nefesini tutmuştu.

Cord'un dudakları onunkilerin üstünde ateş gibiydi. Bir kere daha düşünmeden parmak uçlarında kalkmış Cord'un öpücüğüne karşılık veriyordu; bu baş döndürücü dünyada sağlam duran tek şeymiş gibi Cord'un omuzlarına sıkı sıkı tutunmuştu. Bunun yanlış olduğunu biliyordu, ama Hiral o kadar uzaktaydı ki; sanki başka bir dünyada onu rüyasında görmüş gibiydi.

Rylin orada, Paris'te aşk köprüsünde birbirlerine sarılmış olarak ne kadar durduklarından emin değildi. Sonunda Cord geri çekildi. Saçları darmadağınık olmuştu, sırtıyordu ve Rylin'in elini hâlâ bırakmamıştı. "Şimdi," dedi, "eve giden son treni kaçırmadan şu eklerleri Chrissa'ya götürelim."

Arkalarından suya bir şey çarptığı duyuldu; başka bir çift köprüden gecenin içine bir anahtar fırlatmıştı.

WATT

Bubble Lounge karanlıktı.

Watt buraya daha önce hiç gelmediğini belli etmemeye çalışarak yavaşça içeri girdi. Mekân kocamandı, kapkara duvarları ve soluk yüzlü ince barmenlerin olduğu siyah lake bir barı vardı. Yukarıdaki mor ötesi ışıklar fosforlu renkleri seçip öne çıkarıyordu; peçeteleri, birçok kızın kolunda ve yüzünde görülen parıltıyı; hatta fosforlu renklerle boyanmış tırnaklarını bile. Ama en çarpıcı olanı, her biri tabak büyüklüğünde, göz seviyesinde uçuşan düzinelerce kor gibi parlayan fosforlu baloncuktu. Bubble Lounge* adının buradan geldiğini fark etti Watt. Burasının bir şampanya barı olabileceğini düşünmüştü, ama bu da üst katlarla ilgili ne kadar az şey bildiğini gösteriyordu.

“Pipet?” diye mırıldandı bir kadın kokteyl garsonu; her biriyarım metre uzunluğunda beyaz pipetlerden bir tepsi tutuyordu. Watt etrafına bakınınca her ziyaretçide bunlardan bir tane olduğunu gördü. İnsanlar pipetleri, belli

* *Bubble* İngilizcede hava kabarcığı, baloncuk anlamına gelir. (ç.n.)

ki paylaşılan pañç çanağı işlevi gören çeşitli baloncuklardan içki içmek için kullanıyorlardı.

“Hmm, teşekkürler,” diye mırıldandı, bir pipet kapıp yanında tutarak. *Burasını araştırmamış mıydın, Nadia?*

Bunu daha önce ne kadar çok yaptığın düşünülürse, nasıl alkol içildiğini çözmek için yardıma ihtiyacın olduğunu fark etmedim.

Watt onu duymazdan geldi. Kalabalığa doğru ilerledi; bir yandan Avery’nin uzun sarışın biçimini gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Ama onu görmeden önce başka bir tanıdık yüz gördü.

“Atlas,” dedi gülümseyerek; kehribar renkli bir baloncunun altında duran Avery’nin ağabeyinin yanına geldi. “Uzun zaman oldu.” *Eski sevgilin ya da her neyse onun yüzünden son zamanlarda aklımı ne kadar kurcaladığını bir bilseydin.*

Atlas kaşlarını çattı, elini uzatmış duran Watt’ı nereden tanıdığını çıkaramadığı belliydi. “Watt Bakradi. Geçen sene Carter Hafner’in tekne partisinde tanışmıştık,” diye yalan söyledi.

“Watt, elbette, özür dilerim.” Atlas dostça elini sıktı. “Doğrusu o gün bende epey bir bulanık,” dedi Atlas acı-nacak bir halde.

“Bilmez miyim,” diye acısını paylaştı Watt. “Partiyi sonlandırdığımız o rom barının adı neydi? Hani Carter’ın balık havuzuna düştüğü?”

“Ed’s Chowder Shack!” diye bağırdı Atlas gülerek. “Onu unutmuştum! Ne gündü ama.” Pipetini uzatıp kehribar renkli baloncuktan bir yudum aldı. “Bunda viski ile zencefil birası var, bu arada,” diye ikram etti. “Burada is-

teyebileceğin tek şey falan. Avery'ye bundan ısmarlaması için yalvardım; mavi baloncuklarda atomik ile soda var, pembelerde de şampanya."

"Babam her zaman alkolün pipetle içilmemesi gerektiğini söyler, çünkü pipetle bir şey içerken erkeksi görünmenin imkânı yoktur." Aslında bu söylediği doğrudu. Rashid Bakradi'nin Watt'ı burada görse ne diyeceğini düşünerek kendi kendine güldü; bir milyarderin yanında durmuş uçuşan bir baloncuktan viski içiyordu. "Ama ne yazar, değil mi ya, sonuçta Roma'da Romalılar gibi davranmak gerek." Watt büyük bir yudum aldı.

"Babanla aynı fikirdeyim. Komik görünüyoruz," diye onayladı Atlas gülerek. "Ama kızlar buraya bayılıyor, yani burada kaldık."

Watt başıyla onayladı. "Eee?" dedi Watt Atlas bir yudum daha aldıktan sonra. "Geçen sene buralardan gittiğini duydum. Gezmek için, değil mi?"

Atlas'ın biraz gerildiğini hissetti, aralarındaki rahatlık kaybolmuştu. "Biraz uzaklaşmam gerekti," dedi Atlas sadece. "Zaten sonbahar sömestirinde lise kredilerimi tamamlamıştım, yani mezun olabilecek durumdaydım."

"Nereye gittin? Tavsiye edeceğin bir yere mi?" diye bir denedi Watt.

"Birçok yere. Avrupa, Asya – aslında her yere." Atlas başka bir şey söylemedi. Üzgünüm Leda, denedim, diye düşündü Watt. Mırıldanarak vedalaşıp partinin içlerine doğru ilerledi. Atlas, Watt'ın yaptığı tüm korsanlığın onu inandırdığı kadar sıkıcı ve içedönük biriydi.

Önce Avery ile Leda'nın diğer arkadaşı Eris'i gördü; bir grup insanın ortasında duruyorlardı; tüm kıvrımla-

rını saran siyah deriden bir elbise giymişti. Onu Avery'le olan resimlerinden tanımişti. Uzun saçları umursamazca çıplak omuzlarının üzerine dökülmüştü ve gözleri ağır bir makyajla çevrelenmiş halde, ışıktaki kedi gözleri gibi altınimsı parlıyordu. Çok güzeldi, elbette, arsızca, insanın gözüne sokarcasına güzeldi. Başka bir gece olsa Watt onunla konuşmaya çalışırdı. Ama sonra Avery döndü ve onu gördü; o anda tüm mekân karardı sanki.

“Watt.” Yüzünde birden yine insanı kör eden o mükemmel tebessüm belirdi. “Gelebilmene çok sevindim.”

“Harika bir parti.”

“Burası Eris’in en sevdiği yer,” diye bildirdi Avery açıklama gereği duyarak.

“Sen doğum gününün burada olmasını istemez miydin?”

“Ben her zaman biraz daha az...” Avery uzaklara bakarak sustu.

“Karanlıkta daha az parlayan içkilerin olduğu bir yer mi? Daha az evcil hayvana işkence edilen bir yer mi?” Watt başıyla Monica Salih’in ayakkabılarına işaret etti; iki topuğunda da canlı fosforlu denizanaları yüzüyordu. Avery buna burun kıvrıp hayır anlamında başını salladı.

“Sadece ... *daha az*,” dedi. “Ben doğum günlerini yalnızca birkaç arkadaşla, lezzetli yemekle, belki şehir dışına çıkarak kutlamayı severim. Tüm gün boyunca kontak-lenslerimizi kontrol ederel değil.”

“Gerçekten mi?” Aslında Avery’nin geçen gün Sekoya Parkı’nda söyledikleri göz önünde bulundurulursa Watt’ın şaşırmaması gerekirdi. “Nereye giderdin?”

“Yeşil bir yere.”

“Sizin evinizde bir bahçe yok mu?” Watt bunu söy-

ler söylemez irkildi; bunu biliyor olmaması gerekiyordu. “Yani olmalı, diye düşünmüştüm,” diye toparlamaya çalıştı, ama Avery bu ufak yanlışlığı fark etmedi.

“Evet, ama bazı şeyleri yukarıda büyütme zor oluyor. Birçok bitkinin köklerini daha derinlere sürmesi gerekiyor.” Avery biraz özlemle iç çekti. “Bu yaz doğum günümde Floransa’daydım,” diye devam etti, ama elbette Watt doğum gününün 7 Temmuz’da olduğunu biliyordu zaten. “Bazı arkadaşlarla kayık kiralayıp gölde açıldık ve tüm gün boyunca kesinlikle hiçbir şey yapmadık. Buna bayılıyorum işte – hiçbir şey yapmamaya. Burada hep fazla şey yapmaya çalışıyormuşuz gibi geliyor.”

“Bu anlattığın doğum günü kulağa harika geliyor,” dedi Watt, ona merakla bakarak. Avery’le konuştukça, gitgide daha karmaşık görünmeye başlamıştı. İkisi de on yedi yaşındaydı, ama sanki Avery çok daha büyük gibiydi; her yere gitmiş, her şeyi görmüş ve her şeyden tükenmiş gibi. Sonra gül renginde bir baloncuğa el sallayıp zevkle gülerek, yine genç bir kıza dönüşüverdi.

“Sen hiç...” diye başladı Avery, Watt daha Nadia söylemeden de, hiç Floransa’ya gidip gitmediğini soracağını biliyordu.

“Bana programından biraz daha bahsetsene,” dedi Watt, soruyu titizlikle bertaraf ederek. Avery şampanyadan bir yudum alıp açıklamaya daldı, ona derslerinden, orada kaldığı o komik misafirhaneden, her gün derslere giderken katettiği o uzun yoldan, bagel temalı New York isimli o dandik dükkândan – her önünden geçişinde nasıl güldüğünden bahsetti. Watt Avery’nin konuşmasını dinlemekten çok hoşlanıyordu. Tanrım, yüksek sesle sözlük

de okuyor olsa zevkle dinlerdi.

Aralarındaki sohbet kolayca akıyordu. Watt söylediklerine çok dikkat ediyordu, kendiyle ilgili teknik olarak yalan söylemiyordu, ama Avery'nin kendi dünyasındaki varlığını sorgulamasına imkân vermeyecek şekilde yeteri kadar isme ve gerçek olaya göndermede bulunuyordu. Sohbeti elinden geldiğince Avery'ye odaklı tutmaya çalışıyordu. Nadia sayesinde hep doğru soruları soruyordu; içgörüsü kuvvetli görünen, ama *fazla* özel olmayan sorular. Avery'nin her gülümsemesinde küçük bir zafer hissiyle coşuyordu. Oyununu en yetkin biçimde oynuyordu.

Sonra birden kalabalıkta gördüğü bir şeyden Avery'nin yüzü bembeyaz oldu. Watt onu bu kadar üzecek ne olduğunu merak ederek arkasına dönüp baktı, ama elbette tüm görebildiği bir araya toplanmış insan yığınıydı. "Bu arada Ming'le tanışmış mıydın?" dedi Avery ve omzuna kadar esmer saçları, derin kırmızı gülümsemesiyle bir kız öne doğru adım attı. "O gösteriyi Ming de çok sever," diye devam etti ve Watt holo'larla ilgili daha önce hiç görmediği bir şeyden konuştuklarını hatırladı; o gösteriden sadece Avery takip ettiği için söz açmıştı.

"Ming, Watt'la tanışın." Avery ikisini birden kibar bir gülümsemeyle yana çekti. "Özür dilerim, bir şeye bakmam gerek. Hemen dönerim," diye söz verdi, ama elbette geri dönmeyecekti ve bunu üçü de biliyordu.

"Selam Watt. Eee, neredede..." diye başladı Ming.

"Affedersin," diye sözünü kesti Watt ve girişe doğru yöneldi. Kafasını boşaltıp Avery'le her şeyi neyin berbat ettiğini bulmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

İlgisiz değildi. O kadarından emindi. Watt'tan hoşlan-

masaydı sohbetten çok daha önce ayrılabilirdi. Onunla en az yirmi dakika boyunca konuşmuştu, böyle bir parti için bu sonsuzlukla eşdeğerdi. Esprilerine gülmüş, onunla samimi biçimde ilgilenmişti, ta ki bir şey -ya da biri- onu üzene kadar. Belki bir arkadaş, ya da parti organizasyonu ile ilgili bir şey, diye tahmin etti. *Ya da başka bir adam*, diye düşündü kuşkucu bir tarafıyla.

Watt duvara yaslanıp parıladayan baloncukların mekânın içinde alkolik şişko tipler gibi daha da yavaş salınmalarını izledi. Normalde şimdiye hadar vazgeçer, yoluna devam ederdi. Ama sorun yoluna devam etmek istememesiydi. Artık, diğer kızlarla konuşmak istemiyordu.

Sen bu kızdaki gerçekten hoşlanıyorsun, diye belirtti Nadia, Watt bir süre konuşmayınca.

Evet, belki de. Watt'ın gözleri hâlâ, o, kalabalık mekânın içinde altından bir fener gibi dolanırken Avery'ye takılmış haldeydi.

LEDA

Leda Bubble Lounge'un köşelerinde sinsi sinsi dolanıyordu; o gülünç beyaz pipeti elinde öyle sıkı tutuyordu ki avuçlarında iz bırakmıştı. Harika bir partiydi -Avery'den de bundan azını beklemezdi zaten- ve yeni tek omuzlu elbisesiyle inanılmaz görüldüğünü biliyordu. Ama Leda yine de huzursuz hissediyordu. Bu durum onu içmeye yöneltiyordu, oysa bu gece bir şey almayacağına yemin etmişti; tutmayı başardığı bir yemin. Şimdiye kadar.

Avery ile Eris'i salonun ortalarına doğru bir yerde birlikte görmüştü ve o eski tanıdık kıskançlık hissiyle çarpılmıştı. Avery, elbette, tümüyle mükemmeldi. Ama Leda Eris'i de kıskanıyordu; her nasılsa aşırı kısa deri elbisesiyle orada durmuş her şeyin kraliçesi gibi görünmeyi başarıyordu. Hareketleri, beraberinde her yere taşıdığı o zahmetsiz güveni, yorumlarının arkasından yankılanan o hak sahipliği. Leda itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi, ama yedinci sınıfta aynanın karşısında onun hareketlerine özenirdi. Hiçbir zaman da tam olarak yapamazdı.

Oraya gidip onlara katılmayı düşündü, ama sonra aksine karar verdi. Avery'nin o garip düşmanca davranışları ağırlığına gidiyordu.

Peki Atlas'ı bu gece neden hâlâ görememişti? Leda henüz aralarında neler olduğundan emin değildi. Birlikte takılma planları bir AG grup oyununa dönüşünce Atlas'ın ilgisiz olmasından korkmuştu. Ama o günden beri ara sıra mesajlaşıyorlardı – aptalca şeylerden, sadece okuldan ve favori holo dizileri *Mike Drop*'tan söz ediyorlardı, ya da bu sezonun deplasmandaki hokey maçlarına gitmeye değip değmeyeceğinden. Leda mesajlardan bazılarında kur yapıldığından emindi. Ama İrtifa Izgara'daki yarı randevularından bu yana neredeyse iki hafta geçmişti ve Atlas hâlâ bir hamlede bulunmamıştı. Ne bekliyordu?

Yakınından kehribar renkli bir baloncuğun süzüldüğünü gördü. Bir tadına bakmaktan zarar gelmezdi, değil mi? Kendi kendine büyük bir yudum almaya izin verdi, viskinin bedeninden aşağıya, gümüş yüksek topuklu ayakkabılarının içinde kıvrılan ayak parmaklarına kadar hoş bir sıcaklık vermesi hoşuna gitmişti.

Önündeki kalabalık çekildi ve salonun öbür tarafında Atlas'ı gördü.

Leda hiç düşünmeden ona doğru yürüdü. "Selam," dedi, Atlas'ın onu görünce yüzünde aydınlanan tebesümünden heyecan duyarak. "Şimdiye dek gecen nasıldı?"

"Bilirsin işte," diye salona, kalabalığa ve köpüren baloncuklara işaret etti Atlas. "Her şey fazla..."

"Fazla Eris mi?" diye yardımcı oldu Leda, Atlas da güldü.

"Aynen öyle."

"İşe girdiğini duydum," diye ekledi Leda, gevezelik et-

mediğini umuyordu.

“Evet. Şimdiye dek harikaydı.” Atlas babasının portföy şirketlerinden birinde çalışmaya başlamıştı, Columbia’dan aldığı kabulü de bir sonraki sonbahara er-telemişti. Omuz silkti. Aslında daha zamanım olduğuna göre, okul için başka yerlere de başvurmayı düşünüyorum.”

“New York’tan gitmek mi istiyorsun? Yine mi?” Atlas’ı ne kadar uzun zamandır tanırса tanısın, onu hiçbir zaman gerçekten anlayamayacağını düşündü Leda.

“Dünyada New York’tan başka yerler de var,” dedi Atlas.

“Doğru, ee sen de dünyayı sırtında çantayla dolaşıp her yerde birer hafta geçirdiğin için, artık uzmanı olmuş olmalısın,” diye yanıt verdi Leda; biraz öfkelenmişti.

Ama Atlas’ın gülmesine şaşırdı. “Haklısın, uzman değilim. Ne derler, ne kadar çok görürsen, o kadar az bilirsin.”

Leda bu deyiimi daha önce hiç duymamıştı. Atlas’ın ne demek istediğini, ne istediğini anlamaya çalışmaktan bıkmıştı. “Kafa karıştırıcısın,” dedi içtenlikle.

“Sen de öyle.”

Leda Atlas’ın kendi kehribar renkli baloncuğundan bir yudum alışını izledi. Birden müzik hızlanmış gibi geldi; tam da kalbinin deli gibi çarpmasıyla aynı zamanda.

Daha fazla dayanamayacaktı. İçgüdüsel olarak, tıpkı Andlar’da yaptığı gibi, uzanıp onu öptü.

Atlas da öpücüğüne karşılık verdi. Leda daha da yaklaştı, bir kolunu Atlas’ın saçlarına doladı, birden her yeri-ne ateş basmıştı. Damarlarından saf oksitosin akıyordu. *Nihayet.*

Ama biraz sonra ayrıldılar. Leda Atlas'ın tepkisini ölçmek için baktı – ama onun yerine *Avery'yi* gördü. Arkadaşı bir metreden kısa bir mesafede duruyordu. Yüzü bembeyazdı, kaşları tiksinti ve korkuyla yukarı kalkmıştı.

Leda gözlerini kırptırıp bir adım ona doğru attı, ama daha bir şey diyemeden Avery dönüp kalabalığa karıştı.

ERIS

Haftalardır ilk kez Eris'in hayatı olması gerektiği gibiydi.

İnanılmaz bir partiydi. Avery her ayrıntıda kendini aşmıştı. Yan salonda yansıtılan resim akışından, üzerinde küçük parlak harflerle İYİ Kİ DOĞDUN, ERIS! yazılı özel olarak yapılmış pipetlere kadar. Bubble Lounge Eris'in hiç görmediği kadar kalabalıktı. Biri olan herkes oradaydı: Konuşuyor, içiyor, *onu* kutluyordu.

Görememekten rahatsızlık duyduğu tek kişi Cord'du. Bu gece birlikte olmalarını falan beklemiyordu, yine de arkadaşları olarak gelebilirdi. Cord'un geldiği partiler her zaman daha eğlenceli olurdu. Bir ara ona mesaj atmayı düşündü, ama aralarındaki şeyin o şekilde bitmesinden sonra bunu isteyip istemediğinden emin olamadı.

Başka bir tarafı -küçük, aptal bir tarafı- Mariel'i de çağırması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Yine aynı şekilde *onunla* birlikte olmayı istediğinden değil. Ama Mariel ona karşı kimse iyi davranmazken hep iyi davranmıştı; Eris de biraz rahatsızlık duyarak onu kırdığını düşünmekten kendini alamıyordu.

Kes şunu, dedi Eris kendi kendine; o anıları kararlılıkla bir kenara iterek. Bu onun partisiydi ve bunu kimse bozamazdı.

“Eris?”

Eris döndüğünde Leda’yı yanında Avery olmadan tek başına ona doğru yaklaşıırken görünce biraz şaşırdı. Tam olarak Leda’yı sevmediğinden değil. Yalnızca konuşacak pek fazla şeyleri olmadığından. Eris Leda’nın her zaman bir şey söyleyip başka bir şey ima ettiğini düşünürdü; sanki gizliden gizliye insanlarla eğleniyor gibiydi. İltifatları bile çift taraflıydı.

Ama şimdi orada öylece dururken Leda samimi görünüyordu, hatta ümit verici olduğu bile söylenebilirdi. “Doğum günün kutlu olsun! Ne kadar güzel bir parti,” diye haykırdı Leda.

“Teşekkürler. Aslında her şeyi Avery düşündü,” dedi Eris; şaşkın bir halde gülümsemeye cesaret ederek.

“Bir şey merak ediyordum...” dedi Leda bir nefes alıp duraksayarak. “Yani, şeyi sormak istedim, Avery sana şeyle ilgili bir şey söyledi mi...”

“Eris!” Ming kalabalığı yarıp ona doğru yaklaşıyordu, şaşırtıcı derecede koyu bir kırmızıyla boyalı dudaklarında tuhaf bir tebessüm vardı. “Yan salonda Avery seni arıyordu.”

Eris döndü, ama Leda orada duruyordu. “Bir şey mi istiyordun...” diye sormaya başladığı sırada Leda hayır anlamında başını salladı; gözlerinde anlaşılmaz bir şeyler vardı.

“Boş ver,” dedi Leda. “Hadi gidip doğum günü kızı ol.”

Eris başını salladı, Ming’e ayak uydurarak yanında yürümeye başladığında heyecan basmıştı. Salondaki her-

kesin bakışlarıyla onları izlediğini, partiyle ilgili yorum yaptıklarını, elbisesine hayran kaldıklarını hissedebiliyordu. Yanında kaskatı yürüyen Ming'e kaçamak bir bakış fırlattı. Bu kızı oldum olası rahatsız edici bulurdu; Avery'le arkalarından aptal aptal sırtıp, her yaptıklarını taklit etmesinden hoşlanmazdı. Ama Leda'yla sohbeti onu tuhaf biçimde zengin gönüllü bir havaya sokmuştu. "Bu elbise üzerinde harika durmuş," dedi Ming'in altın pullarla süslü üstüne işaret ederek.

"Mmm." Ming iltifatı belirsiz bir biçimde kabul etti.

"Eğleniyor musun?" diye tekrar denedi Eris, biraz rahatsız olmuştu.

"Elbette. Ya sen?" Eris başını sallayınca Ming tekrar gülümsedi. "Eee, sürprizlerle dolu bir gece olacak," dedi gizemli bir havayla.

"Avery'nin başka planları olduğunu *biliyordum!*" diye haykırdı Eris köşeyi döndüklerinde. Gördüğü şey karşısında nefesi kesildi. Salonun ortasında havada, pembe süslerle parlayan ve Eris'in boyu kadar çok katlı bir pasta taşıyan bir sahne duruyordu. Avery, Risha ve Jess çoktan platformun ortasındaki yerlerini almışlardı. Sahne Eris ile Ming'e doğru seyrederken Avery kenara çekildi ve iki kız sahneye tırmanıp onun yanındaki yerlerini aldı.

"Buna inanamıyorum!" diye güldü Eris, en yakın arkadaşının böyle sır saklayabilmesinden mutlu olmuştu.

Avery gülümseyerek sarılmak için onu kendine doğru çekti. "Bunu hak ediyorsun," dedi ve Eris'i gitgide yükselip insanların kafalarının üzerinden ana salona doğru süzülen sahnenin ortasına doğru itti.

Hoparlörlerden gelen müzik birden durdu. Salon ses-

sizliğe büründü, herkes beklentiyle Eris'e bakıyordu. Eris o kocaman tebessümüyle suratının ortadan ikiye ayrılacağını düşündü.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi mikrofondan ve salon gürültülü bir tezahürata boğuldu. Eris şamatanın tadını çıkararak dinmesini bekledi. "Ve her şeyi düşündüğü için Avery'ye teşekkürler."

Avery öne doğru adım attı, sesi salonun her tarafından güçlü bir şekilde duyuluyordu. "Doğum günün kutlu olsun, Eris!" diye haykırdı.

"Sonraki partiye de katılın!" diye atıldı Ming öne çıkarak. Anlamlı bir biçimde Eris'e bakıyordu. "Ama sizin evde değil, doğru mu tahmin ediyorum Eris?"

Önce Avery toparladı. "Eris daha sonra bir parti vermiyor, ama belki ben..."

"Evet, anlıyorum tabii. Babasının evlerini satmayı düşündüğü göz önünde bulundurulursa Eris'in başka bir partiye ev sahipliği yapamayacağını tahmin etmiştim. Eve değer biçen aracı annem," diye ısrar etti Ming. Masum bakışlarla Eris'e döndü. "Sanırım herkese söylediğin gibi evi yenilemiyorsunuz, öyle değil mi?"

Eris birden neler olduğunu anladı. Tüm bunlar; Cord, geçen hafta Eris'in yoga öncesi yaptığı o küçümseyici yorum ve bugüne dek Ming'e yaptığı tüm o sonsuz mikro saldırılarla ilgiliydi. Bir anlamda tüm bunların olmasına kendi sebep olmuştu.

"Eee, aslında onu düşündük, ama sonra..."

"Senin için Nuage'da bir parti sonrası parti vermek istedim," diye devam etti Ming insafsızca, "ama özel etkinlik masasından orada kalmadığını söylediler." Kala-

balıktan mırıltılar yükselmeye başladı. Eris yüzünün kızardığını hissetti. “Sahi nerede yaşıyorsun, Eris?”

“Şey, biz taşınıyorduk ve...”

“*Doğum günün kutlu olsun,*” diye sözünü kesti Avery, özel pembe alevlerle yanan mumları yakmak için ellerini havaya kaldırdı. Şarkı devam etti, ama gönülsüzce. Eris herkesin birbiriyle fısıldaşıp kontaklenslerine baktığını görebiliyordu. Ming bir şey başlatmıştı ve doymak bilmeyen dedikodu makinesi cevap bekliyordu.

Eris’in gözlerinde yaşlar birikti. Tüm akşam boyunca heyecan duyduğu partiye doğru, güzelce giyinmiş kalabalığa, pahalı alem baloncuklarına baktı ve birden bir sahtekâr gibi hissetti. Eski hayatı artık onun değildi. Bulundukları yerden üç kilometre aşağıdaki o sıkışık, hamamböceği dolu evine dönecek olan bir hiçti. Eski evine istese bile dönemezdi, çünkü babası evi satmayı düşünüyordu. Babasının Nuage’da kaldığını biliyordu, ama her köşesinde hayalet gibi dolanan o anılarla evin ona ne kadar acı verdiğini tam anlamamıştı. Çocukluğunun geçtiği evi sonsuza dek kaybedeceğini kavrayınca acı verici bir kayıp hissi duydu.

Bir daha dönmek üzere uzaklaşan o şey eski hayatından kalan son parçaydı. O artık Eris Dodd-Radson değildi.

Şarkı sustu. “Bir dilek tut Eris!” dedi Avery ıslıl ıslıl, ama Eris hayır anlamında başını salladı, konuşabilecekmiş gibi değildi.

“Eris...” Avery ona uzandı, ama çok geçti. Eris dönüp gözü hiçbir şey görmeyerek Bubble Lounge’dan çıktı; göz yaşları tüm dünyanın görebileceği şekilde yüzünden aşağı akıyordu.

LEDA

“Demek buradaydın.”

Leda hızlı uzun adımlarla, Avery’nin tek başına durup baloncukların birinden içki içtiği yere geldi. Baloncuğun mavi ışığı Avery’nin tüm yüzünde titreşiyor, dudaklarına ve gözkapaklarına toz halinde serpiştirilmiş parlak makyajı belirginleştirerek onu neredeyse öteki dünyadanmış gibi gösteriyordu. Leda dışında buradaki kızların çoğunda bu makyajdan vardı. Ama Leda’nın daha koyu cildi üzerinde her zaman palyaçomsu bir etki bırakırdı.

“Selam Leda,” dedi Avery bıkkınlıkla. Sırtını dönmeye kalktı.

“Sen *ciddi* misin?” Leda Avery’yi bileğinden yakalamak için uzandı. Artık hiçbir şey yokmuş gibi davranmak yetmişti. Avery’le daha önce de konuşmayı denemişti; Leda ile Atlas öpüştükten ve Avery’nin dehşete düşmüş halde onlara bakmasından hemen sonra, ama arkadaşını kalabalıkta kaybetmişti. Avery’nin *havada süzülen bir doğum günü pastasından aşağı inmesini beklemek zorun-*

da kalmıştı – Avery Leda'yı onlara katılmaya davet etmemişti. Tanrım, Leda öylesine çaresiz bir hale gelmişti ki, *Eris*'ten tavsiye almaya bile kalkışmıştı. Artık daha ne yapabileceğini bilmiyordu.

Avery'nin gözleri kısıldı. “Eğer beni *bırakırsan*, *Eris*'e tekrar çağrı atmaya çalışıyordum.”

Leda arkadaşının kolunu haşlanmışçasına bıraktı. “Benden neden kaçıyorsun?”

“Senden kaçtığım yok,” dedi Avery; sesi ürkütücü bir şekilde sakindi.

“Atlas yüzünden, öyle değil mi? Ona uygun olacak kadar iyi olmadığımı düşünüyorsun,” dedi Leda ve bu bir soru değildi. “İkimizi bir arada gördüğünde gerçekten üzölmüş görünüyordun.”

Avery geri çekildi. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışır gibiydi. “Sanırım biraz garip geliyor. En yakın arkadaşım ile ağabeyim.”

“Garip gelmesini anlıyorum. Ama sence de biraz aşırı tepki vermiyor musun?” Bu *gariplik* Avery'nin okul yılının başlangıcından bu yana Leda'yı kestirip atmasını açıklamıyordu. Başka bir şeyler vardı.

“Bana hiç değilse ondan hoşlandığını *söyleyebilirdin*.”

“Bu şekilde tepki vermene bakılırsa, bir şey söylemekte haklıymışım,” diye cevabını yapıştırdı Leda sinirle.

Avery kollarını göğsünde kavuşturdu. “Senin kırılmamı istemiyorum.”

“Zaten kırıldığımı görmüyor musun?”

Avery'nin ağzı açıldı, ama bir ses çıkmadı. “Üzgünüm,” diyebilirdi; Leda sözlerindeki gerginliği duyabiliyordu.

“Her şeyin tekrar eskisi gibi olmasından başka bir şey

istemiyorum.” Leda arkadaşının yüzünü izledi. Sözlerinin böyle yalvarır gibi duyulmasından nefret ediyordu. Ama gururu umurunda değildi artık. Avery’yi özlemişti ve aralarını düzeltmek adına her şey için özür dilemeye hazırdı.”

Avery iç geçirdi. “Leda,” dedi, “tuhaf davranmaya başlayan, benden sır saklamaya başlayan sensin.”

“Aman Tanrım,” diye bir nefes aldı Leda, çünkü şimdi her şey yerine oturuyordu. Avery *kesinlikle* biliyordu. “Atlas söyledi, değil mi? Andlar’da olanları?”

Avery dudaklarını büzdü, bir şey söylemedi. Leda bastırmaya devam ediyordu, sözler ağzından o kadar hızlı çıkıyordu ki, birbiri ardına boşalırcasına dökülüyor gibiydiler. “Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Ama sen zaten ameliyat için New York’a gelmiştin bile ve sadece bir kez o zaman oldu. Sonra Atlas *ortadan kayboldu*, ben de konuyu açmak istemedim.” Bunu nihayet söylemek öylesine iyi hissettirmişti ki; aralarındaki havayı ilk ve son kez temizlemek.

“Evet,” dedi Avery dikkatle.

Leda yere baktı. “Biliyorum, en yakın arkadaşının ağabeyine kapılmak kulağa aptalca ve klişe geliyor. Sana biraz da bu yüzden söylemek istemedim. O kadar utanmıştım ki, anlıyor musun? Gerçekten bir *anlamı olabileceğini* düşünmüştüm. Ama sonra o gitti.”

Avery bembeyaz olmuştu, bir şey söylemiyordu. Leda biraz bocaladı. “Ondan gerçekten... hoşlanıyorum,” diye ısrar etti. “Sen kötü bir fikir olduğunu düşünsen bile. Hiç değilse denemek istiyorum.”

“Doğru. Yani, elbette,” dedi Avery kütük gibi.

“Özür dilerim,” dedi Leda tekrar. “Biliyorum, sana söylemem gerekirdi. Söz veriyorum, bundan sonra aramızda sır olmayacak.” *Rehabilitasyon dışında*, dedi aklından fıslıtlıya, ama onu bir kenara itti. O anda bir önemi yoktu.

Avery yavaşça başını salladı. “Bana neden söylemediğini anlıyorum,” dedi. “Ve biraz... kafayı yemiş olsam da” -diye güldü, oysa gülünecek bir şey yoktu- “Sizin için mutlu oldum. Şimdi, eee, gerçekten Eris’i aramam gerek. Olur mu?” Avery girişe yöneldi.

“Tamam,” dedi Leda yumuşak bir şekilde. Ama içine çöken bir hisle, özrünün, ya da itirafının, ya da adı her neyse işe yaramadığını biliyordu. Avery’yle araları hâlâ kötüydü.

Haksızlık, diye düşündü Leda yeni bir öfke dalgasıyla. Avery daha ne istiyordu? Avery’nin yardımcısı rolünü kabul edip, onun sevgili ağabeyiyle hiçbir zaman çıkmamayı kabullenmeli miydi? Hem, neden tüm iplerin Avery’nin elinde olması gerekiyordu?

Leda orada tek başına duruyordu, öfke dağ gibi dalgalar halinde içinde yükseliyordu. Oymalı beyaz pipeti çantasından çıkarıp kehribar renkli bir baloncuk aramaya koyuldu.

AVERY

Avery sendeleyerek holden aşığı yürüdü; vakumlu süpürge robotuna takılınca küfretti, derin, düzensiz biçimde nefes nefeseydi. Kendi verdiği bir partiden erken ayrılmaması gerektiğini biliyordu, ama kalabilmesinin de olanağı yoktu.

Leda ile Atlas'ı öpüşürken görmek yeterince kötüydü. Watt'la sohbetinin ortasında yanından ayrılmış, yan salona kaçmıştı; orada bardaki görevliyi bir tepsi atomik tek içkilerden almaya göndermişti -baloncuklarda olanlardan daha güçlü bir şeylere ihtiyacı vardı- ve içkilerden birkaçını kendi yuvarlamıştı. Sonra diğer kızları Eris'in sürprizi için sallanarak toparlamış, o sürpriz de ayrı bir felaketle sonuçlanmıştı.

Yine de iyi kötü idare ediyordu, ta ki Leda gelip Atlas'la nasıl *yattığını* anlatarak geceyi sonlandırana dek. Bu haberle Avery'nin hâkimiyetini elinde tuttuğı son ipler de kopmuştu.

Artık evdeydi. Kilere koşup kapısını kaldırdı, merdive-

ni hızla aşağıya çekti, düzenli topuzunu kafasını sallayarak çözdü. Tavan kapağını itti, dışarıya çatıya çıktığında tehlikeli biçimde gergin hissediyordu.

Sağanak gelmek üzereydi; Avery hissedebiliyordu. Rüzgâr çoktan hız kazanmaya başlamıştı, saçında kalan son tokaları da söküyor, elbisesini kamçılıyarak vücuduna yapıştırıyordu. Hava yağmur kokusuyla ağırlaşmıştı. Avery korkuluğa yaslandı. Düşünceler kafasında delicesine dönüyor, öyle bir bastırıyordu ki Avery patlayacak gibi oluyordu.

Korkuluğun öbür ucuna konan bir doğan, boncuk gibi gözlerinden birini merakla ona çevirdi. Avery onun kanatlarını açıp havalanmasını izledi. Birden kuşla aralarında bir yakınlık hissetti; havada öyle vahşi şeyler gibi çılgınlık atarak uçuyordu. Toplanan fırtınaya doğru onu takip edebilmeyi istedi.

“Avery?” Atlas’ın sesi arkadan geldi.

Panikle tavan kapağını açık bıraktığını anladı. Ama Avery’nin korkusu hemen sapkınca bir rahatlamaya dönüştü; Atlas Leda’yla eve gitmemişti.

“Nedir bu?” Atlas sallanarak ona doğru yürüdü.

“Çatı.”

Atlas başını salladı. Avery’nin bu iğneleyici alayını böyle atlaması onun da ne kadar sarhoş olduğunu gösteriyordu. “Aşağıya inmemiz gerek.”

“Sen git. Ben burada, yukarıda olmayı seviyorum.”

Atlas ona bir bakış attı. “Bir dakika,” dedi yavaşça, “daha önce buraya çıktın mı?”

Avery cevap vermedi, yalnızca uzaktaki karanlık ufuk çizgisine doğru baktı.

“Burayı nasıl buldun Avery?”

Avery omuz silkti. “Buldum işte, tamam mı?” Leda’yla yattığı için ona hâlâ kızgındı, ama haksız olduğunu biliyordu.

“Bakım ekibini çağırıp burayı kapattırmalıyız.”

Avery göğsünden yükselen bir panikle Atlas’a döndü. “Yapamazsın! Başka gidecek bir yerim yok!”

“Ne demek, gidecek bir yerim yok?” Atlas korkuluğa, Avery’nin yanına geldi; ne kadar yüksekte olduklarını fark ettiğinde ifadesinden bir gerginlik akıp geçti. “Gidecek dünya kadar yerin var.”

“Evet, pekâlâ, *burası* kafamı toparlamama yardımcı oluyor.” Kararlı bir şekilde aşağıdaki gölgelere doğru baktı, ağlamamak için kendini tutmaya çalışıyordu. Çatı, geriye elinde kalan tek şeydi. Leda’yı kaybediyordu, Atlas’ı çoktan kaybetmişti, şimdi de kaçabildiği tek yeri kaybetmek üzereydi.

“İyi misin, Aves?”

“İyiyim,” diye karşı çıktı Avery.

“Avery,” Atlas dokunmak için Avery’nin koluna uzandı. “Neler oluyor?”

“Leda anlattı,” dedi Avery açıkça, hâlâ ısrarla Atlas’tan uzaklara bakıyordu. Bu konuyu açmaması gerektiğini biliyordu, ama aptal bir tarafıyla açmak istemişti. “Andlar’da, ocakta olanları.”

Atlas bir süre sessiz kaldı. “Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim,” daha önce Leda kullandığı sözcüklerin hemen hemen aynısını kullanmıştı. Avery tüm bu olanların saçmalığına gülmek istedi.

“Biliyorum, Leda senin en yakın arkadaşın,” diye de-

vam etti, Avery'yi izleyerek. Çok yavaş konuşuyordu, sanki sözcüklerini elinden geldiğince dikkatle seçiyor gibiydi. Avery'nin zannettiğinden de sarhoş olmalıydı.

"Yine de bu gece onunla eve gitmedin."

"Hayır, gitmedim."

"Onu seviyor musun?" diye ağzından kaçırıldı. Cevabından ölesiye korkuyordu, yine de ümitsizce duymaya ihtiyacı vardı.

Başka bir sessizlik oldu. Avery Atlas'ın yüzünü karanlıkta tam olarak göremiyordu. "Ben..." Atlas'ın sesi kısıldı. Leda'yı sevmediğini mi – yoksa bilmediğini mi söyleyeceğini Avery merak etti.

"Nasıl yapabildin?" diye fısıldadı.

Atlas Avery'ye bakmak için döndü. Yüzü gökyüzünün karanlığında okunamaz bir gölgeydi.

Sonra eğilip Avery'yi öptü.

Avery donmuştu; nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Atlas'ın dudaklarının kendininkiler üzerindeki dokunuşu tüy kadar hafifti, belirsizdi, güvensizdi. Avery gözlerini kapadı; öpücüğün vücudundan gönderdiği gerilimle neredeyse saçlarını hisseder gibi oldu, tüm vücudu elektrikle vızıldayan canlı bir tel gibiydi. Kollarıyla Atlas'ı sarmak, kendine iyice yaklaştırmak, hiç bırakmak istedi. Ama hareket etmeye cesaret edemedi; büyüğü bozmaktan ölesiye korkuyordu.

Sonunda Atlas geri çekildi. "İyi geceler, Aves," dedi merdivenlerden aşağı inip gözden kaybolmadan önce.

Avery sersemlemiş bir halde orada öylece kaldı. Az önce gerçekten bu mu oldu? Dengede durabilmek için avuçları korkuluğu sardı.

Üzerinde gökyüzü açılmaya başladı. Birden yağmur yağmaya başladı; düşen damlalar o kadar soğuk ve hızlıydı ki Avery'nin yüzüne iğne gibi batıyorlardı. Ama Avery hareket edemiyordu. Fırtına etrafında toplanırken orada öylece bir paratoner gibi duruyordu, ayakları yere kök salmıştı, merakla dudaklarına dokunmak için bir elini kaldırdı.

RYLIN

Rylin bir Kgs vagonunun arkasında duruyordu; tren Bedton'da yavaşlarken yukarıdaki metal çubuğa tutundu. Kule yukarı çıkıldıkça daralıyordu, yani Cord'un yalnızca birkaç bloklu katının aksine 32. kat muazzam büyüklükteydi. Kule'nin zemini boyunca uzanıyordu, 42. Cadde'den 145.'ye kadar, Doğu Caddesi'nden batıda Jersey Otoyolu'na kadar uzanıyordu. Hiral Rylin'le aynı katta yaşıyordu, ama neredeyse otuz blok uzaktaydı ve Kgs'yle oraya gitmek on beş dakika alıyordu.

On iki yaşlarında bir kıkırdayan kız topluluğu vagona yığılınca Rylin onların sesini boğmak için kendi müziğinin sesini açtı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Kafası karmakarışık, dün sabahtan itibaren her şey bulanıklaşıp birbirine girmişti, ama hislerinin karman çorman düğümünden çok önemli tek bir iplik çıkarmıştı.

Hiral'ı artık sevmiyordu.

Aslında onu bir süredir sevmiyordu. Belki de hiç sevmemişti. Kesinlikle sevdiğini düşünmüştü; çok daha kü-

çükken *sevgi* ile *acı* sözcüklerinin hamburger ile sınavları anlattığı zamanlarda. En büyük sorunlarının Rylin'in evindeki hava regülatörünün bozulması gibi şeyler olduğu zamanlarda -Hiral havalandırmaya tırmanıp onlar için tamir etmişti- ya da Hiral'ın erkek kardeşinin doğum gününü unutup Rylin'in ona son dakikada bir doğum günü pastası yapması için yardım ettiği zamanlarda. Rylin'in annesi ölmeden önce, ikisi de sertleşip kendilerinin daha acımasız versiyonlarına dönüşmeden önce.

Dün gece Paris'ten eve gelmiş ve doğru yatağına yuvarlanmıştı. Chrissa'nın horlaması ilk kez uyumasına engel olmamıştı. Bu sabah uyandığında Chrissa'yı çoktan voleybol antenmanına gitmiş, ekmek kızartma makinesinde ise bir beykınlı bagel ile kahve makinesinde de bir kapsül kahve bulmuştu. Rylin bir süreliğine mutfak masasında oturmuş her zaman yaptığı gibi beykının kalın parçalarını bagel'in içinden toplarken olanların hepsini tekrar düşünmüştü. Sonunda iç geçirerek ayağa kalkmış ve giyinmişti.

Bunca zamandan sonra Hiral'dan ayrılacaktı. Yine de suçluluk ya da üzüntü duymuyordu – sadece rahatlamıştı ve eskiden oldukları hallerine nostalji duyuyordu. Hiral'ın bunu iyi karşılamayacağını biliyordu. Değişiklikten hoşlanmazdı; sonsuza dek Rylin'le kalsa yine iyi hissederd; sırf atılıktan. Ama sonuçta onunla aynı fikirde olurdu, olmaz mıydı?

Kgs yine durmak için yavaşladı ve Rylin Eyfel Kulesi kolyesiyle oynayarak öne doğru salındı. Cord'la aralarında ne olduğunu tam anlamamıştı, ama her ne idiyse nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordu. Dün onunla ne kadar

iyi vakit geçirdiğine şaşmıştı – Paris’e elbette bayılmıştı, ama olay yalnızca o değildi. Olay *Cord*’la birlikte Paris’te olmaktı.

Tıknaz gri MacBash tabletini çıkarıp Hiral’a tekrar çağrı atmayı denerdi, ama Hiral açmadı. *Uyanık mısın? Sana geliyorum*, yazdı dudağını sabırsızlıkla ısırarak. Bu öğleden sonraya kadar beklemeyi düşünmüştü; hatta yarına kadar. Ama karara vardıktan sonra eylemi geciktirmekten nefret ederdi. Annesinin eskiden söylediği gibi daha sonra olmasındansa şimdi olması daha iyi.

Hiral’ın ailesinin evine en yakın durak olan Niale’de Kgs’den indi. Ana geçit yolunu aydınlatan dükkânların çoğu uyuyordu; neon işaretleri ya içki alemi, ya tek-durak kıyafet mağazalarının, ya da bodrum katlarında çalıntı holo ekipmanı bulundurduklarını herkesin bildiği teknoloji tefecilerinin logolarını yakıp söndürüyordu. Başboş bir kedi bir kapıya işedi. Evcil hayvanların Kule’de bulundurulmasına yalnızca izin alınması kaydıyla göz yumuluyordu; izinler de çok pahalıydı. Hayvan Kontrolü Kule’yi onlardan temizlemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın kediler hep yeniden ortaya çıkıveriyordu. Bir keresinde Rylin Chrissa’nın eve yumuşak tüylerinin altından kaburgalarının sayıldığı parlak turuncu bir yavru kedi getirdiğini hatırlıyordu. Anneleri Chrissa’nın kediyi beslemesine izin vermişti, ama o gece daha sonra Rylin annesini kediyi ön kapıdan dışarı itelerken yakalamıştı. “Buna gücümüz yetmez,” demişti Rose o zamanlar on yaşında olan Rylin’e karşı davranışını savunarak. Rylin de onaylayarak başını sallamıştı. Ertesi sabah ikisi de Chrissa’ya kedinin kaçtığını söylemişti.

Rylin evlerin olduğu bölgeye doğru sağı, Hiral'ın sokağına döndüğünde başını eğik tuttu. Üst katlardaki işine giden çok amaçlı işçilerden biri yanından geçti, sert üniformaları ile donuk yorgunlukları onları ele veriyordu.

"Rylin!" Rylin kapıyı çalmaya devam ederken Hiral'ın annesi Davi kapıyı açtı. Geniş yüzüne bir gülümseme yayıldı. "İçeri gel, içeri gel."

Rylin kapıda durmaya devam ederek ağırlığını diğer yanına kaydırды. "Acaba..."

"*Hiral!*" Davi kükredi, oysa buna gerek yoktu; evleri Rylin'inkiyle hemen hemen aynı büyüklükteydi ve içinde iki kat fazla insan yaşıyordu. Hiral'ın büyük ağabeyi Sandeep daha geçen sene taşınmıştı, ama Hiral erkek kardeşi Dhruv'la odasını paylaşmaya devam ediyordu. Dhruv Rylin okulu bırakmadan önce Rylin'le aynı sınıftaydı.

"Sanırım oğlanlar hâlâ uyuyor." Davi ona döndü. "Beklerken sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

"Yok, sağolun," dedi Rylin çabucak.

"Hiç değilse biraz çay." Davi'nin tonu tartışmaya açık değildi. Ellerini Rylin'in omzuna koydu ve onu zorla mutfağına yönlendirdi. Buzdolabının üstü olduğı gibi hareketli resimlerle kaplıydı. Hiral'la ikisinin sekizinci sınıftan bir resmi Rylin'in dikkatini çekti; ikisi de böyle şeyler için fazla havalı hale gelmeden önce çekilmiş bir resim. Rylin'in üzerinde gözlerini ortaya çıkaran parlak yeşil bir elbise vardı ve kollarıyla sımsıkı Hiral'ı sarmıştı; Hiral'ın yüzü şimdi olduğundan daha yuvarlak ve çocuksu duruyordu. Rylin bu partiyi, bu fotoğrafı unutmuştu. Karadjanlar'ın evine gelmeyeli ne kadar olmuştu? Artık Hiral'la ne zaman birlikte zaman geçirecek olsalar hep dışarıda oluyorlardı.

“Seni görmeyeli çok oldu,” dedi Davi tatlılıkla, belli ki o da aynı şeyi düşünüyordu. “Nasılsın? Kız kardeşin nasıl?”

“İyiyiz.” Rylin Hiral’ın çabuk olmasını diledi. Hiral’ın annesi ona karşı böyle son derece kibarken, o buraya Hiral’dan ayrılmaya gelmişti.

“Biliyorsun, neye ihtiyacın olursa olsun bana her zaman gelebilirsin.” Davi Rylin’in parmaklarını bir kupa çayın etrafına doladı.

“Ben...”

“Ry?” Hiral mutfağa geldi, üzerinde Rylin’in ona geçen sene aldığı siyah yün eşofman altından başka bir şey yoktu. “N’aber?”

“Sana kaç defa misafirlerin yanında üzerine bir şey giymeni söyledim!” diye haykırdı Davi.

“Rylin misafir değil,” diye itiraz etti Hiral.

“Yürüyüşe çıkmak ister misin, diye soracaktım,” diye araya girdi Rylin, Hiral’ın annesi yanıt veremeden. Bu işi burada yapmak istemiyordu.

“Tabii.” Hiral omuz silkti. “Yalnız, üzerime bir şey giyeyim.”

Ama dar koridora döndüklerinde aniden kapıya vurulduğunu duydular. “*Polis!*” diye bağırdı biri alçak sesle, hiç durmadan kapıya vurarak.

“Geri çekilin,” diye tısladı Hiral’ın annesi, ikisini de kenara iterek. Sonra kararlı bir şekilde omuzlarını yerleştirdi. Rylin Hiral’a baktı. Yüzü kül rengiydi.

Davi ön kapıyı açtı. “Size nasıl yardımcı olabilirim memur beyler?” diye sordu, Rylin ile Hiral’ın görünmemesi için dümdüz kapıda duruyordu.

“Hiral Karadjan’ı arıyoruz. Evde mi?” İki memur kendilerine yol açmaya çalışıyorlar, içeriyi görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı.

“Özür dilerim, ne...”

“Onu tutuklama emrimiz var.”

Rylin gırtlğından boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Hiral paniklemiş bir halde ona bir bakış attı, ama çok geçti; polis çoktan Davi’yi geçip eve dalmış Hiral’ın etrafını sarmıştı. “Hiral Karadjan yasa dışı madde dağıtıp satmaktan tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkınız var. Söylediğiniz ya da söyleyeceğiniz her şey aleyhinize kullanılabilir...” Memurun sesi tersti. Ortağı hızla bir arama emri gösterip Hiral ile Dhruv’ın odasına daldı. Dhruv öfkeli ama uykulu bir halde itiraz edercesine bir şeyler geveledi. Memur onu görmezden gelip mobilyaları ters çevirdi, yatakları kaldırdı, çekmeceleri karıştırdı. Rylin bir şey bulamayacaklarını biliyordu. Hiral’ın zulasını nerede sakladığını bilmiyordu, ama evde tutacak kadar da aptal değildi.

Davi ellerini ovuşturarak kenarda bekledi. Rylin Dhruv’un yanına geldiğini hissetti. Rylin uzanıp elini tuttu ve desteklercesine sıktı. Hiral’dan gözlerini ayırmıyordu. Üstdudağını alay eder gibi bükmişti, çıplak omuzları, bilekleri hızla arkasına çekilip manyetik kelepçelerle bağlanırken gerilmişti. Bakışlarındaki bir şey neredeyse korkutucuydu.

Rylin polis Hiral’ı alıp götürürken tüm bedeni şoktan titreyerek orada öylece durdu. “Ne yapacağız?” Dhruv Rylin’e döndü.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Rylin. Artık hiçbir şeyden emin değildi.

LEDA

Leda Fullerların girişinde duruyordu, kapıyı mı çalacağını yoksa öylece içeri mi gireceğini kafasında tartışıp duruyordu. Buraya Avery'yi görmeye gelmiş olsaydı şimdiye kadar çoktan içeri girmiş olurdu; Avery Leda'nın retina taramasını derhal içeri girebileceklerin listesine yıllar önce sokmuştu. Ama Leda Atlas'ı görmek istiyordu.

Düğmeye basmaya karar verdi Atlas'ın ceketini dirseğinden yukarı kaldırarak. Bubble Lounge'dan eve dönerlerken hava takside titreme gelince Atlas koymuştu omuzlarına. Ona iyi bir işaret gibi görünmüştü. Ta ki hava taksi onun evinin önünde durup, daha Leda Atlas'ı içeri davet etme şansı bulamadan Atlas ona iyi geceler dileyinceye kadar. Leda'yı öpmeye bile çalışmamıştı.

Belki de ondan hoşlanmıyordu, kafasında şüpheli bir ses fısıldadı. Belki başka birinden hoşlanıyordu. Ne de olsa Eris'in partisindeki öpüşmelerine önyak olan da *kendisiydi*. Ama Atlas'ın da onun öpücüğüne karşılık vermesi pek zor olmamıştı.

Yine de gecenin sonunda ceketini geri istememesine sevinmişti. Şöyle bir uğrayıp onu görmek için mükemmel bir bahane olmuştu.

İçeri girme çağrısına cevap veren yoktu. Leda iç çeke- rek retina tarayıcısına baktı ve kapı itaat edencesine açıldı. “Atlas?” diye seslendi, muazzam holden içeri girerken. Aynalı duvarlara gönülsüzce bir bakış attı, yansıması -sarmalı elbisesi, gladyatör sandaletleri, dikkatle biçimlendirilmiş saçları ve kusursuz makyajıyla neredeyse cileliydi- onunla birlikte dans eder gibiydi.

“Leda?” Mutfaktan içeri Avery girdi; üzerinde monogramlı örgü sabahlığı, alpaka terlikleri vardı, mükemmel yüzünün etrafında saçları vahşi sarışın bir bulut gibiydi. Leda ani bir rahatsızlık duydu; kendisi bu sabah hazırlanmak için o kadar uğraşmışken Avery hiç çaba sarf etmeden bile ondan iyi görünüyordu.

“Selam,” dedi sakıngan bir şekilde. Avery’le aralarındaki iletişim düzeyinin ne olduğundan emin değildi artık.

“Erken kalkmışsın.” Avery bilinçli olarak omuz silkti, sabahlığına ve terliklerine bakarak. “Ya da belki biraz yavaş hareket ediyorum.”

“Harika bir partiydi,” dedi Leda ikna edicilikten uzak bir tonla.

Avery tüylü terliklerinden birini yere sürdü. “Teşekkürler. Bu arada, daha önce söyleyemedim, elbisene bayıldım. Yeni miydi?”

“Evet.” *Aman Tanrım*, diye düşündü Leda, *tamamen yabancı gibiyiz*. Bundan sonra böyle mi olacak yani, böyle yapmacık bir kibarlıkla mı konuşacağız? Bu hiç konuşmamaktan da beterdi.

Garip bir *détente** halinde birbirlerine baktılar. Leda okul başladığından beri bu eve adım atmadığını fark etti. Normalde zamanının tümünü burada geçirirdi; kendi eviymiş gibi davranır, buzdolabından kimseye bir şey sormadan yemek yerdi. Şimdiyse davet edilmeden önce koltuğa bile oturamayacakmış gibiydi.

“Oturmak ister misin?” diye sordu Avery, aklını okumuş gibi. Gözleri Atlas’ın ceketine takıldı.

“Böyle iyiyim,” dedi Leda çabucak. “Ben aslında Atlas’ı görmeye gelmiştim.”

“Ceketi istersen senin için ben de verebilirim.” Avery cekete uzandı, ama Leda onu sıkı sıkı tutarak bir adım geri çekildi.

“Aslında ben...”

“Leda?” Atlas koridorda belirdi, Avery’den bile daha fazla akşamdan kalma görünüyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi, yüzü, traşı gelmiş sakalının gölgesinde solgun görünüyordu ve üzerinde hâlâ dün gece giydiği beyaz buruşuk gömlek vardı, ama ağırlı kırmızı atlet şortunu giyebilmişti. Leda tuhaf bir rahatlama duydu. Tabii ya, gecenin sonunda ona yaklaşmaya çalışmamasının nedeni buydu: Öyle sarhoş olmuştu ki, kendini eve atması gerekmişti.

“Selam,” dedi Leda Avery’yi görmezden gelerek. “Ne çılgın geceydi, değil mi?”

“Bana mı anlatıyorsun?” Atlas ona doğru yaklaşırken Leda yakasında bir şey gördü – o parlak makyajların yarılmaya mahal vermeyecek parıltısı sabah ışığında ancak fark ediliyordu.

Tüm dünya dönmeye başladı. *Atlas dün gece başka bi-*

* Yumuşama. Uluslararası politikada kullanılan Fransızca bir terim. (ç.n.)

rini öptü. Partide olan birini. Bu korkunç makyaj başka türlü orada nasıl sonlanmış olabilirdi?

“Her neyse. Sana bunu vermek istemiştım.” Ceketı Atlas’a fırlattı, sesının böyle soğukkanlı çıkabilmesine memnundu.

“Teşekkürler.” Atlas ceketı havada tuttu, hazırlıksız yakalanmış gibiydi. “Pekâlâ, ee...”

“Benim gitmem gerek,” dedi Leda çabucak. “Sonra görüşürüz çocuklar.”

İkisi de güle güle, diye seslendi, ama Leda hole gelmişti bile. Aynada onunla birlikte hareket eden Ledaların suçlu çıkaran bakışlarından kaçınarak gözlerini önünde tutuyordu; kendisini hiçbir şekilde önemsemeyen, tüm gömleğine başka bir kızın makyajı sıvanmış bir çocuğa şeker görünmek için yaptığı girişimlerin ne kadar zavallı olduğunu hatırlatıyorlardı ona.

“Nadia’ya” diye mırıldandı asansöre bindiğinde; yeni bir mesaj yazıyordu. “Sanırım Atlas dün gece biriyle beraberdi. Kim olduğunu bilmem gerek.”

Nasıl isterseniz, diye yanıtladı korsan. Bir dakika sonra bir satır daha geldi. *Ama Atlas’tan başkasının bilgisayarına girmem gerekirse, ek ücrete tabi olacaktır.*

“Bak sana ne diyeceğim. Bunu benim için bulursan, ücretini dörde katlarım,” diye yapıştırdı cevabını.

Asansörün kapıları açıldı ve Leda hızla dışarı çıktı, şimdiden daha iyi hissediyordu. Kararını verdikten sonra çözemediği hiçbir sorun olmamıştı.

Atlas dışında.

Neyse, henüz pes etmemişti. Savaşmadan olmazdı.

AVERY

Avery en yakın arkadaşının gidişini seyretti. Bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu, her şeyin bu tonda bitmesine izin vermemeliydi, ama doğru düzgün düşünemeyecek kadar Atlas'a odaklanmış haldeydi. Tüm sabah boyunca uyanmasını beklemişti, tüm bedeni inatçı, çılgınca bir beklenti halinde tatlı bir ürperti içindeydi. Her Noel yaptığı gibi koşarak Atlas'ın odasına girip kendini yatağına atmamak için zor tutmuştu.

Dün gece çatıdaki öpüşmeleri kafasında devamlı oynamaya devam ediyordu. Avery'nin kafası soru işaretleriyle doluydu. Dün gece olanlardan sonra her şeyi nasıl idare edeceklerdi? Leda'ya ne diyeceklerdi? Anne-babalarıyla ilgili ne yapacaklardı? "Atlas?" dedi Avery tüm bunları nasıl ifade edeceğini bilemeden – ama Atlas'ın ona bakmadığını fark etti. Gözleri Leda'nın kapıyı kapatıp çıktığı yerde odaklanmıştı.

"Evet?" diye sordu yavaşça Avery'ye dönerek.

Avery'nin kararlılığı gücünü kaybetmişti. Şimdi yal-

nız olduklarına göre, neden ona gülümsemiyordu?

“Merak ediyordum da... ee...”

Mutfaktan, yemek teslimatı olduğunu bildiren bir bip sesi geldi. Avery Atlas’ın teslimat almaya gittiğini gördü, ona bakmamıştı bile. Atlas’ı takip etti, Atlas en sevdikleri fırından gönderilen teslimat kutusuna uzandığında, Avery’nin biraz gururu kırıldı.

“Bir dakika. Bakehouse’tan mı ısmarladın?”

“Evet. İster misin?” diye sordu Atlas. Avery hayır anlamında kafasını salladı.

İnanamıyordu. Tüm sabah boyunca kalbi patlayacak halde odasında dört dönüp durmuştu – bu arada Atlas yatağında yatmış *waffle* mı ısmarlıyordu?

“Özür dilerim. Ne sormak istemiştin?”

“Haa – ben...” Üzerine hastalıklı bir endişe çöktü. Yapamayacaktı. “Boş ver,” dedi, yön değiştirmeye çalışarak.

Bu çok yanlıştı. Avery çığlık atmak istiyordu. Sırf bir şey yapmış olmak için, portakal suyuna su kaybını giderme tableti attı.

“Ben de bir tane alabilir miyim?” dedi Atlas, biraz sonra tuhaf bir şekilde. Avery bir şey söylemeden ona şışeyi fırlattı. “Teşekkürler,” diye devam etti Atlas, tabletlerden birkaç tane aldı. “Tanrım, çok fenayım.”

“Çılgın bir geceydi, değil mi?” Bunun onu kışkırtmasını umuyordu. Atlas’ın böyle, hiç öpüşmemişler gibi davranmasına inanamıyordu.

“Harika partiler veriyorsun Aves.” Mikro pişirici biple-di, Atlas waffle’ı çıkardı, üzerine şurup döktü. Hâlâ gözleri Avery’ninkilerle buluşmayacak şekilde önündekiyle ilgileniyordu. “En son ne zaman bu kadar kötü oldum, ha-

tırlamıyorum. O viski-soda baloncukları..." kafasını salladı ve kocaman bir ısırık aldı. "Yaa, çok fenayım," dedi tekrar.

"Ben de," diye onayladı Avery kaybolmuş bir halde. Neler oluyordu? Atlas tezgâhta oturmuş, herhangi bir sabahmış gibi kahvaltı ediyordu – sanki dün gece hiç öpüşmemişler gibi. Sanki tüm dünya ekseninden oynamamış gibi, sanki Avery'nin yegâne varlığı sonsuza dek değişmemiş gibi.

Atlas gerçekten neler olduğunu hatırlamayacak kadar sarhoş olabilir miydi? Ya da daha kötüsü, ona hiçbir şey ifade etmediği için, bir şey olmamış gibi davranıyor olabilir miydi? Ya da pişman olduğu için?

"Avery? Bunu az önce sana getirdiler." Yardımcıları, Sarah kapıda duruyordu, elinde dövülmüş metal bir kutu içinde bir çiçek aranjmanı vardı. Avery hemen, onun gönderdiğini düşünerek Atlas'a baktı. Belki daha önce yalnızca dikkatli davranıyordu; çiçekler, her şeyi sır olarak saklamaya devam ederken, gerçekten nasıl hissettiğini göstermesinin kendince bir yoluydu.

Avery sabahlığına sarınarak hızlı adımlarla oraya doğru yürüdü ve çiçeklerin yanındaki krem renkli kartı çekip çıkardı. Delice bir eski el yazısıyla *Avery*, yazılıydı. Elbette, diye düşündü memnuniyetten duyduğu tatlı bir ürpertiyle, Atlas onun en sevdiği yazı biçimini hatırlamıştı.

Ama çiçek Atlas'tan değildi. *Kış bahçen için birkaç uzun kök*, yazıyordu, *Watt*.

Watt mı? diye dışa vurdu Avery, afallamıştı. Dün geceki sohbetlerini düşündü. Kimdi bu çocuk tam olarak,

Avery neden onun hakkında bu kadar az şey biliyordu? Şaşkınlığını gizlemek için başını bukete gömdü ve derin bir nefes aldı. Sarhoş edici, hafif ve neşeli bir kokuydu. Avery çiçeklerin özenle seçildiğini fark etti; karanfil ve şakayık vardı; ortada da tek bir beyaz gül. Hepsi uzun kökleri olan çiçeklerdi. Geniş ve derin kutunun içinde toprak vardı. Bu çiçekler kesilmemişti, hâlâ canlıydılar; yani istese onları daha derin toprağa dikebilirdi.

Belli ki Watt bu hediye üzerine çok düşünmüştü. Avery her şeye rağmen çok etkilenmişti.

“Onları odanıza götüreyim mi? diye sordu Sarah.

“Onun yerine tam şuraya mutfak masasının üzerine koyalım mı?” Avery bunları söylerken gözleri Atlas’ın üzerindeydi. Çiçeklerin ondan bir tepki çıkaracağını umuyordu: Kıskançlık, ya da hiç değilse merak. Ama o, çiçeklerin durduğu tarafa bile bakmadan oturmuş waffle’ını çiğniyordu. “Atlas, çiçekler hakkında ne düşünüyorsun?” diye bastırdı rahatsız olmuş bir halde.

“Harika görünüyorlar.”

Kimin gönderdiğini bile sormamıştı. Avery kalbi acıyarak dirseklerini masaya dayayıp yeni çiçeklerine baktı. Şimdi çok güzel görünüyorlardı, ama küçük kökleri saksının boyun eğmez sınırlarına doğru yarışsa da hepsi ölme mahkûm, diye düşündü kederle.

Aniden bir demet karanfili koparıp sabahlığının cebine tıktırdı, sonra odasına çekilip kapıyı sessizce arkasından kapadı.

ERIS

Eris köşedeki marketin sırasında duruyordu, bir kolundan küçük bir alışveriş sepeti sarkıyor, alt katlardaki el ilanlarının ucuz değişken kâğıdından parlak bir yığın kuponu elinde sıkı sıkı tutuyordu. Annesi Eris'in hesabına akşam yemeği alabilmesi için birkaç nanodolar göndermişti. Caroline bu akşam "çok önemli biriyle" buluşmak üzere dışarıda olacaktı. Bunun için ütülü beyaz bir bluz giymiş ve haftalardır ilk kez inci küpelerini takmıştı. Eris bir ara bu kimse, Everett mi, diye merak etti. Everett'in ne yaptığıyla artık pek ilgilenmiyordu gerçi. Hem bir tür iş görüşmesi olma ihtimalinin çok daha büyük olduğu sonucuna varınca ilgisini de kaybetti.

İşin iyi tarafı bu akşam, yüksek bir masada annesiyle karşılıklı dizleri birbirine değerek makarna yiyip, sebze suyu içeceklerine, tüm ev kendine kalacaktı.

Eris son zamanlarda çok yalnız kalır olmuştı. Herkesin Eris'in ne kadar fakir olduğunu öğrendiği o korkunç partiden sonra, tecrit edilmiş, dışarı itilmiş hissetmişti.

Avery neden onun hakkında bu kadar az şey biliyordu? Şaşkınlığını gizlemek için başını buketi gömdü ve derin bir nefes aldı. Sarhoş edici, hafif ve neşeli bir kokuydu. Avery çiçeklerin özenle seçildiğini fark etti; karanfil ve şakayık vardı; ortada da tek bir beyaz gül. Hepsi uzun kökleri olan çiçeklerdi. Geniş ve derin kutunun içinde toprak vardı. Bu çiçekler kesilmemişti, hâlâ canlıydılar; yani istese onları daha derin toprağa dikebilirdi.

Belli ki Watt bu hediye üzerine çok düşünmüştü. Avery her şeye rağmen çok etkilenmişti.

“Onları odanıza götürüyim mi? diye sordu Sarah.

“Onun yerine tam şuraya mutfak masasının üzerine koyalım mı?” Avery bunları söylerken gözleri Atlas’ın üzerindeydi. Çiçeklerin ondan bir tepki çıkaracağını umuyordu: Kıskançlık, ya da hiç değilse merak. Ama o, çiçeklerin durduğu tarafa bile bakmadan oturmuş waffle’ını çiğniyordu. “Atlas, çiçekler hakkında ne düşünüyorsun?” diye bastırdı rahatsız olmuş bir halde.

“Harika görünüyorlar.”

Kimin gönderdiğini bile sormamıştı. Avery kalbi acıyarak dirseklerini masaya dayayıp yeni çiçeklerine baktı. Şimdi çok güzel görünüyorlardı, ama küçük kökleri saksının boyun eğmez sınırlarına doğru yarışsa da hepsi ölme mahkûm, diye düşündü kederle.

Aniden bir demet karanfili koparıp sabahlığının cebine tıktırdı, sonra odasına çekilip kapıyı sessizce arkasından kapadı.

ERIS

Eris köşedeki marketin sırasında duruyordu, bir kolundan küçük bir alışveriş sepeti sarkıyor, alt katlardaki el ilanlarının ucuz değişken kâğıdından parlak bir yığın kuponu elinde sıkı sıkı tutuyordu. Annesi Eris'in hesabına akşam yemeği alabilmesi için birkaç nanodolar göndermişti. Caroline bu akşam "çok önemli biriyle" buluşmak üzere dışarıda olacaktı. Bunun için ütülü beyaz bir bluz giymiş ve haftalardır ilk kez inci küpelerini takmıştı. Eris bir ara bu kimse, Everett mi, diye merak etti. Everett'in ne yaptığıyla artık pek ilgilenmiyordu gerçi. Hem bir tür iş görüşmesi olma ihtimalinin çok daha büyük olduğu sonucuna varınca ilgisini de kaybetti.

İşin iyi tarafı bu akşam, yüksek bir masada annesiyle karşılıklı dizleri birbirine değerek makarna yiyip, sebze suyu içeceklerine, tüm ev kendine kalacaktı.

Eris son zamanlarda çok yalnız kalır olmuştu. Herkesin Eris'in ne kadar fakir olduğunu öğrendiği o korkunç partiden sonra, tecrit edilmiş, dışarı itilmiş hissetmişti.

Elbette bütün arkadaşları her şeyin yolunda olduğunu *söyleyip* durmuştu; ertesi gün hepsi destekleyici mesajlar atmışlardı, okulda onunla birlikte takılmaya devam etmişlerdi, sürekli bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormuşlardı. Tabii ki, Eris onlara inanmamıştı. Avery'le arkadaş olmak en kötüsünden kurtulmasını sağlasa da, koridorlarda yürürken bir fısıltı fırtınasından geçer gibi oluyor, gözler bütün hareketlerini izliyordu. İnsanların birbirleriyle konuşurlarken, acır tonda ne kadar korkunç bir durum olduğunu mırıldandıklarını duyar gibi oluyordu, ama Eris birçoğunun aslında gözden düşüşüne şahit olmaktan memnuniyet duyduğunu biliyordu.

Geçen hafta boyunca her gün okuldan doğru eve gelmişti, hayatında ilk kez gerçekten ödevini yapmış -yapacak başka bir şeyi yoktu- erkenden yatmış ve gözlerini kırpıştırarak karanlıkta öylece yatmıştı. Sonunda uyu-yakaldığında ise rüyaları kilitli odalar, karanlık koridorlar boyunca kovalamacalarla dolu, uçuşan rüyalardan ve Rüya Dokuyucusu'ndan yüklemeye alışık olduğu Technicolor fantezilerden çok uzak oluyordu.

Sonuçta, oldukça kötü bir haftaydı. Eris Avery'den başka rahatsız edebileceği birinin daha olmasını isterdi. Keşke hâlâ Cord'la birlikte olsalardı, o zaman hiç değilse onun evine kaçabilirdi. Eve doğru yürürken her defasında Mariel'in evinin önünde duruyor, iç geçirip yoluna devam ediyordu. İki hafta sonu önceki geceden sonra onu nasıl yok saydığı düşünülürse öylece kapısına vurup birlikte bir şeyler yapmayı teklif edemezdi.

Sabırsız bir şekilde ağırlığını bir bacağından ötekine verdi. Üst katlarda her şey çok daha hızlıydı; marketlerde

robotların tarama yapıp kontak-bağlantı vasıtasıyla para çekmesi saniye meselesiydi, sonra alınanlar teslim edilmek üzere hava taşıtlarına yüklenirdi. Ama Eris burada aşağıda hiçbir şeyin otomatik ve verimli yürütülmediğini öğreniyordu.

Sonunda Eris kasaya geldi ve kır saçlı yaşlı kasiyer antik görünümlü elle tutulan bir tarayıcıyla aldıklarını tıkırdatmaya başladı. Eris dalıp gitmişti, bakışları tozlu peynir vitrinlerinin üzerinde dolaşıyordu; fındık yağı dağıtım makinesi gürültülü bir şekilde dişlerini gıcırdatıyordu; yan kasadaki genç görevli kum renkli bir saç bandı ve büyük üzgün gözlerle çalışıyordu.

Monoton bir sesle, "Hepsi altmış iki dolar, yirmi altı sent," dedi kasiyer. Eris tarayıcıya sallamak için tabletini çantasından çıkardı ve makine kızgınlıkla bipledi. "İşlem reddedildi gibi görünüyor," dedi kasiyer, rahatsız olduğu sesinden anlaşılıyordu. "Kullanabileceğiniz başka bir hesap var mı?"

"Ah, eee..." Eris parmakları hesap durumuna bakmak için parmaklarını tarayıcının üzerinde gezdirdi ve birden midesi bulanmaya başladı. Hesabında elli ND'den az vardı. *Bu ne ara oldu?* "Özür dilerim," diye mırıldandı; yüzü kıpkırmızı olmuştu, "izin verirsiniz birkaç şeyi çıkarayım, sonra kasaya tekrar işlersiniz, olur mu?" arkasındaki sırada duran müşterilerden boğuk şikâyetler geliyordu. Eris yerin dibine geçip yok olmayı diledi.

Mega makarnalarla, makarna sosunu tuttu, sonra tavuk ile çikolatalı, misket limonlu dondurma arasında karar veremedi. Sonunda yenilgiyle iç geçirip dondurmayı bir kenara bıraktı. "Böyle geçecektir," dedi; tam o sırada

arkadan bir el uzanıp dondurmayı aldı.

“Alışveriş sırasında aldıklarının parasını toplayabilirsin, biliyorsun değil mi?” diye gözlerini döndürdü Mariel. “Matematik bilmiyorsan da tabletinde bu iş için bir program var.”

“Selam,” dedi Eris alçak sesle, şaşırmamıştı. “N’aber?” Market torbasını aldı, işlem bu kez onaylanmıştı. Sonra Mariel’in aldığı birkaç şey kasadan geçirilirken kenara geçip bekledi.

“Umurundaydı sanki?” Mariel kendi tabletini geçirip Eris’e dondurma kutusunu attı. “Al bakalım.”

“Böyle de iyiyim. Bunu yapmana gerek yoktu.” Koridordan ilerlerlerken Eris Mariel’i izledi, yenilgiye düşmüş hissediyordu. Mariel’in dondurmayı *kendi* için aldığını fark etmemişti.

“Gerek vardı. Dondurma yüzünden epey bir acınası haldeydin.” Mariel omzunu silkti. “Doğum günü hediyesi olarak kabul et. Geçen hafta sonu kutladığını bilgi akışından gördüm.”

Eris’in vicdan azabıyla yüreği sızladı. “Şey, ben...”

“Unut gitsin. Bana hiçbir şey için borçlu değilsin.”

“Özür dilerim!”

Birkaç kafa dönüp merakla onlara baktı, Eris sesini alçalttı. “Özür dilerim,” dedi tekrar, sözcükleri beceriksizce kullanıyordu; af dilemeye alışık değildi. “Yaptığım şey çok kötüydü. Benim için çok zor bir ay oldu. Böyle olsun istemezdim...” Çaresiz bir şekilde giderek sesi kesildi. “Her neyse. Gerçekten özür dilerim. Dondurma için de teşekkür ederim.”

“Neyse. Önemli değil.” Mariel’in kapısına varmışlardı.

Kalçasıyla ittirip kapıyı açtı ve içeri girmeye davrandı.

“Bir dakika!” Eris yalvarmaktan nefret ederdi, ama zaten o noktaya gelmişti, hem ne fark ederdi. “Bu gece birlikte bir şeyler yapmak ister misin?”

Mariel bu kez belirsizce güldü. “Üzgünüm, Eris, her biriyle birlikte olmak isteyişinde senin için takvimimi temizleyecek değilim.”

“Arkadaş olarak, demek istemiştım.” Eris savunmaya geçmiş gibi duyulmamaya çabalıyordu. “Ben yalnızca... buralardan başka kimseyi tanımıyorum. Son zamanlarda çok yalnızdım.”

“Bu gece bir planım var. Üstelik parti değil,” dedi Mariel, ama sesi biraz yumuşamıştı. Eris ilgisini çekip çekmediğini merak etti.

“Ben de gelebilir miyim?”

Mariel Eris'i inceleyerek bir kaşını kaldırdı. “Dondurmanı yiyemeyeceksin.”

“Lütfen?”

Mariel dondurmayı Eris'in elinden kapıp ambalajını yırttı ve kırmızıya boyalı tırnağını sokup parmağıyla dondurmanın tadına baktı. “Hmm. Çikolatalı-limonlu. Şahane bir seçim. Pekâlâ,” dedi Eris tekrar ağzını açmaya hazırlanırken, “gelebilirsin. Ama gelirsen erkenden kaçmak yok. Ayrıca şaraptan içmek de yok.”

“Öyleyse parti *var*,” dedi Eris zafer kazanmışçasına.

Mariel tekrar gülüp bir şey söylemedi.

“Beni *kiliseye* mi getirdin?” diye tısladı Eris, Aziz Paulus Katedrali'nin devasa oymalı ahşap kapılarının önünde. “Bugünün cuma olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Annem hafta sonları çalışıyor; biz de o yüzden pazar sabahları yerine cuma akşamları geliyoruz.” Mariel Eris’e döndü. “İstersen eve gidebilirsin.”

Eris tereddüt etti. Evden uzakta değillerdi. Bu kiliseyi daha önce hiç fark etmemişti, oysa kendi sokaklarıyla aralarında on blok ya vardı ya yoktu. “Hayır,” diye kararını verdi.

“Erken çıkmak yok,” diye hatırlattı Mariel ve içeriye doğru açılan ağır kapıyı itti. Girişin yanındaki kutsal suya elini soktu. Eris mermerden kutsal su kabını su almadan geçince Mariel iç geçirip başparmağında kalan birkaç damlayı Eris’in alnına sürdü. Eris hiç kıpırdamadan durdu.

Mariel’i yan koridordan bir sıraya doğru izledi. Orada esmer orta yaşlı bir çift ile oniki yaşlarında bir oğlan çocuğu oturuyordu. Mariel’in anne-babası ile erkek kardeşi, diye tahmin etti Eris. Mariel Eris’i işaret ederek onun duyamadığı bir şeyler fısıldadı. Hepsi gülümseyerek başlarıyla Eris’e selam verdiler, sonra koro şarkı söylemeye başlayınca önlerine döndüler.

Eris merakla etrafına bakındı. İçerisi serin ve loştu; ışığın çoğu duvarları kaplayan vitraylı pencerelerden geliyordu. Eris Kule’nin kenarlarına yakın bir yerde olmadıklarını biliyordu, öyleyse bunlar, güneş ışığı lambalarıyla aydınlatılan sahte pencereler olmalıydı. Tavan üstlerinde kemerlerle yükseliyor, bir üst katın tamamını, belki 105. katın bir kısmını da içine alıyordu. Cübbeli ve haleli insanların taştan heykelleri duvarları kaplıyordu.

Eris herkesin diz çöktüğünü sonradan fark etti. O da yastıklı diz çökme taşlarına doğru kayarak aceleyle onla-

rı izledi. Herkes birden Eris'in sözlerini bilmediği bir ilahiyi söylemeye başladı. Eris Mariel'e baktı. "Dua et yeter," diye fısıldadı Mariel. Böylece Eris gözlerini kapatıp yabancı olduğu bu sözlerin üzerine çökmesine izin verdi.

Ayinin geri kalanında cemaatin hareketlerini izledi: Oturdu, diz çöktü, ayağa kalktı, tekrar oturdu; ilahileri onlarla birlikte mırıldanıp, dualar sırasında sessizce oturdu. Koro büyüleyiciydi, sesleri onun üzerine bir büyü örercesine piyano kayıtlarıyla karışıyordu. Eris yatışmış, neredeyse huzur dolu hissetti. Dalıp gitmişti. Annesi ile babasını düşündü – tanıştıklarında neye benzediklerini; annesi kendinden yaşlı bir adam için kariyerinden vazgeçmiş genç bir modeldi, babası da ikinci boşanmasından yeni çıkmıştı. Öz babasını düşünmek için kendine izin verdi; şimdi neredeydi, ortak özellikleri nelerdi?

Mariel'in ailesine doğru baktı, dördü el ele tutuşmuştu; onlar için her şeyin iyi olmasını dilerken buldu kendini. Kendi çarpık, dağılmış ailesi için de öyle. Belki dua dediğimiz de budur, diye düşündü, diğer insanlar için iyi şeyler dilemek.

Rahip bir şey söyledi ve herkes birden ayağa kalktı, el sıkışıp birbirleri için güzel dilekler mırıldandılar. Bunlar Eris'e tümüyle yabancı şeylerdi, hiç tanımadığı insanlara dokunma düşüncesi. Ama güzeldi de – kimsenin onu yargılamadığı, ya da geçmişle ilgilenmediği, ya da adını bile bilmediği bir yerde olmak. Mariel'in ailesinin ve önlerindeki tüm sıranın ellerini sıktıktan sonra Eris nihayet Mariel'e döndü. "Esen kal," diye fısıldadı, sesi biraz pürüzlü çıkıyordu.

"Ben de senin ruhun için aynısını diliyorum," dedi Ma-

riel karşılık olarak; Eris'in elini tuttu. Geri oturduklarında Mariel Eris'in elini bırakmadı. Hatta elini Eris'in kolunun üzerinde dolaştırıp parmaklarını birbirine geçirdi. Eris bir şey söylemedi, yalnızca dümdüz önüne baktı, ama eli sıkı sıkı Mariel'inkine geçmişti. Mariel'in elini hafifçe sıktı, biraz sonra Mariel de onunkini sıktı.

Ayinin geri kalanında ele ele tutuşarak sessizce oturdular.

Ayin bittikten sonra Eris Mariel'in ailesini izledi; onlar da dalga dalga çıkan diğer kilise müdavimlerine katılmışlardı. Kilisenin içindeki dingin huzurdan sonra, dışarıdaki dünya birden gürültülü ve aşırı kalabalık gelmişti. Bir sağlık hava aracı sirenini çalarak hiddetle yanlarından sapınca Eris yerinden sıçradı.

"Seninle kiliseye gelmeme izin verdiğin için teşekkürler," dedi Eris. Mariel yalnızca başını salladı.

Mariel'in annesi sessizliği bozarak, "Eris," dedi. "Bana kendinden bahset. Ailenle seni Domuz Üzümü Çıkmazı'na getiren şey nedir?"

Eris Mariel'e bir bakış attı, diğer kızın bunların hiçbirini anlatmamasına şaşırılmıştı. "Ailem zor bir zamandan geçiyor," diye itiraf etti. "Aslında buraya yalnızca annemle ikimiz geldik. Annemle babam ayrılıyorlar." Her söyleyişinde daha kolay olduğunu fark etti. Belki sonunda ağlamak istemedenden de söyleyebileceği bir zaman gelecekti.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Mariel'in annesi ve onu kucaklayarak Eris'i şaşırttı. Eris daha önce başkasının annesi babası tarafından hiç kucaklanmamıştı; Avery'ninkiler tarafından bile. "Annenle akşam yemeğine

gelmek ister miydiniz?" diye sordu evlerine geldiklerinde.

Eris duraksadı, ne kadar kalmak istediğine şaşırmıştı. "Annem dışarıda, ama ben çok isterim," diye itiraf etti.

Mariel'in annesi sırtıp içeri girdi. Mariel orada durmuş, yüzünde komik bir ifadeyle Eris'e bakıyordu.

"Nedir? Kalmamı istemiyor musun?" diye sordu Eris.

Mariel hayır anlamında kafasını salladı. "Hayır, sadece... Ne zaman seni çözdüğümü düşünsem beklenmedik bir şey yapıyorsun."

Eris güldü. "İyi şanslar öyleyse," dedi. "Ben bile kendimi daha çözemedim, üstelik on sekiz yıldır bunun için uğraşıyorum."

Mariel gözlerini devirip Eris'i içeri aldı.

Mariel'in annesi ile babası sıcak, samimi bir dağınıklıkla olan mutfaklarında tabaklarla tavaları tangırdattırken Eris Valconsuelosların -Mariel'in soyadı buymuş meğer- mutfak masasında mutlulukla oturdu. Birkaç dakika içinde Eris domatesler ile sosislerin pişerken çıkardığı cızırtıyı duydu. Ağzı sulanmıştı; son zamanlarda okul kafeteryası dışında, konserve ve paket servisi yapılan yemeklerden başka bir şey yememişti.

Akşam yemeği çok lezzetliydi ve neşeli bir kargaşası vardı. Eris Valconsuelosların birbirlerine takılıp meydan okumasına bayılmıştı, basketbol maçlarından bahsediyorlar, Eris'in ömründe duymadığı oyuncuların adlarını sayıyorlardı. Sonunda Mariel'in babası gelen bir çağrıyı yanıtlamak için yatak odasına gitti, annesi de esneyen Marcos'u odadan çıkardı. Mariel bir yandan Eris'in yüzünü izleyerek, "Eris ile ben bulaşıkları hallederiz," diye gönüllü oldu.

"Aaa, Eris misafirimiz," diye seslendi annesi koridordan.

"Yardım etmekten memnuniyet duyarım," diye ısrar etti Eris ve masayı temizlemek için ayağa kalktı; Mariel'in yüzündeki şaşkınlık ifadesinden hoşnuttu. *Lütfen*, diye düşündü eğlenerek, *birkaç tabak yıkayabilirim*.

Mutfak sessizlik içinde temizlediler. "Bu akşam seninle gelmeme neden izin verdin?" diye sordu Eris biraz sonra.

Mariel omuz silkti. "Yalnız olduğunu söyledin. Ben öyle hissettiğimde ayinler her zaman yardımcı olmuştur."

Sonunda her şey temizlendikten sonra Mariel ışıkları kapatmak için uzandı ve suni bir mum yaktı. "Özür dileirim," dedi mumu masanın ortasına yerleştirerek, "Elektirik faturasını azaltmaya çalışıyoruz da."

"Gitme zamanım geldi mi, demek istiyorsun?" diye sordu Eris, biraz huzursuz olmuştu.

Mum Mariel'in güçlü kemikli ve iradeli yüzünde tuhaf gölgelerin dans etmesine neden oluyordu, gözleri karanlık birer havuz gibiydi. Daha önce birine karşı hiç böyle hissetmemişti – acı verircesine samimi, bir o kadar da yabancı. Masanın karşısından Mariel'in eline uzandı, ama Mariel kafasını sallayarak hızla elini geri çekti.

"Aslında, gitme zamanın *geldi*," dedi Mariel ve iç çekti. "Nasıl biteceğini bile bile seninle aynı yoldan gidemem, Eris."

Eris gitmesi gerektiğini biliyordu, ama Mariel gözleri Eris'inkilere kilitli halde belli belirsiz öne eğilmişti. Henüz kararını vermemişti. Kendini "Bu sefer aynı şekilde bitmeyecek," derken duydu Eris.

“Buna neden inanayım ki?”

“Peki ağırdan alsak?” diye önerdi Eris ayağa kalkarak. Bunu neden istediğinden tam olarak emin değildi, ama istediğini biliyordu.

Mariel düşünerek başını eğdi. Mum ışığı küpelerindeki ucuz kırmızı taşları ortaya çıkarmıştı; saçlarının karanlık perdesine karşılık kırmızı birer kıvılcım gibiydiler. “Olabilir,” dedi Sonunda Mariel.

Eris başını salladı. “Beni nerede bulacağını biliyorsun,” diye seslendi ve kapıyı arkasından kapattı.

Eris Dodd-Radson, diye düşündü, rastgele ilişkilerin kendi kendine uzmanlaşmış kraliçesi, ağırdan almayı öneriyor. Kim derdi ki?

RYLIN

Rylin mutfağında durmuş, tabletini kulağına bastırmış, yine polis karakoluna bağlanmaya çabalıyordu. Hiral tutuklanalı bir hafta olmasına rağmen onu ziyaretçi görebileceklerin onaylanmış listesine sokmamışlardı daha. Bu işin kadar sürmesine neden olan şey neydi?

“Merhaba,” dedi Rylin, ön masadaki memur telefonu açar açmaz. “Hiral Karadjan’ın...”

“Bayan Myers, size dün de söylemiştim, erkek arkadaşınızın durumu henüz belirsiz,” diye cevabı yapıştırdı gardiyan; Rylin’in sesini tanımıştı. “Size haber vereceğiz, tamam mı?” sonra da telefonu kapadı.

Rylin dirseklerini tezgâha dayadı, başını ellerinin arasına almıştı. Hiral’ı artık sevmese de onun hapishanede acı çektiği düşüncesinden nefret ediyordu. Geçen hafta boyunca her gece annesi ile babasını görmeye gitmişti, sırf nasıl olduklarını görüp, Hiral’ın masum olduğuna, her şeyin düzeleceğine dair güvence vermek için. Dhruv bir kaşını kaldırmış ona bakınca, yalanının yakalanma-

sıyla kızarıyordu. Peki ama Karadjanlara başka ne söyleyebilirdi ki – hiç umut olmadığını mı?

İç geçirip Cord'un parlak gümüş buz kutusunu, elektrolit içecekleri ile enerji çubuklarını paketlemeye devam etti. Olan biten her şeye rağmen bu sabah Chrissa'nın voleybol turnuvasına gitmeye karar vermişti. Chrissa'yı aylardır oynarken izlememişti. Diğer bazı kızların annelerinin her zaman yaptığı gibi takıma atıştıracak bir şeyler bile götürecekti. Aslında bu Cord'un fikriydi; buz kutusunu ödünç vermek için ısrar etmişti; Rylin'in bir buz kutusu olmadığı için, elbette.

Cord'u düşününce dudaklarında bir tebessüm belirdi. İşvereni olmaktan çıkıp bu kadar kolay... işte, her neyse ona dönüşmesi garipti. Garipti – ama bir o kadar da doğal, hatta kaçınılmaz geliyordu.

Cord, monoray işinden kovulmasının kendi suçu olduğunu öne sürerek, tüm hafta boyunca ona ödeme yapmak için ısrar etmişti. Rylin parayı almıştı -almamaya gücü yetmezdi- ama Cord buna gerek olmadığını devamlı söylese de kararlı bir şekilde temizlik yapmayı sürdürmüştü. İş sadece başka iş görüşmelerine gitmek için bırakmıştı; bu görüşmelerin hiçbirisi bir yere varmamıştı. Geçen hafta boyunca beş iş için geri çevrilmişti. "Neden burada kalmadığını anlamıyorum," diyordu Cord devamlı. "Sonu bir yere varmayacak başka bir işe girmek yerine okula dönmelisin. Böyle şeyler için fazla zekisin, Rylin." Cord'dan yardım alma fikri cazipti, ama ilişkilerindeki dengesizlikten zaten yeterince rahatsızlık duyuyordu. Mezun olma konusunda haklı *olabilirdi*, ama önce parayı başka bir şekilde bulması gerekirdi.

Yine de Paris'ten bu yana daha çok zaman geçirir olmuşlardı; öğleden sonraları okuldan, ya da gizemli bir şekilde nereye kayboluyorsa oradan eve döndükten sonra. Genelde Cord'un evinde kalıp takılıyorlar, holo videolar izleyip gülüyorlardı – ve öpüşüyorlardı, çok daha fazla öpüşür olmuşlardı. Ama henüz daha ileri gitmemişlerdi, esas olarak Rylin'in duyduğu suçluluk nedeniyle. Başka bir şey olmadan önce Hiral'dan ayrılması gerekirdi. Bunun için de her şeyi yapardı; bu şekilde bir yalanı yaşayarak çarpılmış gibi hissediyordu.

Birinin kapıya vurduğunu duydu. Ürkerek bakıp kapıyı açmaya gitti.

"Lux!" diye haykırdı, arkadaşına sarılarak. Lux gümüş grisi büzmeli bir pantolon ile atkuyruğuyla aynı renkte elma yeşili bir yelek giymişti. "Saçının bu haftaki rengi gözümle şahane giderdi," diye ekledi Rylin başıyla yeni rengi işaret ederek.

Lux bu gözleme gönülsüz bir şekilde güldü. O okula gitmeye devam ediyordu, bir yandan da 90. katta bir kuaför salonunda çalışıyordu; boya konileri ile yerdeki kesilmiş saç tutamlarını temizliyordu. Kuaförler Lux'ın boyaları kullanmasına ses çıkarmıyorlardı; sonuç olarak saç sürekli renk değiştiren bir kaleydoskop olmuştu. "Bu hafta mesajlarıma neredeyse hiç cevap vermedin. Endişelenmeye başlamıştım," dedi Lux.

"Özür dilerim. Olan biten her şey biraz çılgıncaydı." Rylin suçluluk duygusuyla sarsıldı. Arkadaşını görmezden gelmek istememişti; yalnızca nasıl bir cevap vereceğini bilememişti. Hiral tutuklandığından beri Lux ona devamlı mesaj atar olmuştu; olasılıkla Rylin'in neşelen-

dirilmeye ihtiyaç duyduğunu düşündüğünden. Keşke hakikati, yani bir süredir Hiral'dan ayrılmaya çalıştığını, ama henüz bunu gerçekleştiremediğini bilseydi, diye düşündü Rylin. Ha, bu arada bir de üst katlardan bir çocuğa karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı.

"Ben de bu yüzden sana ulaşmaya çalışıyordum, Ry," dedi Lux yumuşak bir şekilde. Elini sinirli bir jestle havaya kaldırmıştı; Rylin, kahverengi geri dönüştürülebilir bir market torbası tuttuğunu gördü. "Çikolata-nambo kreplerinden yaparız, diye malzeme getirdim. Geleneksel bir kahvaltılık hoşuna gider, diye düşündüm. Ama meşgulsün galiba." Bakışlarını termostan Rylin'in taranmış saçlarına, oradan da şirin mavi elbisesine kaydırdı.

Rylin, annesinin onlar daha çocukken bu krepleri yaptığı zamanları hatırlayarak gülümsedi. Öyle özel bir şey değildi, yalnızca içine çikolata parçacıkları atılmış muzlu krep karışımlarıydı. Chrissa onlara bayılırdı ve hep onlardan istemeye çalışır, ama muzu doğru dürüst söyleyemez, onun yerine, "Nambo! Nambo!" diye bağırarak mutfakta koşturur, sonra Rylin ile Lux krep karışımı kutusunu yapınca, bebek yüzünde tanıdığını gösteren kocaman bir gülümseme belirirdi.

"Çikolata-nambo krepleri kulağa şahane geliyor," dedi Rylin samimi bir şekilde. "Ama Chrissa'nın turnuvasına gitmek üzereydim. Sen de benimle gelmek ister misin? Sonra akşam yemeğinde hep birlikte kahvaltı yaparız, ne dersin?"

Lux bir duraksadı, sonra başını salladı. "Elbette," dedi, bir yandan Rylin'i izlemeye devam ediyordu, belli ki ifadesinde gördüğü bir şeyden kafası karışmıştı.

“Herkes nasıl?” diye sordu Rylin evden çıkarlarken, Cord için çalışmaya başladığından beri arkadaşlarını ne kadar az gördüğünü fark etti. “Son zamanlarda Andrés, ya da V’yi gördün mü?” V’yi özellikle merak ediyordu – çok daha fazla miktarlarda alım satım gerçekleştiren V hiçbir şey olmamış gibi işlerini idare ederken, Hiral’ın nasıl olup da yakalandığını bir türlü anlayamıyordu.

“Dün gece çelik ormanına gittik. DJ pek iyi değildi, biz de oradan kaçıp Onyedinci Sokak’ın çıkışındaki arka köşeye gidip hayal tetikleyicilerimizi içtik.” Rylin o köşeyi biliyordu. Birkaç yıl önce hepsi ilk kez orada tüttürmüştü; Rylin birdenbire o kadar aç hissetmişti ki kusacak gibi olmuştu. *Gececek*, diye güvence vermişti Lux kıkırdayarak, *geçtiğinde de birdenbire inanılmaz hissedeceksin*. Lux haklı çıkmıştı.

“Ama Hiral’la sen olmayınca aynı olmuyor,” diye ekledi Lux.

“Evet. Onun için endişeleniyorum. Tek istediğim onunla *konuşmak*, ama izin vermiyorlar.” Okula yakın bir yerde Kgs’den inerlerken Rylin iç çekti, bir yandan da arkasından yavaşça buz kutusunu çekiyordu. Lux onu görmüş, ama bir şey söylememişti.

Irving Ortaokulu spor salonunun geniş kapısına ulaşırlar. Tekrar burada olmakla Rylin tuhaf bir kaygı kıpırtısı duydu. Herhangi bir okula ayak basmayalı epey olmuştu.

Turnuva başlamak üzereyken sıra halinde spor salonuna girdiler. Tam da Rylin’in hatırladığı gibiydi, çizik poli-reçine zeminiyle küf ve hafif ter kokuyordu. Rylin, Kule’deki her şey gibi yalnızca yirmi yaşında olan bu spor

salonunun nasıl olup da geçen yüzyıldanmış gibi göründüğünü anlamıyordu. Olasılıkla, hiçbir zaman, kimse bakım yapmadığı, kimse temizlemediği içindi.

Spor salonu kalabalıktı; Rylin bunun bir ilçe turnuvası olduğunu biliyordu, ama ne kadar önemli olduğunu kavrayamamıştı. Chrissa ile Irving takımının geri kalanı oradaydı; ağın kendilerine ait tarafında toplanmış, birlikte başlarını eğmişlerdi. Okullarının holografik maskotu dev gri kurt tribünün etrafında sinsi sinsi dolaşıyor, küçük izleyicilerin çığlık atmalarına neden oluyordu. Rylin, yıldız oyuncuların arkalarından uçup üstlerindeki dev ekrana kendi bakış açılarını yansıtan o küçük hava kameralarından da görmüştü.

Lux'la birlikte sıra sıra duran banklardan birine oturdular. Chrissa servis atmak üzereydi, topu elinde tartıyor, topuklarının üzerinde sallanıyordu. Esmer atkuyruğu ileri geri salınıyordu. Rylin, Chrissa topu havaya fırlatıp ağın öteki tarafına geçirirken hafif korkuyla izledi.

“Gerçekten iyi,” diye fısıldadı Lux.

Rylin başını salladı. “Evet.” Rylin Chrissa'yı izlemeyi, vücudunun tamamıyla hareketsiz çömelip, sonra bir makinenin amansızlığıyla aniden harekete geçişini izlemeye bayılıyordu. İncelikle hareket ediyor, bir dansçı gibi, o havalı düşük yerçekimi odalarındaki gibi ayağı neredeyse yere değmiyordu. Rylin'in kalbi gururla sıkıştı. Böyle zamanlarda her şeyden vazgeçmesine değmiş gibi geliyordu.

Tableti Cord'dan gelen bir mesajla titredi. *Bu gece akşam yemeği?*

Yapamam, diye yanıt verdi Rylin, gözlerini ayırmadan oyunu izleyen Lux'a bakarak. Bu kez arkadaşıyla olmaya

ihtiyacı vardı. *Akşam yemeğinde kahvaltı yapacağız. Nasıldır bilirsin.*

Akşam yemeğinde kahvaltı, yatakta kahvaltı olursa yemeğe değer, diye yanıt verdi Cord. Rylin öfkeyle gülmek için kendini tuttu ve tabletini cebine geri koydu – ama Lux yüzündeki ifadeyi yakalamıştı.

“İyi haber mi?” diye sordu Lux.

Rylin her şeyi Lux’a anlatabilmeyi çok isterdi. Ama Lux’ın anlayabileceğinden emin değildi. Hem Rylin bile tam olarak anlayamazken o nasıl anlasındı? “Pek değil,” dedi Lux’ın vazgeçeceğini umarak.

Oyun bittikten sonra zil sesi duyuldu; Rylin buz kutusunu Chrissa’nın takımının toplandığı yere sürükledi, Lux da arkadan onu izledi. Yüzleri zaferle kıpkırmızı olmuştu ve birbirlerine havadan beşlikler çakıyorlardı. “Rylin! Geleceğini bilmiyordum! Hey Lux!” diye haykırdı Chrissa; terli terli sarılmak için Rylin’i kendine doğru çekti. Kolu-nun altında küçük kırmızı bir bant vardı – Yaşamsal Veri Monitörü olduğunu anladı Rylin; Chrissa’nın kalp atışlarını, metabolizmasını ve ter miktarını izlemek içindi.

“Bunu ne zaman aldın?” diye sordu.

Chrissa omzunu silkti. “Takıma küçük yaşta giren herkese taktırıyorlar,” dedi; Rylin birden çelik ormanın-daki o geceyi, kendinin de böyle bir bant taktığı o son se-feri hatırladı. Asırlar önceymiş gibiydi.

Buz kutusunu görünce, “Atıştırmalık mı getirdin?” diye devam etti Chrissa ve sevinçle sırıttı.

“Biliyorum, evet buradaki en havalı abla benim.” Rylin kutuyu öne doğru itip kapağını açtı; kızlar hevesle içecek-lere doğru uzandı.

Chrissa bir elektrolit içeceği yakalayıp uzun, yavaş bir yudum aldı. Sonra şişeyi indirdi gözlerini dikip Rylin'e baktı. "Farklı görünüyorsun," dedi. "Saçından mı?"

"Beni Lux'la karıştırıyorsun herhalde," dedi Rylin düşünmeden; Chrissa güldü.

"Haklısın. Herhalde elbise giymenden," diye yanıt verdi Chrissa. Ama Chrissa henüz anlamamış olsa da Rylin onun neyi gördüğünü biliyordu.

Her nasılsa, olan biten her şeye rağmen, Rylin mutluydu.

LEDA

“Anne? Burda mısın?” diye seslendi Leda içeri girdiğinde. Terden nemli bir halde hafif titredi; havada yogada taktığı mide bulantısını önleyici beyaz bileklikler hâlâ bileklerindeydi. Bugün sınıfta yalnızca Leda ile Ming vardı. Avery onlarla yogaya katılmayalı bir haftayı geçmişti. Daha sık koşmaya çalıştığını iddia ediyordu, ama Leda Avery’nin kendinden kaçtığını biliyordu – ve Ming’den; Eris’in partisinde yaptıklarından dolayı onu hâlâ affetmemişti.

Leda’nın Atlas’ın ceketıyla görüldüğü ertesi sabahki o tuhaf etkileşimlerinden bu yana hemen hiç görüşmemişlerdi. Artık öğle yemeklerinde bile yan yana oturmuyorlardı. Bir gün Avery gelip Eris’in yanındaki son sandalyeye oturmuş, Leda’ya Risha ile Jess’in arasına kaymaktan başka seçenek bırakmamıştı. Bu yer değişikliğiyle ilgili kimse bir şey dememişti, ama Leda hepsinin onu izlediğini, kendinin onlara vermeyi reddettiği tepkiyi beklediklerini biliyordu.

Sonra bir de Atlas vardı. Nadia o gece Atlas'ın başka kimseyi görmediğinde ısrar ediyordu: Merkezi hava taksi kayıtlarına bile girmiş, o gece onu kimsenin almadığını ortaya çıkarmış ve Leda'yı bıraktıktan sonra doğru eve gittiğini kanıtlamıştı. Hava taksinin izlenen programından kendi gözleriyle görmüştü. Partiye geri dönmemiş, ya da başka bir kızın evine gitmemişti. Yine de... Leda bir şeyler döndüğü fikrini kafasından bir türlü atamıyordu; keşke bulabilseydi.

Leda Fullerları saplantı haline getirmekten vazgeçebilmeyi diledi. Ama her yerdeydiler – kahretsin, yagadan sonra İrtifa'nın meyve suyu barına giderken az daha Avery ve ailesiyle, onlar brançtan çıkarken karşılaşacaklardı. Onlarla konuşmaktan kaçmak için geçerlerken içgüdüsel olarak bir köşeye sıvıştı. Deli gibi davrandığını biliyordu, ama Avery *ya da* Atlas'la yüzleşemezdi. Hiç değilse, her şeyin biraz daha kontrolü altında olduğunu hissedene kadar.

"Leda?" Annesinin sesi çalışma odasından geliyordu. "Ne istiyorsun, canım?"

Leda mutfaka gidip sıvı karıştırıcısının düğmelerine basmaya başladı; meyve suyu barından kaçmadan önce istediği kaju smoothie'sini yapıyordu. Ne istiyordu? Avery'le aralarını düzeltmeyi. Atlas'la tekrar sevişmeyi. Şu anda yaptığı şey dışında herhangi bir şeyi, çünkü halihazırdaki stratejisinin bir işe yaramadığı açıkça görüyordu.

"Hiçbir şey, sanırım," diye yanıt verdi; annesine neden seslendiğinden kendi de emin değildi. Smoothie kendiliğinden, soğutulmuş bir bardağa boşaldı. Leda bir yudum

almadan önce üzerine tarçın serpti. Avery, Atlas ve anne-babalarının İrtifa'nın içinden geçerlerkenki görüntülerini bir türlü kafasından atamıyordu; hepsinde gururlu, azılı, karanlık bir hava vardı.

"Egzesiz dersi nasıl geçti?" Ilara Cole kapıda belirmişti.

"İyiydi," dedi Leda sabırsızlıkla.

"Babanla ben bu gece Hollenbrandlerin partisine gideceğiz," diye hatırlattı annesi. "Jamie'nin ne yaptığından emin değilim. Avery'le ikinizin bir planı var mı?"

"Sanırım, bu gece evde kalacağım. Biraz yorgunum aslında," Leda bir şeyler söylemek için acele etti.

Annesinin gözlerinde yanıp sönen o rahatlama ifadesinden rahatsız olmuştu. Ilara Leda'nın Eris'in doğum günü partisine gitmesinden pek hoşlanmamıştı, ama Leda iyi olacağına, içki içmeyeceğine söz vermişti. Verdiği sözü tutmamış *sayılmazdı*, öyle demişti kendi kendine. Yine de o saçma baloncuklardan içince, içtiği içkinin hesabını tutması zordu.

"Avery'yi buraya çağırırsana. Haley'nin kalmasını sağlayıp size ev yapımı pizza hazırlatabilirim kızlar," diye önerdi annesi. Sonra Leda'nın dökülen saçlarından bir bukle alıp kulağının arkasına kıvrırmak için uzandı, ama Leda birden başını çekti.

"Sana söyledim, böyle iyiyim!"

"Leda." Annesinin sesi endişeyle alçalmıştı. "Her şey yolunda mı? Dr. Vanderstein'la bir randevu ayarlamamı ister misin?"

Leda giriş kapısından gelen bip sesiyle cevap vermekten kurtuldu. Babası eve gelmiş olmalıydı. Tanrı'ya şükür, çünkü annesinin psikoloğundan randevu almak hayatta

istediği son şeydi. “Selam, ikinize de,” dedi babası mutfığa girerken. Sesi çok yorgun geliyordu. “Nasılsınız?”

“Nerede kaldın?” diye sordu Leda. Babası cumartesi günleri genelde evde olur, oturma odasındaki koltukta uyuyakalırdı. Çalışması gerektiğinde de çalışma odasından konuşmalarını yürütürdü.

“Pierson ve yeni bir müşteriyle Links’te golf oynadık.” Limonlu bir spritzer alırken buzdolabının içine doğru konuşuyordu.

“Bay Fuller’la mı?” diye tekrarladı Leda. İçinden bir alarm duymuştu.

“Evet, Bay Fuller’la,” dedi babası kısaca, sanki Leda’nın bunu sorması çok komik bir şeymiş gibi. Leda bir şey söylememek için nefesini tuttu. Daha yirmi dakika önce Fullerları brançtan çıkarken görmüştü. Bay Fuller tüm sabah boyunca golf yapmış olamazdı. Babası neden yalan söylemişti.

“Oyun nasıldı?” Ilara Leda’nın babasına küçük bir öpücük vermek için tezgâhın etrafından dolaştı.

“Eh, müşterinin kazanmasına izin verdik, en önemlisi de bu zaten.” Babası kendi esprisine güldü, ama gülüşü kulağa biraz sahte geliyordu; kafası başka bir yerde gibiydi. Bir şey mi saklıyordu? Ama annesi yalnızca gülümseyip başını salladı, hiçbir şeyin farkında değildi.

“Ben duş almaya gidiyorum,” dedi Leda kısaca; smoot-hie’sinden kalanı yanına aldı.

Koridordan fırtına gibi geçip yatak odasının kapısını arkasından çarptı. Nemli egzersiz kıyafetlerini çıkarıp köşedeki, doğru çamaşır odasına açılan sepete fırlattı. Kendi kendine sarılarak duşa girip tavandaki yağmur

düzenegini çalıştırdı, buharı köküne kadar açtı. Ama bir nedenden titremekten kurtulamıyordu.

Leda düşün, Capri'deki bir villadan getirtilen kırmızı seramik zeminine oturmak için çömeldi. Leda seramikleri iki yaz önce bir yaz tatilinde kendi seçmişti. Saçları aroma terapisinin buharında tel tel asma filizleri gibi kıvrıldı. Dizlerini göğsüne çekip düşünmeye çalıştı. Aklı dağılmış, deliler gibi bir konudan ötekine atlıyordu. Partide Atlas'ı öpmesi. Başka kim görmüştü. Babası neden nerede olduğuyla ilgili yalan söylüyordu. Avery'nin son zamanlarda Leda'yı okulun koridorundan gelirken gördüğündeki yüz ifadesi. Leda'nın buna hiç üzölmüyormuş gibi davranması.

Her şeyden usanmıştı. Ona çok ağır geliyordu. Su milyonlarca küçük iğne gibi batarak çıplak tenini acıtiyordu.

Esrara ihtiyacı vardı.

Eski torbacısı Ross'un iletişim bilgileri hâlâ duruyordu. Onunla bağlantıya geçmesini sağlayan kişi Cord'du; annesinden xenperheidren çalarken yakalanmaktan birkaç kez kıl payı kurtulmuştu; sonunda bir gece bir partide Cord'dan yardım istemeye karar verdi. Başka kime soracağını bilmiyordu. Bu şekilde sırrını Cord'un ellerine teslim etmenin riskli olduğunu biliyordu, yine de tüm bu küstahlık taslamalarının altında kendine özgü bir sadakat sezinlemişti.

Sorduğunda da, "Elbette," demişti Cord ve basitçe Ross etiketli bir bağlantı göndermişti.

Evet, Ross ona istediğı kadar xenperheidren vermişti vermesine, ama onun yanında parasını bile ödemediğı başka şeyler de vermişti. "Bende bu sakinleştiricilerden

de var,” demişti bir keresinde; PSAT’lerden* önce birkaç xenperheidren aldığı bir sefer. “Bunlardan da alsana. Sınavdan sonra ihtiyacın olacaktır.” Leda da almıştı.

Kısa süre sonra Cord ve arkadaşlarıyla, hatta bazen Brice’la da tüttürmeye başlamıştı. Birkaç kez daha kuvvetli şeyler de denemişti; merak etmek dışında belli bir nedeni yoktu, bunu çok sık yapmayı da reddetmişti. Normalde sıkı sıkı doladığı iplerini ara sıra elden bırakmak güzeldi.

Geçen kışa kadar da gayet iyiydi – ta ki Catyan’a, Atlas’ın ortadan kaybolmasına kadar. Leda kontrolünü kaybetmeye o zaman *gerçekten* başlamıştı.

Selam. Nasılsın?

Leda’nın kafası Atlas’ın mesajıyla dağıldı. *Selam*, diye yanıt verdi dikkatli bir şekilde, damarlarından yayılan heyecanı göz ardı etmeye çalışıyordu. *İyiyim. Senden N’aber?*

Şu Üniversite Kulübü şeyine gelmek ister misin, diye sormak istedim.

Leda gözlerini kapadı; her yanını baş döndürücü bir rahatlama kapladı. *Evet*, diye yanıt verdi. *Çok hoşuma gider.*

Haftalardır ilk kez bu kadar gevşemişti, derin, gül kokulu nefesler aldı, ellerinin derisi buruş buruş olana kadar suyun altında kaldı. Ne kadar su kullandığının önemi yoktu; nasılsa hepsi toplanıp başka bir amaç için kullanılıyordu. Böylece suyun altında kalıp geriliminin yavaş yavaş kaybolmasına izin verdi.

* *Preliminary Scholastic Aptitude Test*: Ön-Eğitim Yetenek Testi. Amerikan üniversiteleri için girilmesi gereken sınavlar. (ç.n.)

Nihayet Leda ayağa kalkıp, saçına sabun boncuklarından uygulamaya başladı, neredeyse sakinleşmişti. Tıpkı Silver Cove'daki meditasyon çadırının o güvenli ortamında olduğu gibi.

AVERY

Pazar akşamı Avery ailesiyle el oyması masif ahşap yemek masasında akşam yemeği yiyor, insanı çileden çıkaran karşısındaki oğlan yerine kuşkonmazına odaklanmaya çalışıyordu.

“Atlas, bugün James’le konuştum, bana çok iyi çalıştığını söyledi. Bu hafta her akşam geç saatlere kadar ofiste kalmışsın, doğru mu?” Pierson Fuller masanın öbür tarafında oturan Atlas’a başıyla işaret etti; bademli somondan bir lokma alırken çatalıyla gıcırta çıkartıyordu.

“Evet. Her şeyi elimden geldiğince çabuk öğrenmeye çalışıyorum. Biliyorsun, liseden mezun olmasam da işi yapabileceğimi kanıtlamaya uğraşıyorum.”

“Sen liseden mezun *oldun*, diplomanı sınıf arkadaşlarınla almadın, o kadar!” diye haykırdı Avery’nin babası. Annesi de aynı anda bağırarak, “Bu seneyi boş geçirdiğini herkes biliyor! Senin yaşında seyahat etmek birçok kişinin yaptığı bir şey! Ben de yaptım!”

Atlas onları duymazdan gelerek Avery’ye baktı. “Hey,

Aves, bana hiberi uzatır mısın?" diye sordu.

Sakin bana "Aves" deyince her şeyin normale döneceğini sanma, diye düşündü Avery; dudaklarını büzüp otomatik baharatlayıcıyı masanın karşısına, ona doğru kaydırды. Tipik Atlas, onu neşelendirmek için annesi ile babasına drama oynattırıyor. Ama bu kez işe yaramayacak.

Atlas'la göz göze gelmemek için pencereden dışarı baktı. Sisli bir geceydi, nem damlacıklar halinde yemek odasının üç duvarını kaplayan yerden-tavana pencerelere yapışıyor, normalde East River'a bakan manzarayı kapıyordu.

Atlas eve geldiğinden bu yana Fullerlar yemeklerini ailece daha sık yer olmuşlardı. Hemen hemen her akşam birlikte yiyorlardı; hatta dün birlikte brança gitmişlerdi; cumartesi günü, babasının golfe gittiği, annesinin boğazına kadar spa'ya battığı gün. Başlarda Avery bunu çok seviyordu... geçen haftasonunun öpücüğüne kadar. Şimdiyse kafa karışıklığından başka bir şey hissetmiyordu. Bugüne kadar Atlas güvendiği tek kişi olmuştu, şimdiyse onunla nasıl konuşacağını bile bilmiyordu. Tekrar normale dönmeleri imkânsız gibi geliyordu; ama Atlas bu işi oldukça kolay yürütür gibiydi.

Avery nerdeyse bu öpücüğün hiç gerçekleşmemiş olmasını dileyecekti. Nerdeyse; tam değil. Çünkü şimdi hiç değilse onun anısı vardı; kafasında o anı istediği sıklıkta yaşayabilirdi. Bazen işkence gibi oluyordu; dudaklarının dokunuşu, yanağında nefesinin sıcaklığı, ellerinin belinde duruşu. Yine de Avery pişman olamıyordu. Bundan sonra kimseyi öpmeyecek dahi olsa, hayatının geri kalanını bu öpücüğün anısıyla geçirebileceğini biliyordu.

“Bu arada Atlas, bugün senin için yeni bir smokin siparişi verdim.” Elizabeth Fuller mükemmel şekilde lazerlenmiş kaşlarını çattı. Belli ki diğer smokine ne olduğunu bilmek istiyor, ama konuyu açmayı reddediyordu. Normalde Avery de merak ederdi, ama şimdi bununla ilgilenemeyecekti. Muhtemelen Atlas smokini Hırvatistan’da aptal bir yat partisinde unutmuştu. Avery annesiyle göz teması kurdu ve anlamlı bir şekilde bakiştılar.

Genlerinin yarısını annesinden aldığı gerçeği Avery’ye çoğunlukla çok şaşırtıcı geliyordu. Elbette, hepsi dışarı vurulmayan bastırılmış genlerdi; annesinin içinde taşıyıp göstermediği, Dr. Shore’un bulup çıkardığı, Avery’ye verdiği genler. Çünkü ikisinin sahiden benzer bir yanı yoktu.

Avery’nin annesi güzel olmaktan çok uzaktı. Vücut biçimi fazla iriyarıydı, kolları fazla kısaydı ve saçları, annesi onları düzeltmek için ne kadar zaman ve para harcarsa harcarsın, kıvrır kıvrır olmaya yatkındı. Ama senelik estetik operasyonlar ve bulamaç gibi bir pilates rejimiyle, görünüşüne tam zamanlı işlere özgü metin bir kararlılıkla saldırıyordu. Yine de Avery annesinin, görünüşünün acı biçimde farkında olduğunu biliyordu. Bu kadar para vermelerinde ısrar etmesinin nedeni de buydu; Avery’nin bu konu hakkında hiçbir zaman endişe duymamasını garantilemek istiyordu.

“Neyse, smokin Üniversite Kulübü’nün sonbahar şölenine hazır olacak,” diye devam etti Elizabeth. “Bu arada, ikinize eşlik edecek birileri var mı?”

“Ben Leda’yla gidiyorum, ama ailesi zaten üye olduğu için ona bilet ayarlamana gerek yok,” diye cevap verdi Atlas.

Bu da Avery için yeni bir haberdı. Merlot dolu bardağına uzandı -neyse ki, annesi ile babası yeniyetme çocuklarına şarap ikram edecek kadar *laissez-faire** görüşlü insanlardı- ve büyük bir yudum aldı; kırılmaz pleksiglas içindeki yakut renkli sıvı ışııl ışııldı. *Onu* öptükten sonra hâlâ Leda hakkında konuşmasına ağzı açık kalmıştı.

“Ah, bu müthiş bir şey,” dedi Elizabeth, şaşırdığı açıkça görülebiliyordu. “Pierson, öyleyse Coleları da masaya almalı mıyız, ne dersin? Reedler ve Delmondlarla konuşmuştum, ama masayı on kişilik yapabiliriz...”

“Sen nasıl istersen,” diye mırıldandı Avery’nin babası, muhtemelen kontaklenslerinden mesajlarını okumaya çalışıyordu.

Harika, diye düşündü Avery, *işin içine anne-babalar da karıştı*. Bu şekilde daha bir gerçek gibi olmuştu, böylelikle Leda resmen Atlas’ın kız arkadaşı oluyordu.

“Sen biriyle gidiyor musun Avery?” diye sordu babası. Ses tonundan endişe duyduğu sezilebiliyordu. Avery’ye sürekli neden kimseyle görüşmediğini soruyordu; sanki Avery’nin bekâr statüsü bu dünyanın ona sunup sunabileceği en kafa karıştırıcı bilmeceymiş gibi.

Avery duraksadı. Sonbahar şenliğine pek kafa yormamıştı, ama şimdi Atlas Leda’yla gittiğine göre, o öpücükten en az Atlas’ın etkilenmediği kadar etkilenmediğini kanıtlamak için, bir kavalyle birlikte, o da orada olmak istiyordu. Ama Zay onu bekleyip durmaktan sıkılmıştı, üstelik şimdi Daniela’yla resmi olarak çıkıyorlardı; bu yüzden ona teklif edemezdi. Kısaca bir Cord’u düşündü -bu tür şeyler

* Fransızcada “bırakınız yapsınlar” anlamına gelir. *Laissez-faire*, *laissez-passer* (bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler) liberal iktisadi ve siyasi düşünce akımının ilke edindiği sözlerden biri. (ç.n.)

onunla her zaman eğlenceli olurdu- ama Atlas Cord'la arkadaş olduklarını biliyordu, yani bu onu kıskandırmazdı.

Avery'nin gözleri Watt'ın ona verdiği çiçeklere takıldı; hâlâ mutfak tezgâhında kendi dövme metal saksılarının içinde duruyorlardı. Karanfillerden bazıları ölmüştü, ama ortadaki beyaz gül tümüyle açmış, kadifemsi taç-yapraklarının güzelliğini gözler önüne sermişti. *Neden olmasın?* diye düşündü. Watt Eris'in doğum gününden birkaç kişiyi tanır gibiydi – Avery onun partiye gelmesini de beklemiyordu, ama şimdi geldiğine seviniyordu. Aslında bir ara onu Atlas'la konuşurken de görmemiş miydi?

“Ben de Watt Bakradi'yle geliyorum. Bana bunları gönderen çocuk.” Bunu söylerken Atlas'ın yüzüne baktı, bir tepki gelmesini bekliyordu, ama o her zamanki kadar ilgisiz görünüyordu.

“Ben de bunlar kimden geldi, diye merak ediyordum!” diye haykırdı Avery'nin annesi. “Bizim takıma bir bilet daha ekleyeceğim. Onu nerden tanıyorsun Avery?”

“Aslında tanımıyorum. Ama Atlas tanıyor,” dedi anlamlı olarak. Atlas ona baktı, kafasının karıştığı görülebiliyordu. Eris'in partisinde seni onunla konuşurken görmemiş miydin?” diye devam etti Avery, saldırmaya devam ediyordu. Bırakalım da Atlas Avery'nin bütün gece Watt'ı gözlediğini düşünsündü.

“Doğru. Watt! İyi bir çocuk,” dedi Atlas, sonra yine risotto'suna döndü.

“Pekâlâ, onunla tanışmaya can atıyorum. Çok güzel bir akşam olacak.” Elizabeth gülümsedi.

Bir şey *olacağı* kesin, diye düşündü Avery, kendini nasıl bir işin içine soktuğunu merak ediyordu.

WATT

Watt tembel tembel bir dirseğine yaslandı, Amerikan tarihi dönem ortası sınavında cevapları işaretliyordu. Etrafındaki herkes bu sınava çalışmak için günlerini vermişti – bilmedikleri olgular için beyinlerini ovuştururlarken kafalarındaki donanımın nasıl vızıldadığını resmen duyabiliyordu, işaretleme aygıtları hangi tahmini yapacaklarına karar verirlerken tereddütlüydü. Zavallılar. Bu sınavı geçmek için kendi kusurlu insan hafızalarından başka güvenecek hiçbir şeyleri yoktu.

Okulu çevreleyen teknoloji ağı bile -herkesin kontak-lenslerini ve tabletlerini işe yaramaz hale getiriyordu- Nadia'yı etkileyemiyordu; bundan çok daha sofistikeydi o. Halihazırda her sorunun cevabını Watt'ın gözlerinin önüne getiriyordu, hangilerini kasıtlı olarak yanlış yapması gerektiğini bile belirtiyordu. Zaten o da aldığı her sınavdan yüzde 100 yapmayacak kadar akıllıydı.

Watt kalem aygıtını indirip pencereden dışarı, okulu çevreleyen dikey bahçeye baktı; aşk merdivenleri ile etli

yapraklı bitkiler yeşil bir patlamayla duvarlara tırmanıyordu. “İki dakika kaldı,” dedi öğretmen Bayan Keeley, fazla saç yapıştırılmış kask gibi saçlarını sallayarak. Sınıftaki diğer yirmi çocuktan küçük bir heyecan hışırtısı geldi, ama sınav günleri herkesi birbirinden ayıran görünmezlik ekranları sayesinde Watt onları göremiyordu. O pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Keşke Atlas’ın kimseyle birlikte olmadığını kanıtlayabilseydi. Leda’nın geçen haftaki mesajından bu yana -Atlas’ın onun arkasından kiminle görüştüğünü bulursa ücretini dörde katlayacağını yazdığı- hiç durmadan çalıyor, Atlas’ın her hareketini izliyor, orada olabilecek bütün kızlarla aralarında çapraz başvuru oluşturuyordu. Şimdiye kadar bir şey çıkmamıştı. Watt’ın içinde hiçbir şey çıkmayacağına dair bir his vardı, çünkü Leda paranoyaklık ve delilik ediyordu.

Çünkü artık Leda’nın iyileşmekte olan bir xenperheidren bağımlısı olduğunu biliyordu. Daha önce geçmişine dair derinlemesine bir araştırma yapmamıştı, onu işe aldığında yalnızca bilgi akışlarına bir bakmıştı. Ta ki geçen günkü engellenme kriziyle Nadia’dan, Leda’nın bugüne kadar gittiği her yerin izini sürmesini isteyene kadar. Leda’nın rehabilitasyonda bulunduğunu keşfeden Nadia’ydı. Artık Watt Leda’nın Atlas hakkında yanıldığına daha da ikna olmuştu – Leda olmayan şeyleri görüyordu.

Son zamanlarda Avery’ye de neler olduğunu merak ediyordu. Evine gönderdiği çiçek aranjmanının onu kazanmasına yardımcı olmasını, ya da hiç değilse bir sohbet başlatmasını ummuştı, ama Avery’nin tüm yaptığı çiçekleri aldığı anda kibar bir teşekkür mesajı göndermek

olmuştu. O zamandan bu yana bir haftayı geçmişti ve Avery'den hemen hemen hiçbir şey gelmemişti.

Dersin bittiğini bildiren zil çalmış, okulun dağıttığı tabletler sınavı kapatmadan önce son soruları yapan öğrencilerden hummalı tıklama sesleri gelmesine neden olmuştu. Watt ise kollarını başının üzerinde tembel tembel esnetmekle yetinmişti. Nadia'nın yazdığı, Watt'ın daha gerçek görünmesi adına makasladığı deneme yazısının puanlamasına göre bu sınavdan 95 ila 98 arası bir not bekliyordu.

Sırt çantasını bir omzuna atıp koridora çıktı. Kızlar kilitli dolaplarının önünde güzellik çubuklarıyla geçici aynalarını uyandırıp saçlarını düzeltiyorlardı. Futbol takımı atletik donanımlarıyla geçip onları üç kat aşağıya, Park Bölgesi'ndeki antenmanlarına götürecek olan hava otobüsüne yöneldiler. Koridor boyunca sıralanmış afişler sarıdan mora değiştiler, dönüşümlü olarak **TEBRİKLER JEFFERSON: 3 YIL ARKA ARKAYA YÜKSEK SAT PUANLARI ile OKULA DÖNÜŞ DANSI: BİLETLERİNİZİ ALIN!** ilanları görölüyordu. Kâğıttan bir uçak, büyülenmiş gibi mikro hava araçlarıyla kaldırılarak kafaların üzerinden vızıldayarak geçti.

"Ne ölümcül bir sınavdı ama?" Ayırık gözleri, siyah kâkülleriyle Asyalı bir kız olan Cynthia, Watt ve Derrick'le ortaokuldan beri arkadaştı. Watt'a ayak uydurarak onun yanı sıra yürümeye başladı.

"Evet, gerçekten." Ana kapıdan çıkıp okulun önündeki geniş asfaltlı alana geldiler. Caddenin tam karşısında bir Kgs durağı ile dersi kırıp sayısız kez gittikleri dondurma dükkânı vardı. Derrick teknoloji netinin kenarın-

da çocuklardan oluşan bir kalabalığın içindeydi, herkes şevkle bilgi akışlarına, mesajlarına bakıyordu. Watt ile Cynthia'yı görünce onlara doğru yürümeye başladı.

"Hey Cynthia," dedi Watt birden, "bir konuda tavsiyeni alabilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz. Daha önce de söyledim, bana kız meseleleriyle gelme, diye. Sırf arkadaşız diye, bu, ben ortalıkta yokken yaptıklarını onayladığım anlamına gelmez." Meydan okuyarak bir kaşını kaldırdı.

"Nerden biliyorsun..." Kontaklenslerinde bir mesaj belirince Watt sustu.

"Bir şeyler duyuyorum," dedi Cynthia.

Watt gözlerine inanamıyordu. Mesaj Avery'den başkasından değildi. *Selam, umarım hafta sonun iyi geçmiştir,* diyordu mesajda. *Cumartesi günü bir işin yoksa benimle Üniversite Kulübü'nün sonbahar şenliğine gelmek ister misin, diye soracaktım.*

Watt heyecandan gülümsemesini gizleyemedi. Demek çiçekler işe yaramıştı. *Çok hoşuma gider,* diye yanıt verdi, mesajı transkraniyal olarak Nadia yoluyla gönderdi.

Harika! Ayrıntıları gönderirim. Yalnız uyarmak isterim, anne-babam ile ağabeyim de orada olacaklar. Aile olayı sayılır, diye ekledi Avery, Watt tonundaki sakınganlığı duyar gibi oldu. Pekâlâ, ister Avery'nin anneannesi ile dedesini, ister kuzenlerini, ister saçını kesen adamı etkilemesi gereksin, Watt'ın umurunda değildi. Avery Fuller'ın kavalyesi olacaktı.

"Ne gibi şeyler duyuyorsun?" diye sordu Derrick, kalabalığı yarıp yanlarına geldiğinde.

"Watt benden kızlarla ilgili tavsiye istedi, ama ben bu

işe karışmayı reddettim. Doğrusu, bir sonraki kurbanı her kimse, onun için üzülyorum,” diye açıkladı Cynthia alay eder gibi bir ciddiyetle.

“Tavsiye için *sana* mı geldi?” diye dalga geçti Derrick. “Bu Avery’le mi ilgili? Vay canına,” dedi Watt’a dönerek, “zannettiğimden de umutsuz durumdaymışsın.”

“Aslında,” diye sözlerini kesti Watt, “az önce beni bir etkinliğe davet etti. Üniversite Kulübü sonbahar şenliğine.” Kendini beğenmişlik yapmak istemiyordu, ama elinde değildi. İmkânsız başarımış, Avery Fuller’a kendine çıkma teklif ettirmişti. Zafer dansı yapacak gibi hissediyordu.

“Üniversite Kulübü mü? Kim bu kız?” Cynthia’nın sesi şüphelenmiş gibiydi.

“Yüksek seviyeden bir kız,” diye atıldı Derrick, sanki bu her şeyi açıklamış gibi.

Watt başını salladı, ama aslında dinlemiyordu. Avery’nin mesajını çıkarıp, Nadia’dan esprili, kendine güvenli bir mesaj yazmak için yardım istedi. *Kulağa harika geliyor*, diye başladı. Üstelik...

“Üniversite Kulübü resmi bir yer, biliyorsun,” Cynthia devam etti, “Muhtemelen smokine ihtiyacın olacak.”

Watt bunun üzerine sert bir bakış attı. “Smokine mi ihtiyacım olacak? Emin misin?” Şimdi Leda’dan gelecek o ek ödemeye gerçekten ihtiyacı vardı. Daha önce hiç smokin almamıştı, ama ucuz olmadıklarını bilecek kadar iyi biliyordu.

Mesajı tamamlamak için tekrar kontak lenslerine baktı – ve panikle, az önce söylediği sözlerin mesaj olarak Avery’ye gönderildiğini fark etti: *Kulağa harika geliyor, smokine mi ihtiyacım var, emin misin?*

N'apıyorsun, Nadia? Bunların Avery'ye gönderilmesini istemediğimi biliyordun, diye düşündü Nadia'ya, çok öfkelenmişti.

Mesaj yazma konumundaydın, diye yanıt verdi Nadia. *Beni geliştirirsen, söze gelmemiş niyetleri belki daha iyi sezebilirim.* Nadia'nın alay ettiğini düşündü. Aptal tekrarlamalı algoritmalar. Onu doğrusal mantıkla programlamalıydım, yasak gelmeden önce çoğu kuant'ların programlandığı gibi.

Watt nasıl hasar kontrolü yapacağını düşünerek kıvranıyordu, ama Avery yanıt vermişti bile. *Evet, resmi siyah elbiseli. Smokin almana yardımcı olabilirim. Nereye gideceğimizi çok iyi biliyorum!*

“Üniversite Kulübü için kesinlikle smokine ihtiyacın var,” diyordu Cynthia.

Derrick güldü. “Smokin için gerekli parayı nereden bulacaksın?”

“Kiralayabilir, geri zekâlı. Bu katta bir kiralama yeri var. Doğu tarafında sanırım,” diye ekledi Cynthia, yardımcı olmaya çalışıyordu.

Ama Watt Avery'ye yazdığı mesaja odaklanmıştı. *Tamam. Katıldığım son etkinlikte benimkine kırmızı şarap dökülmüştü.*

Pekâlâ, yenisine ihtiyacın olursa, bu hafta seninle oraya gitmekten mutluluk duyarım.

Watt utancını gizlemeye çalışarak, bu resmi etkinliklerle ilgili tecrübesizliğine ve genel olarak dünyanın tümüne itiraz etmek üzereydi. Ama Watt bir yanıt düşünmeden Nadia lafa karıştı. *Avery'nin genelde alışveriş ettiği mağazanın kayıtlarına girdim,* diye atıldı Nadia,

neredeyse özür diler gibi bir hali vardı. *Ağabeyinden başka kimseyle oraya gitmemiş gibi görünüyor. Seni oraya götürmeyi teklif etmesini iyi bir işaret olarak hesaplıyorum, ne dersin?*

Sana hâlâ kızgınım, diye yanıt verdi Watt. Ama Nadia haklıydı. Nerede olursa olsun, Avery’le zaman geçirme şansını geri çevirmekten de nereden çıkmıştı? *Tamam... Teklifini kabul edebilirim,* diye mesaj attı Avery’ye.

“Kıralamıyorum,” dedi Derrick’in sorusuna cevap olarak. Sonunda Avery’le bir şans yakalamıştı ve bunu doğru kullanmak istiyordu. “Biraz birikmiş param var. Hallederim.”

“Umarım, bu kız buna değerdir.” Cynthia merakla Watt’a baktı.

“Sen bu işe karışmak istemiyorum mu, demiştin?” diye takıldı Watt, soruyu kasıtlı atlatmıştı. Elbette Avery buna değerdı.

Derrick güldü. “Bugün senin evde cebir çalışıyor muyuz?” diye sordu, başıyla onaylayan Cynthia’ya. Dönem ortası sınavları zamanında normalde dönüşümlü bir çalışma programları olurdu, ama artık Watt’ın evine pek gitmiyorlardı; ikizler fazla gürültülü ve rahatsız ediciydi.

“Olmaz,” dedi Watt. Arkadaşlarıyla takılmayı seviyordu, ama çalışmak için zamana ihtiyacı yoktu. Onun yerine, şu Atlas işine odaklanmak istiyordu; smokin alışverişinden önce Leda’dan gerekli parayı alabilmeyi umuyordu.

“Ama annem en sevdiğin kurabiyeleri yapmıştı!” diye itiraz etti Cynthia, Watt veda etmek için el sallarken.

Evde Watt kiler dolabından bir paket peynirli patlamış mısır yakalayıp görüntü perdesini çekti. “Nadia,” dedi yüksek sesle, “Fullerların ev sistemine girmemiz gerek. Şimdi.”

“Birlikte mi korsanlık yapmak istiyorsun?” diye sordu Nadia, neredeyse heyecanlanmıştı; sanki bu mümkünmüş gibi. Watt Nadia’yla zaman geçirdikçe ona daha çok insan duyguları atfeder olmuştu.

“Evet. Haydi yapalım şu işi.” Nadia’yla birlikte bir sisteme girmeyeli çok olmuştu. Çoğunlukla Watt karışmadan Nadia kendi başına daha hızlıydı. Ama zaman zaman, özellikle karışık sistemler söz konusu olduğunda -genellikle kişiye özgü olanlar, delicesine yaratıcı insan tasarımcılar tarafından kodlanmış olanlar- birlikte çok daha iyi çalışıyorlardı.

Watt yerine yerleşti, ritmini buldu, görünmez bilgi parçalarını işlerken parmakları dokunmatik ekran üzerinde uçarcasına hareket ediyordu; çok büyük, girift bir ağın tellerini çekermiş gibi. Nadia’yla birlikte iyi çalışıyorlardı. Watt sisteme girerken kendi yolunu yavaş ve düzenli açıyor olsa da, Nadia’nın orda olduğunu hissedebiliyordu; hayaletimsi bir varlıktı onunki, sanki görüş hizasının kenarında titreyen bir mum ışığı gibi. Tüm zaman ve mekân hissini kaybetmişti, tüm varlığı önündeki ekranda yer alan sayı dizilerine indirgenmiş gibiydi; bir örüntü, kör nokta, herhangi bir şey görmesini sağlayacak sezginin parlamasını bekliyordu.

On bir saat sonra başardılar.

“Evet,” diye sevinçle haykırdı Watt, gecikmiş olarak akşam yemeğini kaçırdığını, hatta sabah olduğunu fark

etti. Ama önemi yoktu. Nadia haftalardır Fullerların güvenliğine girmeye çalışıyordu ve nihayet başarmışlardı. “Şimdi Atlas’ın oda bilgisayarına erişimin var mı?” diye sordu Nadia’ya.

“Evet. Canlı bilgi akışına bakmak ister misin?”

“Pek değil,” diye itiraf etti Watt. Atlas’ın odasında tek başına yaptıklarını seyretmek gibi bir arzusu yoktu. “Ama benim için takip edebilirsin, değil mi?”

“Takip edeceğim,” dedi Nadia basitçe.

Watt koltuğunda arkaya yaslandı, ellerini başının arkasında bağladı ve halinden memnun bir iç geçirmeyle gözlerini kapadı. “Şu anda gördüğün şeyi görmek için sence Leda ne kadar verir?” diye yüksek sesle düşündü.

“Eee, şu anda Atlas Rüya Örücüsünü başlatıyor, yani öyle heyecanlı bir şey yok.”

“Rüya Örücüsünde ne var?” diye sordu Watt, elinde olmadan merak etmişti.

“Amazon yağmur ormanları görüntüleri ve sesleri.”

“Garip sayılır,” dedi Watt, yüksek sesle düşünerek. Yoksa...

“Hâlâ Dışişleri Bakanlığına girebiliyor musun?” diye sordu Watt. Nadia onların sistemine düzinelerce kez girmişti, kayıp kişiler, polis raporları; hatta bir keresinde havacılık kuruluna bile bakmıştı.

“Elbette.”

“Haydi, yüz tanıma sistemini çalıştırarak Güney Amerika’nın bütün uydu kameralarını tarayalım.” Belki de Atlas yağmur ormanı rüyalarından hoşlanıyordur, diye düşündü Watt ve tüm bunlar zaman kaybından başka bir şey değildir.

Kendine bir sandviç yapmak için mutfağa gitti, nerdeyse bomboş hissediyordu, korsanlıktan ötürü tüm vücudu ağrıyor gibiydi. Ama güzel bir yorgunluktu. Karmaşık bir sisteme girmenin verdiği tatmini neredeyse unutmuştu, soyut bir dağı ölçmüş gibiydi, ya da olanaksız bir bilmeceyi çözmüş gibi. Bunu daha sık yapmalıydı.

“Biz iyi bir takımız, biliyorsun değil mi Nadia?” dedi Watt, bir dilim ekmeğe fındık yağı sürerken. Mutfakta kendi kendine konuşmasını umursayamayacak kadar yorgun ve heyecanlıydı.

“Biliyorum,” diye onayladı Nadia ve sanki gülümsüyor gibiydi.

RYLIN

“Hiral Karadjan’ı görmeye geldim,” dedi Rylin açıkça. Bir mucize eseri ailesi kefareti parasını bulamadığı sürece Hiral’ın mahkemeye kadar tutulduğu Queens’deki Greycroft Islahevi’nin ziyaretçi masasına gelmişti.

“Bu oğlan gerçekten popüler, yahu,” dedi orta yaşlı gardiyan soğuk bir şekilde ve Rylin’e çantasını açması için başıyla işaret etti.

“Hiral mı? Gerçekten mi?” Rylin yasal olarak izin verildiği kadar hediyeyle dolu omuz çantasını kaldırdı.

“Sen söyle. Bugün gelen üçüncü kişisin; üstelik ziyaretçi kabul etmesine daha yeni izin verildi.” Gardiyan Rylin’in hediyelerini karıştırırken dudaklarını büzdü: şampuanlar, Bayan Karadjan’ın kurabiyelerinden bir paket, hatta düzinelerce kitap ve video dolu interneti etkisizleştirilmiş bir tablet. “Tamam. Güvenlik kontrolü için oraya yürü,” diye ekledi ve ona retina görüntüsünün anında kaydedilip, vücudunun milimetresi milimetresine silah var mı diye taranacağı biyo-tarayıcıyı işaret etti. Sonunda makine yeşil ışık yakınca önündeki kapı açıldı.

“Birazdan gelir,” dedi gardiyan ona ve bıkkınlıkla tabletinin başına döndü.

Rylin çıplak, beyaz boyalı bir odaya girdi. Odada yere sabitlenmiş dört masa ve sandalyeler dışında bir şey yoktu. Duvarlarda komik bir şeyler vardı, neredeyse parlıyor gibiydiler; Rylin ne kadar sağlam olduklarını merak etti. Muhtemelen polisin hapishane sakinlerinin sohbetlerini gözlemlemesi için bir tarafı mat, diğer tarafı net görünen o polarize camlardan yapılmışlardı. Duvarlardan en uzak duran ortadaki masanın sandalyesine geçti ve çantasını çınlayan metal yüzeye koydu.

Rylin Hiral içeri girince söyleyeceklerini planlamaya çalışarak rahatsızca kaykıldı. Zaten olabilecek en korkunç durumdayken ondan ayrılmak dayanılmaz bir şekilde zalimce geliyordu. Ama buna daha fazla katlanamayacaktı; Hiral’la ilişkilerini tam olarak bitirmeden Cord’la zaman geçirmek ona çok ağır geliyordu. Asansör tamiri işinde Hiral’ın da böyle hissetmiş olabileceğini düşündü: Nefessiz kalacak şekilde bir yerde asılı kalmak, bir yanlış hareket her şeyi mahvedebilir.

Karşısındaki duvar açıldı. Rylin Hiral’ın sendeleyerek içeri girdiğini gördü; elleri önden kelepçelenmişti; görünmez tekerlekler üzerinde iki silindirik güvenlik robotu sessizce yanından geliyordu. Mide bulandırıcı portakal rengi bir tulum ile kural gereği beyaz spor ayakkabıları giymişti; saçları sıfıra yakın, kafa derisi görülecek gibi kesilmişti. O oğlansı buklelerinden kurtulunca, yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştı. Daha sert, daha zalim görünüyordu – Rylin Hiral’ın *suçlu* görüldüğünü fark etti. Ki gerçekten öyleydi.

Hiral karşısındaki sandalyeye çökerken, "Hiral," dedi Rylin yumuşak bir şekilde. Manyetik kelepçeler sandalyenin bacaklarından çekilip Hiral'ın baldırlarını çevirdi. "Nasıl gidiyor?"

"Sen nasıl gittiğini *düşünüyorsun*?" diye cevabı yapıştırdı Hiral. Rylin'in gözleri açıldı. Hiral, "Özür dilerim," dedi hemen, Rylin'in bildiği, bir zamanlar âşık olduğu o oğlana dönüşerek. "Gerçekten çok zor."

"Elbette, zor," diye derdini paylaştı Rylin ve gardiyanın söylediğini hatırladı. "Hiç değilse ailen ziyaretine gelmiş, öyle değil mi?" Lafı dolandırmadan doğrudan konuya girebilmeyi diledi, ama öylece içeriye dalıverip, ayrılamazdı da, burada olmazdı.

"Ailem mi?" Hiral çantaya uzanıp hediyeleri karıştırmaya başladı.

"Gardiyan bugün çoktan iki ziyaretçinin olduğunu söyledi?"

"Gelenler ailem değildi." Hiral Rylin'e bakmadan kurabiyelerin birinden bir ısırık aldı.

"Ya." Rylin'in midesinde kelekler uçuşur gibi oldu. Gelen V miydi, yoksa bu uyuşturucu belasına başka biri daha mı bulaştı, diye merak etti. Bilmek istemiyordu. Belki doğrudan konuya girse daha iyi olacaktı. "Dinle, Hiral..."

"Ry," Hiral sözünü kesti. "Benim için bir şey yapman gerek."

Eskiden olsa hemen oracıkta kabul ederdi, ama artık öyle yapmaması gerektiğini biliyordu. "Nedir?" diye sordu dikkatle.

"Kefaleti ödememe yardımcı olman gerek."

Rylin söylediği şeyin saçmalığına gülmeye başladı, ama Hiral kaşlarını çatınca sustu. Tanrım. Ciddiydi.

Hiral dirseklerini masaya dayadı, alnı ellerindeydi.

“Zulam C hattındaki asansörün girişinde; onyedide.” Hiral’ın gözleri hâlâ kapalıydı, omuzları bariz yenilgiyle çökmüştü.

“Hiral!” diye tısladı Rylin panikle -ya masada böcek olsaydı?- ama Hiral konuşmaya devam etti; alçak sesle, çabuk çabuk konuşuyordu.

“Merak etme. Ellerini omzuma koy. Aslında dinlemiyorlar. Yalnız, ağzımı görmelerini istemiyorum, DudakO-kuma falan kullanabilirler.”

Rylin söylediğini yaptı, kalbi güm güm atıyordu. Bakan biri olsa, Hiral’ın aşırı uygulandığını düşünebilirdi; kafasını ellerine almıştı, Rylin de onu teselli ediyordu. Elleri neredeyse çenesine geliyor, ağzının görülmesine engel oluyordu.

“Onyedideki C hattı,” diye Hiral devam etti. “Sol taraftaki mekanik panelin arkasında. Orasını temizlemen gerek. Hepsini. Hiçbir şey bırakma, özellikle de Anderton’ın Emanetlerini. V kısa sürede elden çıkarman için sana bir zaman ve yer belirlemede yardımcı olur. Her şeyi ona ver. Hepsi kefaletimi ödemek için yeterli olacaktır. Çoğu Emanetleri çaldığın için senin sayende,” diye ekledi.

Rylin’in nutku tutulmuştu. Hiral gerçekten onbeşbin nanodolarlık uyuşturucu mu biriktirmişti? *Bu* ne zaman olmuştu? “Hiral, biliyorsun yapamam,” dedi yavaşça. “Chrissa’yla olmaz. Yakalanırsam, onu evlatlık verirler.”

Hiral’ın gözleri sertleşti, haşın bir bakış attı. “Ne yani, hepimiz hapse girme riskini alalım, ama sen bunun için fazla iyisin, öyle mi?”

“Üzgünüm.” Rylin sesini sakın tutmaya çabalıyordu. “V’ye ne dersin? O da yapabilir.”

“Soyunma odasına giremez, bunu sen de biliyorsun. Üstelik bu konuda bir tek sana güvenebilirim.”

“Hiral, lütfen...”

“Burada kalmamı *istiyorsun*, öyle mi?” diye hırladı Hiral, yüzü gitgide kızarıyordu.

“Elbette hayır, ama...”

“Kahretsin, Ry!” Hiral yumruğunu masaya vurdu. Rylin şaşkınlıkla geri çekildi, ama Hiral sert bir şekilde bileğinden yakalayıp tuttu. “Bunu benim için yapacaksın, tamam mı? İlişki içinde olan insanlar birbirleri için böyle şeyler yaparlar. Birbirlerine yardım ederler, birbirlerini *korurlar*. Buradan çıkmama yardım edeceksin, çünkü benim sevgilimsin.” Bunu küfredermiş gibi söyledi. “Ve, benim *sevgilim* olduğun için, ben de senin sırlarını saklayacağım.”

“Benim sırlarım mı?” diye fısıldadı Rylin.

“Cord’dan aldıklarını. Seni *seviyorum*, Rylin. Seni hiçbir zaman ele vermem. Kaç kez sorarlarsa sorsunlar.”

Rylin göğsüne tekme yemiş gibi oldu. Hiral onu çalıntı Emanetler yüzünden *tehdit ediyordu*. Gözleri duvarların üzerinde dondu kaldı; sersemlemiş gibi hissediyordu. Polisler bunları dinliyor olabilir miydi?

“Sana söyledim, onlar için gizlice dinlenecek kadar önemli değilim,” dedi Hiral, aklını okuyormuş gibi. Hiral arkasına yaslanıp Rylin’in elini bıraktı. Rylin elini kucağına doğru çekti. Hiral o kadar sıkı tutmuştu ki, parmakları hissizleşmişti.

“Tamam. Yardım edeceğim,” dedi Rylin, sözcükler ağzından zorla sökülüyordu. Başka seçeneği yoktu.

“Elbette, edeceksin.”

Rylin ellerini masaya koyarak destek almaya çalıştı. Birden odada hava yokmuş gibi hissetti. Sanki hapsolan kendisiymiş gibi duvarlar üstüne üstüne gelmeye başladı.

Hiral’dan ayrılamazdı. En azından şimdilik. Bu işi sonlandırıp onu hapisten çıkarana dek onunla kalması gerekiyordu.

“Şimdi gel, bana bir öpücük ver,” dedi Hiral, kelepçelenen ayak bileklerini kafasıyla işaret ederek. Rylin itaatle ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdü. Dudaklarını hafifçe onunkilere değdirmeye kalktı, ama Hiral uzanıp onu zorla yakaladı, dudakları sert ve uzlaşmazdı, neredeyse çürütecek kadar.

Biraz sonra Rylin geri çekildi. Her tarafı buz kesmişti. “Eve gitmem gerek,” dedi ve gardiyanın odasından geçerek ön kapıya çıktı.

Arkasından Hiral, “Görüşürüz!” diye bağırdı.

Birkaç dakika boyunca Rylin nereye gittiğinin farkında bile olmadan yürüdü. Hiral’ın çirkin tehdidi kafasında tekrar tekrar oynuyordu. Sonunda, aniden durdu, kollarıyla kendini sardı, hâlâ kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

A hattının, doğru Cord’un evine giden hattın girişinde duruyordu. *Neden olmasın?* diye karar verdi; Cord nasılsa daha uzun bir süre eve gelmeyecekti. Bir süreliğine Cord’un güvenli, şantajsız, üst-katlar dünyasına kaçmak güzel olurdu.

Birkaç saat sonra Rylin Cord’un kütüphanesinde bir koltuğa kıvrılmıştı, şömine hologramı açtı, kucağında da Cord’un annesinin eski bir hareketli resim albümü vardı,

tam o sırada kapıda bir gürültü duydu. "Cord, özür dilerim," dedi ve yukarı bakınca Brice'ı gördü. Brice'in şehre döndüğünü fark etmemişti.

"Çok çalışıyormuşsun gibi görünüyor," diye sözcükleri uzata uzata konuştu Brice.

"Cord ara vermeme izin veriyor," dedi Rylin savunmaya geçerek. Ama bu şekilde evindeymiş gibi davranarak nasıl görüldüğünün farkındaydı, Brice da öyle.

Brice teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Bunu eleştirecek son insan ben olmalıyım. Böyle faydalı işleri ben de severim, biliyor musun."

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi Rylin. Brice bir adım öne atınca Rylin iyice büzüldü; önündeki albümü kalkan gibi tutuyordu. "Dinle, neden..."

"Neler oluyor?" Cord kapıda duruyordu. Rylin'in kalbi minnettarlıkla silkindi.

"Tam da hizmetçimizle iş etiği hakkında pırıl pırıl bir sohbe dalmıştık." Brice göz kırıp kapıdan sıvıştı.

"Özür dilerim," dedi Rylin tereddütle, oysa neden af dilediğinden kendi de emin değildi.

"Ha, Brice işte. Böyle ürkütücü davranır ama kalbi temizdir."

Öyle mi gerçekten? diye düşündü Rylin. Cord'un adiliğinin rol icabı olduğunu biliyordu -onu nereden öğrendiğini de biliyordu- ama Brice'tan o kadar emin değildi.

"Neye bakıyorsun?" Cord Rylin'in yanına otururken başıyla albümü işaret etti.

"Bir şeye değil, aslında." Rylin tembel tembel fotoğrafların arasında bakınıyor, annesine ait daha çok resim arıyordu, ama şimdiye kadar bir şey bulamamıştı. "Ni-

yetim zamanı unutmak değildi,” diye ekledi, ama Cord itirazını savuşturdu.

“Bu odayı ben de severim.” Cord antika kitapların durduğu raflara, ayaklarının altındaki çiçek desenli halıya, simüle edilmiş ateşe baktı. Ateş öylesine ikna edici çıtırdayıp sıcaklık veriyordu ki insana gerçek gibi geliyordu.

Rylin gözlerini duvardaki antika saatten Cord’a çevirdi. Düz gri bir tişört giymişti ve blucininin kenarları kirle kaplıydı. “Okulu bugün de mi kırdın?” diye sordu, ama cevabı zaten biliyordu.

“Özel bir durum,” Cord’un tüm söylediği buydu. Sonra, “Hey, bu resimleri görmeyeli yıllar oldu! Bunlar benim dördüncü yaş günü partimden değil mi? Alaaddin temalı, hologram cini olan?”

Rylin bir şey söylemeden albümü Cord’a uzattı ve Cord teker teker sayfalara göz gezdirmeye başladı; orda burda durup halihazırdaki arkadaşlarının çocukluk hallerini, dörtten çok daha fazla mumu olan doğum günü pastasını gösteriyordu; holografik sihirbazlık gösterisi Brice’i o kadar korkutmuştu ki korkudan pantolonunu ıslatmıştı. Rylin zaman zaman başını sallıyor, ama Cord’un anlattıklarına dikkatini pek vermiyordu. Kafasında hâlâ hapishanedeki o ziyaretçi odasında Hiral’ı yeni bir ışıktaki görüyordu.

Cord beklenti içinde ona bakarak konuşmayı bıraktı; belli ki bir şeyin cevabını bekliyordu. “Ha!” diye bağırdı Rylin; korkmuştu. “Bu öyle... eee”

Cord elini onunkinin üzerine koydu. “Rylin. Neler oluyor?”

Rylin elini çevirip parmaklarını onunkilere doladı. Cord’a karşı bütünüyle dürüst olamamaktan nefret edi-

yordu. Söylediği, teker teker birbirinin üzerine koyduğu tüm o yalanların içinde sıkışıp kalmıştı; tıpkı hepsi devrilene kadar taşları üst üste koyduğu o eski parti oyunu gibi. “Bir arkadaşım tutuklandı. Bugün onu hapishane- de ziyarete gittim,” diye itiraf etti, olabildiğince hakikati söyleyerek. “Dürüst olmak gerekirse, biraz sarstı.”

“Üzüldüm,” dedi Cord. Rylin çaresizce omuz silkti. Cord biraz sonra, “Neden tutuklandı?” diye ekledi.

“Torbacılıktan.”

“Torbacılık yaptı mı?”

Sorudaki bir şey Rylin’in savunmaya geçmesine neden oldu. “Evet, yaptı,” dedi kısaca.

“Öyleyse...”

“Anlamıyorsun, tamam mı? AşağıKule’de yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun; bazen istemediğin şeyler yapmak zorunda kalıyorsun! Çünkü başka bir *seçeneğin* olmuyor!”

“Her zaman bir seçeneğin olur,” dedi Cord alçak sesle.

Rylin birden ayağa kalktı, hareketli resim albümün kapatıp raftaki yerine koydu. Akılcı tarafıyla Cord’un haklı olduğunu biliyordu. Yine de bir nedenden Cord’a hâlâ kızgındı.

“Hey. Özür dilerim.” Cord gelip arkadan Rylin’e sarıldı. “Kötü bir gün geçirmişsin. Niyetim seni...özür dilerim,” dedi tekrar.

“Tamam, iyiyim,” diye karşı çıktı Rylin, ama kıpırdamamıştı.

Bir süre bir şey söylemeden öylece kaldılar. Bu dinginliğin tuhaf biçimde sakinleştirici bir tarafı vardı. Sonunda Cord geri çekildi.

“Bir kere, ben açlıktan ölüyorum,” dedi, gerilimi kırmak için çaba sarf ettiği belliydi. “Ne ısmarlayalım?”

“Hep bu adrese teslim yemeklerden mi yiyiyorsun?”

“Eee, senin için yemek pişirmeyi önerebilirdim, ama mutfaktaki yeteneklerim donmuş erişte ile kendimi komik duruma düşürmekten ibaret.”

“O tokadı hak etmiştin,” dedi Rylin, olayın anısına kendini tutamayıp gülererek. Çok uzun zaman önce olmuş gibiydi.

O gece geç vakit, yemek yedikten sonra -Rylin yemek yapmakta ısrar etmişti, hatta beykına sarılmış kızarmış tavuk yapmıştı, evde böyle bir şeyin parasını asla ödeyemezdi- oturma odasındaki koltuğa kıvrıldı. Eve dönmeliydi. Chrissa yakında evde olurdu; eyalet turnuvası yaklaştığı için, tüm hafta boyunca geç vakte kadar antrenmandaydı. Ama bugün yaşamak zorunda kaldığı duygu çeşitliliğinden dermanı kalmamıştı. Bir dakikalığına dinlenmeye ihtiyacı vardı.

“Kalmak ister misin?” diye sordu Cord, her zamanki güveni gücünü kaybetmişti biraz. Rylin neyi sorduğunu biliyordu. Oraya kadar gidemezdi; henüz olmazdı.

“Eve gitmem gerek,” dedi Rylin ve kocaman esnedi. “Şurada biraz... beş dakika...” Kafasını yastığa geri koydu. Cord gitmeye kalktı, ama Rylin gitmesini istemediğini fark etti. “Bekle,” diye itiraz etti uykulu bir halde.

Cord onun yanına yerleşti; Rylin başını Cord’un göğsüne dayayacak şekilde kaykıldı. Yavaş yavaş nefesi daha düzenli hale geldi.

Sonunda Cord sıyrılarak koltuktan kalktı. Rylin o

sırada uyumuştı; bu yüzden Cord'un dolapta battaniye arayıp nasıl dikkatle sıkıştırıp üzerine örttüğünü görmedi. Bir süreliğine kirpiklerinin uykudaki kıpırdayışını inceleyerek ona nasıl baktığını görmedi. Eğilip saçlarını arkaya doğru nasıl okşadığını, sonra odasına gidip kapıyı arkasından kapatmadan önce kaşından hafifçe nasıl öptüğünü görmedi.

Ama gecenin ortasında uyanıp etrafına sarılmış battaniyeyi hissedince, ona iyice sarınıp karanlığa gülümsedi.

ERIS

Eris sanat tarihi sınıfının yerinde yatmış, sınıf arkadaşlarıyla birlikte tavana bakarak holografik bir Michelangelo'nun Sistina Şapeli'ni nasıl boyadığını izliyordu. Avery'nin ressamın her fırça darbesiyle yanında nasıl iç geçirdiğini duyabiliyordu. Avery'nin böyle şeyleri neden bu kadar sevdiğini hiçbir zaman anlayamamıştı – zaten Eris'in bu dersi alması da Avery'nin suçuydu. Öğretmenleri bir şey hakkında ders vermeye başladı, papalar hakkında galiba, ama Eris dinlemiyordu. Daha rahat etmek için çantasını kafasının altına koydu. Gözleri tavanın köşesindeki bir figüre takıldı. Figür elinde bir parşömen tomarıyla omzunun üstünden boyanmış bir meleğe bakıyordu. Kızın saçları kendininkiyle aynı renkteydi.

Mariel'in bu kapsamlı öğrenme biçimine ne diyeceğini merak etti. Muhtemelen sadece gülüp gözlerini devirir ve zengin insanların paralarını pek iyi yerlere harcayamadıklarıyla ilgili bir yorum yapardı. Eris odada gözlerini gezdirdi. Sıralar, görüntü tahtası ve pencereler gitmişti.

Özenle hazırlanmış, inanılmaz pahalı bir hologram ve ayna sistemiyle bütün yüzeyler o onaltıncı yüzyıl kilisesine dönüştürülmüştü. Birden Eris sırf bu odadaki teknoloji donanımına harcanan parayla alt-katlardan kim bilir kaç ailenin doyurulabileceğini düşündü.

Dersin bitip, teknoloji ağının kenarına sıvışacağı ve Mariel'in mesaj gönderip göndermediğini görebileceği zamanı iple çekiyordu. Geçen hafta zamanlarının çoğunu birlikte geçirmişlerdi; Mariel'in kiliseden sonraki sabah Eris'in evine geldiğinden beri. "Tamam," demişti Mariel sadece, Eris de onaylayarak başını sallamıştı, hepsi bu kadardı.

Akşamları Mariel işten geldikten sonra hiç sözleşmeden buluştukları bir düzende buluvermişlerdi kendilerini. Bazen birlikte sadece ödevlerini yapıyorlar, koltukta oturup video ekranından sersem komediler izliyorlar, ya da Mariel'in bir büyük mağazada tezgâhtarlık yapan annesinin ayak işlerini yürütüyorlardı. Çoğu zaman Mariel'in annesi Eris'in yemeğe kalması için ısrar ediyordu. Eris son üç gecedir akşam yemeğini onlarda yemişti. Tekrar bir ailenin parçası olmak güzeldi. Eris Mariel'le ne kadar çok zaman geçirirse, o kadar çok daha onunla zaman geçirmek istiyordu.

Holografik Michelangelo'nun mırıltılarının arasından yüksek sesli bir bip gürültüsü duyuldu. Ön ofisten bir mesaj geldi, diye düşündü Eris; ilgisi uyanmıştı. Sonra kendi adını duydu.

"Eris Dodd-Radson?"

Eski Eris olsa bu ana bayılırdı, yavaşça ayağa kalkıp saçlarını arkaya atar, herkese buradan olağanüstü bir

yere gittiğini düşündürürdü. Şimdiyse sendeleyerek ayağa kalkıp eşyalarını aldı. Avery'nin fısıltılarını duymazdan gelip hızla kapıdan çıktı ve doğru okul müdürünün odasına yürüdü.

Orada görmeyi beklediği son kişi annesiydi.

Caroline, "Eris!" diye haykırıp ona doğru yürüdü ve sarıldı. Eris orada hissiz bir şekilde durdu, annesinin oraya, okula gelip onu almasına çok şaşırmişti. "Haydi gidelim." Annesi bir elini resmi bir şekilde sırtına koyup onu okulun yan kapısından dışarı çıkardı. Okul müdürünün sekreteri onlara sahte bir gülüş atıp çoktan tabletine dönmüştü bile.

Okulun yanında onları bir hava taksi bekliyordu. "Hava taksiye paramız yetmez," diye Eris annesine hatırlatarak döndü, ama Caroline onu içeri kışkırtıp gidecekleri yeri tuşlamaya başlamıştı bile. "Al," dedi annesi Eris'e yepyeni bir elbise çantası uzatarak. "Hemen üzerini deış. Zaten geç kaldık."

"Ciddi misin?" diye sordu Eris.

"Lütfen Eris. sanki hayatında ilk defa hava takside üzerini deışeceksin," diye cevap verdi annesi. Haklıydı.

Eris okul üniformasından sıyrılıp çantasının içindeki kolsuz elbiseyi giydi – en güzel elbisesiydi, üzerine büyük mavi, beyaz boyaların fırlatıldığı mor bir Lanvin. Eris bu elbiseyi taşınırken yanına alamamıştı. Annesine bir bakış attı, Caroline yalnızca omuz silkip, "Senin için depodan aldım," dedi ve Eris içinden büyük bir minnettarlık duydu.

Sonunda 910'daki Lemark'ın asfaltla kaplı avlusunda durdular. Eris'in hâlâ neler olduğuyla ilgili bir fikri yok-

tu. “Anne,” diye çıkıştı, sabrını kaybetmeye başlamıştı, “beni böylece okuldan çekip çıkararak, her istediğini...”

“Buraya öz babanla buluşmaya geldik.”

Bütün dünya sessizliğe bürünmüştü sanki, etrafındaki her şey dönmeye başlamıştı. Eris düşünemiyordu. “Ha,” dedi sonunda, küçücük bir nefesle. Hava taksiden dışarı avluya doğru annesini izledi. Yakınlarındaki bir fiskiyeli havuzdan dev gibi el yazısı harfiyle *L* biçiminde su püskürtülüyordu.

“Sen birkaç hafta önce bana onu sorunca, ona ulaşıp her şeyi anlattım. Seninle buluşmak istiyor.”

Eris’in gözleri yukarı otele yöneldi, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. “Burada mı?” diye fısıldadı.

Annesi başını salladı. “Şu anda içerde.”

Eris bir dakika tereddütle orada öylece durdu. Kendini “Tamam,” derken duydu, doğrusunun bu olduğunu biliyordu. Öz babasıyla şimdi tanışmazsa -o burada onu beklerken- o ne-olurdu hissi sonsuza dek peşini bırakmazdı.

Caroline öne doğru adım attı. Eris geri çekilmeye kalktı, ama fikrini değiştirdi. *Onu yeterince cezalandırdım*, diye karar verdi ve annesinin kucaklamasını kabul etti.

“Seni seviyorum Eris,” diye fısıldadı Caroline. Eris boynunda bir ıslaklık hissedince annesinin ağladığını fark etti.

“Ben de seni seviyorum, Anne,” dedi Eris, aralarındaki duvar biraz olsun çatlamıştı.

Lemark’ın serin, sakın lobisine girerlerken Eris bir şey söylemedi; beyaz eldivenli bir kapıcı golf giysileri içindeki aşırı kilolu bir hanımla konuşuyordu. Riveside ile 17. üze-

rinde, biraz sapa bir yerde olan Lemark gizli toplantılar yürüten iş insanları – ve Eris’in duyduğu kadarıyla gönül maceraları için en sevilen yerlerdendi. İddialara göre eski eşinden boşanmadan önce Başkan da şimdiki karısıyla buluşmak için buraya gelirmiş. Eris öz babasının buluşmak için burayı önermesinin ne anlama geldiğini merak etti. Bir nedenden ötürü bundan rahatsızlık duydu; sanki annesiyle ikisi alçak, pis bir sırmış gibi. Önemli değil, dedi kendi kendine, *muhtemelen sadece gizli olmasını istediğindendir.*

Yemek salonuna yürüdüler; içerisi koyu renk deri oturma yerleriyle doluydu ve öyle geniş bir şekilde yerleştirilmişlerdi ki, bir masadan öteki masadaki misafirleri görmek olanaksızdı. Eris en ufak bir sohbet sesi duymadığını fark etti yalnızca hoparlörlerden basılan müzik duyuluyordu. Belki de tüm masalar susturucularla donatılmıştı.

Dar bir üniforma eteği giymiş koyu renk gözlü esmer garson kadın onlara baktı. “Biz Dodd-Radsonlarız,” dedi Caroline inatla eski isimlerini kullanarak, belki de Eris’in yapıp durduğu gibi sadece unutmuştu. Ama garson kadın kim olduklarını zaten biliyor gibiydi.

“Burdan gidelim,” dedi tarifeli masaların arasından kıvrılarak arka köşede bir masaya geldi. “Beyefendi sizi bekliyordu.”

Eris kaygıyla ürpererek içgüdüsel olarak annesinin eline uzandı. Bir beyefendi tam gölgelerin arasından ayağa kalkarken masaya vardılar, Eris elinde olmadan keskin bir kahkaha attı.

Garson kadına döndü. “Yanlıı masadayız. Başka bi-

riyle buluşacaktım,” dedi, rastlantıya şaşarak, çünkü aslında bu kişiyi tanıyordu. Leda’nın babası, Matt Cole’du.

Ama garson kadın dönüp gitti, Bay Cole boğazını temizliyordu. “Caroline,” dedi sesi biraz alçak ve boğuk geliyordu. “Her zaman olduğu gibi, seni görmek güzel.” tuhaf bir şekilde elini uzattı. “Eris, geldiğin için teşekkür ederim.” O anda Eris donup kalarak ortada hata falan olmadığını anladı.

Leda’nın babası, onun da babasıydı.

Annesiyle birlikte oturma yerine tuhaf bir şekilde kayarak oturdular; öyleki Eris annesi ile babasının arasına oturmuş oldu. Sessizlik gerilimli ve ağırdı. Bay Cole daha önce hiç görmemiş gibi ona bakıyordu, gözleriyle hatlarının izini sürüyor, muhtemelen onlarda kendini arıyordu. Ağızlarının birbirine benzediğini fark etti Eris, onun teni de Eris’inki gibi narindi. Ama Eris annesine o kadar çok benziyordu ki söylemesi zordu.

Bir robot üzerinde içkilerin olduğu bir tepsiyle gelip içkileri dağıtmaya başladı. “Özür dilerim, aceleci davranıp içkileri ısmarladım,” dedi Bay Cole kendini bilen bir tavırla. “Caroline, spritz senin için; Eris, senin için limonata aldım. En sevdiğin buydu diye hatırlıyorum, doğru mu?” Eris konuşmadan başını salladı. *Evet, sekizinci sınıfta, ilk ve son kez Leda’da kaldığım zaman en sevdiğim içki buydu.*

Orada öylece tembel tembel içkilerini döndürerek oturdular, herkes bir diğerinin konuşmasını bekliyordu. Eris ilk konuşan olmayı reddetti. Henüz tüm bunları anlamlandırmaya çalışıyordu. Kafasında binlerce an tekrar tekrar dönüyordu – annesinin okul merasimlerinden önce

başka hangi anne-babanın orada olacağını soruş tarzı; ona güya ilgisizce Leda hakkında sorduğu sorular, belli ki o kadar da ilgisiz değilmiş. Şimdi bunların hepsi anlam kazanıyordu. Ama...

“Ne zaman?” diye ağzından kaçırdı, şaşkınlıkla kafasını sallayarak. “Yani siz ne zaman...” *birlikte oldunuz?* Soruyu nasıl ifade edeceğini bilememişti, ama annesi anladı.

“Matt’le yirmilerimizin başlarında tanışmıştık,” dedi Caroline, Eris’i izleyerek. “Babanla tanışmadan önce. Aynı arkadaş grubundandık, hepimiz şehre yeni gelmiştik. Kule daha yapım aşamasındaydı, herkes kenar mahallelere dağılmış Kule’nin tamamlanmasını bekliyordu. Hepimiz öylesine fakirdik ki,” diye ekledi Bay Cole’a dönerek. “Aldığımız ödemeleri ucu ucuna yetiştiriyorduk. Jersey City’deki ilk evimde perde yerine asılı duran havluları hatırlıyor musun?”

“Mobilya almaya bile paran yoktu,” dedi Bay Cole, sesine eğleniyormuş gibi ton yerleşiyordu. “Tahta kutuları üst üste koyarak sehpa gibi kullanıyordun.”

“Yazları sıcak olduğunda çiftçi pazarına gizlice girip kovulana dek koridorlarda yürüyorduk, çünkü klima alacak paramız yoktu.”

Eris bir ona bir ötekine bakıyordu, anılarını anlatmalarından siniri bozulmuştu. Annesi o günleri hatırlayarak yumuşak bir şekilde güldü, sonra Eris’e döndü, o ifade kaybolmuştu.

“Her neyse,” dedi Caroline, “sonra modellik kariyerim son buldu. Everett’la tanıştım, Matt de bir süreliğine Illinois’a geri döndü. Birbirimizi tekrar gördüğümüzde

aradan birkaç yıl geçmişti ve ben evlenmiştim..."

Bay Cole da öyle, diye düşündü Eris. Hasta babasıyla ilgilenmek üzere eve döndüğünde Leda'nın annesiyle -lise aşkıyla- aralarını düzeltmiş olmalıydı, sonra da onu tekrar New York'a, yepyeni Kule'ye taşınmaya ikna etmişti. Tanrım, tekrar görüştüklerinde Bayan Cole *Jamie*'ye hamile olmalıydı. Ama bu özel detaydan ikisi de söz etmemişti.

"Neyse, tekrar bir araya geldik..." Caroline Eris'e baktı. "Sonra sen geldin." Kucağındaki peçeteyi eklemleri bembeyaz kesilene dek sıkarak uzaklara baktı.

"Eris," dedi Leda'nın babası -*kendi* babası- söze girerek, "annen beni arayana dek bir şeyden haberim yoktu. Senin benim olabileceğini düşünmedim bile. Bildiğin gibi, Caroline'la... birlikte olmayalı yıllar oldu." İş görüşmesindeymiş gibi boğazını temizledi. Elbette, diye düşündü Eris, Bay Cole'un kendi de sarsılmıştı. "Yaşamak zorunda kaldığın tüm bu şeylerden ötürü ne kadar üzgün olduğumu söylemek isterim," diye devam etti. "Tüm bunlar senin için çok zor olmuş olmalı."

"Evet, berbat," dedi Eris soğuk bir şekilde. Caroline elini sıktı.

"Lütfen," dedi Bay Cole, "Nasıl yardım edebilirsem, söyleyin yeter."

Eris annesine baktı. 103. katta olduklarını biliyor muydu? Ailesine ne söyleyecekti? Ama sormak için ağzını açtığında Bay Cole masanın ortasına hafifçe vurarak holografik menüyü çıkardı. "Öğle yemeği alalım mı?" diye önerdi tereddüt ederek. "Buranın şişito börekleri şahane. Tabii zamanınız varsa."

“Çok memnun olunuz,” dedi Caroline resmi bir şekilde.

Eris istemediği limonatadan büyük bir yudum aldı, zihni hâlâ bu tuhaf gerçekliğe uyum sağlamaya çalışıyordu. Bay Cole masanın öbür tarafından ona belli belirsiz bir gülücük attı. Eris biraz yumuşarmış gibi hissetti. Birden Mariel’le kiliseye gittikleri zamanı düşündü, nasıl yabancı olduğu kimselerin sırf bir dokunuş, ya da bakışla bağ kurmaya çalıştıklarını hatırladı. Bu onun öz babasıydı, hiçbir şekilde yabancı değildi; o da kendi tarzında bağ kurmaya çalışıyordu.

Bu arada on sekiz yıl boyunca ona babalık eden adam onunla konuşmayı tamamen kesmişti.

Leda’nın babası, onun babasıydı. Hayatta beklediği hemen hemen son şey buydu. Ama Bay Cole buradaydı işte ve çabalıyordu.

Eris ona bakıp gülümsedi. “Elbette,” dedi, elinden geldiğince neşeyle. “Öğle yemeği harika olur.”

LEDA

Leda yatağından fırlayarak doğruldu, nefes nefeseydi, ipek pijama takımı ter içindeydi. Elleri sıkı sıkı çarşafa dolanmıştı, pençe gibi parmaklarla çarşafı tutuyordu.

Yine o rüyaları görüyordu.

Oda bilgisayarı uyanık olduğunu algılayınca ışıklar yavaşça açıldı. Leda dev gibi yatağının ortasında büzülüp kalmıştı, kollarıyla kendini sarmıştı. Titriyordu. Uzuvarı kapırdayamayacak kadar ağırlaşmıştı; sanki minyatür bir yaratığa dönüşmüştü ve dev gibi beceriksiz bir bedenin kontrolü altındaydı.

Bir fırt istiyordu. Umutsuzca. Tanrım rehabilitasyonun ilk günlerinden bu yana hiç bu kadar istememişti. O zaman da bu rüyaları her gece görüyordu: Mürekkep gibi siyah bir suyun içinde boğuluyordu; ona uzanmaya çalışan parmaklar vardı; ölüm gibi hareketsiz ve soğuk. *Kendi kendimin en büyük dostuyum*, diye tekrar etti Leda, kendine gelmeye çalışıyordu, ama yapamıyordu, burası buz gibiydi ve beyni suskundu sanki, tek istediği kendini

hayata döndürecek bir xenperheidren patlamasaydı.

Nihayet hareket edebilecekmış gibi hissettiğinde, örtüleri attı, saçlarını tepesinde kıvrıp, mutfığa doğru gitti. Bir bardak su istiyordu. Oda bilgisayarından da isteyebilirdi, elbette, ama yürümek biraz sakinleştirebilir diye düşündü. Birisi kafasını içeriden kazıyarak çıkarmış gibi hissediyordu.

Ev korkutucu biçimde sessizdi. Leda biraz daha hızlı hareket etti, çıplak ayakları ayışığının vurduğu yerdeki karolara basmaktan kaçınıyordu; tıpkı Jamie'yle küçükken, ışığa dokunmanın şanssızlık getirdiğini varsaydıklarında olduğu gibi. Mutfakta buzdolabını açıp, serin havanın yüzünü öpmesine izin vererek orada biraz durdu.

Gözkapakları kapalıydı, ama arkalarından Leda neredeyse farkında olmadan eski torbacısı Ross'a bir mesaj taslağı oluşturdu. Onu göndermemek için tüm iradesiyle kendiyse savaştırmak zorunda kaldı. Kendi kendine durmadan her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu – sadece yolunda değil, her şey harikaydı. Avery'le arkadaşlığı pahasına da olsa, yardım balosuna Atlas'la birlikte gidecekti. Üstelik böyle garip davranması Avery'nin suçuydu. O Atlas'ı hak ediyordu; kendi kendine bunu hatırlattı. O *mutlu* olmayı hak ediyordu.

Çenesi gerilmişti, geri dönüp odasına doğru yürümeye başladı – tam bu sırada antrede ayağı bir şeye takıldı. Alçak sesle küfretti. Takıldığı şey babasının evrak çantasıydı, eve geldiğinde bıraktığı yerde açılıvermişti. Leda çantanın yan gözünden görünen düz portakal rengi kutuyu görünce durdu. Anlaşıldığı kadarıyla babası Calvadour'dan alışveriş etmişti. Annesi ile babasının yıl-

dönümü birkaç gün içindeydi; babasının Leda'nın annesine aldığı hediye bu olmalıydı.

Leda babasının annesine ne aldığını görmek için kutunun bir köşesini kaldırmakta sakınca görmedi. Muhteşem bir şeydi, bir köşesinde el işi gibi görünen nakışlı krem renkli ipek bir eşarp. Hemen ShopMatch'ten bakmak için kontaklenslerine sözlü bir komut verdi. Fiyatını görünce Leda'nın nefesi kesildi. Babası bugünlerde gerçekten âşık hissediyor olmalıydı.

Ya da bir şeyden suçluluk duyuyordu.

Leda kutuyu geri sokuşturdu ve koridordan odasına yürüdü. Yatağında kıvrıldıktan sonra bile uykuya dalamadı. Kaygılı hissediyordu. Atlas'a mesaj atabilmeyi istedi, ama gecenin yarısıydı ve ona deli gibi görünmek istemiyordu.

Onun yerine *Atlas'tan son haberler neler?* diye yazdı Nadia'ya; hemen cevap gelmesini beklemiyordu.

Ama birkaç dakika sonra bir yanıt geldi. *Aslında şimdi elimde bir şey var.*

Leda okumaya başladı ve anında donup kaldı. Göründüğü kadarıyla Atlas son birkaç ayını Amazon'da, bir tür vahşi hayvan barınağında çalışarak geçirmişti. Nadia kanıt olsun diye havadan çekilmiş birkaç fotoğraf da eklemişti; oradan geçen uydulardan çekilmiş olmalıydılar.

Dışişleri Bakanlığı'nın *kayıtlarına mı girdin?* Leda sormadan edemedi. Bu fotoğraflar bir tek bakanlığın iletişim ağından gelmiş olabilirlerdi.

Sana en iyi olduğumu söylemiştim.

Leda öylece gözleri kapalı olarak yatağında yatıp mırdanırken kontaklensleri arka arkaya resimleri göste-

riyordu. Fotoğraflardaki çocuğun teni daha koyuydu ve sakalı çıkmaya başlamıştı. Ama bu kesinlikle Atlas'tı.

Bir o yana bir bu yana döndü, uykuya dalabilmeyi diliyordu. Aklından kâbusunda gördüğü karanlık çarpık imgeler geçiyordu. Gözkapaklarının iç tarafında hâlâ Ross'a yazdığı mesaj yansılıydı. Tanrım o mesajı göndermek istiyordu.

Başka birinin de böyle yalnız ve çıldırmış hissettiği, ne olduğunu anlayamadığı bir korku tarafından kovalandığı olmuş muydu? Acaba Avery hiç böyle hissetmiş miydi? Leda şüpheliydi. Ama bir yandan Atlas'ın anlayayıp anlayamayacağını merak etti. Belki de geçen sene ortadan kaybolmasının nedeni onun da bir şeylerden kaçıyor olmasıydı.

Her ne idiye, Atlas'ın bu sorununu çözüp çözemediğini merak etti – acaba onun zebanileri de Leda'nıninkiler gibi onu kovalamaya devam ediyorlar mıydı?

WATT

Watt 951. kattaki Norton Harcrow Erkek Giyim'in önünde sabırsızlıkla Avery'yi bekliyordu.

Birçok sosyal bilimci bu sinirlilik halinin sayı saymak gibi alışkanlıklarla azaltıldığını düşünüyorlar; özellikle bu arada göz önüne koyun gibi zararsız hayvanlar getirilirse, yansıttı Nadia.

Ben sinirli değilim, diye düşündü Watt rahatsız olarak.

Şu anda sinirli olduğuna dair pek çok belirti sergilemektesin: Hızlanmış kalp atışları, *avuç içi terlemesi*. Görüşünü bir koyun karikatürü kapladı.

Sana soru sormadığım sürece sessiz kalabilir misin? Ne yaptığını bilerek ellerini ceplerinin içine sürdü; bu arada bir hava taksi yanaştı ve Avery taksiden indi.

“Watt!” Ayçiçeği saçlarının dalgalarını bir omzuna attı. Üzerinde yağsız, bronz bedenini ortaya çıkaran basit bir beyaz elbise vardı. Boynunda koyu renk taşları olan bir kolye dikkat dağıtırcasına parlıyordu. “Bunu yaptığımız için çok memnunum,” dedi Avery ve Watt’ı mağazaya yönlendirdi.

“Benimle geldiğin için teşekkürler,” diye yanıt verdi Watt. “Beni şenliğe davet ettiğin için de tabii.”

“Aynı etkinlikten söz ediyoruz, değil mi?” diye takıldı Avery. “Ben seni de birlikte sürüklediğim için biraz suçluluk duyuyorum da. Böyle şeylerin nasıl olduğunu bilirsin.”

Hayır, bilmiyorum. Umurumda da değil. Orada sen olacaksın. Mağazanın sağlam ahşap kapılarından geçerken Watt yanıt vermekten kurtuldu, ama ortaya çıktı ki, kapılar sağlam ahşaptan değil, onlar geçtikten sonra hafif parıltılar saçarak tekrar şekil değiştiren konum tabanlı hologramlardanmış. Watt omzunun üstünden dönüp bakınca girişin mermer Yunan sütunlarına dönüştüğünü gördü. “Ne kadar da İonik* öyle,” dedi umursamaz bir alaycılıkla, Avery iç geçirip, “Bu kapılara bayılıyorum,” demekle yetindi.

Watt aniden suçluluk duydu -kızların önemseydiği şeylere hakaret ettiği hiç olmamıştı, onu bu tür şeylerden hep Nadia kurtarırdı- ama sonra Avery’nin kelime oyununa gülmeye başladığını görünce sevindi. “Sanırım bunlar Dor, ama iyiydi,” dedi sahte bir ciddilikle. “Bu sene Eris’le sanat tarihi alıyoruz da.”

“Bu kadar güzel şeylere bakıp hiçbirini satın alamamak Eris’le ikinize işkence gibi olmalı,” demeye cüret etti Watt ve anında çok ileri gitmiş olmaktan korktu. Bu tür şakaları yalnız yapmaya alışık değildi.

Ama Avery yine güldü. “Biliyor musun, bunu kimse daha önce böyle ifade etmemişti, ama sanırım doğru iz üzerindesin.”

* Kaynak metinde “Ionic” olarak geçiyor. İngilizce okunuşu ironik anlamına gelen “ironic” sözcüğüyle aynı. (ç.n.)

“Eris nasıl bu arada?” diye sordu Watt partiyi düşünerek.

“Emin değilim, doğrusu,” dedi Avery. “Bugün okulu gün ortasında terk etti, bu iyiye işaret olamaz, değil mi?”

Watt Avery’nin korkularını yatıştıracak olsa Eris’in nereye gittiğine bakması için yardım teklif edebilmeyi isterdi, ama elbette bu olanaksızdı.

Mağazanın içlerine doğru, resmi giysilerin olduğu bölüme doğru ilerlerlerken, çeşitli bölümlerden satış elemanları Avery’ye baş sallayıp mırıldanarak, ya da adını seslenerek merhaba dediler. “Galiba buradaki herkes seni tanıyor,” dedi Watt biraz gözü korkarak.

“Çok alışveriş yaparım.” Avery omzunu silkti.

“Burası erkek mağazası,” diye belirtmeden edemedi Watt.

Avery gülümsedi. “Biliyorum.”

Watt onu parlak renkli kravatların, kemerlerin, boxer’ların ve parlak evrak çantalarının olduğu rafların arasından geçerek RESMÎ yazılı açık bir alana kadar izledi. Bu bölümün duvarları ve zemini sert, endüstriyel bir beyazdı, mekâna deri sandalyeler ve küçük koltuklar dağıtılmıştı. Watt etrafına baktı, ama herhangi bir giysi göremedi.

“Burası biraz göz kamaştırıcı değil mi?” diye belirtti. Beyaz o kadar parlaktı ki, Watt kontak lenslerini neredeyse ışık engelleyici konuma getirecekti.

Avery ona garip bir bakış attı. “Ortamı ayarlamaları için böyle. Senin smokin provanda da yok muydu?”

“Avery, hayatım.” Gözlerinin etrafında koyu halkalarla soluk renkli, bitkin bir tezgâhtar kız arka odadan çı-

kageldi. Kömür renkli kazağının kolları sıska bileklerini geçiyordu. Tanıdık gelmesine karşın Watt nereden olduğunu hatırlayamadı. *Nadia?* “Bugün bana kimi getirdin? Atlas değil mi?”

“Rebecca, seni arkadaşım Watt’la tanıştırayım. Yeni bir smokine ihtiyacı var.”

Rebecca Watt’ı görünce dudaklarını büzdü, sonra tanımış gibi gözlerini kıstı. Watt ile Avery’den, çok değil, birkaç yaş büyük görünüyordu. Onunla...

Geçen sene 11 Aralık, Anchor Bar. Adının Bex, Amherst’te birinci sınıf olduğunu söylemişti. Seni ertesi gece de görmüştü, ama sen arkadaşıyla konuşup onu görmezden gelmiştin, diye bilgi verdi Nadia.

Pekâlâ, bu neden tanıdık geldiğini açıklıyordu.

“Haydi başlayalım,” dedi Rebecca kısaca. “Watt, şey yapar mısın – ah.” Rebecca, gömleğinin düğmelerini çözmeye başlayan Watt’a tiksintiyle bakıp burnunu kırıştırdı. “Burada soyunmana gerek yok. Bloomingsdale’de değiliz,” diyerek ürperdi.

“Ölçümü almayacak mısın?” diye sordu Watt, Rebecca havlar gibi bir kahkaha patlattı.

“Norton Harcrow, içeri girdiğinde vücudunun 4 boyutlu taramasını çıkardı,” dedi Avery kibarca. “Milimetresine kadar doğrudur; smokin ona uyacak şekilde yapılacak. Mottolarını bilirsin, ‘Değişikliğe gerek olmaz.’”

“4 boyutlu nasıl oluyor?” dedi Watt düşünmeden; utançını gizlemeye çalışıyordu.

“Her gelişinde kayıtlarını bulup çıkarıyorlar, ölçülerini güncelliyorlar, vücudunun zamanla nasıl değiştiğinden seni haberdar ediyorlar,” diye açıkladı Avery. “Buraya sırf

vücut geliştirmedeki gelişimini görmek için gelen adamlar biliyorum.” Rebecca bir tableti tuşlamaya başladı ve odanın ortasına Watt’ın vücudunun holografik taraması, büyük mavi bir silüet yansıtıldı.

“Nasıl ayrıntılar istersin? Düğmelerinin boyutu, astar, ceket yakası...?” diye sordu Rebecca, sesinden sinirlendiği seziliyordu, beklentiyle Watt’a baktı.

Nadia? Nerdesin?

Avery, “Sahneyi resmetmeye ne dersin,” diye önerdi Rebecca’ya, Watt’ın sessizliğinden sonuç çıkararak. “Üniversite Kulübü’nün şenliği için, yani vişne zemin, loş ışıklar, o korkunç beyaz perdelerle kaplı karanlık duvarlar – hangilerinden söz ettiğimi anlamışsındır.”

Sen doğrudan istemediğin sürece kendiliğimden bilgi vermememi söylemiştin, diye cevap verdi Nadia.

Pekâlâ geri alıyorum, diye patladı Watt.

Rebecca tablete biraz daha tıklayarak, birden odayı seçkin bir balo salonunun boş dans pistine dönüştürdü; yüksek, dar penecerele doğrudan geceye bakıyordu. Tabletine birkaç kez daha hafifçe vurduktan sonra, küçük kümeler halinde smokinlerinin ve yerlere kadar elbiselelerinin içinde holografik çiftler belirdi.

Watt’ın vücudunun silüeti hâlâ hayaletimsi kafasız bir manken gibi havada süzülüyordu. Rebecca başını salladı ve üzerinde ölçüsü ile kesimi tam olarak Watt’ın özelliklerine göre dikilmiş siyah bir smokin belirdi. “Gece mavisi mi, lacivert mi, yoksa siyah mı?” diye sordu Rebecca.

“Siyah?” diye tahmin etti Watt. Watt Rebecca yaklaşıp ellerini havada oynatırken onu izledi, küçültmek için parmaklarını kısıyor, ya da belirli ayrıntılara odaklanmak

için açıyordu. Çeşitli enler ve ipekler üzerinden geçerek önce yakayı seçti, yansımadan Watt'a, sonra tekrar yansımaya bakıyordu.

"Resmi giysi, dikkati onu giyen kişinin vücudundan uzaklaştırmak için minimalist olmalıdır," diyordu, neredeyse fısıldayarak, "ama o kadar geniş bir göğsün var ki denge kurmak için geniş girintili bir yaka istersin, diye düşünüyorum."

"Elbette," dedi Watt çaresizce. Neydi bu, hakaret mi?

"Papyonun kelebek mi, yoksa yarasa kanatlı mı?"

Nadia gözlerinin önüne çeşitli papyon çeşitleri yansıttı, ama Watt bocalamaya devam ediyordu. Avery ile Rebecca, ikisi de beklenti halinde ona bakıyorlardı. "Papyonum yok," dedi. "Yani son smokinimle birlikte onu da mahvettim. Her şeyden almam gerek."

Avery'nin gözlerinde anladığına dair bir şimşek çaktı, öne doğru adım attı. "Ben şahsen kelebek severim," dedi çabucak. "Ben daha klasik tarzları tercih ederim. İlik cep, kuşak ve tercihe göre pantolon askısı ister misin?"

"Mükemmel," dedi Watt minnettarlıkla, Rebecca dik dik ona bakıyordu, yansımaya gerekli ayarlamaları uyguladı.

Watt hesabı görünce bir yutkundu, ama son zamanlarda Leda'dan aldığı ödemeler, özellikle de Atlas'ın Amazon'da çekilmiş resimlerinden sonra verdiği ek ödeme sayesinde parayı karşılayabilecekti. Gerçekten bu randevuyu tümüyle Leda'ya borçlu olduğunu düşündü, tuhaf bir zevkle. Leda olmasaydı Avery'nin varlığından bile haberi olmayacaktı.

Avery'le birlikte ön kapıdan çıkarlarken -şimdi üzerle-

rinden holografik asmalar sarkan eski tip ferforje biçimini almışlardı- Avery ona döndü. “Bu senin ilk smokinin, değil mi?” dedi yumuşak bir şekilde.

Nadia ona bir dizi bahane saydı, ama Watt gerçeği gizlemekten yorulmuştu. “Öyle,” dedi Avery’ye.

Avery şaşkırmamış görünüyordu. “Bana yalan söylemeye gerek yoktu, biliyorsun.”

“Yalan söylemedim. Hiç değilse önemli bir konu hakkında. Tek yaptığım her şeyi anlatmamak oldu,” dedi Watt aceleyle. Ne zaman sorarsa sorsun Avery’ye gerçeği söylerdi – kaç kardeşi olduğunu mesela, ya da ne yapmaktan hoşlandığını. Avery ne zaman bir soru soracak olsa, Watt onu düzgün bir şekilde atlatıyordu ve boşlukları yapacağını bildiği varsayımlara göre doldurmasına izin veriyordu. Bu konuda kendiyile gurur duyuyordu, ama birden ona da daha çok yalanmış gibi geldi.

“Aslında, 240. katta oturuyorum,” diye itiraf etti ve Avery’nin tepkisini görmek istemeyerek uzaklara baktı.

“Watt.” Avery’nin sesindeki bir şey Watt’ın ona bakmasına neden oldu. “Böyle şeylerin benim için bir önemi yok. Lütfen bana bir daha yalan söyleme. Zaten gereğinden fazla insan söylüyor. Düşünmüştüm ki...” Engellenmiş bir halde dudaklarını büzdü. “Senden hoşlanmamın nedenlerinden biri bana karşı gerçekten dürüst olmandı.”

“Öyleyim,” diye güvence verdi Watt; suçluluk hissiyle Nadia’yı ve şansını yükseltmek için onun Avery hakkında verdiği bilgileri düşünüyordu. Ama bir dakika – Avery az önce ondan hoşlandığını söylememiş miydi?

Avery kıpkırmızı kesilerek, “Ah, Watt, olamaz!” diye haykırdı. “Smokin siparişini iptal etmemiz gerek!”

“Neden?”

Çok güzel kızarıyordu. “Çünkü! Daha az pahalı bir yere gitmek istemez misin? Ya da kiralayabilirsin! Özür dilerim, Norton Harcrow’u önerirken şey olduğunu, fark etmemiştim...”

“Smokini alacağım,” dedi Watt ciddi bir şekilde, Avery sustu. “O smokini alabilirim ve almak istiyorum, en çok da onu seninle giymekten heyecan duyduğum için. Üstelik,” diye devam etti, güveni tekrar yerine gelmişti, “bunun sana eşlik edeceğim son şenlik olmamasını umuyorum.”

Avery buna gülümsedi. “Kim bilir? Belki de haklısındır,” dedi belirsiz bir şekilde.

“Şimdilik bir belkiyi kabul edebilirim.” Watt bunun bitmesini istemeyerek kaldırımında durdu. “Bu arada bana ilk smokinimi almamda yardımcı olduğun için sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?”

“Sokağın sonunda şahane kenevir sütü çayı yapan bir yer var. Ve sıcak kahve,” diye ekledi, Watt’ın yüzündeki ifadeyi görünce, “kenevir sütünü sevmiyorsan.”

“Kenevir sütünü kim sevmez?” dedi Watt sahte bir ciddiyetle.

Avery’yi kafeye doğru izlerken, Watt’ın zihni Avery’nin söylediği her şeyi ve kendi söylemediklerini düşünerek koşarcasına çalışıyordu.

Avery haklıydı. Watt’ın ona davrandığından çok daha iyisini hak ediyordu, Watt olmadığı biri gibi davranmış, sürekli doğru olanı söylemeye çalışmıştı. Onunla sadece yatmaya çalışmıyordu -pekâlâ, düzeltiyordu, *tek istediği* onunla yatmak değildi- o zaman neden öyleymiş gibi

davranıyordu? Gerçekten istediği şey Avery'nin peşinden gitmekti. Gerçekten.

Böylece Watt daha önce hiç almadığı bir karar aldı. Avery'yle birlikteyken Nadia'yı kullanmayı bırakacaktı.

Görüşmek üzere Nadia, diye düşündü, sonra onu tamamen kapatacak komutu verdi. *Kuant kapansın.*

O ani boşluğu bir ses duyar gibi, ya da daha çok sesin yokluğu gibi, yaz fırtınasından sonra yankılanan sessizlik gibi duydu. Kafasına yerleştirildiği günden bu yana onu kapatmamıştı.

"İşte geldik," dedi Avery, kapıyı itip, omzunun üzerinden Watt'a bakarak. Gözleri öyle korkutucu bir biçimde maviydi ki, neredeyse Watt'ın nefesi kesilecekti. "Umarım, hayatında tadacağın en lezzetli kahveyi içmeye hazırsındır."

"Ah, evet, hazırım," dedi Watt ve birlikte içeri girdiler.

RYLIN

Cumartesi öğleden sonra, Rylin 50. katın Asansör Bakım Ünitesi'nin girişinde durmuş, kendini hazırlıyordu. Bunu yapabilirim, diyordu kendi kendine. Başka şansı yoktu.

Yüzüne bir gülücük yapıştırıp, o metal çift kapıdan geçti ve pleksiglas imza masasının arkasında duran yalçın yaşlı güvenlik görevlisine göz kırptı. Rylin süzülüp geçerken güvenlik görevlisi neredeyse bakmadan homurdandı; onu Hiral'la buraya geldiği zamanlardan tanıyordu. Teknik olarak yalnızca asansörcüler bu noktayı geçebilirdi, ama Rylin kayda değer birçoğunu daha önce soyunma odasında unutulmuş şeyleri teslim ederken, ya da kirli çamaşırları toplarken görmüştü.

Soyunma odası köhneydi, bayat ter ve yağ kokardı. Rylin güvenle diğer uca kadar yürüdü, köşede beline kadar soyunmuş iki adamı geçti; zaman öldürmek için masalarında oyun oynuyorlardı. İskelet hafta sonu tayfası onlardı; acil durumlar için göreve hazır beklerlerdi. Çabuk çabuk hareket ederek Hiral'ın dolabının şifresini girdi ve kapı açıldı.

Hiral tırmanıcıydı, ekibin geri kalanı yukarıdaki tünelden operasyonu yürütürken fiilen bir kabloyla havada asılı duran adamlardan biri de oydu – cesaret, ya da belki de körü körüne kendini beğenmeyi gerektiren bir işti. Bu yüzden de çıkış kapısına yakın merkezi bir yerde tam boy bir dolabı vardı. Koyu gri, ince, ama neredeyse nüfuz edilemez karbon-karması iplikten sallanma giysisi ile iki yüz katlı bir düşüşten sözümona beyni hasar görmekten koruyan ağır işe uygun kaskını bir kenara itti. Tamirlerin çoğuna, yüksekliğin ve kablo geriliminin asansörlerin kapatılmasına neden olduğu üst katlarda gerek görüldüğü düşünülürse, bunlar pek işe yaramıyordu.

Hiral'ın tırmanma botları ile manyetik kavrama eldivenlerinin altında Rylin aradığı şeyi buldu: Hiral'ın kaskının üzerindeki yerine oturan kimlik çipi.

“Buraya girmemeliydin.”

Rylin kimlik çipini, o anda düşünebildiği tek yere -süt-yeninin yarığına- sokuşturup döndü. “Özür dilerim,” dedi önünde duran, güçlü kolları önünde kavuşmuş genç adama, “Hiral Karadjan'ın bazı eşyalarını almaya gelmiştim.”

“Uyuşturucudan götürülen çocuktan mı söz ediyorsun?” diye homurdandı adam.

Çocuk mu? Bu adam Hiral'dan olsa olsa birkaç yaş daha büyüktü. Ama başını sallayıp, “Evet. Ben onun kız arkadaşım,” demekle yetindi Rylin.

“Onu daha önce görmüştüm,” diye seslendi köşeden başka bir adam. “Kızı rahat bırak, Nuru.”

Ama Nuru orada durup Rylin'i izlemeye devam etti; o da aklına gelen ilk şeyi -çok tiz sessiz düdüğü; sanki ha-

pishanede Hiral'ın bir işine yarayacakmış gibi- yakalayıp dolabın kapağını çarptı. "Özür dilerim. Gidiyorum," diye mırıldandı.

Aceleyle oradan çıkarken, alçak sesle arkasından konuştuklarını duyabiliyordu. Söylediklerinin çoğu anlayamayacağı kadar sessizdi ama "çok yazık," ile "bunu kıza yapmamalıydı"yı duymuştu; V'nin adının da geçtiğini duyar gibi oldu. Birden bahanesini gerçekten yutup yutmadıklarını merak etti.

Aceleyle banliyö treni C'ye doğru yürümeye başladı, 17'de indi; yağlı makine kokusundan burnunu kırıştırdı. Rylin 32'den aşağıya inmeyeli epey olmuştu. Burada aşağıda havanın ne kadar bunaltıcı olduğunu unutmuştu. En aşağıdaki yirmi katın çoğu Kule'nin serinletme tesisatından oluşuyordu; aralardaki boşluklara loş odalardan oluşan kalabalık yerleşim yerleri dolmuştu. Buradaki duvarlar daha kalın, tavanlar daha alçaktı; üzerlerinde yükselen Kule'nin akla sığmayacak ağırlığını taşıyabilmek için üç kat güçlendirilmiş çelikle kaplıydılar.

Asansör çoğunlukla boştu. Yine de Rylin herkesin gitmesini bekledi, sonra makine odalarına yada onların sıkıntılı evlerine yöneldi. Ortalık sakinleşince Hiral'ın kimliğini göğüs dekoltesinde yerleştiği yerden çıkarıp koridordaki SADECE TAMİR ELEMANLARI GİREBİLİR yazılı o küçücük, neredeyse görünmeyen kapıyı açmak için kullandı.

İçerisi tamamen siyahtı, karanlık ağırlığı varmış gibi üzerine basıyordu. Rylin el yordamıyla bir ışık düğmesi aradı. Buldu, ama açmakta tereddüt etti. Dikkat çekmeyi göze alamazdı. Belki bir yerlerde birileri bakım bölgesi

boyunca hangi ışıkların açık olduğunu görebiliyordu ve 17'deki asansör tünelinin olmaması gerektiği halde dolu olduğunu görecekti.

Fısıltıyla küfrederek tabletini çıkarıp cep feneri kolumuna getirdi. İnce bir ışık demeti parlamaya başladı. Rylın ışığı önünde tutarak yerdeki kutuların üzerinde dikkatle ilerlemeye başladı, sonunda sol taraftaki mekanik paneli buldu. Işığı sabit tutmak için feneri dişleri arasına aldı ve paneli manivela görevini gören bir şeyle açtı.

İşte oradaydılar: Rengârenk tozlarla dolu düzinelerce plastik torbacık, içeriğini bile bilmediği hap şişeleri ve arkada koyu renkli zarflar içinde Cord'un Emanetleri. Rylın bir an şok içinde kalakaldı. Titrediği için tabletin ışığı panel üzerinde çılgınca dans ediyordu; sanki bir yığın gömülü hazine üzerinde duran berbat durumda bir kâşif müsveddesiymiş gibi. Hiral'la birçok kez uyuşturucu almış olmasına karşın, tüm bu şeylerin görüntüsü insanın aklını başına getiriyordu. Hiral artık ona tamamen yabancı biriydi. Bu şeyleri buraya ne kadar zamandır gizliyordu?

Boş sırt çantasını indirip doldurmaya başladı, avuç dolusu alıp elinden geldiğince hızlı bir şekilde çantaya atıyordu. Ama Emanetlerin paketleri üzerinde Cord'un adını görünce donup kaldı; her bir reçete etiketinin üzerinde büyük harflerle yazılıydılar. DR. VERONICA FISS, COLUMBIA HILL FARMAKOGENOMIKLERİ; HASTA ADI: CORD HAYES ANDERTON JR.; DOZU: GEREKTİĞİ KADAR (GÜNDE EN FAZLA BİR TABLET)

Çabucak her bir etiketin üzerinden Cord'un adını söküp yapışkanlı kâğıdı ceplerine sokuşturdu ve orada onları küçük bir top haline getirdi. Sonra çantasını kapatıp

koridora çıkmadan önce mekanik panelin kapağını kapadı – dikkatlice, parmak izi bırakmamak için gömleğinin eteğiyle tutarak. YukarıKule'ye çıkan asansörün içinde tabletini çıkarıp bu hafta daha önce aldığı bir mesaja cevap yazdı. *Hallettim.*

Çok iyi. Burada buluşalım. Mesaja eklenmiş bir konum işareti vardı.

Rylin saçını atkuyruğu yapmak için arkaya uzandı, cumartesi günü çanta dolusu ödevle dolanan normal bir liseli gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Mesajın komutları doğrultusunda 233. katta indi. Asansörden inerken yaşlı bir kadın ona çarpınca Rylin refleks olarak sırt çantasının saplarını iyice omuzlarına doğru çekti. Gün ilerledikçe üzerlerindeki ışıklar da loşlaşıyordu; şimdiye dek altı olmuş olmalıydı. Rylin birkaç çamaşırhane ile erişte dükkânının önünden geçerek High Street'e saptı.

Konum işareti Fisher İlkokulu'na yönlendiriyordu. Bu doğru muydu?

Okulun yanından geçerken adımlarını yavaşlattı, karanlıktan biraz korkmuştu, okulun boş pencereleri sanki pis pis ona bakıyordu.

V'nin oyun parkından, "Gelebilmene sevindim," dediğini duydu.

Rylin düşük teknolojili metal çitlere tırmanmadan önce her iki yanına da baktı. Diğer tarafa atladığında elleri bembeyazdı. Oyun parkı demirlerinin arasından etrafına bakınırken, "Geldim," dedi; teneffüs sırasında bu demirlere çocuklarla beraber holografik maymunlar tırmanıyordu. Yukarıda ağaçların tepesinde üzerine, kaplumbağa kabuğu gibi tuhaf şekillere benzeyen ağaç

evlerin, ya da dev gibi bir bulutun sepiştirildiği bir güneşlik yükseliyordu. Burası yetmiş kat aşağıdaki kendi ilkokulundan çok daha güzeldi.

Rylin'in ayakkabıları yeri kaplayan dönüştürülmüş plastiğe batıyordu. V gölgelerin arasından çıktı, yüzünde afacan bir gülümseme dans ediyordu.

"Neden çelik ormanının orada buluşmadık?" diye sordu Rylin, ama V hayır anlamında kafasını salladı.

"Orası çok kalabalık. Haydi görelim bakalım şunları. Bana ne getirdin?"

Rylin çantasını indirdi, ama sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu. İçinde kötü bir his vardı, onu bir şeylerin yolunda gitmediğiyle ilgili uyarıyordu. "Önce ödemeyi alayım."

"Bakalım neyin var." V gülüp çantayı Rylin'in elinden kaptı.

V çantanın içini oyun alanına boşaltıp karıştırmaya başlayınca Rylin öfkeyle dişlerini sıktı. "Bu Emanetlerin üzerindeki etiketi almışsın," dedi V bir kaşını kaldırarak.

Rylin yüzünü ifadesiz tutmak için epey bir çaba sarf etti. "Bir önemi olmadığını biliyorsun. Emanetlerin ilk olarak kime yazıldığıyla kimse ilgilenmiyor."

"Onu korumaya mı çalışıyorsun?"

Rylin'in nefesi kesildi. Bir şey söylemek, Cord'a olan hislerini inkâr etmek için ağzını açtı...

"Her neyse. Haklısın, bir önemi yok gerçekten. Hiral'ın bunları nereden aldığını bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu V, bir yandan Rylin'e bakarak. "Bana hiç söylemedi."

Rylin hayır anlamında kafasını salladı, taş kesilmişti. Hiral V'ye Emanetleri kendi çaldığını söylemişti, öyle mi? Rylin'i korumak için yapmış olmalıydı.

V uyuşturucuların tümünü kendi çantasına süpürdü ve abartılı biçimde iç çekti. “Üzgünüm, ama bunlar yeterli olmayacak.”

“Ne demek yeterli olmayacak?”

V kafasını salladı. “Bunlar için sana on beş bin veremem. On zor eder.”

“Seni gidi yalancı...” Rylin öne doğru atıldı, ama V ellerini çıkarıp Rylin’i omuzlarından tuttu ve öyle bir sıktı ki Rylin duvara çarpacakmış gibi hissetti. V Rylin’i hafifçe itince Rylin geriye doğru sendeledi, hâlâ nefes nefeseydi.

“Hadi ama Rylin,” diye mırıldandı V kafasını sallayarak. Boynundaki hareketli dövmeler sinirlenince daha da karanlık bir hal almıştı. “Çirkefleşme.”

Rylin isyankâr bir şekilde sessiz kaldı.

“Şimdi. Diğer beş binle ilgili konuşalım.” Gözlerini hiç hoşlanmadığı bir şekilde Rylin’in üzerinde gezdiriyordu. “Senle ikimiz aramızda küçük bir alışveriş yapabiliriz.”

“Cehenneme kadar yolun var, V.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum. Ama bir nedenden seni severim, bu yüzden sana bir şans daha vereceğim. Hiral’a daha Emanet’e ihtiyacı olacağını söyle,” diye talepte bulundu V, sözleri uzlaşmazdı. “En azından beş tane daha gerekli. O kilitli olduğuna göre senin alman gerekecek.”

“Hayır!” diye bağırdı Rylin, ellerini sıkıyordu, midesi bulanıyordu. “Bunu yapmayacağım, tamam mı?”

V omzunu silkti. “Ya öyle ya böyle umurumda değil. Ama son teklifim bu, ister beğen, ister beğenme, Myers. Şimdi defol git buradan.” Fısıltıyla bir şeyler mırıldandı ve okulun güvenlik alarmı çalışmaya başladı.

Rylin şaşkınlıkla donakaldı. Ama V oyun parkının diğer tarafında Rylin'in görmediği bir kapıdan çıkarak çoktan ortadan kaybolmuştu. Bir an sonra Rylin'in refleksi devreye girdi ve o da kapıdan çıkıp koşmaya başladı, boş Maple Sokağı boyunca düşünmeden hızla koşuyordu. V hiçbir yerde görülüyordu. Rylin o kadar hızlı koşuyordu ki, kendi ayağına takılıp acımasız asfalt boyunca öfkeyle kayarak öne doğru düştü. Ama hemen kalkıp koşmaya devam etti, adrenalin dizleri ile ellerindeki acıyı alıyordu; anacadeye çıkana kadar durmaya cesaret edemedi.

Sonunda Rylin eğilip dizlerini inceledi. Çok kötü sıyrılmışlardı, düştüğü yerde avuçları da kana bulanmıştı. Derin ve bölük pörçük nefes alarak eve doğru uzun yoldan yürümeye başladı.

AVERY

O akşam daha sonra giriş bilgisayarı öttüğünde, “Ben bakarım!” diye seslendi Avery. Annesi ile babası kendi kapılarına bakan türden insanlar oldukların değil. Ama Watt’a annesi ile babasıyla tanışmadan kendini toplaması için zaman vermek istemişti, çünkü Üniversite Kulübüne giderken aynı hava taksiye bineceklerdi. Atlas Leda’yı almak için çoktan çıkmıştı, Avery bu konu hakkında düşünmek istemiyordu.

“Watt!” dedi Avery ön kapıyı açarken ve yeni smokininin içindeki görüntüsü karşısında durdu. Zarif saten gövdesine tutunmuştu, onu olduğundan daha uzun gösteriyordu; burnunun ve çenesinin güçlü, temiz hatlarını öne çıkarıyor, kahverengi cildini olduğundan daha parlak gösteriyordu. “Çok yakışmış,” dedi Avery, kalbi beklenmedik bir şekilde daha hızlı atmaya başlamıştı. “Smokin demek istiyorum.”

“Bunu alması eğlenceliydi.” *Eğlenceliydi, değil mi?* diye düşündü Avery. “Sana bir şey aldım, bu arada.” Watt bo-

ğazını temizleyip küçük kadife bir kutu uzattı.

“Ah, buna hiç gerek yoktu...” Avery kutuyu açarken sesi kesildi. Kutunun içinde minyatür bir akkor vardı; mıknaatısların metalleri çekmesi gibi ışık çeken genetik olarak işlenmiş çiçeklerdendi. Şimdiden odadan kendine doğru ışık çekmeye başlayarak hayaletimsi bir parlaklık kazanmıştı; ışığın hiçbirini kendi üretmediği halde. Akkorlar komik çiçeklerdi; on yıllar önce ilk kez üretildiklerinden bu yana çok ucuzlamışlardı, çünkü ölmeden önce sadece birkaç saat yaşayabiliyorlardı. Ama çiçek açtıkları o tek bir gece yakalarsanız gerçekten çok güzeldiler.

“Kesilmiş çiçeklerden nefret ettiğini biliyorum,” diyor-du Watt, “ama almadan edemedim; Bubble Lounge’daki o geceden beri sana bunlardan bir tane almak istiyordum.”

“Çok güzel. Teşekkür ederim.” Avery bir nefes aldı. Koncanın kendisi küçüktü, Avery’nin tırnağından daha küçük; ama şimdiden sarı altın bir ışıkla parlamaya başlamıştı bile. Onu kulağının arkasına, topuzuna sokmuştu. Elbisesine çok yakışmıştı. Elbise uzun ve daracıktı, minik ayna parçacıklarıyla kaplıydı. Avery buradaki nefis ironiye bayılmıştı; insanlar ona bakmaya çalıştıklarında, kendilerine bakmak zorunda kalacaklardı.

“Meşhur Watt geldi mi yoksa?” Avery’nin annesi giriş koridorundan seslenmişti. “İçeri gel! Senin hakkında o kadar çok şey duyduk ki!”

Yalnızca bir kere söyledim. Annesi Watt’ı içeri alırken Avery utancından kıpkırmızı olmuştu.

“Watt, seninle nihayet tanışmak çok güzel.” Elizabeth elini uzattı; her parmağında kocaman elmas yüzükler parlıyordu.

Watt kararlı bir şekilde o eli sıktı. “Teşekkür ederim. Bu gece çok güzel görünüyorsunuz Bayan Fuller.” Avery göz kırptığını görünce şaşırdı – çabucak, ama annesinin biraz erimesine neden olacak kadar doğru miktarda flört ederek. Bu küçük numarayı nasıl kullanacağını nereden öğrenmişti?

“Şimdi anlat bana,” dedi Avery’nin annesi, sesinde yeni bir sıcaklıkla, “Avery anlatmayı reddettiği için soruyorum. Nasıl tanıştınız bakalım?”

“Bir Artırılmış Gerçeklik oyununda karşılaştık. Elbette Avery’yi gördükten sonra oyuna pek odaklanamadım,” dedi Watt. Ben de onu rahat bırakmadım, çiçekler gönderdim, ta ki benimle çıkmaya ikna olana kadar.”

“Evet, şey, Avery her zaman inatçı olmuştur.” Pierson Fuller hızla odaya daldı. “Sen Watt olmalısın,” dedi ve elini uzatıp resmi bir şekilde sıktı. “Otur lütfen. Sana ne ikram edebilirim? Şarap? İskoç viskisi?”

“Baba, zaten geç kaldık.” Avery Watt’a baktı, ama Watt adamakıllı eğleniyor görünüyordu.

“Ha, ama bir içki için vaktimiz vardır herhalde, değil mi?” diye sordu fesatça.

“Aynı fikirdeyim.” Babası bara geçip monogramlı kristal sürahileri karıştırmaya başladı. “Üstelik kulüpte yaşı tarayıcılar olabilir, bilemezsin. Bu bu gece içeceğiniz tek içki olabilir.”

“Üniversite Kulübü’nde yok.” Elizabeth öne doğru bir adım attı, elbisesinin eteği yürüdükçe hışırtılar çıkarıyordu. “Ben şarap alayım, Pierson.”

“Bugünlerde her yerde sıkı önlemler alıyorlar.” Pierson önceden soğutulmuş bardaklara içkileri koyup elden ele

geçirdi, sonra kanepeye oturdu. “Eee, Watt, bana kendinden bahset. Okula nereye gidiyorsun?”

“Jefferson Lisesi’ne gidiyorum, aslında, 240. katta.” Watt bunu utanmadan, güvenle söylemişti. Avery kendini tuhaf bir biçimde onun adına gurur duyar buldu. Annesi ile babasının yalnızca başlarını salladıklarını görünce rahatladı; sanki oğlanların Avery’le çıkmak için üç kilometre yukarı çıkmaları son derece normal bir şeymiş gibi.

“Orası sözleşmeli bir okul, değil mi?” diye sordu Pierson.

“Öyle,” dedi Watt, Avery merakla babasına baktı. O bunu nerden biliyordu?

Babası başını salladı. “O mahallede birkaç mülküm var. Bir tanesi on yedinci ile Freedmore arasındaki köşede, içinde banka olan bina...”

Avery sızlanmamak için kendini tuttu ve gözleri Watt’inkilerle buluştu, ama o ona sırtıtmakla yetindi ve viskisinden bir yudum aldı. Saçında akkor, canlı bir ampul gibi parlıyordu.

Avery Üniversite Kulübü’nün balo salonunun girişinde Watt’ın koluna girdi. Masif koyu ahşaptan oda gümüş ile mavinin tonlarıyla süslenmişti; sütunlar bile tümüyle büyük miktarda mavi ve beyaz çiçekle kaplanmıştı. Kıvrımlı barlar salonun köşelerine serpiştirilmişti ve uzaktaki duvar boyunca bir dans pisti kurulmuştu. Salon loştu, ama Avery katı siyah smokinlerin yanında daha da zengin görünen elbiselerin canlı renklerini yine de görebiliyordu. “Çok kötüsün,” diye tısladı Watt’a ve onu kalabalığa doğru yönlendirdi.

“Annen ile babanın benden hoşlanması benim suçum değil,” diye yanıt verdi Watt masum bir şekilde ve Avery buna gülümsemeden edemedi. Watt bir elini uzattı. “Dans etmek ister misin?”

“Evet,” dedi Avery zevkle; bir yandan da ne düşündüğünü Watt’ın nasıl tahmin ettiğini merak ediyordu. Dans pistinde olmak için hâlâ biraz erkendi. Ama bu gibi şeylerde Avery dans etmeyi sosyalleşmeye her zaman tercih ederdi. İnsanlar etrafında toplanıp boş laflarla onu bombardımana tutmaya, salonun öteki tarafından ona bakışlar atmaya eğilimliydi. Şimdi bile elbisesini incelediklerini görebiliyordu, birbirleriyle yanında getirdiği yeni oğlan hakkında fısıldaşıyorlardı. Dans pisti huzur bulabildiği tek yerdi.

Kalabalığın içinden yürürlerken, hemen hemen herkesin burada olduğunu gördü. Risha, Ming’le barda duruyordu; Jess de erkek arkadaşı Patrick’le birlikteydi; ve annesi ile babasının arkadaşları McClendonlar Avery’ye el salladılar. Eris’in neden olmadığını biliyordu, peki ama Cord neredeydi? O ve Brice çok genç de olsalar kendi hesaplarına üyeydiler -Kulüp onlar için kuralları biraz esnetmişti, anne ve babaları çok sevilen insanlardı- ama Avery iki Anderton’ı da göremiyordu. Avery hangi kız için Eris’i terk ettiğini görebilmek adına Cord’un gelmesini umuyordu.

Dans pistine adımlarını attılar ve Watt kollarına uzanıp onu mükemmel bir biçimde döndürdü. Ayaklarının üzerinde hafif bir biçimde, rahatça hareket ediyordu. “Harika bir dansçıymışsın,” dedi Avery yüksek sesle, sesinin bu kadar şaşırmış gibi çıkmasından ötürü anında suçluluk duymuştu.

"Daha küçükken şu ayakkabılardan giyerdim. Hani kendi kendilerine dans edip insanı oradan oraya çekiştiren ayakkabılardan?"

Gözünün önüne getirince Avery hiç de kibar olmayan bir şekilde kahkahayla güldü. "Tehlikeli bir şeye benziyor. Ben olsam kesin düşerdim."

"Ben de düştüm zaten. Yüzlerce kez. Ama sonuçta böyle dans etmeye başladım." Watt onu tekrar döndürdü, sonra onu bir kolunun üzerine yatırdı.

Avery'yi geri kaldırdığında müzik grubu yavaş bir şey çalmaya başladı, kadın şarkıcı Avery'nin en sevdiği aşk şarkılarından birini söylüyordu. Watt'ı dans pistinin derinliklerine doğru götürmeye başladığı sırada Watt refleks olarak geri çekildi.

"Lütfen. Bu şarkıyı çok seviyorum. Özellikle canlı söylendiğinde," dedi Avery Watt'ın kapıldığı umutsuzluğa gülmemeye çalışıyordu. Canlı müzik dinlemek o kadar ender bir hale gelmişti ki, böyle şeyler dinlemek için çok az fırsat bulunuyordu.

Watt itaat edercesine bir adım yaklaştı, beline elini dolamadan önce tereddüt eder gibiydi. Avery'nin diğer elini kendininkinin içine alıp nazikçe sallanmaya başladı. "Eski şeyleri gerçekten seviyorsun, öyle değil mi?" diye sordu; gözleri onunkiler üzerindeydi.

"Ne demek istiyorsun?" diyerek Avery ona baktı.

"Şimdi bu şarkıdan söz ediş tarzın. Ya da Sekoya Parkı'nda söylediklerin, ya da Floransa hakkında konuşma tarzın. Çok... nostaljiksın. Eski şeyleri neden bu kadar çok seviyorsun?"

Avery bu içgörü karşısında şaşırılmıştı. "Faydasız oldu-

ğunu düşünüyorsun, öyle değil mi?”

“Hiç de değil. Yalnız ben sadece geleceği düşünmeye alışkınım.”

“Peki gelecek sana nasıl görünüyor?” Avery merak etmişti.

“Daha hızlı! Daha rahat ve daha ilgili. Ve daha güvenli, umarım.”

Avery gözlerini kırptırdı. “Özür dilerim,” dedi Watt pişman bir şekilde, neredeyse utanmış gibiydi. “Boş zamanımda teknolojik şeylerle çok fazla vakit geçiriyorum. MIT’nin mikrosistemler mühendisliğine girmek istiyorum.”

Avery mikrosistemler mühendisliğinin ne *olduğunu* bile bilmiyordu. Bu tabletimi donduğunda tamir edebileceğin anlamına mı geliyor?

Watt gülecekmiş gibi görünüyordu, Avery umursamadığını fark etti; hatta gülerken o da Watt’a katılabilirdi. Watt, “Evet. Bunu kesinlikle yapabilirim,” dedi Avery’ye. Gözünde bir ışıık dans etti.

Avery müzik grubunun daha yakınına sürüklenmelerine izin verdi. İnsanlar etraflarında boşluk bırakıyorlardı; her zamanki gibi Avery’ye neredeyse görünmez bir baloncuk veriyorlardı. “Haklısın,” dedi yüksek sesle düşünerek, “Her şeyin içinde bulunan romantizmi seviyorum, dünyada daha çok engelin olduğu zamanları. Bu şarkıyı dinlemek gibi.” Avery iç geçirdi. “O kişiyi hiç görmemiş olsan da, binlerce mil uzakta olduğun için âşık olmak gibi. Bugün kimse böyle bir şey hakkında yazmaz, çünkü hayatlarımız fazlasıyla otomatik ve kolay. Bu da sanırım senin gibi insanlar sayesinde,” diye ekledi takılarak.

“Hey!” dedi Watt sahte bir şekilde itiraz ederek. “Her zaman her istediğini elde etmek hoşuna gitmez mi?”

Avery yere baktı, birden üzülmüştü. “Her istediğimi elde etmiyorum,” diye mırıldandı.

Şarkı bitti ve kalabalık dağılmaya başlayarak ona Leda ile Atlas’ı doğrudan gören bir açı verdi.

Dans pistine yakın bir yerde birlikte bir çift sandalyede oturuyorlardı, başları yakın bir şekilde birbirlerine doğru eğilmişti. Avery, başka bir yere bakamayacak kadar güçsüz hissederek onları izledi; Leda Atlas’ın kulağına bir şey söyledi. Avery Atlas’ın yeni smokininin içinde inanılmaz görüldüğünü düşündü. İlk provaya gidişinde Avery’nin de gelmesi için nasıl ısrar ettiğini hatırladı. Bu gece Leda da çok güzel görünüyordu; kobalt renginde yeni bir straplez elbisesi vardı. Birlikte mutlu görünüyorlar, diye itiraf etti Avery isteksizce. *Doğru* görünüyorlardı.

Watt’ın gözleri Avery’nin üzerindeydi. Avery dayanamadı; duygularının yüzünde yazılı olduğunu, gün gibi ortada olduğunu biliyordu. Kollarını Watt’ın boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti, başını eğerek Watt’ın omzuna koydu. Watt’ın soluğunu tuttuğunu hissetti, kalp atışlarını, ona bugün aldıracağı smokininin içinden hissetti.

Avery Atlas’la hiçbir zaman Leda’nın olduğu gibi olamazdı: Birlikte, insanların içinde el ele. Umarsız, ümitsiz bir hayaldi. Bu hayalden – Atlas’tan vazgeçmesi gerektiğini biliyordu. Yine de canını yakıyordu.

“Bu gece ne kadar güzel görüldüğünü sanırım yeterince söyleyemedim,” diye mırıldandı Watt. Nefesi Avery’nin kulaklarında sıcacıktı. Avery ürperdi ve bakışlarıyla karşılaşmak için kafasını tekrar kaldırdı.

“Sen de pek fena görünmüyorsun, biliyorsun.”

“Doğru düzgün yardım alınca toparlıyorum işte,” dedi Watt yumuşak bir şekilde. “Bu gece seninle buraya gelebildiğime çok mutluyum Avery.”

Tonundaki samimiyet Avery’nin durmasına neden oldu. “Ben de,” dedi, gerçekten öyle düşünüyordu. Watt’ı davet ettiğine memnundu. Daha önce bu gibi yerlere getirdiği bir dizi sahte flörtünden çok daha iyiydi.

Aslında, bu öyle sahte bir flört değildi.

Watt’ın elini bırakıp parmaklarını boynunun arkasından birleştirmek için uzandı. O kadar yakınındaydı ki derin kahverengi gözlerini çevreleyen kirpiklerinin her birini sayabilirdi. Gözlerini Watt’ın dudaklarında gezdirdi, birden onu öpmek nasıl olurdu, diye düşündü.

Mümkün olacağını düşünmezdi, ama, belki sonunda Atlas olmayan birine gönlünü kaptırabilirdi.

Avery gözlerini kapadı ve şimdilik bu kadarının yeterli olduğunu düşünerek, Watt’ın yanındaki müziğe ayak uydurarak dans etmeye devam etti.

LEDA

Leda Atlas'la beraber, muhteşem bir coşku halinde gördüğü herkese gülücükler atarak partinin içinden yürüdü. Bu gece umduğundan da iyi gidiyordu.

Teknik olarak bu Atlas'la ilk randevularıydı. Ama daha çok, neredeyse bir ilan gibiydi. Arkadaşlarından fotoğrafçıya, buradaki herkes, onlara resmen bir çiftmiş gibi davranıyordu. Anneleri babaları aynı masaya oturmuş, onlara gülücükler ve bariz bakışlar atıyordu. Leda Atlas'ın kolunda salona adım attığındaki kadar güzel hiç hissetmemişti, ağzı kulaklarındaydı. Bütün gözler sanki onun üzerindeydi. *Avery her gün böyle hissediyor olmalı,* diye düşündü merakla.

Dört yıl önce buraya taşındığından beri istediği her şey – mükemmeldi.

Hepsinden güzeli, ortada o gizemli parlak makyajlı kıza dair bir işaret yoktu – eğer hiç var olduysa tabii, Leda artık bundan şüphe duymaya başlamıştı. Nadia hâlâ Atlas'ın ne o gece ne de başka bir gece Leda'dan baş-

kasıyla olduğuna dair en küçük bir kanıt bulamamıştı. Belki makyaj gömleğine başka bir şekilde bulaşmıştı. Belki gerçekten kimseyi öpmemişti.

Ayrıca, gecenin gidişatına bakılırsa, Leda eve Atlas'la birlikte gideceğini ummaya başlamıştı.

Hava taksiyle buraya gelirken yolda tüm düşünebildiği buydu, Atlas'ın onunla sohbet ettiğini kayda geçirmiş ve bir şekilde sorularına cevap verebilmişti, ama akli yanındaki yastıklarda oturan bedenini takip ediyordu. Her kaykılışında Leda hareketlerinin kendi bedeninde yankılandığını duyuyordu. Bu kadar can yakıcı biçimde ona yakın olmak işkence gibiydi.

Şimdi, dans pistinde, ona dokunabilmek için çeşitli bahaneler buluyordu. Onu kendine doğru çekiyor, elleriyle sırtında smokinin içinden küçük daireler çiziyordu. Daha sonra o ceket çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

"Avery'le aranızda neler oluyor?"

"Ne?" Leda yanlış duymuş olmalıydı. Düşüncelerinin gidişatından dikkati dağılmıştı.

"Avery'le aranızda neler olduğunu sordum," diye tekrar etti Atlas. Dans pistinin kenarında bir sandalyeye oturmak için hareketlendi, Leda da bir şey söylemeden yanına çöktü.

"Bir şey yok," dedi otomatik olarak; Avery ortalarda yokken bile her şeyin kaçınılmaz olarak ona dönmesinden rahatsız olmuştu. "Neden bir şey olduğunu düşündün ki?"

"Özür dilerim. Böyle hassas bir konuyu açmak istemezdim. Ben sadece, ikinizin son zamanlarda birlikte pek vakit geçirmediğinizi fark ettim ve emin olmak istedim ki..." Atlas iç geçirdi. "Normalde Avery'ye sorardım,

ama bu sıralar aramızın iyi olduğu söylenemez.”

Bunu duyunca Leda oturduğu yerde biraz doğruldu. Atlas ile Avery onun yüzünden kavga mı etmişlerdi? Belki Avery Atlas’a bir şey dedi, Leda’nın onun için yeterince iyi olmadığını söyledi, Atlas da onu savundu. Leda en yakın arkadaşının böyle bir şey yapacağına inanmak istemedi... ama Avery gerçekten hâlâ en yakın arkadaşı mıydı?

“Sorduğun için teşekkür ederim. Ama bu konu hakkında konuşmak istemiyorum gerçekten.”

“Özür dilerim. Söylediklerimi unut.” Atlas içtenlikle pişman olmuş gibiydi. “Dans etmek ister misin?”

Leda minnettarlıkla başını salladı ve Atlas onu dans pistine geri çekti. “Geri dönmüş olmak garip geliyor mu?” diye sordu Leda biraz sonra.

“Biraz,” diye itiraf etti Atlas. “Biliyor musun, Kule her yerden o kadar farklı ki?”

“Eh, Amazon’dan farklıdır eminim,” dedi Leda düşünmeden.

Atlas’ın ayakları birden olduğu yere kök saldı. “Amazon’u nereden biliyorsun?” diye sordu çok yavaş bir şekilde.

Lanet olsun. “Sen söylemiştin, sanırım,” dedi, sözünü geri almak isteyerek.

“Söylemediğime eminim,” diye düzeltti onu Atlas.

“Peki, o zaman Avery söylemiştir, ya da annenle baban, bilmiyorum. Bir yerden duydum,” dedi Leda laubali bir şekilde.

Ama Atlas öyle kolay kolay kanacak gibi değildi. “Leda. Sana neler oluyor?” dedi kahverengi gözlerini kısarak.

“Hiçbir şey, inan bana. Özür dilerim.”

Atlas başını salladı, peşini bırakmış gibi görünüyor-
du; dans etmeye devam ettiler. Ama Leda çenesinin nasıl
kasıldığını, bedenindeki gerilimi hâlâ görebiliyordu. Ara-
larındaki boşluktan gerilimin tıngırtısını duyabiliyordu.

Bir şarkıdan sonra Atlas geri çekildi. “Bir şeyler içmek
ister misin?”

“Evet,” diye onayladı Leda; biraz fazla vurgulu bir şe-
kilde. Onu takip etmeye başladı, ama Atlas hayır anla-
mında başını salladı.

“Bar çok kalabalık – izin ver ben getireyim. Şampan-
ya, değil mi?”

Şampanya onun içkisi olmadığı halde, “Teşekkürler,”
dedi Leda çaresizce; Avery severdi şampanyayı.

Balo salonunun, büyük yan salonlarına doğru yürü-
dü, arkadaşlarının nerede olduğunu merak ederek. Ama
onları görmeden önce gözleri bir köşede tek başına ayak-
ta duran babasına takıldı. Kendi içine dönmüştü; dikkat
çekmek istemiyormuş gibi bir hali vardı, mırıldanıyordu,
biriyle konuştuğu belliydi.

Leda’nın akli anında babasının geçen hafta sonu golf
hakkında söylediği yalana gitti. Hiç düşünmeden kon-
taklenslerinden DudakOkuma’ya bağlandı ve düzinelerce
metre öteden dikkatle babasının dudaklarına odaklandı.
DudakOkuma aslında duyma sorunu olanlar için yapılmış
bir araçtı, ama yeni süperzum kontaklensleri kulla-
nıldığında Leda casusluk ederken de işe yaradığını keş-
fetmişti.

Babasının sözlerini kulağına tercüme eden robot sesi,
“Aileme henüz söyleyemem,” diyordu kulak tırmalayıcı bir
monotonlukla. Onlara *neyi* söyleyemez, diye merak etti

Leda, duyduğu sözler duraklamasına neden olmuştu. Biraz sonra: “Tamam. Onunla gelecek haftasonu konuşurum.”

Leda duyduklarıyla büyülenmiş gibiydi, babasının konuşmasını bitirip uzaklaşmasını izledi, tam o sırada annesi omzunun üzerinden belirdi. “Leda! Çok güzel görünüyorsun!” diye haykırdı Ilara; sanki kızını hazırlanırken görmemiş gibi. “Atlas nerede?”

“Bize içki getirmeye gitti,” dedi Leda kısaca.

“Leda...”

“İyi olacağım, söz veriyorum,” diye ekledi; hâlâ babasının davranışlarını düşünüyordu. Annesinin kızıl gece elbisesine, pahalı mücevherlerine baktı ve kolundaki bileziğı daha önce görmediğini fark etti. “Bu yeni mi?” diye sordu bir an dikkati dağılarak.

“Baban yıldönümümüz için yeni verdi.” Ilara Leda’nın incelemesi için bileziğı gösterdi, dallı budaklı işlenmiş altın ağ minik elmaslarla süslenmişti.

“Bu *ve* Calvadour eşarp? Vay be.” Leda babasını daha önce hiç bu kadar cömert görmemişti.

“Ben Calvadour almadım,” dedi Ilara; kafası karış gibiydi. “Ne demek istedin, hayatım?”

“İşte benim iki kızım!” Leda’nın babası kalabalığın arasından kendine yol açarak gelip kolunu annesininkine taktı. Çarpıcı bir çifttiler; babası böylesine açık, annesiyse böylesine koyu renkli; babasının smokinindeki kırmızı kare cep, annesinin elbisesiyle aynı renkti. Leda eşarba ne olduğunu ve babasının bu acayip konuşmasının ne hakkında olduğunu merak etti. Daha iyisini bulduğu için eşarbu geri mi vermişti. Bu mantıklıydı, ama Leda daha büyük bir şeyler döndüğü hissinden kurtulamıyordu.

“Gidip Atlas’ı bulmam gerek.” Leda bir adım geri attı; birdenbire tedirgin hissetmiş, neredeyse paniklemişti. Bir içki istedi. Şimdi.

“Leda...”

“Evde görüşürüz,” diye seslendi omzunun üzerinden.

Bara geldiğinde, Atlas’ı arayarak utanmadan insanları itıştırıp sıranın önüne geçti. “Affedersiniz. Özür dilerim,” diye mırıldanıyordu, kimi ittiğine pek aldırmadan. Sıkıntısı, bir kaşıntı gibi çaresizce derisinin üstünde sürünüyordu. Aklının bir tarafıyla bunun bir uyarı bayrağı olduğunu kayda geçirmişti, ama bununla sonra uğraşır-
dı; göğsünün böyle sıkışmadığı başka bir zaman.

Sıranın önünde Avery’nin flörtü duruyordu. Watt’tı, eğer doğru hatırlıyorsa. Aslında Leda Eris’in partisinde onunla tanıştırılmamıştı, ama onu orada görmüştü; Avery’nin arkasından kayıp bir köpek yavrusu gibi dola-
nıyordu. Şimdi de Üniversite Kulübü şenliğinde Avery’nin flörtü müydü? Doğru dürüst bir geçmişi ve açıklaması ol-
madan hayatlarına böyle birdenbire girivermesi olanak-
sızmış gibi geliyordu.

“Watt, değil mi?” diye sordu yanına ilişerek. “Buraya Avery’le geldin.”

“Barın önüne geçmek için bir sıra dolusu insanı yardı-
ğının farkındasın değil mi?”

“Bir şey olmaz. Hepsi arkadaşlarımız,” dedi Leda, ha-
valı bir jestle. Pekâlâ doğru sayılırdı.

“Ben kim oluyorum da bu mantıkla tartışıyorum,” diye
yanıt verdi Watt; hemen hemen bastırmadığı bir gülüm-
semeyle ağzı çekiliyordu. Leda’ya mı gülüyordu? “Susadı-
ğın belli, izin ver de sana bir içki ısmarlayayım.”

Beyaz eldivenli barmen Watt'a döndüğünde, "Burası açık bir bar," diye cevabını yapıştırdı Leda; rahatsız olmuştu. Barmene:

"Hanımefendi için bir viski soda. Ben bira alayım. Bir de şampanya," dedi Watt.

Barmen içkileri verince Watt ile Leda kenara çekilip itişen insanları geçerek yüksek bir masaya iliştiler. "Ne istediğimi nereden bildin?" diye sordu Leda, hafif mağlup bir tavırla. Viski soda genelde hanımların tercih ettiği bir içki değildi, ama gerçekten tedirgin olduğunda Leda'yı sakinleştiren tek şeydi.

"Şans eseri tutturdum," dedi Watt rahatça. "Ama dikkatli ol. Sadece biri yeter."

Leda sarsılarak Watt'a bir bakış attı. Ne halt etmeye bunu söylemişti? *Sadece biri yeter* Silver Cove'da söyledikleri bir şeydi. Ama Watt masumca içkisini yudumluyordu.

"Özür dilerim," dedi Leda, takınabildiği en kibar tonuyla, "kendimi tanıtmadım bile. Ben Leda Cole." Bir elini uzattı ve Watt'la el sıkıştılar; Watt'ın yüzünde o insanı deli eden yapmacık gülümseme duruyordu hâlâ.

"Biliyorum," diye cevap verdi Watt.

"Eee, bu pek adil sayılmaz," diye devam etti Leda, istediğinden fazla kızgın bir tavırla. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Bana kendinden bahset."

"Ah, çok ilginçimdir," dedi Watt kaygısızca.

"Okula nereye gidiyorsun?"

"Jefferson High'a gidiyorum."

Leda kaşlarını çatdı, kimseye belli etmeden böyle şeylere kontaklenslerinden bakabilmeyi dilerdi. "O okulu bilmiyorum. Sen..."

“İkiyüzkırkıncı katta,” diye sözünü kesti Watt Leda’nın; masaya yaslanmış Leda’yı izliyordu. Uzun boylu değildi, ama duruşunun azametli bir yanı vardı. Kendi bir buçuk kilometre yüksekten bile bu kadar aşağıdan biriyle konuşmamıştı. “Peki Avery’le nasıl tanıştınız demiştin?”

“Dememiştim.” Watt göz kırptı. “Beni çok merak ediyormuşsun gibi görünüyorsun. Avery en yakın arkadaşın olduğu için sanırım, öyle değil mi?” Bunu bilerek söylemişti; Leda öfkeyle kıpkırmızı kesildi. Avery bu adama bozuştuklarını anlatmış mıydı?”

“Evet, öyle,” dedi savunmaya geçerek.

Avery sıraya girmiş gibi karşılarna çıktı. Saçları kıvrılarak tepesinde toplanmıştı, aradan birkaç tutam sıyrılarak yüzünü çerçeveliyordu, bir zamanlar ortaokulda herkesin yaptığı gibi bir kulağının arkasına akkor takmıştı. Çok yavandı, ama elbette Avery hiç çaba sarf etmeden işin içinden çıkıyordu. Tanrım, gelecek haftaya herkes yine akkor takmaya başlar. Avery onlara doğru ilerledi, elbisesinden yayılan ışık göz kamaştırıyordu; uzun boyunlu bir elbiseydi ve her tarafı minyatür ayna kırıklarıyla kaplanmıştı. *Elbette bunu seçersin*, diye düşündü Leda şaşırtıcı bir öfkeyle. *Kelimenin tam anlamıyla seni sana ad infinitum* yansıtıyor.*

“Selam,” dedi Avery Watt’a yaklaşarak; ama Leda’yı görür görmez kaskatı kesildi. “Ah, selam, Leda. Gecen nasıl geçiyor?”

Ah, hoşlandığım adamla her şeyi berbat ettim, babam bir tuhaf davranıyor ve en yakın arkadaşımı gerçekten çok özliyorum. Bunlar dışında... “Olağanüstü,” dedi Leda,

* *ad infinitum*: Latince “sonsuz” anlamına geliyor. (ç.n.)

yüzüne maske gibi bir gülümseme takınarak.

Avery başını salladı. “Daha önce anneni gördüm. Noel için Yunanistan’a gidebileceğinizi söyledi. Hiç bilmiyordum,” diye ekledi beceriksizce.

Elbette bilmezsin. Konuştuğumuz mu var? “Evet,” dedi Leda birden üzülererek. “BM modeli için Yunanistan olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?” diye ağzından kaçıırıverdi; şimdi bu konuyu neden açtığını kendi de bilmiyordu.

“Hani evde yaptığımız baklava herkesi hasta etmişti?” diye Avery de katıldı.

“Kazanmanın başka bir yolu. Herkesi koşar halde eve gönderirsin,” dedi Leda ciddi bir tavırla; ikisi de kahkahalarla güldü. Kaçıveren bir an için dünya tekrar normak göründü.

Ta ki kahkahaları kaybolup, masanın üstünden birbirlerine bakmaya başlayana ve aralarının hiç de iyi olmadığını anlamış gibi görünene dek.

İlk kaçan Avery oldu. “Dans etmeye gidelim mi?” diye sordu Watt’a dönüp şampanya dolu bardağını masada bırakarak.

“Nasıl istersen.” Watt Avery’yi elinden tuttu. “Tanıştığımıza memnun oldum, Leda.”

“Hoşça kal Leda,” dedi Avery omzunun üzerinden; bir yandan Watt’ı kalabalığa doğru çekiyordu.

“Evet, görüşürüz,” diye mırıldandı Leda, ama çoktan gitmişlerdi.

Leda biraz daha masada kaldı; viski soda ile Avery’nin masada bıraktığı şampanyayı devirdi. Bu Watt denen adamda garip bir şeyler vardı. Ona güvenmemişti.

Avery'ye Watt'ı sormak istedi... ama sonra Avery'le konuşmak istediği birçok şey olduğu geldi aklına, ama nasıl olacağını artık bilmiyordu.

Leda bir anlığına Atlas'ı dans pistinde, onu bıraktığı yerde gördüğünü sandı. Geri gidip onu bulmalıydı.

Ama onun yerine bara döndü, küçük omuzları bıçak gibi yukarı çekiliyordu. Önce bir içki daha alacaktı.

ERIS

Eris Mariel'in yatağında yatıyordu, tembel tembel bir yana kıvrılmıştı. Yarı kapalı gözkapaklarından, masasında cayır cayır ev ödevini yazan Mariel'i izliyordu. Mariel ve arkadaşlarının hareketli resimleriyle ve fotoğrafçılık posterleriyle -dik bir dağ silsilesinden güneşin batışı, bir güneş tutulması sırasında ayın parlaması- kaplı duvarlar yumuşak tonda bir yeşille boyanmıştı. Mariel'in hoparlörlerinden country müziği geliyordu. Eris daha önce saplantılı halde country müziği dinleyen Avery dışında biriyle daha tanışmamış, bunu da anlaşılmaz Avery garipliklerinden sayarak silip atmıştı. Eris'in en yakın arkadaşı ile çıktığı kızın böyle sıra dışı bir ortak yanlarının oluşu biraz komikti doğrusu.

"Bitirmek üzere misin?" diye sordu Eris Mariel'e; aslında pek umrunda değildi. Mariel ev ödevini yaparken böyle huzurlu, sakin bir ortamda Mariel'le vakit geçirmek, kendinden bekleyeceğinden çok daha fazla hoşuna gidiyordu. Daha önce birinin yatağında böyle yatıp hiçbir beklentisi

olmadan öylece zaman geçirdiğini hiç hatırlamıyordu.

“Neredeyse,” dedi Mariel, ödevine odaklandığı için kaşları çatılmıştı.

Nerdesin? diye mesaj attı Caroline. “Mariellerdeyim,” dedi Eris yüksek sesle bir yanıt hazırlayarak. Caroline Mariel’le tanışmıştı ve ikisinin son zamanlarda birlikte zaman geçirdiklerini biliyordu. Mariel mesajı duyduğu için de, “Annem,” diye açıklama yaptı Eris.

Mariel başını salladı. “Aranız düzeliyor galiba,” diye belirtti.

Doğruydı. Leda’nın babasıyla -Eris Bay Cole’un onun da babası olduğunu öğrendikten sonra- yedikleri öğle yemeğinden sonra, annesi ile Eris bir çeşit ateşkes yaptılar. Eskiden olduğu gibi tekrar birlikte takılmaya başladılar: Üst-katlarda en sevdikleri uğrak yerlerinde dolaştılar, hatta birçok akşam birlikte yemek yediler. Annesine karşı daha fazla küs kalmamak güzeldi. “Öz babandan yeni bir haber var mı?” diye sordu Mariel. “Onu bir daha ne zaman göreceksin?”

“Bilmiyorum,” dedi Eris Mariel’e. Tekrar buluşmak için bir plan yapmamışlardı, alacaklarsa, Bay Cole’dan nasıl bir destek alacaklarını konuşmamışlardı. Daha önce annesine bunun sözünü etmiş, ama Caroline endişelenmesini, bununla ilgilenildiğini söylemişti. Bu ne demekti? Eris, delicesine merak ediyordu, annesiyle ikisi üst katlara taşınıp, Coleelarla büyük bir aile mi olacaklardı?

“İyi, ben tekrar arayacağına eminim,” dedi Mariel Eris’in hissettiğinden daha büyük bir güvenle. “Muhtemelen onun için de en az sizin için olduğu kadar tuhaf bir durum.”

“Teşekkürler,” dedi Eris, Mariel’e her şeyi anlatmaya karar verdiğiine memnundu.

Öğle yemeğinin olduğu gün gelip her şeyi Mariel’e anlatmıştı. Biraz, yeni gelişmeleri birisiyle paylaşmaya ihtiyaç duyduğundan ve üst katlarda herkes Leda’yı tanıdığı için oradan kimseye anlatamayacağından. Ama asıl, Mariel’e anlatmıştı, çünkü diğer kızın bilmesini istemişti, onun fikrini merak ediyordu. Eris hayata Mariel’in yaklaştığı gibi yaklaşan başka kimseyi tanımıyordu.

“Haydi artık benim hakkımda konuşmayalım,” dedi Eris, birden dikkatinin dağılması için büyük bir istek duymuştu. “Senin hakkında konuşmak istiyorum.”

“Ama ben sürekli seni konuşmaktan çok keyif alıyorum,” diye taş attı Mariel. Eris oturup dik dik ona baktı, Mariel de güldü. “Üzgünüm,” dedi, ama sesi pek üzgünmüş gibi gelmiyordu. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Biliyorum, sonsuz derecede etkileyiciyim,” dedi Eris kuru bir şekilde. “Ama cidden. Ne zaman, bir ay önce mi tanıştık? Buna rağmen senin hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki?”

“Gerçekten bir ay oldu mu?”

Eris Mariel’e bir yastık fırlattı, ama Mariel başını eğerek savuşturdu. “Tamam, tamam. Ne bilmek istiyorsun?”

“En sevdiğin renk,” dedi Eris otomatik olarak.

“Ne tipik bir Eris sorusu,” diye yanıt verdi Mariel, ama Eris bir yastık daha atamadan cevap verdi, “Yeşil! Nane yeşili hatta.”

“Okulda en sevdiğin ders.”

“O kolay. Münazara.”

“Gerçekten mi?” Eris sormadan edememişti. Bildiği bütün münazara çocukları, o tiksindirici üniforma yelekleri ve her-şeyi-biliyorum tavırlarıyla o kadar korkunçtu ki. Mariel onlardan biri olamayacak kadar havalıydı.

“O kadar şaşırdıysan, demek ki seninle yeterince tartışmamışım,” diye alay etti Mariel.

“İstedğin zaman deneyebilirsin.” Eris gülümsedi. “İle-ride ne yapmak isterdin?”

“Holo'lara çıkmak.”

“Ben de!”

Mariel tekrar güldü. Eris'le yüz yüze gelmek için sandalyesini döndürdü ve ayak ayak üstüne atmak için onları yukarı kaldırdı. Çoraplarından biri polka noktalarıyla pembeydi, diğerine ise minik turuncu balkabakları serpiştirilmişti. “Aynı türden holo kariyerlerine sahip olacağımızı sanmıyorum,” dedi gözleri dans ederek. “Ben siyaset yorumcusu olmak istiyorum.”

“Haberleri okuyan insanları mı diyorsun?”

“Başkanlık tartışmalarını yürütenleri, önemli sorunlar hakkında konuşanları ve haber akışlarına makale yazanları diyorum.” Mariel kazağının kollarını çekerek yere baktı. “Sadece insanlara yardım etmek ve neler olduğunu anlamak istiyorum. Kendi görüşlerini oluşturmalarına yardım etmek istiyorum.”

“Neden başkanlık seçimlerine de katılmıyorsun? O zaman insanlara yalnızca düşünmeleri için yardım etmekle kalmaz, gerçekten bir şeyler *yapabilirsin*,” diye öneride bulundu Eris. Yatağın kenarına doğru kaydı, Mariel'e, koluna dokunacak kadar yaklaşmıştı.

“Olabilir,” dedi Mariel, ama sesi buna gerçekten inan-

miyormuş gibi çıkmıştı. “Bir soru daha,” diye ekledi tekrar Eris’e bakarak.

Eris düşüncelerini tartarmış gibi başını eğdi. Mariel’in romantik geçmişiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu; kızlarla çıktığı gibi erkeklerle de çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordu. “Hiç âşık oldun mu?” diye sormaya karar verdi.

“Hayır,” dedi Mariel çabucak – fazla çabuk, diye düşündü Eris. Mariel’in kimi sevdiğini merak etti ve hayal kırıklığı, ya da belki de kıskançlık acısı duyduğu için şaşırıldı. “Sen?” diye bastırdı Mariel.

“Hayır, yani ben de olmadım.”

Şarkı hızlı tempolu bir country şarkısıyla değişti: Buğulu bir kız sesi, onu aldatan kişiden nasıl intikam alacağıyla ilgili bir şarkı söylüyordu. Mariel sessizce ödevine döndü, Eris de tabletini çıkarıp tembel tembel bilgi akışlarına bakmaya başladı; kalbi hızlı hızlı çarpıyordu, ama neden böyle olduğundan emin değildi.

Şu anda, başlarının kilometrelerce üzerinde Üniversite Kulübü şenliği gerçekleşmekteydi. Avery onu misafir olarak götürmeyi önermişti, ama Eris reddetti -o bakışlarla yüzleşmeyi istediğinden emin değildi, ya da babasını görmek isteyip istemediğinden- yani babası olduğunu düşündüğü adamı. İki babasını da, diye düzeltti kafasından, çünkü Bay Cole’da orada olacaktı elbette.

Yine de dakikalar geçtikçe ve Eris, hepsi güzelce giyinmiş inanılmaz zaman geçiren arkadaşlarının resimlerinin arasında gezindikçe Avery’ye hayır dediği için pişman olmaya başladı. Aklı şu anda orada olsaydı ne giymiş olabileceğine kaydı. Eteği deniz kabuklarıyla bezeli gül kurusu elbisesi, ya da gümüş bir şey – hem bu senenin

teması da gümüş değil miydi? Kontaklenslerindeki davetiyeyi çıkardı. Üniversite Kulübü *sizleri yıldızların altında bir geceye davet ediyor*, yazıyordu süslü bir el yazısıyla; görüşünün köşelerinden patlama halinde canlandırmalı yıldızlar yağıyordu. Birden o gece kuyruklu yıldız olacağını hatırladı.

“Bitti,” dedi Mariel, ödevini teslim etmek için tıklayarak. “Bu gece ne yapmak istersin?”

“Paltonu giy.” Eris sırtıyordu. “Maceraya çıkıyoruz.”

“Kafam karıştı,” dedi Mariel 35. sokağın yanındaki Jersey Anayolu boyunca yürürlerken. Güneş enerjisiyle çalışan lambalar kaldırıma iç içe geçmiş çemberler halinde altın rengi bir ışık saçıyordu. İleride yukarıda Eris *Intrepid** deniz müzesinin kocaman biçimini görebiliyordu; Hudson’ın tabanına demirlemiş dev gibi eski bir gemiydi. Üçüncü sınıfta buraya bir okul gezisiyle gelmişlerdi. Cord’un kendisine nasıl meydan okumaya çalıştığını, suyun onlara denizkızı solungacı gösterip göstermeyeceğini görmek için Avery’nin nasıl kenara atladığını hâlâ hatırlıyordu. Cord – haftalardır onu pek düşünmemişti, düşünmüş müydü?

“Tüm soruların az sonra cevaplanacak, söz veriyorum.” Eris İSKELE 30: YALNIZCA ÇALIŞANLAR GİREBİLİR yazılı bir kapıya yaklaştı. Parasını çevrimiçi ödediği şifreyi girdi ve kapı açıldı.

Her iki yanında sıralar halinde dalgalanan demirden kapıları olan ahşaptan rıhtıma ayak bastılar. Su ayaklarının altında şırıltılar halinde yumuşak sesler çıkarıyor-

* İngilizce “gözü pek” demek. (ç.n.)

du. Eris bu hisse bayılıyordu: Sonunda bulup bulamayacağına bilmediğin bir şey için yabanıl bir arayışa atılmak ve bu arayış boyunca ne olursa olsun gecenin kesinlikle olağanüstü geçeceğini bilmek.

Aynı şifreyi başlarının üstündeki çatıya doğru yukarı açılan kapılardan birine de girdi; kapıdan girince dört kişilik bir hava teknesinin neredeyse tamamen doldurduğu küçük bir mekâna geldiler. Biçimi Eris'e bir mantarın tepesini hatırlatmıştı, parlak beyaz teknenin altından pervaneli motorlar belli belirsiz gözüküyordu. Tek süsü soyulan bir Amerikan bayrağı çıkartmasıydı. "Bunu tak," dedi Eris, Mariel'e bir şişme kemer atarak.

"Kimin teknesi bu?" Mariel kemeri belinden geçirerek kapalı minik iskeleye girdi. Eris bir düğmeye basınca hava teknesi suya inmeye başladı.

"Ödünç alıyoruz," dedi basitçe. Geç saatler için ödediği kiranın yasa dışı olduğundan neredeyse emindi. Kayış sırasında teknenin etrafındaki ışıklar suyu tuzlu bir yeşile döndürdü.

Mariel'in elinden tutup onu içeri, teknenin içini çevreleyen beyaz vinil kaplı koltukların üzerine çekmeden önce, Eris ayakkabılarını fırlatıp attı.

"Bu şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu Mariel onu izleyerek. Şüphe ile coşku arasında bir yerde kalmıştı.

"Otopilotu var. En azından bana söylenen bu." Eris sırtıp başlatma düğmesine bastı ve hava teknesi geceye doğru açıldı.

Siyah bir aynanın yüzeyi kadar karanlık ve nüfuz edilemez suyun yüzeyinde sekerek ilerliyorlardı. Eris'in

saçları kamçılanarak aldırışsızca birbirine dolanıyordu. Yüzüne su serpintileri geliyordu. Suyun yüzüne iğneler halinde batması şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu. Nehrin karşı kıyısındaki New Jersey’de dağılmış ışıklar sıcak bir şekilde ışıldıyordu.

Mariel suyun yüzeyinden uzaklara bakarak ilerleyişlerini izliyordu. Uzun burnu ve geniş alnıyla profilinin gölgeli çizgisinde neredeyse krallara yaraşır bir şeyler vardı. Sonra dönüp Eris’e göz kırptı ve illüzyon bozuldu.

“Ey gözü pek kaptan, bizi nereye götürüyorsun?” Mariel sesini rüzgâr ile motor sesinin üzerine çıkacak şekilde yükseltmişti.

“Şunun etrafını göremeyeceğimiz bir yere.” Eris geriye doğru, inanılmaz biçimde karanlığa doğru yükselen Kule’ye işaret etti.

Özgürlük Heykeli’nin kefenlenmiş silüetini geçerek, Eris’in müziğin ve gürültülü kahkahaların sesini duya-bileceği liman şehrine doğru ilerlediler. Nihayet artık Kule’nin gökyüzünü tümüyle kaplayamadığı kadar uzağa gittiklerinde Eris motoru kapattı. Yana doğru eğilip parmaklarını suya sarkıtıp hemen geri çekti. Yakıcı derecede soğuktu.

“Buna bayıldım. Muhteşem bir sürpriz,” dedi Mariel aniden gelen sessizliğin içinde.

“Sürpriz bu değil,” dedi Eris, “en azından hepsi bu değil.”

South Street’ten gelen sevinç çığlıkları giderek yükseliyordu. Eris müzik çaldığını duyabiliyor, hayal tetikleyicilerin pembe ışıklarını suyun karşısından görebiliyordu. “Bu gece bir yerlerde çılgın bir parti mi var?” diye sordu Mariel.

Eris güldü. “Hepsi bizimle aynı nedenden dolayı burada,” dedi ve kolunu Mariel’e doladı. “Bak.” Eris yukarıyı gösterdi; ikisi de yüzlerini yıldızlara döndüler.

Gökyüzünün kadifemsi karanlığından bir kuyruklu yıldız geçiyordu; kuyruğu arkasından yelpaze gibi dalgalanıyordu.

“Çok güzel,” diye nefes aldı Mariel.

Eris Üniversite Kulübü’nü, Avery ile Leda’nın ellerinde şampanya kadehleri, pahalı elbiseleri içinde tam şu anda kuyruklu yıldız alevler içinde geçerken yüzlerini pencerelere nasıl dayadıklarını düşünmemeye çalışarak manzaranın tadını çıkardı. *Kes şunu*, dedi kendi kendine. Bu çok daha iyiydi.

“Adı benimkiyle neredeyse aynı, biliyor musun,” dedi Eris daha önce okuduğu bir şeyi hatırlayarak. “Eris yerine Eros. Dünyayı önümüzdeki binyıl boyunca bir daha geçmeyecekmiş.”

“Aşk tanrısı,” diye güldü Mariel. “Buna karşılık Eris ne tanrıçası...”

“Kaos,” dedi Eris kederli bir ifadeyle. Annesine hep bununla ilgili sataşırdı. Caroline ise bunu bilmediğini, bu ismi güzel bulduğu için seçtiğini söylerdi.

“Aşk ile Kaos bazen aynı şeydir,” dedi Mariel yumuşak bir şekilde.

Buna yanıt olarak Eris dönüp, kuyruklu yıldız manzarasını kapatarak Mariel’i öptü.

Mariel kollarını Eris’in omuzlarına atarak şevkle karşılık verdi. Bu öpücükte yeni bir şey, Eris’in aşına olmadığı bir duyarlık vardı.

Sonunda Mariel geri çekildi. “Eris. Korkuyorum.”

“Ne? Neden?” Kuyrukluyıldız gökyüzünden kaybolmuştu. Şehrin içinden gelişi şerefine kadeh kaldıran eğlence düşkünlerinin çılgınlıklarını duyabiliyorlardı. Eros, aşk kuyrukluyıldızı.

“Ben sadece...” Mariel bir şey söylemek üzereydi. Eris Mariel’in cildinin yüzeyinden, elektrik gibi, çatırdayarak geçen tedirginliği duyabiliyordu. “İncinmek istemiyorum.”

Eris bir nedenden ötürü bunun Mariel’in asıl söylemek istediği şey olmadığını hissetti. Ama eğilip başını omzuna koymakla yetindi. “Seni hiçbir zaman incitmeyeceğim. Söz veriyorum,” dedi yumuşak bir şekilde.

Eris alaycı ve pişkin bir yanıyla böyle bir şey söylediği için, hiçbir zaman tutacağını umamayacağı bir söz verdiği için kendi kendine gülüyordu. Pekâlâ, bu kez tutmam gerekiyor, diye düşündü ciddiyetle.

Yanında Mariel’in biraz olsun gevşediğini hissetti. Tekneleri dalgalarla yavaşça ileri geri sarsılıyordu. “Söz veriyorum,” dedi Eris tekrar; sözcükler havada duman gibi asılı kaldı.

AVERY

“Eve bıraktığın için teşekkürler,” dedi Avery hava taksi evinin önünde durduğunda. Annesi ile babası partiyi saatler önce terk etmişlerdi, bu saatte arkadaşlarının, Atlas ile Leda’nın bile nerede olabileceklerinden emin değildi. Dans etmekle, gülmekle, kuyrukluyıldızı çevreleyen düzenli heyecanın curcunasıyla ve Watt’la dikkati fazla dağılmıştı.

Bu gece onunla beklediğinden çok daha iyi vakit geçirmişti. Watt bir şekilde fazla ciddi olmadan ağırbaşlıydı, dangalak olmadan kendinden emindi. Watt onu kapıya kadar geçirirken, Avery, Watt’ın onu eve bıraktıktan sonra neredeyse sekizyüz kat aşağıya inmesi gerektiğini fark etti. Kafasında ev hayatının nasıl olduğunu canlandırmaya çalıştı, ama başarısız oldu. *Onun* hakkında neden daha fazla soru sormadığını, kimbilir Avery’nin ne kadar bencil olduğunu düşündüğünü düşünerek utandı.

“Elbette bırakacaktım.” Watt dikkatli bir şekilde Avery’nin kulağının arkasındaki akkora doğru uzandı.

Artık kurumuştı ve kahverengiydi; kokusu bıktıracak kadar tatlıydı. Sadece birkaç saat önce canlı bir yıldızdı.

“Sanırım gece gerçekten sona erdi, değil mi?” diye belirtti Avery özlemle. Watt çiçeği atmak üzere bir hareket yaptı, ama Avery onu durdurdu. “Hayır, yapma – daha değil. Biraz daha saklamak istiyorum.”

Watt onu dinleyerek akkoru Avery’ye uzattı, gözleri düşünceli bir şekilde Avery’ninkiler üzerindeydi. Avery ölü çiçeğe doğru uzanıp onu avucunda tuttu. Watt’ın kalp atışlarını aralarındaki boşlukta yankılandığını duyar gibiydi.

Watt inanılmaz bir hafiflikle eğilip Avery’nin alına bir öpücük kondurdu. Sonra Avery’ye çekilmesi için zaman tanıyarak öylece bekledi. Avery çekilmedi, ama ona doğru da eğilmedi. Sadece durup bekledi.

Watt dudaklarını Avery’ninkilere değdirdiğinde öpüşmeleri kaçınılmazdı. Hiç düşünmeden Avery de onu öptü, Watt’ın nasıl hissettireceğini, tadının nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu. Öpücük yumuşak ve yavaştı; Watt’ın sıcak ellerini kalçalarında hissetmek Avery’nin çok hoşuna gitmişti.

Sonunda ayrıldıklarında ikisi de konuşmadı. Avery tuhaf, acı verici bir mutluluk hissetti. Sonunda yapmıştı işte: Atlas olmayan birini öpmüştü. Bu seferki gerçektir; gönülsüzce kaçtığı biri, ya da bir tatil partisinde gerçekleşen kaba saba bir yiyişme değildi. Kutsal bir his vermişti, üstelik o kadar zor da olmamıştı.

Belki de ihtiyacı olan şey buydu, diye düşündü, sonsuza dek Atlas’ın üstesinden gelmesine bu yardımcı olacaktır. Belki de ihtiyacı olduğu şey *Watt*’tı.

“İyi geceler, Avery,” dedi Watt hava taksiye geri dönerek. Avery’nin aklında kararsızca dönen hisler tek bir sözcükte bütünleşti.

“Bekle.”

Watt kapıyı yarı yarıya kapalı tutarak durdu.

Avery’nin kalbi çok hızlı atıyordu, nefesi düzensizdi. Atlas’ın evde olup olmadığını, onları bir arada görüp görmeyeceğini merak ediyordu. *Atlas’ı düşünmeyi kes.* Watt’ın gitmesini istemiyordu, ama bunun için neden hazır olduğunu da bilmiyordu. Ama belki de hiçbir zaman hazır olmayacaktı.

“Düşünüyordum da...” Avery dudağını ısırды. Watt orada sabırla Avery’nin onu izlemesini izleyerek bekledi. Avery kararın verildiğini fark etti.

“İçeri gelmek ister misin?”

WATT

Başta Watt doğru duyduğundan emin olamadı. “Evet. Yani çok hoşuma gider,” dedi Avery’ye; fazla hevesli görünmemeye çalışıyordu.

Avery başını sallayıp onu içeri alırken Watt hava taksiyi gönderdi. İnsanın üzerine üzerine gelen aynalı girişten, muazzam büyüklükteki iki katlı oturma odasına geçtiler. Watt koltuğa yürümeyi beklerken, Avery anında sağa dönüp halılı bir koridordan yürümeye başladı. Gerçekten Watt’ın gittiklerini düşündüğü yere mi gidiyorlardı? Watt merak etti. Bu işleri Nadia’nın yardımı olmadan yapmaya alışık değildi.

“Burası benim odam,” diye mırıldandı Avery bir kapıyı itip açarken.

Watt sayvanlı bir karyolası bulunana şatafatlı odayı belli belirsiz fark etti; her şey yumuşak bir mavi ile krem renginde dekore edilmişti; duvarlardaki antika baskılar ve ağır çerçeveli aynalar arasındaki boşluklar dengeli şekilde ayarlanmıştı. Ama Watt Avery dışında bir şeye

odaklanamıyordu. Akli girdaba kapılmış gibiydi, bocalıyordu, ilk hareketi o mu yapmalıydı, o zaman fazla mı ileri gitmiş olurdu?

Sonra Avery uzanıp onu öptü ve Watt'ın düşünceleri son buldu.

Arka üstü yatağa düşüp çılgınca birbirlerine dolandılar. Watt öpücüklerine artık dikkat etmiyordu. Avery sabırsızca Watt'ın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı, pantolon askısının kayışlarını birden omuzlarından aşağıya çekti, sonra ellerini göğüs düzlüğünün üzerine koyup onu geriye, yastıklarına doğru itti, öpüşleri ısrarlıydı, neredeyse çıldırmış gibiydi. Watt aklının hâlâ işleyen bir kısmıyla ilkel bir zafer çılgılığı atmak istiyordu.

Hâlâ inanamıyordu. Avery Fuller'ın yatak odasında, Avery Fuller'ın yatağında, Avery Fuller'ı öpüyordu. Dünyanın en güzel, en inanılmaz, en büyüleyici kızı. Sonsuz sayıdaki adamın arasından o her nasılsa Watt'ı seçmişti.

Elleri elbisesinin arkasındaki fermuara kaydı. Avery boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. Sesin anlamını yanlış anlayan Watt, fermuarı olduğu gibi aşağıya indirdi ve Avery kaynar su dökülmüş gibi geri çekildi.

Watt sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim. Yavaşlayabiliriz," dedi kalın bir tonda.

"Hayır. Öyle değil – ben yalnızca..." Avery zangır zangır derin bir nefes aldı. "Bunu yapamayacağım." Sesi ağlayacak gibiydi.

Watt oturup bir elini saçlarından geçirdi. "Söz veriyorum. İstemediğin bir şey olmayacak." Gömleğini arayıp buldu ve tekrar üzerine giydi.

"Öyle değil..." Avery'nin sesi kesildi, dudağını ısırıyor-

du. “Sanırım, gitmen gerek,” dedi. Sesinde öyle bir kesinlik vardı ki, bu kesinlik Watt’ı şimdiye kadar söylediği her şeyden çok korkuttu.

“Tamam. Ama... neden?” diye sormadan edemedi.

Avery bir şey söylemedi, hatta ona bakmadı bile. Watt’ın aklına birden Eris’in doğum günü partisi geldi; nasıl konuştuklarını, hatta flört ettiklerini hatırladı; sonra çok şaşırtıcı bir şekilde Avery bembeyaz kesilmiş ve Watt’ı Ming’e satıvermişti. Ya bu gece yaptığı o tuhaf, hüzünlü yoruma ne demeli? Her zaman her istediğini elde edemeyişiyle ilgili? Nadia olmadan bile Watt’ın aklı parçaları birleştirecek kadar yetenekliydi.

“Başka biri mi?” Watt bunu sormanın dangalakça bir şey olduğunu biliyordu, ama bilmek istiyordu. Avery ona bariz bir acıyla bakmakla yetindi. “Boşver. Unut gitsin,” dedi Watt; sesinin böyle öfkeli çıkmasından nefret etmişti.

Watt başka tek bir söz söylemeden, dönüp Avery’nin odasından, evinden, belki de hayatından bir daha dönmemek üzere çıktı.



LEDA

Leda hava taksinin içine, Atlas'ın yanına kayıverdi. Fark ettiğinden de geç olmuştu, ve niyet ettiğinden de fazla içmişti. Hayatındaki tüm bu belirsizlikler aklını karmakarışık hale getiriyordu. Ama önemi yoktu; şimdi Atlas'la buradaydı; birlikteydiler, nihayet yalnızdılar. Atlas'a daha da yaklaştı; kaygı duyamayacak kadar sarhoştı; kirpiklerinin arasından ona baktı.

Beklemekten bıkmıştı artık. Onu o kadar çok istiyordu ki, doğru düzgün düşünemiyordu. Hava taksi evine geldi ve Leda Atlas'ı öpmeye başladı.

“Leda.” Atlas Leda'yı bileklerini tutup onları kucağına indirerek geri çekildi.

“İçeri gelmelisin,” diye ısrar etti Leda.

Atlas hayır anlamında başını salladı. “Konuşmamız gerek.”

Bu iki sözcük Leda'nın çoktan uğuldamaya başlayan ve alkolün etkisiyle gerginleşen sinirlerinden aşağıya korkunun soğuk parmağını soktu. “Konuş öyleyse,” dedi açık açık.

“Şenlikte seninle çok güzel vakit geçirdim,” diye başladı Atlas garip bir şekilde. “Bu gece çok güzeldin, biliyorsun. Ama,” diye devam etti; o *ama*’da Leda kalbinin nasıl kırılacağını gördü, “Bir daha çıkmamamız gerektiğini, düşünüyorum.”

“Bu kez de kaçmadan önce benimle hiç değilse yatmak istemez misin?”

Atlas ürkmüştü. “Özür dilerim. Catyan’da olanlar... o kadar ileri gitmeden önce durdurmam gerekirdi.”

“Madem o kadar büyük bir hataydı, neden bu gece bana çıkma teklif ettin?”

“Çünkü olağanüstüsün. Seninle çıkan her adam çok şanslı demektir.” Atlas doğruca Leda’nın gözlerine baktı. “Benden daha iyisini hak ediyorsun – gerçeği hak ediyorsun. Gerçek de benim bir başkasına karşı hislerim olduğu. Ben böyle hissederken her şeyin ilerlemesine göz yummak haksızlık olur.”

“Pekâlâ öyleyse.”

Atlas dolaşıp Leda için kapıyı açmak üzere kalktı, ama buna fırsat bulamadan Leda çıkıp kapıyı arkasından hızlı bir şekilde kapattı. “Özür dilerim, Leda. Umarım arkadaş kalabiliriz,” dedi Atlas.

Leda dikkatle merdivenleri tırmandı, nasıl da etkilendiğini Atlas görsün istiyordu; inat ve yaralanmış gururu onu ayakta tutuyordu. Atlas bu türden bir şey yaptığı son kez, Leda’nın duygusal olarak nasıl kontrolünü kaybedip âlemlere daldığını, oradan da soluğu iki aylık rehabilitasyon tedavisinde aldığını bilse, ne derdi acaba, diye düşündü.

Böyle olacağını bilmesi gerekirdi. Atlas’ın onun duygu-

larıyla tekrar bumerang oynayacağını, onu herkesin katılacağı büyük bir etkinliğe davet edip, ardından kaskatı bir şekilde “adil” olmak istediğini söyleyeceğini bilmesi gerekirdi. *Adili gösteririm ben sana*, diye düşündü, ön kapıya yürüyüp kafasını onun bulunduğu yöne doğru bir derece bile çevirmiyordu.

Ama güvenli bir şekilde odasına vardığı an Leda yere çöktü, başını elleri arasına aldı. Korkutucu bir tarafıyla ona böyle davrandığı için Atlas’tan nefret ediyordu. Ona acı vermek istiyordu, ona ve sözümona hangi aptal kıza karşı hisleri varsa, ona da acı vermek istiyordu.

Başlangıç olarak Leda cephaneliğindeki en iyi silahı kullanmadığını fark etti. Nadia’ya mesaj hazırlayarak mırıldanmaya başladı. *Yanıldın. Az önce Atlas başkasına âşık olduğunu söyledi. Onun kim olduğunu bul, yoksa kovuldu.*

Bir dakika sonra görüşünde beklemediği bir mesaj belirdi. Çok geç. İşi bırakıyorum.

Bırakamazsın, şimdi olmaz.

Az önce beni sen kovmamış mıydın? Keyfi iniş çıkışlarına yetiştirilmesi zor sahiden.

Seni küçük...

Üzgünüm, ama hepinizle işim bitti, diye sözünü kesti Nadia, sonra iletişim kesildi; Nadia onu tamamen engellemişti.

Leda bilgisayar korsanının “hepinizle” derken ne demek istediğini anlamamıştı, umurunda da değildi zaten. Gafil avlanılmış gibi hissetti. Her şey üzerine üzerine geliyordu. En yakın arkadaşını kaybetmek, ardından Atlas, sonra hiçbir yetmezmiş gibi bir de Nadia... Tanrım tek is-

tediği biriyle *konusmaktı*... olan biten tüm bu gariplikleri bir kenara bırakacak olursa, babası hakkında konuşmak istiyordu... Leda köşeye sıkışmış hissetti, paniklemişti. Bir yerlere saldırmak istiyordu. *Düşün*, dedi kendi kendine, ama aklına bir şey gelmiyordu. Gözlerini kapatıp titreyerek derin bir nefes aldı.

Daha fazla dayanamayacaktı.

Hâlâ taslaklar kutusunda bekleyen Ross'a göndermediği mesajı çıkardı ve fısıltıyla gönderdi. *Benim. Elinde ne var?*

AVERY

Avery ayaklarını oturma odasındaki yumuşak gri koltuğun üzerine çekerken iç çekti. Gönülsüzce elini salladı ve bu hareketiyle holoe ekranındaki binlerce kanal aşağı kaymaya başladı. Ama tek düşünebildiği Watt'tı ve onu odasından attığındaki yüz ifadesi.

Avery geceyi bitirişiyile ilgili çok kötü hissediyordu. Niyeti Watt'ı ayartmak değildi gerçekten. Onu kapısında gördüğü an, smokiniyle o kadar muhteşem görünüyordu ki, heyecandan ürperir gibi olmuştu. Gece ilerledikçe de o his gitgide daha da büyüdü.

Belki Watt'ın kendisiyle konuşma tarzından, onunla *gerçekten* konuşmasından, Avery için önemli olan şeylere dikkat etmesinden böyle olmuştu. Belki dans pistinde yanağını omzuna koyduğunda duyduğu o sıcak, temiz kokudan. Ya da belki de Avery'nin, eğer Atlas'ın üstesinden gelmeye dair bir umudu varsa, hayatında bir şeylerin sert bir şekilde değişmesi gerektiğindendi; düşünebildiği en sert değişiklik de buydu. Nedeni her ne olursa olsun,

gecenin sonunda orada öylece dururken Jess'in tavsiyesini dinlemeye karar vermişti – şu işi yapıp kurtulacaktı. Watt'la sevişecekti.

Ama o an geldiğinde, Avery kaskatı kesilmişti. Watt'tan gerçekten hoşlanıyordu, ama yine de yapamamıştı işte. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyordu, ama o anı hep Atlas'la hayal etmişti. Kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, başkasıyla olma düşüncesine katlanamıyordu.

Watt'ın daha önce, Avery nasıl hep geriye bakarken kendisinin ileriye bakışıyla ilgili söylediği şeyi düşündü. Birden geçmişle bu kadar ilgili olmasının nedeninin, biraz da geleceği *-kendi* geleceğini düşünmekten daha kolay olmasından mı kaynaklandığını merak etti. Çünkü Atlas'la bir gelecek imkânsızdı, öte yandan onsuz bir gelecek de katlanılmazdı.

Avery tekrar mesajlarına baktı. Hâlâ Watt'tan gelen bir şey yoktu. Her şeyin bu şekilde sonlanmasına üzüldüğünü, eve rahat vardığını umduğunu söyleyen bir mesaj atmıştı, ama bir cevap gelmemişti.

Keşke bu olanları Leda'yla konuşabilseydi. Ama Leda ile Atlas'ın hâlâ şenlikte mi, yoksa Leda'nın evinde mi olduklarına dair bir fikri yoktu... Avery tekrar holo kanallarının üzerinden geçti, umutsuzca Leda ile Atlas'ı düşünmemeye uğraşıyordu. En iyisi daha az acıtana odaklanmaktı; Watt'la her şeyi nasıl da asil bir şekilde berbat etmişti.

Ön kapıdan birinin geldiğini haber veren bip sesini duyup oturdu, korkmuştu, sağa sola dağılan saçlarını kulağının arkasına soktu. Annesi ile babası saatler önce

eve gelmişlerdi ve koridorun en uzak ucundaki ebeveyn odasında uyuyorlardı. Gelen Atlas olmalıydı.

“Avery?” Atlas kapıda duruyordu. “Evde olduğunu fark etmemiştim.”

“Döndün,” diye belirtti Avery, aptalca bir şekilde.

“Evet.” Koltuğa, Avery’nin yanına oturdu.

“Leda’yla olduğunu zannediyordum,” dedi Avery; kendini tutamamıştı.

“Öyleydim, ama sonra onu eve bıraktım.” Atlas duraksadı. “Leda’ya bir daha çıkmamamız gerektiğini söyledim.”

“Yaa.” Avery içinde bir zafer kabarması duydu ve bunun için kendinden nefret etti; arkadaşının acısından mutluluk duymuştu. Bir tarafıyla, eğer Atlas olmasaydı, şu anda Leda’nın orayı arayacağını biliyordu; tüm öfkesini açığa vurup Ledaca bir takım intikam planları hazırlayacaktı.

Bir süre orada öylece oturup önlerindeki holo ekranına baktılar; yeni bir pitaya* çerez paketi reklamı oynuyordu; canlandırma ejderhalar ekranın etrafında daireler çizerek uçuyor, uzun kirpiklerini kırptırıyorlardı.

Atlas ona döndü. “Eee, seninle şu Watt arasında neler oluyor?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onda ne buluyorsun?”

“Geçen hafta onun iyi bir çocuk olduğunu söylüyordun!” diye cevabını patlattı Avery. Atlas cevap vermedi. “Üstelik seni hiç ilgilendirmez,” diye devam etti ters bir şekilde, “ama bitti. Sanırım bu gece ayrılıklar gecesi. Şimdi mutlu musun?”

* *Dragon fruit*: İngilizcede ejder meyvesi anlamına gelir. (ç.n.)

Atlas onunla göz göze geldi, o derin kahverengi gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. “Aves. Ben bir tek *sen* mutlu olursan mutlu olurum.”

Avery öfkesinin azaldığını hissetti. “Sorun şu ki,” dedi duraksayarak, “sen haklıydın. Watt *gerçekten* iyi bir çocuk. Onun suçu değil...”

Bu cümleyi bitirmenin altından kalkamazdı.

“Ne onun suçu değil?” diye hemen sordu Atlas.

Avery yorulmuştu, Atlas’ı başka kızlarla görmekten rahatsız olmuyormuş gibi davranmaktan, ya da acısını gülümseyerek gizlemekten yorulmuştu. Bu yapmacıklık ona çok ağır geliyordu, patlayacakmış gibi hissetti.

Ama bocaladı. Eğer Atlas’a gerçekten ne istediğini söylerse, onu sonsuza dek kaybedebilirdi.

“Sen olmamak,” diye fısıldadı.

O iki sözcük öylece havada asılı kalmıştı; Avery’nin bugüne kadar içinde yaşadığı dünyayı sona erdiriyorlardı. Sessizlikte yeni bir dünya açılıyordu. Avery nefesini tuttu.

Sonra birden Atlas’ın kolları etrafında, dudakları dudaklarındaydı.

Avery ona şevkle, düşünmeden karşılık verdi, kalbi neredeyse mutluluktan acıyor gibiydi. Öpücükleri deliceydi, ateşliydi, Avery hiçbir zaman onlara doyamayacaktı.

Bir noktada Atlas onu kollarına alıp kaldırdı ve koridordan odasına doğru götürmeye başladı. Avery başını göğsüne bastırmıştı, kalbinin nasıl deli gibi attığını duyuyordu, kalp atışları onunkilere uyuyordu. Avery de aynı şeyi hissediyordu – o sarhoşluğu ve alttan alta inceden kendini duyuran, yapmak üzere oldukların şeyin

yasak oluşundan duydukları o heyecan verici korkuyu o da hissediyordu. Avery titredi.

Sonra bir gürültü duyuldu. Avery Atlas'ın başucu lambasını devirdiğini fark etti. İkisi de dondular, nefes almaya cesaret edemiyorlardı. Anne-babaları hâlâ evdeydi – evin öteki ucunda uyuyorlardı, ama yine de ordaydılar.

Hiçbir şey olmadı, biraz sonra Avery rahatladı. “Özür dilerim,” diye başladı Atlas, ama Avery yalnızca gülüp onu kendiyile beraber yatağa çekti.

“Önemli değil. Senden başka hiçbir şeyin önemi yok.” Uzanıp onu tekrar öpmeye başladı, ama Atlas'ın kileri onunkileri geçti, öpücükleri Avery'nin tenini yakıyor, her şeyi unutturuyordu.

Avery uyandı, Atlas uyurken onun çevresine kıvrılmıştı; kolu Avery'nin omzu üzerindeydi, nefesi kulağında yumuşacıktı – bunların hiçbirinin Avery'nin hayali olmadığının canlı kanıtıydı. Avery bir süre orada kıpırdamadan yattı; Atlas'ı bu kadar yakınında hissetmenin tadını çıkardı. Sonra dönüp onu öptü.

Atlas kıpırdandı. “Selam,” dedi uykulu bir şekilde ve gülümsedi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Avery, çünkü istediği şeyi nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

“Şu anda, burada yatıp seni kollarımda tutmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum,” diye mırıldanıp Avery'yi iyice kendine doğru çekti.

Avery mutlu bir şekilde ona sokuldu, ama kafasında hâlâ milyonlarca soru dönüp duruyordu. “Atlas,” diye tekrar denedi. “Eris'in partisinden sonra öpüştüğümüzde...

hatırlamadın bile..." beklentiyle ona baktı; Atlas'ın kaşlarını çatılmıştı.

"Ben hatırlamadım?" diye tekrar etti Atlas. "Aves, o öpücük hiç gerçekleşmemiş gibi davranan sendin!"

"Hayır," dedi Avery otomatik olarak – bu doğru olmazdı. Olabilir miydi?

"Çatıda seni öpmeme karşılık vermedin bile!" diye devam etti Atlas. "Çok korktum. Neden o kadar çabuk kaçtığımı zannediyorsun?"

"Ama ertesi sabah hiçbir şey olmamış gibi orada öylece durup waffle yiyordun!"

"Çünkü öyle davranmamı istediğini düşündüm."

Avery kabul etmeyerek başını salladı. Ama sonra o geceyi tekrar kafasından geçirdiğinde, o öpücüğün ne kadar kırılğan bir his verdiğini, büyüü bozmaktan korktuğu için nasıl kıpırdıyamayıp Atlas'ı kaçırdığını hatırladı. Belki de bunu kendisi yapmıştı gerçekten. "Senin hatırlamadığını düşündüm. Ya da umurunda olmadığını," diye fısıldadı Avery.

"Tabii ki hatırlıyorum. Sevdiğim kızı öptüğümü nasıl unutabilirim?"

Avery nefesini tuttu. "Ben de seni seviyorum," dedi sonunda yüksek sesle söyleyebildiği için çok mutluydu.

Gün ağarmak üzereydi. Annesi ile babası uyanmadan önce odasına gitmesi gerekiyordu. Buruşuk çarşafın üzerinde bir dirseğine dayanmış yatan Atlas'a tekrar kaçamak bir bakış attı. Atlas Avery'nin yüzündeki duygu oynamalarını izledi; her zaman olduğu gibi ona bakıp anlıyordu. "Gidiyorsun," dedi.

Avery onaylayarak başını sallayıp tereddütle oturdu.

Onu rahatsız eden başka bir şey vardı. “Peki, ya Leda?” diye sordu. Tek kusurunun inat olduğunu söylerdi Atlas her zaman.

Atlas uzaklara baktı. “Tüm bunlar sırasında Leda’ya yaptıklarım yüzünden çok kötü hissediyorum.” *Ben de çok kötü hissetmeliyim*, diye düşündü Avery, ama Leda en yakın arkadaşı olduğu halde, onu kendisini Atlas’tan ayıran engel olarak görmekten başka bir şey yapamıyordu. “Niyetim onu ayartmak değildi gerçekten,” diye ekledi pişmanlıkla ve Avery dün gece Watt’la ilgili düşündüklerini hatırladı.

“Andlar’da neden onunla yattın?”

“Çünkü *sana* sahip olamayacaktım, Aves.” Atlas kafasını salladı. “Leda’yla olmak her zaman seni düşünmeme engel olur, diye düşündüm. Zaten bu yüzden gittim – sana olan hislerimden kaçmak için. Yeterince uzağa gidersem, sonunda seni sevmemenin bir yolunu bulabilirim, diye umdum.”

“Bunun bir işe yaramamasına memnun oldum.”

“Elbette işe yaramadı.” Atlas gülümsedi. “İşe yaraması olanaksızdı.”

WATT

Watt pazar öğleden sonra spor salonundan eve doğru yola çıktı; ağır kesici protein içkisinden büyük bir yudum alıp, omzunun ağrısından yüzünü buruşturdu. Boks robotuyla, kendi isteği üzerine özellikle sert bir seans olmuştu. Robota yeterince sert vurursa Avery tarafından reddedilmenin acısını unutacağım ummuştu. Henüz işe yaramamıştı.

Watt Avery'nin dün gece gönderdiği mesaja cevap vermemişti. Ona çok ters gelmişti. Nadia, onu tekrar açtığında cevap vermesini tavsiye etmişti. Ama Watt insandı ve mantıksızdı; Nadia'nın tavsiyesine rağmen mesajı kasten yanıtsız bıraktı; sessizliği aptalca bir çeşit gurur ifade siydi.

236. kattaki gözlem köprüsüne çıktı; her yer geri dönüştürülmüş su fiskiyeleri, reklam hileleriyle süslü buzlu meyve dondurması arabaları ve çılgık çılgıca çocuklarla doluydu. Burası genelde olduğundan daha kalabalıktı. Yerden tavana kadar pencerelerden gökyüzüne bir bakış attı ve fırtına bulutlarının toplandığını gördü.

Bugünün yağmurlu bir gün olduğunu fark etmemişim, diye belirtti Nadia'ya pencereye yaklaşarak. Çocukluğundan bu yana yağmurlu günlere – canlı renklerle donanmış güdümlü hava gemilerinin havada yükselip hidrosülfat salmalarına, nemin mükemmel bir şekilde simetrik helezonlar halinde patlayan kimyasallar etrafında toplanmasına ve istenen yağmur yağmaya başladığında duyulan o tatmin edici tıslamaya bayılırdı. İnsanlar hava olaylarına küresel boyutta hükmedemiyorlardı elbette, ama yerel düzeyde yağmur başlatma ve durdurma yöntemlerini neredyse elli yıl önce bulmuşlardı. Watt insanların havanın insafına kaldıkları zamanların nasıl olduğunu merak etti: Acaba o zaman da yağmurun güzel olduğunu düşünüyorlar mıydı, yoksa kontrol edemedikleri için ondan nefret mi ediyorlardı. *Avery olsa bilirdi,* diye düşündü, sonra böyle düşündüğü için kendinden rahatsız oldu.

“Bir şey değil,” dedi Nadia kulakantenlerinden.

Bir dakika – bana bunun sen olduğunu mu söylüyorsun?

“Neşelenmeye ihtiyacın vardı,” dedi Nadia basitçe.

Bazen yeteneklerini boşa harcamaktan korkuyorum. Watt biraz gülümseyerek kafasını salladı. Bırak Nadia Metropolitan Hava Koşulları Ofisini'nin sistemine girsin; sırf on yedi yaşındaki bir çocuk hoşlandığı kız tarafından reddedildi, diye. Yine de minnettardı.

Sence Avery başka birinden mi hoşlanıyor? diye sordu Nadia'ya; o sırada ilk şişman yağmur damlaları yukarıdaki tepe camına çarpmaya başlamıştı. Kule'nin kenarları bu camlarla kaplıydı, katlar yükseldikçe yapının darlaştığı her yerde bunlardan vardı.

“Hoşlandığını biliyorum.”

Biliyorum, derken ne demek istiyorsun? diye düşündü Watt karşılık olarak; kafası karışmıştı.

“Sana söylememi istiyor musun?”

Watt tereddüt etti. Bir tarafıyla Avery’nin onu reddetmesinin *kendisiyle* bir ilgisinin olmaması, Avery’nin fikrini değiştirecek yanlış bir şey yapmamış olmak onu rahatlatmıştı. Ama öbür yanıla da, başta başka birine karşı böyle hisler beslerken ona çıkma teklif etmiş olmasına kızgındı. Watt elbette kim olduğunu bilmek istiyordu.

Ama sorarsa Leda’nın olduğu kadar kötü biri olacaktı. Üstelik bilmek olanları değiştirmeyecekti.

Teşekkürler, dedi Watt Nadia’ya, *ama bilmek istemiyorum*.

Eve doğru yürüdüğü yolun geri kalanı boyunca ve evin kapısına varıp Zahra ile Amir oyun oynamaları için yalvardıklarında fikrinden vazgeçmedi. Tüm yemek boyunca, annesi ile babasına bulaşıkları toplamalarına yardım ederken ve ikizleri yatırırken fikrinden vazgeçmedi.

Yine de bunu düşünmekten kendini alamıyordu. Artık Nadia’nın bildiğini bildiği için -bu mesaj kelimenin tam anlamıyla beyninin içinde olduğu için- kaşırmaktan başka çare bulamadığı bir kaşıntı gibiydi. Sonunda Watt’ın irade gücü patladı. Odasına çekilip kapıyı arkasından iyice kapattı.

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Nadia’ya yüksek sesle, “bilmek istiyorum.” Bu bilginin yardımcı olup olmaması, hatta büyük olasılıkla onu daha da üzecek olması umrun-da değildi. Avery’nin onun yerine kimi seçtiğini bilmesi gerekiyordu.

“Sana Atlas’ın oda bilgisayarı kayıtlarını dinleteceğim,” dedi Nadia. “Bu dün gecedен, sen evi terk ettikten sonra kaydedildi.”

“Tamam.” Watt bunun nereye gittiğini anlamamıştı. Belki de Avery Atlas’a kimden hoşlandığını söyleyecekti.

Atlas’ı mırıldanırken, bir dakika sonra da daha ince tonda bir sesi fısıldarken duyunca Watt’ın kaşları çatıldı. Tamam, yani odasında bir kız vardı. Leda’nın bunu duymak isteyeceğini, fark etti. Bunun için ondan tonlarca para alabilirdi. Avery’li bölüme gelmesini Nadia’ya söylemek için ağzını açtı...

Watt’ın parmakları koltuğunun kenarlarını sıkmaya başladı. *Aman Tanrım*. Kızın sesini tanımıştı. Gerçeği anladığında kızgınlığı hasta edici bir mide bulantısına dönüştü.

RYLIN

O hafta daha sonra Rylin Cord'un odasının kapısında duruyordu, yapmak üzere olduğu Şeye kendini hazırlıyordu. Aynı Şeyi daha önce de yaptığını hatırlattı kendine. Ama o zamanki farklı bir histi; o zaman Cord partiden sonra ona asılan dangalağın biriydi; onu Paris'e götürüp hayatında olup biten her Şeye rağmen onu güldüren -mutlu eden- oğlan değildi. Yanlış olduğunu bile bile vurulduğu oğlan.

V'yi ve Hiral'ın hapishanedeki o karanlık tehdidini düşündü, bir önseziyle titredi. Bunu Şimdi yapması gerekiyordu; Cord okula yeni gitmişti -kapının arkasından kapandığını duymuştu- Şunları alıp Cord okuldan dönmekten boşaltması gerekiyordu. Çabuk çabuk hareket ederek kararlı bir Şekilde odaya girdi, beş tane Emanet alıp onları blucininin arka cebine soktu. Odadan çıktı üst katın antresinden aşağı inerken yolu yarılamıştı...

Ve doğrudan Cord'la karşılaştı.

"Selam," dedi Cord, Rylin'i omuzlarından tutup durdurdu, "nereye gidiyorsun böyle acele acele?"

“Gittiğini sandım,” dedi Rylin, sonra korktu; bu söylediği garip kaçmıştı. Bunun olduğu son seferi, suçüstü yakalanmamak için Cord’u öpüşünü düşünmekten kendini alamıyordu. Ama şimdi Cord ona öyle güvenle bakıyordu ki, dikkatini dağıtmaya gerek yoktu.

“Tekrar çıkacağım,” dedi Cord; Rylin onun okul üniforması yerine blucin ile düz beyaz tişört giydiğini fark etti.

“Yine okulu kırıyorsun,” diye yüksek sesle farkına vardı.

Cord ona yakından baktı ve tek bir korkunç an boyunca Rylin onun bir şekilde Emanetleri fark ettiğini sandı, ama sonra Cord bir karara varmış gibi başını salladı. “Sen de gelmek ister misin?” diye teklif etti.

Rylin tereddüt etti. Emanetler arka cebini yakarak orada bir delik açıyorlardı. “Bilmiyorum,” diye başladı – sonra Cord’un yüzünü yalayıp geçen o belli belirsiz incinmeyi görünce durdu. “Tamam,” diye değiştirdi. Bu korkunç bir fikirdi; cebinde bu kadar çok paket varken Cord’la çıkmak. Ama bu yerin Cord için bir anlamı olduğu belliydi.

“Güven bana, pişman olmayacaksın,” dedi Cord gizemli bir şekilde ve sırttı.

Özel helikopterden inip West Hampton’da terk edilmiş gibi görünen bir evin çimenliğine çıktılar. “Bu nedir?” dedi Rylin, sonra Cord kapının kilidini açınca sesi kesildi. Helikopterin pervaneleri dönmeye başladı, tekrar kalkmadan önce çimler yavaşça, eşmerkezli daireler halinde hareketlendiler. Rylin derin bir nefes aldı, Kule dışındaki dünyanın tüm kokularının tadını çıkardı; toprak, sis ve okyanus. Zaman zaman uzaklara gitmek iyiydi.

“Burası babama aitti,” diye açıkladı Cord. “Onlar ölene dek buranın varlığından bile haberim yoktu. Vasiyetname burasını bana bırakmış.”

Bunu sakın bir şekilde söylemişti, ama Rylin’in yüreği parçalanmıştı. “Sadece sana mı? Brice’a değil mi?” diye sormadan edemedi.

“Evet. Neden böyle olduğuna dair bir fikrim yok. Belki benim takdir edeceğimi düşündü. Ya da bir nedenden benim daha çok ihtiyacım olduğunu düşündü.” Cord duraksadı, kapı açıldı, Rylin’e onu incelemiş gibi baktı. “Buraya getirdiğim ilk kişi sensin.”

Cord evin giriş holüne doğru öncülük etti; ışıklar otomatik olarak yanarak, küçük, keyifli bir oturma odası ile ikinci kata götüren merdivenleri açığa çıkardı. Rylin bir anlığına buraya romantik bir kaçamak mı yaptıklarını düşündü, ama Cord mutfağın içinden geçip başka bir kapıyı açmıştı bile.

“İşte burada,” dedi Cord Rylin’in daha önce ondan hiç duymadığı saygılı bir tonla. Tepelerindeki yüksek hüzmeli ışıklar yanarak en az bir düzine arabayla dolu kocaman bir garajı aydınlattı.

Rylin kafası karışmış halde içeri yürüdü. Kule’nin içinde araba kullanılamıyordu, yalnızca hava taksiler vardı; onlar da Bina Hizmetleri’ne aitti ve merkezi bir algoritma tarafından işletiliyorlardı. Kule’de, üst katlarda yaşayan birkaç ailenin hidrolik garajlarda tuttukları dışında hemen hemen kimsenin gerçek bir otosu yoktu. Banliyölerde bile artık insanların kendilerine ait arabaları olmadığını biliyordu Rylin; bir havuz parası oluşturup müşterek araba sahibi olmak ya da aidat ödeyerek bu tür servislerden

yararlanmak çok daha kolaydı.

Burada Hamptonlar da bir araba sahibi olmayı Rylin anlayabilirdi. Ama Cord'un neden bu kadar çok arabası vardı?

Cord Rylin'in tereddütünü görerek sırtıttı. "Biraz daha yakından baksana," diye dürttü.

Rylin ellerini an yakındakinin yüzeyi üzerinde gezdirdi, parlak ve kırmızıydı. Havada toz zerrecikleri yükseliyordu. Rylin arabanın direksiyonu ve fren pedalı olduğunu fark etti – o da gaz pedalı mıydı?

"Bir dakika," dedi Rylin yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Bunlar otokar değildi. "Bunlar...?"

"Evet," dedi Cord gururla. "Eskiler, *gerçekten* eskiler. Sürücülerin sürdüklerinden, otokar öncesi modeller. Babam hepsini bana bıraktı." Cord Rylin'in etrafında dolaştığı üstü açılır arabaya sevgiyle baktı. "Bu neredeyse seksen yaşında."

"İyi de bunların hepsi nereden geldi?" Bu kanuna aykırı değil miydi?

"Babam hepsini yıllar içinde toplamış. Bulunması zorlar; daha çok, kullanması yasa dışı olduğundan ve tekrar çalıştırması delice zor olduğundan," dedi Cord rahatça. "Üstelik fosil yakıtlarla çalışıyorlar, elektrikle değil ve petrol pahalı."

"Peki ama neden?" diye sordu Rylin açık açık.

Cord heyecanlanmış görünüyordu. "Daha önce otokara binmiştin, öyle değil mi?"

"Evet, küçükken anneannem ile dedemi New Jersey'de ziyarete gittiğimizde." Rylin annesinin otokar'ı tableten nasıl çağırdığını, otokar'ın birkaç dakika içinde nasıl gö-

ründüğünü ve yalnızca “müşterek sürüş” seçeneğini karşılayabildiklerinden içeri nasıl başka bir ailenin daha sıkıştığını hatırlıyordu. İçerideki ekranda gidecekleri yerin adresini tuşlamışlar ve gitmişlerdi; otoyol sisteminin otomatikleştirilmiş merkezi bilgisayarı sürmüştü otokarı.

“Pekâlâ, bu içlerine yerleştirilmiş hız limiti olan o arabalara hiçbir şekilde benzemiyor. Haydi gel, göstereyim.”

Rylin olduğu yerde kaldı. “Yani bu şeyi nasıl çalıştıracacağını bildiğini mi söylüyorsun?” diye şüpheyile sordu. Cord’un yönettiği kocaman, tehlikeli bir makine parçasına binmek istediğinden emin değildi.

“Emniyet kemerleri var ve evet, biliyorum.”

Ama emniyet kemerleri, sürücülerin sürdüğü arabalar yasa dışı olmadan önce araba kazalarında her yıl ölen milyonlarca insanı kurtaramamıştı. Bu kadarını sağlık dersinden hatırlıyordu. “Kullanmasını nasıl öğrendin?” diye sordu ağırdan alarak.

“Yardım aldım ve tecrübe kazandım. Haydi bakalım,” diye takıldı, “nerde senin macera ruhun?” Onun için yolcu kapısını gösterişli bir şekilde açmış bekliyordu. Rylin asice iç çekip sunulan koltuğa oturmuştu. Emanetler daha önce yaptığı şeyi hatırlatırcasına sivri bir şekilde arkasına bastırıyorlardı. Düşüncesiyle yükselen taze suçluluk dalgasını Rylin mücadele ederek kanara itti.

Cord garaj kapısının kulbuna uzanıp kapıyı eliyle yukarı kaldırdı; serin öğleden sonrası ışığı içeri doldu. Rylin elini gözlerine götürerek ışığı azaltmaya çalıştı. Cord’un arabayı gözden geçirişini izledi; tekerlekleri kontrol etmiş, kapağı kaldırıp altındaki motorun o gümüş karmaşasını incelemişti. Hareketleri net ve odaklanmıştı, kaş-

ları yoğun biçimde bir araya çekilmişti. Nihayet sürücü koltuğuna geçti ve kontaktaki anahtarı döndürdü. Motor hırıltıyla canlandı.

Özel konutların bulunduğu yaprak dağılmış yoldan -sezon dışında terk edilmiş, boş gözlerle aralıktan bakan evlerle çevriliydi- Long Island Ekspres Yolunun sapağına doğru ilerlemeye başladılar. Rylin Cord'un direksiyon üzerindeki ellerinin hareketlerine hayretle bakıyordu. Göz kırparak, "Sonra sana da öğretmemi ister misin?" diye teklif etti Cord, Rylin'in bakışlarını izleyerek. Rylin susarak hayır anlamında başını salladı.

Otoyol her iki yöne de sessizce uzanıyordu, solda Amagansett ile Montauk'a giden feribot vardı, sağdan ise şehre geri dönülüyordu. Rylin Kule'yi uzaktan görebiliyordu; uzakta karanlık bir belirsizlikten başka bir şey değildi. Ne olduğunu bilmeseydi, fırtına bulutu zannedebilirdi.

"İşte gidiyoruz," dedi Cord ve birden ayağını gaz pedalına bastı.

Araba yaşayan bir şey gibi öne doğru yalpaladı, hız göstergesindeki iğne önce elli, sonra sekseni, sonra doksanı gösterdi. Tüm dünya sessiz, ufacık bir noktaya çekilmiş gibiydi. Rylin tüm zaman ve mekân hissini kaybetti. Bundan başka hiçbir şey yoktu; altlarındaki araba, önlerinde yolun kıvrılması, kanının sıcak pompalanıp damarlarından hızla akması. Manzara göz açıp kapayıncaya geçiyordu, gökyüzü bulanıktı ve karanlık orman bir tek yolda parlayan sarı çizgi tarafından vurgulanıyordu.

Otoyol önlerinde kıvrıldı. Rylin, Cord'un arabayı neredeyse direksiyonu hareket ettirmeden, yolla birlikte dönmeye bırakışını izledi. Tüm bedeni altlarındaki aracın

enerjisiyle canlanıyordu. Cord'un bunu neden bu kadar çok sevdiğini anladı.

Rüzgâr saçlarını gevşek bir düğüm halinde omuzlarına doğru çekiyordu. Cord'un kendisine baktığını hissedebiliyordu, ona gözlerini yolda tutmasını hatırlatmak istedi, ama bir şey buna gerek olmadığını söyledi. Cord arabayı sadece sol eliyle kullanarak, sağ elini ortadaki kumanda paneline bıraktı ve Rylin o ele uzandı. İkisi de konuşmadı.

Sonunda Cord arazide küçük bir patikaya saptı. Rylin hâlâ şokun ve yolun verdiği sarhoşlukla titriyordu. PARK ETMEK YASAKTIR diyen bir işaret gördü, bununla ilgili bir şaka yapmak istedi; hayatında bir kere arabaya binmiş olsa da park etmenin ne demek olduğunu bildiğiyle ilgili bir şey – ama birden kumsalın beyaz şeridini gördü ve aklındaki her şey uçup gitti. “Ah!” diye haykırıp, doğru suya koşmak için ayakkabılarını fırlatıp attı. Rüzgâr kumu yukarıdaki gökyüzünü yansıtan kızgın gri dalgaların köpüklerine doğru indirerek küçük deniz kabukları halinde döndürüyordu.

Cord arkasından gelirken, “Bu şahane bir şey,” dedi Rylin aşkla. Lux’la ikisi hayatlarında bir kere, Coney Island’da kumsala gitmişlerdi; çok sefil ve kalabalıktı. Burada ise Rylin’in tüm görebildiği gökyüzü, kum ve Cord’du; kumların ardında olduğunu bildiği evleri bile görmüyordu. Dünyanın herhangi bir yerinde olabilirlermiş gibi bir histi.

Gök gürledi ve birden sağanak yağmur yağmaya başladı.

Cord kontaklenslerine bir şeyler fısıldadı. Arabanın

bagajında katlı duran bir hava örtüsü neredeyse anında yağmurun içinden süzülerek onlara doğru geldi.

“Geri dönmek ister misin?” diye sordu Cord; sesini fırtınanın artan uğuldamasından duyurmaya çalışıyordu; kumsalda bir araya sıkışıp, Rylin’in resimlerde gördüğü eski moda şemsiyeler gibi neşeli kırmızı beyaz çizgilerle kaplı hava örtüsünün altına sığınmışlardı. Ama kullanmak isteyenlerin görünüşe bakılırsa yukarıda tutması gereken şemsiyelerin aksine hava örtüleri, her köşede bulunun minik hava motorları tarafından kaldırılıyordu.

Nedeni fırtına, ya da o çılgın araba gezisi, ya da normal hayata benzeyen her şeyden çok uzakta oldukları gerçeği olabilir. Ama Rylin beklemekten sıkılmıştı. Onu Cord’dan ayrı tutan zorlukların hiçbirisi önemliymiş gibi görünmüyordu artık; cebindeki çalıntı Emanetler bile. Hepsi yağmur fırtınası ile kalbinin vuruşları tarafından boğularak uzaklarda bulanıklaşıp gözden kaybolmuştu.

Rylin sorusuna cevap olarak Cord’u öptü; kasten soğuk kuma doğru aşağıya çekti. Yağmur hava örtüleri tarafından korunan küçük kumsal parçasının üzerine daha da sert vurmaya başladı, ama altlarındaki kum hâlâ sıcaktı.

Cord Rylin’in amacını anlamış gibiydi. Bir şey söylemedi, yalnızca karşılık olarak o da onu öptü; yavaşça, sanki dünyanın tüm zamanları onlarınmış gibi.

ERIS

Eris 930. katta sapa bir yerde bulunun Fransız restorantını Cascade'in dışında duruyordu. Annesine her ihtimale karşı son bir kez daha çağrı atmaya çalıştı, ama Caroline açmadı; daha önce aradığında da evde yoktu. Eris rahatsızlıkla kafasını sallayıp içeri girdi. Bu durumda Bay Cole'la tek başına yemek yiyecekti.

Geçen haftaki öğle yemeklerinden bu yana, Eris annesine sürekli sorular sormuştu. Bay Cole'un babası olması ne anlama geliyordu? Onu bir daha ne zaman görecektlerdi? "Bilmiyorum Eris. Daha birkaç gün oldu," demişti Caroline sonra iç çekmişti. "Ona bir mesaj göndereyim; bakalım ne diyecek?"

Böylece Bay Cole, bu akşam yemeğini ayarlamıştı. Eris tüm hafta boyunca bu yemeği sabırsızlıkla beklemişti, Mariel'le uzun uzun bundan konuşmuştu; Mariel de başını sallayıp onu dinlemiş, ama ne tavsiye vereceğini bilememişti.

En tuhafı Leda'yı okulda görüp hiçbir şey söyleyeme-

mekti. Bay Cole ondan bunu söyleyenin kendisi olmasını istemişti; zamanını kendi ayarlayacaktı. Elbette, söyleyeceği şey kendi sırrıydı. Yine de Eris yarı kardeş oldukları gerçeğine şaşarak tüm hafta boyunca Leda'ya kaçamak bakışlar atmaktan kendini alamamış, tümüyle farklı olan yüzlerinde benzer özellikler aramıştı. Bir gün öğle yemeği sırasında Leda'yı masanın karşısından izlerken, belki ağızları civarında bir şey, diye düşünmüştü. İkisinin de üstdudağında aşk tanrısının yayına benzeyen o derin içe kıvrılma ile dolgun, erotik hisler uyandıran bir alt dudak vardı. Eris her zaman acımasızca, böyle bir ağzın, onu doğru kullanabilmek için fazla gergin olan Leda'da heba olduğunu düşünmüştü. Ama kendininkine ne kadar benzediğini fark etmemişti.

Eris'in nasıl baktığını fark edip, "Ne? Dışimde bir şey mi var?" diye ters bir şekilde sormuştu Leda. Eris de sorudan sıkılmış gibi yapmış, gözlerini devirip başka yere bakmıştı.

Şimdi saçını tekrar hak kazandığı o eski güvenle arkaya doğru attı ve kadın garsona başıyla işaret etti. "Bay Cole'a katılmaya geldim," diye mırıldandı ve kızı öz baba-sının oturduğu yere, pencere kenarındaki küçük yuvarlak masaya kadar izledi.

Eris yerine otururken, "Eris," dedi Bay Cole samimi bir şekilde. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Avery'den ödünç aldığı bir elbise giymişti; küçük pensler yardımıyla vücudunu sarmalayıp dizler civarında açılan hafif bol, lacivert bir elbise giymişti. Annesinin inci kolyesini üzerine atmış ve tekrar neredeyse normal hissetmişti.

“Üzgünüm, annem gelemedi,” diye başladı Eris; Caroline’ı her yerde aradığını anlatacaktı, ama Bay Cole başını salladı.

“Ben onunla konuştum.” Bir anlığına Bay Cole’un çenesi gerildi, ama sonra o an geçince rahatlayıp gülümsedi.

“Pekâlâ Eris,” dedi candan bir şekilde, “duyduğum kadarıyla geçen ay doğum gününü kaçırmışım.”

Bubble Lounge’daki o partiden, eski hayatının tüm tuzakları nihayet gittiğinden bu yana gerçekten bir ay mı geçmişti? Daha çok olmuş gibi geliyordu.

“Önemli değil,” demişti Eris, ama Bay Cole evrak çantasından bir şey çıkarıyordu – imza gibi olan turuncu bir Calvadour eşarp kutusu. Eris nefesini tutup kâğıttan kalın kurdelayı çözdü. Sonra kurdele küçük, geri dönüştürülebilir mikro sensörlerce ileri atılıp kendini origami kelebeği gibi katlayarak en yakın geri dönüşüm kutusuna uçtu.

Eris’in nefesi kesildi. Kutunun içinde çok güzel, el işi kaşmir bir eşarp vardı; kıvılcıklı kenar süsleri olan buruşuk bir atlı baskısıyla kaplıydı. Bunu Calvadour’un vitrininde görmüştü; türünün tek örneği bir parçaydı ve olağanüstü pahalıydı. Eskiden, paranın engel oluşturmadığı zamanlarda Eris’in kendine aldığı türden bir şeydi.

“Bu çok fazla. Kabul edemem,” diye mırıldandı, ama elbette geri vermeye niyeti yoktu. yüzünü kaşmire gömüp derin bir nefes aldı.

“Bunu babandan, on yedi yılın tüm doğum günü hediyeleri değerinde bir hediye olarak kabul et,” dedi Bay Cole kısık sesle.

Baba. Bu sözcüğü Eris’i kastederek ilk kullanışı değil miydi? Eris içinden geldiğince ayağa kalkıp küçük masa-

nın karşısından eğildi ve babasını yavaşça yanağından öptü; tıpkı babası olduğunu düşündüğü adama her zaman yaptığı gibi.

Babası bu duygu gösterisi karşısında şaşırılmış gibiydi, ama kabul etti. Eris acaba Leda böyle şeyler yapmıyormu, diye merak etti. Eh, ne yapalım, Eris'in bu türden fevriliklerine alışması gerekecekti. "Teşekkür ederim," dedi Eris ve o özgün nakış sırtına gelecek şekilde eşarbi boynuna dolayıp gösterişli bir düğüm attı. Lacivert elbisesi için mükemmel bir aksesuar olmuştu.

Garson yaklaştı ve akşam yemeklerini ısmarladılar. Tepelerindeki ışıklar loşlaştı, duvarlardaki şamdanlar canlanarak alevlendiler. Eris, eski tip bölmeli pencerelerden dışarı baktı; bahçeleri ve akan fıskiye havuzlarıyla gizlenmiş bir kamusal alan olan Haxley Parkı'nı görüyorlardı. Birinin pencerelerden onları birlikte görebileceğini fark etti. Babası da aynı şeyi fark etmiş olacak ki, sandalyesini restoranın merkezine doğru çevirdi.

"Eee, Eris. Bana evinizden bahset."

"Evimizden mi?"

"Annenle ikinizin şimdi yaşadığı yeri diyorum. İkiniz için yeterince... ferah değil sanırım, öyle değil mi?"

"Çok büyük değil," diye itiraf etti Eris.

"Kaçınca katta?"

"Yüz üçüncü."

Sayıyı duyunca Bay Cole'un benzi attı. "Aman Tanrım. O kadar kötü olduğunu bilmiyordum." Eris sesindeki o tikslenme tonundan hoşlanmamıştı. Ama bir şey demedi. "Zavallı Caroline," dedi Bay Cole, neredeyse kendi kendine.

Antreleri geldi. Eris'in babası onu sorularıyla biberle-

meye devam etti; Annesi, aşağıdaki hayatları, okul çalışmaları, Everett Radson'dan haber alıp almadıklarıyla ilgili sorular sordu. Eris tüm sorularına cevap verdi; tam olarak nereye varmaya çalıştığını merak ediyordu. Belki kafasındaki o çılgın düşünce o kadar da çılgın değildi. Belki de gerçekten birlikte zaman geçirmelerini önerecekti; hep birlikte, ailecek. Eris bu olasılığı düşündü ve buna o kadar da karşı olmadığını fark etti – elbette başta tuhaf olurdu; Leda'yla resmi olarak, uluorta kardeş olmak. Ama Bay Cole'un ima ettiği şey bu olsa da, bunu tam olarak söylememiştir.

Sonunda yemeği bitirdiler ve garson gelip tabakları toplamaya başladı. “Teşekkür ederim,” dedi Eris, babası hesabı ödemek için başını eğdiğinde. Birden üşüyerek eşarblı sırtına attı. “Bir dahaki sefere annemin de mutlaka gelmesini sağlayacağım.” Oysa babasıyla tüm akşam boyunca baş başa olmak hoşuna gitmişti.

“Eris,” dedi babası nazikçe. “Bir dahaki sefer olmalı mı, emin değilim.”

“Ne?”

Bay Cole aşağıya, masa örtüsüne baktı ve ifadesindeki ani bulutlanmayla ilgili yanılmak söz konusu değildi. “Son zamanlarda seninle vakit geçirmekten keyif aldım. Eris; gerçekten öyle. Olduğun bu güzel genç hanımefendiden gurur duydum. Annenin senin yaşındaki haline çok benziyorsun, biliyor musun?” İfadesi gerildi. “Ama bu gelişmelerin bende şok yaratmadığını söylersem, yalan söylemiş olurum. Herkesin olduğu ortamlarda birlikte zaman geçirmemizin bizim için akıllıca olacağından emin değilim.”

Eris birden havanın nefes alınamayacak kadar yoğunlaştığını hissetti. “Neden?” diyebildi.

“Çok hassas, bu ilişki,” dedi Bay Cole. “Benim için, annen için ve senin için de birçok şeyi zorlaştırıyor.”

“Aileniz için de,” dedi Eris bu buz gibi farkına varış üzerine çöküverdi. “Karınız, Jamie. Ve Leda.”

Bunun üzerine Bay Cole biraz gözlerini kırıştırdı. “Eh, evet,” diye itiraf etti. “Malum nedenlerden ötürü, bunu öğrenmelerini istemiyorum. Anlıyorsundur, elbette.”

Eris anlamıştı. Annesi ile kendisi Bay Cole’un gizli tutmak istediği küçük kirli sırrıydı.

“Para sorunuza gelince,” dedi Bay Cole, sesi iş konuşması yaparmış gibi bir tona bürünmüştü. “Bunu annenle de zaten konuştum, oysa o bana durumunuzun ne kadar korkunç olduğunu tam olarak aksettirmemişti.” *Korkunç değil*, demek istemişti Eris, o öfkeli inatçı gururu araya girmeye çalışıyordu. *Her şeye rağmen, gayet güzel idare ediyoruz.* “Senin ve annenin hesabına toplu bir miktar para aktaracağım. Ayrıca her ikinize aylık harçlık ödeyeceğim. Bakmak istersen para yattı bile.”

Hafif şaşkın bir halde, Eris banka hesabını açmak için komutları mırıldandı – ve orada dizili duran sıfırların miktarını görünce nefesi kesildi.

“Bu kadarı yeterli mi?” diye sordu Bay Cole, ama soru elbette gülünçtü. Yeterliden de öteydi: Alt katlardan taşınıp yeni bir ev alabilirlerdi, tüm elbiselerini, ya da bazılarını değiştirebilirdi. Eski hayatını geri almak için yeterliydi. Eris Bay Cole’un aslında ona ne sorduğunu biliyordu: Ağza alınmamış bedeli anlamış mıydı? Onun öz babası olduğunu kimseye söylemeyecekti. Leda’ya bile,

diye düşündü – daha doğrusu, özellikle Leda'ya.

Eris'in sessizliğini satın alıyordu.

Eris hemen cevap vermedi. Babasının yüzüne bakıyordu, tüm hafta boyunca kendi hatlarını ararken incelemişti bu yüzü; ama bu kez yüzünden duygularını okumaya çalışıyordu. Orada vazgeçme vardı ve biraz korku, biraz da şefkat denebilecek bir şey. Babası konuşmadan ona bakarken gözlerinde kendi yansımasını gördü.

Öz babası onunla ilişkisini tanımıyordu. Bu durum Eris'i tahmin edebileceğinden fazla üzdü. Yalnız hissetti ve reddedilmiş ve öfkeli. Ama tüm bu savaş halindeki duyguları içinden en güçlüsü, artık fakir olmayacağı için duyduğu rahatlamaydı.

Kararını verdikten sonra hiçbir zaman vakit kaybetmeyen biri olarak birden yerinden kalktı. “Yeterliden de öte,” dedi. “Eşarp için – ve diğer her şey için teşekkür ederim.”

Bay Cole Eris'in ne demek istediğini anlayarak başını salladı. “Hoşça kal Eris,” dedi yumuşak bir şekilde.

Eris tek bir sözcük daha söylemeden, kalan tek babasına veda bile etmeden dönüp restorandan çıktı.

İki babası tarafından da yüzüstü bırakılmıştı; acı bir şekilde bunu düşündü. Ne kadar da harika bir terapi adayına dönüşmekteydi.

LEDA

Leda, Birinci Cadde'deki Haxley Parkı'nın kapısının dışında duruyordu; gözleri ağaçlarla çevrili sokakta bir ileri bir geri hareket ediyordu. Tamamıyla güçsüz ve gergin hissediyordu. Burada Haxley'de buluşmak Ross'un fikriydi; Leda'nın rehabilitasyon kısıtlamaları öncesinde de teslimatları her zaman burada yaparlardı.

Leda derin bir nefes alıp parkın içine girdi, eski tip demir kapılar otomatik sensörler sayesinde rahatça içeri doğru açıldı. Bir hatıra seline kapılmıştı. İlk xenperheidren aldığı seferlerin birinde kendini öyle lazer gibi odaklanmış hissetmişti ki, bütün senenin ödevlerini yapıp bitirmişti. Öğleden sonra gevşeticilerden tüttürüp, burada çimenlerin üzerine yatmış, bir örüntü bulma umuduyla tavandaki canlandırma bulutlara bakmıştı. Cord'la birlikte Cord'un Emanetlerinden aldıklarında da saatlerce bir sivrisineğin peşinden koşmuşlar, sonra kahkahalarla yuvarlanarak Cord'un evine dönmüşlerdi.

İşte şimdi yine dönmüştü.

Haxley'in kafa güzelleştirmek için en iyi üst kat parkı olduğunu herkes bilirdi. Yeri Kule'nin köşelerinden birinde olduğu için, buranın tavanlarında tonlarca havalandırma aygıtı bulunurdu; aksi halde tüm katın hava akışı yavaşlayabilirdi. Oyun parkı yoktu, yani etrafta küçük çocuklar ile dadılar bulunmazdı; aslında çoğu zaman uygun bir şekilde boş olurdu; bu katın daha çok ofis alanı olan doğu tarafında gizlenmişti. Her zaman insanların olduğu tek tarafı pencerelerin olduğu bölümdeydi; burada bahçelere bakan birkaç restoran, bir deniz mahsülleri yeri ile Fransız Bistro'su bulunurdu.

Beklendiği gibi, parkın merkezi yürüyüş yolu, bir cuma akşamı bile tamamen boştu. Ross'a mesaj yollayarak, "Hangi cehennemdesin?" dedi Leda alçak sesle.

Akşam ilerledikçe Kule'nin iç ışıkları loşlaşmaya başlıyordu. Bir ürpermeyle kolundaki tüyler diken diken oldu. Merkezi havalandırma merkezi Kule'nin kenarlarına doğru gidildikçe her zaman daha soğuk olacağını söylemek istiyordu; özellikle kimsenin elektrik faturasını ödemek istemeyeceği kamusal alanlarda. Leda okuldan sonra üzerini değişmediğine pişman olarak kollarıyla kendini sardı. Ama eve bile uğramadan, doğrudan SAT'ye hazırlık seanslarından gelmişti. Bir fırt alabilmek için o kadar istekliyd.

İleride yukarıda fıskıyeli bir bahçe vardı; dört yapraklı yoncalarla kaplıydı. Leda her iki yönde de kimseyi görmemişti. Ross'u burada bekleyecekti, öyle karar vermişti, babetleriyle ayağının altındaki çakıl taşlarını çiğniyordu.

Sonra tanıdık bir yüz gördü ve yürüyüş yolunun ortasında durdu.

Babası Fransız restoranında oturuyordu; ağır camlı pencerelerinden gül bahçesine bakan restoranda. Tuhaf, diye düşündü Leda; annesi bu gece geç saatlere kadar çalışacağını söylememiş miydi? Belki erken çıkmıştı... ama sonra, kiminle beraberdi? Leda parmak uçlarının üzerinde kalktı, daha iyi görebilmek için boynunu iyice uzatmıştı.

Babası bir kadınla beraberdi ve bu kadın kesinlikle annesi değildi. Sonra hafif solgun biçimine bakınca kadının olmadığını anladı. Bir kızdı. Felaket, Leda'dan fazla büyük olamazdı.

Sonra kız saçlarını geriye doğru attı; muhteşem güzellikte kırmızı-sarı bir ırmak. Leda kızın yüzünü göremese bile bu saçları tanıdığını fark etti. Yanılmış olamazdı.

Babası *Eris*'le çıkmış ne halt ediyordu?

Ne dediklerini öğrenmek için çaresizce, olabildiğince yakından *Eris*'in ağzına odaklanarak, "DudakOkuma," dedi. Gözlerinin önünde bir mesaj yandı: *Okuma engellenmiş; daha yakın mesafe gerekli.*

Her şeye rağmen Leda gözünün önündeki kanıta inanmayı reddetti. Gördüğü şey için elbette başka bir açıklama olmalıydı – babası elbette *Eris*'le bir *ilişki* yaşıyor olamazdı. Cuma akşamı, gizlice baş başa yemek yemelerinin başka bir nedeni olmalıydı.

Eris'in babasından bir şey almak için masanın öbür tarafına uzanışını dili tutulmuş halde izledi. *Eris* gülümsedi. Sonra ayağa kalktı, öne doğru eğildi ve Leda'nın babasını öptü; Leda'nın görüş açısından *Eris*'in saçları dudaklarını kapatmıştı.

Leda her şeyi ağır-çekimde gerçekleşiyormuş gibi iz-

lemişti. Ayakları sanki yere kök salmış gibiydi. Eris'in gülümsemeye devam ederek omuzlarına bir eşarp sarışını izledi. Leda'nın babasının evrak çantasında gördüğü eşarptı bu, üzerine kızıl çiçekler olan, gülünç derecedeki pahalı eşarp.

Leda gözü bir şey görmeyerek öne doğru tökezledi; çığlık atmak istiyordu. Ya da kusmak. Babasının son zamanlardaki garip davranışları, sakladığı sırlar, şimdi anlaşılıyordu.

Eris Dodd-Radson'la bir ilişki yaşıyorlardı. Ya da Eris Dodd'la; adı şimdi her neyse.

"Leda?"

"Nihayet!" dedi Leda ters bir şekilde, Ross'a doğru hızlı hızlı yürüyerek. "Nerde kaldın?"

"Birileri biraz sabırsız galiba." Ross gençti, yoğun kestane renkli saçları ve öyle güzel ve masum bir yüzü vardı ki, ona ameliyatla verilmiş olabilecek gibiydi. Kahverengi gözleri büyüktü, yoğun kirpikleri vardı ve gözbebekleri biraz büyüktü, kontaklensleri olan biri gibi – ya da kafası devamlı güzel biri.

Yavaşça gözlerini kırptı; sanki uyanık kalmak akıl almaz bir mücadeleymiş gibi.

"Pekâlâ," dedi, "Eee haberler biraz kötü. Xenperheidren'im kalmamış."

"Ne?" Leda'nın Ross'la buluşmasının nedeni buydu zaten; bir paket xenperheidren edinip devamlı, ama devamlı bir tane almak; ta ki dünya böyle kontrolden çıkmayana dek. "*Ciddi* misin?"

Ross ürkmüştü. "Özür dilerim, ben..."

"Peki elinde *ne var* öyleyse?"

Ross torbayı açıp içindekileri teker teker çıkarmaya başladı. “Evet, BFX’im var, biraz esrarım var, sakinleştiricim var, ki dürüst olmak gerekirse işini görebilir...”

“Tamam hepsini alıyorum,” diye sözünü kesti Leda. Torbayı kapıp içindekileri eşelemeye başladı.

“Biliyorsun, bu kadarıyla birkaç...”

“Söyledim sana, umrumda değil! Almam gerek tamam mı?” diye delicesine, avazı çıktığı kadar bağırdı. Ross bir şey demedi. “Bunlar dışında hepsini alıyorum,” diye fikrini değiştirdi; elinde o içindekileri açığa vuran siyah zarflardan tutuyordu, hepsini Ross’a geri verdi. Kötü Emanet almanın ne kadar korkunç olduğunu kötü tecrübelerinden biliyordu; bir de reçete etiketinin yırtılmış olması Leda’nın onları kafasında istemeyeceğine dair yeterince kesin bir işaretti.

Ross başını sallayarak Emanetleri geri aldı; gözleri hâlâ Leda’nın üzerindeydi. “Bir tanesini al istersen,” dedi biraz sonra. “Bedava; hem kötü bir yolculuk olursa, dert olmaz, değil mi?”

“Hep aynısını yapıyorsun,” dedi Leda gözlerini devirerek; Ross’un tazminat olarak verdiklerinin yine sakinleştirici olduğunu hatırlamıştı. *Sanırım artık birinci lige oynuyorum*, diye düşündü kara bir mizah anlayışıyla. Ama Emanetlerin paketini geri vermedi. Geri çevrilemeyecek kadar pahalıydılar.

Ross’a parasını ödemek için başıyla işaret yaptı, sonra başka bir harekette bulundu. Bu hareket, teşekkürler de demek olabilirdi, beni yalnız bırak da olabilirdi. Ross ödemeyi kabul ederek omuz silkti ve yola koyulmadan önce ellerini cebine soktu.

Leda kırmızı deri okul çantasını sıkıca tuttu, içindeki ilaçlarla dolu kâğıt torba güvence verircesine hışırdıyordu. Kafasının uçmaya ihtiyacı vardı, o kadar yükseğe uçmalıydı ki, Eris'in babasını öptüğü o görüntü vahşice aklından silinsin.

AVERY

“Annemle babamın gittiğine o kadar mutluyum ki,” diye mırıldandı Avery. Annesi ile babası hafta sonu Hawaii’de bir düğüne katılacaklardı; pazara kadar dönmeyeceklerdi.

“Ben de.” Atlas Avery’nin arkasında koltukta uzanmış yatıyordu, bir kolu altına kıvrılmıştı. Avery’nin üzerinde hâlâ okul üniforması duruyordu, ama Atlas’ın üzerinde bir gömlek bile yoktu ve bu durum Avery’nin dikkatini dağıtıyordu. “En çok da seninle olduğum için mutluyum, Aves,” dedi Atlas ve onu yavaşça boynunun başladığı yerden öptü.

Avery titrer gibi oldu. Atlas’ın ona böyle dokunması çok hoşuna gidiyordu. Aslında ona nasıl dokunursa dokunsun, tüm hafta akşam yemeklerinde yaptığı gibi ayaklarıyla masanın altından ona sürtünse bile çok hoşuna gidiyordu.

Atlas’ın ne demek istediğini biliyordu. Bu kadar mutlu olmanın *mümkün* olduğunu bile bilemezdi. Sanki tüm hayatı boyunca belirli sınırlar içinde yaşamış, sonra birden

daha büyük, daha iyi, daha aydınlık bir dünya keşfetmiş gibiydi.

Bir mesaj görüşünü keserek aşağıya kaydı. *Ne yapıyor-sun?* yazmıştı Eris. Avery fısıldayarak yanıt oluşturdu. “Üzgünüm, evde kalacağım. Evde Atlas’la film izleyeceğiz.”

“Eris,” dedi açıklama yapmak için, çünkü Atlas elbette onu duymuştu.

Atlas başını salladı. “Çağır, gelsin. İstersen,” dedi, ama Avery hayır anlamında başını salladı.

“Sonra da üzerine gömleğini giy, değil mi? Olmaz öyle şey.”

Saçının arkasından Atlas’ın güldüğünü hissetti. “Eris nasıl? Tüm o aile olayları falan?” diye sordu. Eris’in doğum günü bozgunu boyunca o da oradaydı.

“Sanırım iyi, aslında,” dedi Avery; doğrudu da. Eris son günlerde daha iyi görünüyordu; genel olarak tavırları daha kaygısızdı. “Hatta aşağıKule’den biriyle görüşüyor. Kızla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Cord buna pek sevinmeyecek,” diye tahminde bulundu Atlas, ama Avery hayır anlamında başını salladı.

“İlişkilerini bitiren Cord’du, sanırım.”

“Ciddi misin? Bu da bir ilk herhalde.” Eris’in, ilişkileri karmaşıklaşınca bitirmek gibi kötü bir şöhreti vardı. Geçen sene Atlas’ın en az iki arkadaşına yapmıştı bunu.

Avery öbür yanına döndü, öyle ki yüzü Atlas’inkinden yalnızca birkaç santimetre uzaklıktaydı. “Biliyor musun, Eris bu hafta bana bir şey sordu; son zamanlarda neden bu kadar mutlu olduğumla ilgili.”

“Öyle mi? Sen ne dedin?”

“Yeni bir yoga eğitmenimin olduğunu,” dedi Avery ya-

landan bir ciddiyetle.

“Yoga mı? Kod adım bu mu?” Atlas onu öpmek için yaklaştı, Avery de tüm bedenini onununkine bastırarak onu öperek karşılık verdi.

Orada öylece memnun bir şekilde yattılar, nefesleri yumuşak ve düzenliydi, ikisi de hareket etmeye hevesli değildi. “Atlas,” diye cesaret etti Avery biraz sonra, “Beni sevdiğini ne zaman anladın?”

“Seni hep sevdim,” dedi Atlas içtenlikle.

“Demek istediğim, gerçekten ne zaman farkına vardın?”

“Atlas kafasını salladı. “Seni sevdiğimi hep biliyordum. Neden, senin aklında belirli bir an mı var?”

Avery dudağını ısırды, böyle bir konuyu açtığı için aptal gibi hissetti, ama Atlas beklenti içinde ona bakıyordu. “Bir gün okuldan sonraydı. Sen herhalde hatırlamazsın,” dedi Atlas’a. “Asansör hattına doğru birlikte yürüyerek caddeden geçiyorduk, ama sen aşağıKule’ye hokey sahasına antrenmana gidecektin, ben de eve gidiyordum. Orada durup bekledim, seni boş asansör tünelinden görebiliyordum. Senin bana doğru baktığını sanmıyorum...” Avery bir an tereddüt etti, Atlas’ın arkadan nasıl aydınlandığını hatırlıyordu, dışarı sızan ışık vücudunun hatlarını altın yıldızlarla süslüyordu. “Her nedense farklı yönlere gittiğimiz düşüncesi beni üzdü. Aptalca geliyor biliyorum,” dedi her şeyi söylemek için acele ediyordu. “Ama o anda sana bakarken, tek düşündüğüm, ‘hiçbir zaman ondan ayrı kalmak istemiyorum’du”

“Söylemeni beklediğim şey bu değildi,” diye itiraf etti Atlas.

“Neden?”

“Ne bileyim, daha böyle büyük, abartılı, destansı bir an olur, diye düşünmüştüm. Ama bunu daha çok sevdim.”

Avery başını salladı, elini onunkine doladı. Avucundaki yeni nasırları hissedebiliyordu, her bir parmağın tam altında; bu sene yaptığı ağır işlerden olmalıydı. Hepsini teker teker öpmek istedi.

“Uyuyalım mı?” diye sordu Atlas.

“Daha filmi bitirmedik,” diye itiraz etti Avery, oysa elbette pek seyretmiyorlardı. Ama Atlas bunu tartışmadı, Avery’nin ne demek istediğini biliyordu. Yatağa gitmek istemiyordu, çünkü bu başka bir günün daha sonu demekti – bu da gerçekliğe bir gün daha yaklaştıkları anlamına geliyordu. Anne-babaları gidince öyle güzel vakit geçirmişlerdi ki, evcilik oynamış, yakalanma korkusu olmadan yaşamışlardı. Evlerini ele geçiren, etrafındaki o mutlu kargaşaya baktı: Bir kenara atılmış yemek tabakları, koltuktan atılmış yastıklar ve Atlas’ın tomar halinde bir köşeye bırakılmış gömleği.

Avery anne-babası geldiğinde bunu özleyeceğini biliyordu. Gerçeklikte durumlarını görmezden gelmeye çalışıyordu, ama o çirkin hakikat hep oradaydı, aklının köşelerinde karaltı gibi duruyordu. Çünkü Atlas’la ikisi ne yaparlarsa yapsınlar, ilişkileri bundan öteye gidemezdi – elde etmeyi başardıkları çalınmış, gizli anlar. Birlikte bir hayatları olamazdı.

“Bu sene gittiğin yerler arasında en sevdiğin hangisiydi?” Avery dikleşip oturdu, dikkatini bu düşüncelerden uzaklaştırmak istiyordu.

Atlas soruyu düşündü. “O kadar çok yere gittim ki,

Aves. Bulunmamın zor olacağını bildiğim hemen her yere gittim. Küba, kuzey kutup bölgesi, Budapeşte. Amazon'da bir doğal hayat barınağında, Yeni Zelanda'da bir çiftlikte çalıştım. Bir ara Afrika'da barmenlik yaptım," diye ekledi, Avery'nin kolyesine başıyla işaret ederek.

"Çok yalnızmışsın gibi," diye fısıldadı Avery.

"Öyleydim. Özellikle de seni unutmaya çalıştığım için," dedi Atlas; sesinde Avery'nin hoşlanmadığı acı vardı. Avery, Atlas'ın kendisini unutma arayışında kaç kızla yattığını merak etti, sonra hemen bu düşüncüyü kafasından attı. Artık bir önemi yoktu.

"Ama özellikle sevdiğim bir yer vardı. Endonezya'da bir ada, dünyanın geri kalanının hemen hemen unuttuğu bir yer; delicesine beyaz kumu ve o kadar berrak bir suyu vardı ki denizin dibini doğrudan görebiliyordun. Küçük bir köydü, renkli seramikli çatıları vardı; balık, pirinç ve romdan başka bir şey yemiyorlardı. Ama herkes mutluydu. Orada bir süreliğine bir balıkçı teknesinde çalıştım."

"İnanılmaz geliyor." Avery Atlas'ı dünyanın unuttuğu bir yerde kolları sıyrılmış gömlek ve büyük sarkık bir şapka ile tekneye balık çekerken hayal edip gülümsedi. Şimdi yaptığı şeyden, yani babaları için çalışmaktan ne kadar uzaktı.

"Teknolojinin ulaşmadığı bir yer," diyordu Atlas. "Ziyaretçileri olmuyor. Oraya gitmek için özel olarak tekne kiraladım ve ulaşması neredeyse bir günümü aldı."

Avery ani, çılgınca, olağanüstü bir fikre kapıldı. "Biz oraya gitsek nasıl olur?"

Atlas ona baktı. Avery aynı şekilde devam ediyor, düşüncesi giderek hız kazanıyordu. "Kendin söyledin, tek-

nolojinin ulaşamadığı bir yer. Bizi orada kimse bulamaz. Orada kendimize başka şekilde yön verip yepyeni bir hayata başlarız.”

“Avery,” dedi Atlas dikkatli bir şekilde, ama Avery’nin umurunda değildi, o her şeyi şimdiden görebiliyordu: Atlas’la birlikte yaşadıkları küçük evi, verandaları ve sıcağın yaz geceleri için hamakları olacaktı; kumsala kadar inen merdivenleri; güneş suda batarken orada el ele yürüyeceklerdi. Ama...

“Annemle babam,” dedi Avery yüksek sesle; o mükemmel resim sallanır gibi oldu.

“Ben de onu diyecektim,” diye katıldı Atlas. “Onları terk etmek seni üzecektir.”

Avery onaylayarak başını salladı, ama aklı hâlâ o plana çalışıyordu – sonra Atlas’ın sözcük seçiminde bir şey tuhafına gitti. “İkimiz de özleriz,” diye ekledi Avery.

Atlas konuşmakta tereddüt eder gibiydi. “Ama onlar benim anne-babam değil.”

“Elbette öyleler!”

“Avery,” dedi Atlas dürüstçe, “Ben senin gibi bu hayata doğmadım. Beni buraya getirdiklerinde yedi yaşındaydım. Daha önceki hayatım nasıldı hatırlıyorum; aç ve korkmuş olmak. Birine güvenip güvenemeyeceğini bilememek.

“Ah,” diye nefes aldı, yüreği acımişti. Atlas bu anılardan hiç söz etmemişti. Ne zaman Avery önceki hayatıyla ilgili soru soracak olsa kendini tamamıyla kapatırdı. Sonunda Avery de denemekten vazgeçmişti.

Atlas Avery’nin ellerine uzanıp onları sıktı, gözlerinin içine bakıyordu. “Bu hayat hiçbir zaman benim olmadı ki

kaybedeyim. Ama senin *hayatın*. Hepsinden vazgeçmeden önce senden iyice düşünmeni istiyorum.”

Avery gözlerini kırıpştırarak gözyaşlarını durdurdu. Ama ortada bir soru yoktu. Atlas’la olmak için her şeyi yapardı, her şeyden vazgeçebilirdi.

“Belki onları bir gün ziyaret edebiliriz,” diye önerdi. Atlas Avery’nin söylediği şeyin ne demek olduğunu anlayarak ona baktı.

“Sen ciddisin,” dedi yavaşça, sanki inanamıyormuş gibiydi. “Sen gerçekten gitmek istiyorsun.”

“Evet,” diye fısıldadı Avery, sonra tekrar daha yüksek sesle söyledi. “Evet, evet, evet!” Atlas’ı tekrar tekrar öptü, doğru kararın bu olduğunu biliyordu, hayatının geri kalanının başlangıcı.

Atlas Avery’yi kendine çekerek ona sarıldı, ona yakın kaldı. Avery bir süre orada öylece kaldı. Başını Atlas’ın omzuna gömmüştü, onu hissetmenin tadını çıkarıyordu. Ona dokunabilmek o kadar muhteşem bir şeydi ki. Kendi kendine buna hiçbir zaman kesin gözüyle bakmayacağına söz verdi.

“En erken ne zaman gidebiliriz?” diye sordu Avery nihayet ayrıldıklarında.

Atlas bir kaşını kaldırdı. “En erken ne zaman gitmek istersin?”

“Bu hafta?”

Atlas güldü, ama şaşırmış gibi değildi. “Tamam. Sanırım bir yolunu bulabilirim.”

“Hadi, yarın akşam da bir parti verelim,” diye karar verdi Avery düşünmeden. Söylediği anda şahane bir fikir olduğunu biliyordu. Herkesi çağıracaklardı ve normal

bir cumartesi akşamı gibi davranacaklardı, ama gizliden gizliye veda partileri olacaktı. Bir gün Atlas'la birlikte dünyanın öbür ucunda yaşarlarken, geriye bakıp buna güleceklerdi – herkesin çok sarhoş olduğu aptal bir lise partisi; tüm parti boyunca birbirlerine kaçamak bakışlar atacak delicesine âşık olacaklardı; arkadaşlarına sessizce veda edeceklerdi.

“Ciddi misin?” dedi Atlas.

“Evet! Sen gittiğinden beri burada hiç parti yapmadık. Eğlenceli olacak, birlikte ev sahipliği yapacağız. Gizli vedaımız gibi.” Avery bir an Eris'i ya da Leda'yı bir daha hiç görmeyeceğini anlayarak duraksadı. Ama böyle düşünemezdi. Atlas'la kendini düşünmeliydi ve her zaman olanaksızmış gibi görünen şeyi yapacakları gerçeğini. Aslında birlikte bir gelecek inşa ediyorlardı.

“Tamam. Beni ikna ettin.” Atlas gülümsedi.

Avery tabletini çıkarıp bir duyuru hazırladı, sonra onu bilgi akışına yükledi. “Mükemmel,” dedi Atlas, kontaktenslerinde beliren mesaja bakarak. “*Sen* mükemmelsin.” Onu öpmek için eğildi, ama Avery geri çekildi.

“Kimse mükemmel değildir, herkesten önce de ben,” diye karşı çıktı, bu ifadeden rahatsız olmuştu. Atlas ona böyle şeyler söylememeyi her zaman bilmişti. Böyle bir şey yapmayacağına güvendiği tek insandı.

“Özür dilerim. *Benim* için mükemmelsin, demeliydim,” diye değiştirdi Atlas.

Tatmin olmuş bir şekilde Avery onu öpmek için atıldı. Daha önce hiç hissetmediği bir şekilde, yürekten mutlu hissediyordu. “Seninle her yere giderim, biliyorsun,” dedi. Atlas gülümsedi.

“Tamam,” dedi yumuşak bir şekilde. “Her yere gidelim öyleyse. Birlikte.”

Sonra gece gerçekten sona erdi ve holo ekranı kimse-
nin olmadığı bir seyirciye filmi oynatmaya devam etti.

LEDA

Leda restorandakilere görünmemeye çalışırken öne doğru sendeleyip havuzun arkasında dizlerinin üzerine düştü. Ama burada utanması gereken kendi değildi. *Eris ile babasıydı*. Bir ara eve gitmeyi düşündü, ama o kadar çaresiz değildi, üstelik elleri titriyordu ve annesine yakalanma riskini alamazdı. Zavallı, her şeyden habersiz, aldatılan annesi.

El yordamıyla Ross'un verdiği torbayı aradı. İlaçlar önündeki yoncaların üzerine döküldü; yapay mutluluğun Leda'ya ait küçük kaynağı. Leda'nın gözleri hemen küçük siyah Emanet zarfına takıldı. Belki de o kadar kötü bir fikir değildi, başkasının kafasına girmek – berbat bir kafa orası kesin, ama kendi berbat kafası değil hiç değilse?

Leda zarfın üstünü yırttı ve parlak sarı Emanet haplarını ağızına atıp kuru kuru yuttu.

Zihninin içgüdüsel olarak onları geri itmeye çalıştığı kısa, rahatsız bir an oldu. Emanetler sizin için yapılmış olsa böyle olmazdı elbette, ama başkasının Emanetlerini

aldığınızda, onların bilincinin ihtiyaçları kendilerini sizin beyninize zorla kabul ettirmeye çalışırken her zaman bir dakikalık bir uyum süreci olurdu.

Her şey daha yumuşakmış, daha akışkanmış gibi oldu. Zaman, lastikten bir şerit gibi uzadı sanki. Leda gözlerini kırptırdı. Bunlar her kime aitse, kaygı sorunu olan biri olduğu belliydi – bunlar basbayağı sakinleştiriciydi. İlaç onun beyninde kendine yol açarken, orada olmayan anıları ararken, o insanın ihtiyaç duyduğu duygusal karşılıkları ortaya çıkarmaya çalışırken diğer insanı, hayatimsi bir varlık gibi, neredeyse hissedebiliyordu.

Leda önündeki bacaklarını uzattı ve arkaya, dirseklerinin üzerine yaslandı, ilaçların geri kalanı etrafındaki yoncaların üzerinde parlak renkli şekerler gibi dağılmıştı. Gölgeler büyüyordu, havuzun ve bacaklarının üzerinden uzuyorlardı. Dışarısı soğuk değildi artık. Eris ile babasını düşündü Leda tekrar; karanlık, boğuk bir kahkahayla. Gözlerini kapadı. Anıların gölgeleri, yarı-biçimlenmiş düşünceler zihninde dibe çökerek gizlenmişlerdi. *Seni biliyorum*, demek istemişti, *ama neden?* Ne tuhaf bir histi; déjà-vu gibi, sanki bunların hepsi daha önce duyduğu bir şarkı gibiydi. gözünün önünde renkler ve şekiller dans ediyordu.

Kafasındaki bu güzelliği tanıdı.

Birden içgüdüsel olarak, ilaçlarla gelen derin hayvansı bir kesinlikle, nefes almak için havaya ihtiyacı olduğunu bildiği gibi biliyordu. Bunu daha önce de yapmıştı, kimyasallar ile nörostimulatorlardan oluşan bu özel karışımı daha önce de tecrübe etmişti. Bunlar Cord'un Emanetleriydi.

Ne garip, diye merak etti, ellerini dört yapraklı yoncaların içine sokmuştu. Bir tırnağını kırdı. Biraz acımişti. Cord'un Emanetleri neden *Ross*'taydı? Cord'un bu kadar paraya ihtiyacı olamazdı. Bunlar çalınmış olmalıydı.

Cord'un bilmesi gerekiyordu! Ona söylemeliydi!

Leda 969'a balon gibi süzüldü. "Cord!" Kapıya vuruyordu. Oraya bir şekilde gelmişti, ama Leda asansöre bindiğini ya da hava taksi tuttuğunu hatırlamıyordu. *Tanrı'ya şükür*, diye düşündü, çünkü elleri vücudundan kopmaya başlamıştı, Leda gitgide endişeleniyordu. Onları önkollarına geri taktı. "Cord!" diye daha yüksek sesle tekrar etti.

Kapı açıldı – ama orada duran Cord değildi; Brice'tı.

"Leda? N'aber?" dedi Cord'un ağabeyi yavaşça. Dışarı çıkmak üzere hazırlanmıştı; siyah-eskitilmiş bir kot ile düğmelerinin çoğu açık olan yakalı bir gömlek giymişti. Çok havallı görünüyordu. Leda onun gibi olabilmeyi isterdi.

Leda gözlerini kırıştırdı. Neden orada olduğundan emin değildi. Belki Brice bilirdi.

"İyi misin?" diye sordu Brice, gözleri endişeyle kısılmıştı. Orada öylece, elleri kollarına takılmış olarak, tuhaf bir şekilde durmaya devam ediyordu. Ne yaptığının farkında olarak kollarını aşağıya indirdi. Brice'ın ondan hoşlanması daha önemliydi. Elleri uçup gitse bile.

"İçeri gelsene," dedi Brice onu dirseklerinden tutup nazikçe içeri sokarak. Duvarlar dalgalanarak okyanustaki dalgalar gibi ona doğru geliyordu.

Brice, eline soğuk bir su tutuşturup onu oturma odasındaki koltuğa oturttu. Suyu anında içip bitirdi. Brice bir şey söylemedi, bardağı tekrar doldurmakla yetindi. İkinci bardağı biraz daha yavaş içti.

“Yörüngeye uçmuş gibisin?” dedi Brice ve Leda mutlu oldu, çünkü ses tonunda, onay vardı, ya da hiç değilse eğlenme. “Ne aldın?”

Kırmızı torbası hâlâ Leda’yıydı. Bir şey söylemeden boş Emanet zarfını çıkarıp Brice’a verdi. “Cord’un,” demeyi hatırlamıştı.

Brice’ın gözleri kısıldı. “Bana bunların Cord’a ait olduğunu mu söylüyorsun?”

Leda cevap vermedi. “Leda Marie Cole!” dedi Brice birden, uzanıp omuzlarından tutarak, ya da onun gibi bir şey -belki de, Brice’ın bildiğini bilmediği adının tam olarak kullanılması- onu birden kendine getirmişti; en azından biraz. Leda hayır anlamında başını salladı.

“Hayır,” diye boğuk bir ses çıkardı, sonra boğazını temizledi. “Torbacımdaydılar. Bu yüzden istedim... demek istediğim, Cord için endişelendim. Çalınmış olmalılar, değil mi? Ellerini bacaklarının altına kaydırды ve titremelerini önlemek için üzerlerine oturdu.

Brice’ın gözlerinde bir şeyler anladığını gösteren bir ışık parladı. “Rylin,” diye fısıldadı.

“Ne?” diye sordu Leda. Brice kısık gözlerlerinin arasından ona baktı, sonra birden ya kafasının hatırlayamayacak kadar güzel olduğuna, ya da bir önemi olmadığına karar verdi.

“Yeni hizmetçimiz. Sanırım Cord’la biraz... yakınlaştılar,” diye açıkladı Brice.

“Kovun onu,” dedi Leda otomatik olarak. “Cord’u tanıdığı için kızla çoktan yatmış olduğunu da biliyordu.”

“Bu kadar gaddar olmana bayılıyorum.” Brice bir kahkaha attı. “Bir de Leda, canın bir daha Emanet istediğin-

de ya bana ya Cord'a gel. Gidip torbacından alma. Bu kez şanslıydın, gerçekten."

"Emanet falan istemiyordun ben, torbacımda ondan başka bir şey yoktu da ondan...ben xenperheidren istiyordum."

"Bir dakika," dedi Brice. "Burada beni bekle." Sanki bir yere gidecekmişim gibi, diye düşündü Leda, sersem bir haldeydi.

Birkaç dakika sonra tekrar göründü Brice. "Bak bende ne var." Leda'nın uzanan avucuna bir poşet dolusu hap bıraktı.

Küçük, beyaz ve kareydiler; üzerlerinde küçük bir X işareti vardı. "Ah, Tanrı'ya şükür," diye hafif inledi Leda ve iki tane birden aldı.

Leda'nın yavaş ve düzensiz düşünceleri, anında canlandı. Tüm bedeni yeni tip bir enerji dalgasının hücumuna uğramıştı. Orada durmuş onu izleyen Brice'a baktı; çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. "Teşekkür ederim," dedi Leda, sözcükleri şimdiden netleşmişti. "Brice Anderton, insanlar için ilaç dolabı. Haklısın, en başta sana gelmeliydim."

Leda evin içinde yeni gözlerle etrafına bakınırken, "İşte hepimizin bildiği ve sevdiği Leda Cole," dedi Brice soğuk bir şekilde. Gürültüyle ve insanlarla dolup taşan partileri saymazsa yıllardır buraya gelmemişti Leda. Ev hatırladığından daha büyüktü. Her şey daha net görünüyordu; küçükken resim yaptığı siyah markörlerle hatları belirtilmiş gibi sade detayla çizilmişti.

"Aslında gitmem gerek," dedi Brice biraz sonra, hâlâ Leda'yı izliyordu. "Ama kalmayı isterdim. Son zamanlarda Cord'un olduğundan çok daha eğlencelisin."

Leda bocalayarak elindeki xenperheidren paketini ona geri vermeye kalktı, ama Brice hayır anlamında başını salladı. "Lütfen. Sende kalsın. Bana söylediklerin düşünülürse, senin için hiç değilse bunu yapabilirim."

Leda minnettarlıkla başını salladı. "Eve gitmeden önce biraz burada takılabilir miyim? diye sordu. Brice omuz silkip kapıya yöneldi.

Leda'nın hızlanmış beyninden binlerce sahne geçti. Eris ile babası, öpüşürken. Atlas. Avery. Avery'nin çıktığı şu çocuk. Watt. yardım balosonda ona gülmüştü. Başka birinin olduğunu söylerken Atlas'ın gözleri. *Gerçeği hak ediyorsun*, demişti ona. Gerçek seni özgür kılacak, değil mi, nasıldı o deyim? Cord'a hizmetçisini kovmasını söylemeliydi. Atlas'ın Leda'dan hoşlandığından çok kimden hoşlandığını bilmesi gerekiyordu. *Nasıl istersen*, demişti Nadia ve ona bulacağına söz vermişti, ama sonra hiçbir şey Leda'nın istediği gibi olmamıştı, değil mi?

Bunların hepsi girdap gibi zihninde dönüyordu, bulanıklaşan renklerden bir kaleydoskop; ama daha önce onu boğma tehditi oluştururken, Leda şimdi odaklanmış hissediyordu ve aşırı bir ivedilik hissi duyuyordu. Tanrım, uyarıcıları seviyordu. Xenperheidren de en iyileriydi. İlacın parmak uçlarına kadar damarlarından karıncalanmalarla neşe yaymasına izin vererek derin bir nefes aldı.

Nadia. Nadia'ya Eris ile babasını sorması, bunun ne zamandır devam ettiğini bulması gerekiyordu. *Tanrım*, diye düşündü tiksintiyle, *muhtemelen Eris fakir olduğunu öğrendikten sonra başlamıştır. Küçük servet avcısı.*

Mesajın yarısını oluşturmuşken Leda artık Nadia'ya soramayacağını hatırladı. Nadia işi bırakmıştı.

Düşününce, Nadia'yla ilgili de garip bir şey vardı.

Sonra birden Leda anladı. Cevap öylesine bir zarafetle basitliğinde gizlenmişti ki, daha önce düşünemediğine şaşıtı.

Nereye gitmesi gerektiğini, ne yapması gerektiğini biliyordu. Gözleri cam gibi, nefesi biraz fazla hızlı, çabuk çabuk hareket ederek çantasını omzuna attı ve ekspres asansörlere doğru yola çıktı.

WATT

Watt ile Derrick, Watt'ın evindeki oturma odasında plastikten sarı bir koltukta oturmuş, Derrick'in getirdiği ucuz viskiyle yavaş ama istikrarlı şekilde ilerleme kaydediyorlardı.

“Sen bir cuma akşamı tek başına içmek isteyeli epey olmuştu,” dedi Derrick, ama bu gidişattan rahatsız olmuşsa benzemiyordu.

“Yalnız değilim. Sen hurdasın,” diye belirtti Watt.

Derrick olmasaydı ama, Watt yalnız olacaktı – Nadia'yı kapatmıştı. Onu son zamanlarda, bu hafta Watt'a verdiği o haberden bu yana çok kapatır olmuştu. Neden olduğunu o da bilmiyordu; tek bildiği kafasında biraz sessizlik istediğiydi. Üstelik Nadia rahatsız edici olmuştu, hatta bilgiçlik taslıyordu; ne zaman böyle çok içecek olsa, ona devamlı kanındaki alkol miktarını hatırlatıyor, alkol zehirlenmesiyle ilgili manşetler gönderiyordu.

“Doğru.” Derrick odada etrafına bakındı, duvara tuturulmuş baskı resimlere, ikizlerin etrafa dağılmış oyun-

cak yığınlarına, köpük bloklara, boyama değneğine ve Zahra'nın tacına baktı. "Avery mi?" diye sordu.

Watt viskiden bir yudum daha aldı.

"Ne oldu?"

"Başka bir şeyden bahsetsek?" Watt gerçekten bu konuya girmek, gerçekten hoşlandığı ilk kızın, ağabeyiyle yattığından bahsetmek istemiyordu. Teknik olarak akra-ba olmadıklarını, Avery çok küçükken Atlas'ın evlat edindiğini biliyordu, elbette. Ama yine de.

"Pulse'a gitmek ister misin?" diye önerdi Derrick, ama Watt hayır anlamında başını salladı. Derrick'in haklı olduğunu, Avery'le ilgili tüm düşüncelerini, ertesi gün yüzünü bile hatırlamayacağı adsız bir kızın kollarında unutması gerektiğini biliyordu. Ama her nedense şimdi viskiyi tercih ediyordu. En azından viski onunla konuşmaya çalışmıyordu.

Derrick başka bir öneride bulunmak için ağzını açtı, ama kapının korkunç bir şekilde vurulmasıyla sözü yarıda kesildi.

"Watt?" *Hay seni* – diye düşündü Watt, sersem bir halde. Bırak evinde duymayı, aşağıKule'nin hiçbir yerinde duymayı beklemediği bir sestti. "Watt, beni içeri alsan iyi olacak!"

"Bana bir kızın geleceğini söylememiştin," diye güldü Derrick, sesinden isteksiz bir hayranlık seziliyordu.

"Gelmeyecekti," dedi Watt kısaca. Sarhoş refleksleri etkisini gösteriyordu -annesi ile babasının duymamış olmasını diledi- kapıyı açmak için koştu.

Darmadağınık okul üniforması ve babet ayakkabılarıyla sabırsız bir şekilde ailesinin kapısının önündeki

aşınmış yere vuran kız Leda Cole'du.

"Konuşmamız gerek." Sözcükleri onunla kavga edercesine söylemişti.

Watt dili tutulmuş gibi orada öylece duruyordu. Leda'nın oradaki varlığını algılayamamıştı henüz. Ama Derrick daha kendine hâkim görünüyordu, ya da belki de daha az içmişti. "Selam, ben Watt'ın arkadaşı Derrick," ileriye doğru adım atıp elini uzatmıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum...?"

Derrick susup kalmıştı, Leda'nın bir isim vermesini bekliyordu, ama Leda bunu yapmadı. Watt'a bakarak, "Konuşmamız gerek," dedi tekrar. "Özel. Nadia'yla ilgili."

Nadia'nın adından söz edilmesi Watt'ta soğuk duş etkisi yarattı. "Derrick," dedi yavaşça arkadaşına dönerek. "Özür dilerim. Acaba..."

Ama Derrick çıkıyordu zaten, Leda'nın yanından geçti, ışıkların yumuşak bir akşam kıızıllığında parladığı koridora çıktı. Arkasına dönüp sadece ağzını oynatarak *Nadia kim?* dedi, ama Watt onu görmezden geldi, Leda'nın içeri girebilmesi için kapıyı daha da açtı.

"İçeri gelsene," dedi, ayaklarını sürüyerek onu oturma odasına aldı ve karanlık evin içlerine doğru gergin bir şekilde geriye baktı. Annesi ile babası eve kız aldığını bil-seler deliye dönerlerdi.

"Eğlencenizi böldüm gibi görünüyor," dedi burnuyla ucuz sehpa üzerindeki viski şişesi ile plastik bardaklara işeret ederek. Ama her zamanki azametinden bir şeyler eksikti sanki – sesinde titreme, ani hızlı hareketlerinde Watt'ın daha önce görmediği bir sinirlilik vardı. O kadar gergin görünüyordu ki, en ufak bir dokunuş onu milyon-

larca parçaya bölecekmiş gibiydi.

“Sana içki ikram edebilir miyim?” diye sordu Watt. Leda Cole’un onunla birlikte 240. katta viski içeceği düşüncesi komikti gerçekten. Leda başıyla onaylayıp oturunca Watt şaşırdı. Leda’ya bir bardak doldurdu, sonra kendininkini de bir daha doldurup koltukta ondan olabildiğince uzağa oturdu. Leda beklentiyle ona bakıyordu, ama o sarhoşlara özgü bir baş hareketiyle önce hanımlar, der gibi bir şey yaptı. Kendi söyleyeceklerine güvenemeyecek kadar fazla sarhoştı. İlk hareketi Leda’nın yapmasını istiyordu, böylece ne kadar bildiğini görecekti.

“Senin Nadia olduğunu biliyorum.”

“Ne söyleyeceğine dair bir fikri olmasa da Watt itiraz etmek için ağzını açtı, ama Leda konuşmasını sürdürerek lafı ağzına tıktı. “Çoktan anladım, inkâr etmeye kalkışma.”

Nadia. Nadia’nın yardımına ihtiyacı vardı. *Kuant açıl-sın*, diye düşündü ve Nadia’nın uyandığını bildiren o yumuşak bip sesiyle güvende hissetti.

“Böyle düşünmene neden olan şey ne?” dedi dikkatle; böylece ne onaylamış ne de inkâr etmiş oluyordu.

“Lütfen. Seni Eris’in partisinde gördüğüm ilk andan itibaren tuhaf bir şeyler olduğunu anlamıştım.”

“O gece seninle konuşmadım bile!” diye itiraz etti Watt, ama Leda omuz silkmekle yetindi.

“Tuhaf davranıyordun, her şeye fazla uzun bakıyordun, oraya ait değilmişsin gibi sinsi sinsi dolanıyordun. Ait değildin de gerçekten.” Leda gözlerini kısarak Watt’a baktı. “Bir de kontak lenslerin olmasına rağmen seni onlara sözle komut verirken hiç görmedim. Dürüst olmak gerekirse bi-

raz acayip. Sanki onları hiç kullanmıyormuşsun gibi.”

Watt Leda’nın bundan böyle bir sonuç çıkarmasına inanamadı. Kontaklenslerine tabii ki bir şey demiyordu, çünkü bütün komutlarını Nadia üzerinden düşünerek hallediyordu. “Yine hâlâ Nadia olduğum sonucuna nereden vardığını anlayamadım,” diye ısrar etti Watt.

Leda’nın kırmızı ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı, o anda Watt dikkatsizlik ederek kendini ele verdiğini anladı. “Sözümona bir ‘bilgi hizmetleri uzmanı,’ için fazla dikkatli sayılmazsın. Tüm mesajlarında ‘Nasıl istersen’ dedin” -küçük bir alıntı işareti yapmak için ellerini havaya kaldırdı- “sonra şenlikte şahsen de aynı sözü tekrarladın. Anlamam pek zamanımı almadı.”

Watt bu kadar aptalca davranmış olmasına inanamıyordu. *Avery’nin etrafında olduğu her sefer beni kapatmasaydın, seni bu konuda uyaramabilirdim,* diye hatırlattı ona Nadia.

“Nerede yaşadığımı nerden bildin?” diye sordu Watt, Nadia’nın ben-sana-demiştin’ini görmezden gelerek.

“Bulması zor olmadı. Jefferson Lisesi’ne gittiğini zaten kendin söylemiştin. Ben de okuluna bir çağrı atıp, internet rehber bağlantısını kaybetmiş bir anne gibi yaptım.” Sabırsızca başını geriye attı. “Her sorunu *bilgisayar korsanlığıyla* halledilmesi gerekmiyor, bazen insanlarla *konuşmak* da bir çok şeyi halledebilir.

Leda’nın içgüdülerini hiç fena değildi. “Sanki beni işe almana bile gerek yokmuş, gibi konuşuyorsun,” dedi Watt zaman kazanmak için. *Bu durumdan hemen çıkman gerek. Bunun iyi birme olsılığı yok gibi bir şey,* diye Nadia konuşup duruyordu, ama Watt onu dinlemedi.

“Keşke işe almasaydım, çünkü işinde çok kötüsün...”

“Pazarın en iyisi benim!” dedi Watt savunmaya geçerek. “Senin için tüm o mesajlara girdim, sonra Atlas’ın Amazon’a gittiğini buldum...”

“Ne kadar korkunç bir insan olduğunu söylemiyorum bile,” diye Leda devam etti kararlı bir şekilde. “Bana yardım edecekmişsin gibi davranıp, benden *para* almış olmana inanamıyorum; hepsi de arkadaşımın yatmak içinmiş.” Leda gözlerini devirdi. “Nasıl aptalca bir klişedir bu? Kaç kişinin Avery’le yatmaya çalıştığından haberin var mı? Hiçbiri bir yere varamadı. Çok iffetli geçinir.”

“Bana korkunç olduğumu söylüyorsun, ama en yakın arkadaşın hakkında bunları mı söylüyorsun?”

“Nedenlerim var,” diye cevabı yaptırdı Leda ve viski-sini dikti. Daha istediği için bardağını Watt’a uzattı, o da bardağı tekrar doldurdu.

“Bilesin diye söylüyorum, sen beni işe alana kadar Avery’nin varlığından bile haberim yoktu.” Neden kendini savunması gerekiyormuş gibi hissettiğini kendi de bil-miyordu, ama viskiyle ve huzursuz bir içgüdüyle dolu olarak konuşmaya devam etti. Avery hakkında kimseyle, en azından onu tanıyan kimseyle konuşamamıştı. “Ve evet, güzel olduğunu düşündüm ve onu daha yakından tanımak istedim. Bunda ne var? Yanlış bir şey yapmadım.”

“Onu daha yakından tanımaya’ çalıştın.” Leda küçümseyerek konuşuyordu. “Onu yatağa atmaya çalıştığını söylemek istiyorsun herhalde.”

“Hiç değilse başka birine âşık bir adamla kafayı bozmadım!”

Leda’nın gözleri kısıldı ve her iki yanağının yukarıla-

rına doğru renk geldi. “Zavallısın sen,” diye çıkıştı Leda. “Üstelik beceriksizsin de. Senden bulmanı istediğim *tek* şey buydu ve sen onu bile yapamadın. Ne korsan ama.”

Watt onu bulmuştu işte. Avery ile Atlas’ı birlikte düşünmek onu hasta ettiği için geri çekilir gibi oldu. Tedirginliğini gizlemek için viskisinin son yudumunu da içine çekti. Şaşırtıcı bir şekilde oda dönmeye başladı.

Leda onu izliyordu, bakışlarında tuhaf bir hesapçılık vardı. “Senden ayrıldı, değil mi?” dedi yumuşak bir şekilde; Watt’a biraz daha yaklaştı. Gösterdiği bu ani yakınlıktan Watt’ın kafası karışmıştı – ama bir tarafıyla da hoşnutsuz değildi. Leda’nın gül kokulu parfümünün buğulu, zengin kokusunu aldı.

“Evet.”

“Üzgünüm. Teselli olacaksa, Atlas da benden ayrıldı. Ama tüm o korsanlıkların sayesinde senin bunu da bildiğine eminim.”

“Sanki gözüm hâlâ sürekli üzerindeymiş gibi; artık bunun için para almadığıma göre,” dedi Watt alayla karışık.

Leda, sanki hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi kahkahalarla güldü. Sonra çantasında bir şeyler aradı. “İster misin?” diye sordu farklı şekillerde ve renklerde dizilmiş birtakım haplar uzatmıştı.

Nadia Watt’ın kafasında alarm zilleri çalmaya başlamıştı. “Hayır, teşekkürler,” dedi Watt bitkin bir şekilde. “Ben içki âlemlerini tercih ediyorum, anlarsın ya?”

Bir anlığına Leda’nın yüzünde bir şey parladı, ama sonra sönüp gitti. “Tabii.” Hapları çantasına geri soktu ve masaya eğilip içkileri doldurarak oyalandı. Viski bara-

dağını Watt'ın eline tutuşturdu; Watt Leda'nın okul gömleğinin birkaç inci düğmesinin çözölmüş olduğunu fark etti. Alttan kibar beyaz sütyenini görebiliyordu.

“Bize,” dedi Leda. “İkimiz de Fuller kardeşlerce reddedildik. Ama üstesinden geleceğiz, değil mi? Şerefe.”

Leda bardağını uzatıp bekledi. Watt kendininkini onunkine vurup viskiyi bir yudumda içti. Şişe artık dolu olmaktan çok boşalmaya yakındı.

“Teşekkürler.” Leda kollarını başının üzerinde uzatıp koltuğa yaslandı; sanki hep oraya aitmiş gibi boylu boyunca uzanmıştı. “Şu anda yalnız olmamak güzel bir his,” diye mırıldandı.

Watt Nadia'nın ona ulaşmaya çalıştığını hissetti. Ama Nadia alkolden etkilenmemiş bile olsa, Watt etkilenmişti – beynindeki nöronlar her zamankinden çok daha yavaş bir hızda ateşleniyordu, sinapslar aracılığıyla gönderilen mesajları tam olarak işleyemiyordu. “Ne demek işledini anloorum,” dedi Leda'ya ve sözcükleri biraz yuvarladığını fark etti.

“Watt...” Leda'nın eli Watt'ın kalçasının üzerindeydi ve Leda gözlerinde bir soruyla ona bakıyordu. Berrak gözleri, dolgun ağzı ve cildinin yumuşak zenginliğiyle Watt'ın fark ettiğinden çok daha güzeldi.

Bu kötü bir fikirdi. Leda Watt'ın üzerine oturmak için hareketlendi, eteğinin pilileri bacağına üzerinde tavuskuşunun kuyruk tüyleri gibi açılıyordu ve ağzını Watt'inkine yaklaştırdı. Watt bir an karşı çıkmayı düşündü, ama sonra Leda'nın eli Watt'ın gömleğinin altındaydı ve giderek aşağıya iniyordu, sonrasında ona da çok da bir önemi yokmuş gibi geldi.

RYLIN

Cumartesi akşamı Rylın Cord'un evine yukarı doğru yürüdü, haftalardır hissetmediği kadar hafiflemiş hissediyordu. Daha önce V'yle ilave beş Emanet paketini vermek için buluşmuştu -V'nin *daha da* istemesinden deli gibi korkmuştu, isteseydi de ne derdi bilmiyordu- ama V yalnızca başını sallayıp tüyler ürpertici bir şekilde gülümsemiş, onbeşbin ND'yi bir seferde ona devretmişti. Rylın parayı Hiral'ın kefaleti olarak polis karakoluna vermişti, ama Hiral'ın ne zaman serbest bırakılacağına dair bir şey duymamıştı henüz. Son görüşmelerinde olanlardan sonra bunun için sabırsızlandığı da söylenemezdi. Aralarındaki her şeyin bittiğini söylediğinde Hiral ne diyecekti?

Onu da zamanı gelince düşünürüm, dedi kendi kendine. Kefalet parasını tam da Hiral'ın istediği gibi halletmişti; artık Rylın'den bir şey isteyemezdi. Üstelik şu anda tek düşünmek istediği şey Cord'du. Long Island'daki o öğleden sonrasını -dalgaların altlarındaki kumsalı dövüşünü, yağmur üstlerindeki hava örtüsünü çarparken çıplak

ayaklarının kuma gömülüşünü- her hatırlayışında başı döner gibi oluyordu.

Rylin sokak kapısına çıktı, parlak siyah fermuarı aşağıya kadar inen, boyun çevresi bol, yeni bir kolsuz elbise giymişti. Cord bu gece ne yapacaklarını söylememiştii, ama bugün erken saatlerde attığı mesajından aklından özel bir şeyler geçtiği anlaşıyordu.

Retina tarayıcısı için gözlerini iyice açtı. Ama kapı otomatik olarak açılmadı; Cord onu onaylanmış giriş listesine eklediğinden bu yana kapı kendiliğinden otomatik olarak açılıyordu. Rylin'in kaşları çatıldı; Cord'un buna baktırmak için bir teknisyen çağırması gerekecekti. İçeri girmek için zili çaldı. "Cord?" diye seslendi; aşağı katlardaki insanların yaptığı gibi kapıya vuruyordu. Nihayet kapı açıldı.

Rylin holden yürüyüp mutfağı geçti. Evde tuhaf bir sessizlik vardı: Huzurlu bir sessizlik değil, sanki beklenti içinde bir suskunluktu; holo tiyatrosunda film başlamak üzereymiş gibi. Biraz daha hızlı yürüdü.

"İşte burdasın," dedi Brice oturma odasından.

Sırtı yüksek bir koltuğa yerleşmişti; ayakları düzgün bir şekilde yere basıyordu, dirsekleri koltuğun kolları üzerindeydi. Rylin'e tahtına oturmuş bir kralı hatırlatıyordu.

"Selam, Brice," dedi Rylin; oradan gitmek için can atıyordu. Brice'ın sahne için hazırlanmış gibi duran katı duvarı onu korkutuyordu.

"Otursana." Brice başıyla karşısındaki koltuğa işaret etti.

"Brice, ben..."

"Seninle şu küçük Emanet bağımlılığını konuşmamız

gerek,” dedi Brice cam gibi pürüzsüz bir tonda ve koluyla Rylin’in yolunu kapattı.

Rylin ayakta duruyordu. “Ne demek istiyorsun?” dedi aynı pürüzsüz tonla.

Ama omuriliğinden yukarı buz gibi ürperti geçti; kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

“Rylin, ikimiz de Cord’dan çaldığını biliyoruz, o yüzden bana rol yapmayı bırak.”

Rylin bir şey demedi; yapacağı itirazların onu daha da derine gömmesinden korkuyordu. Kalbinden tehlikeli bir şekilde sarsıldı.

Brice’ın gözleri Rylin’i cesurca, bilir bir havayla yalayıp geçti. “Seninle karşılaştığım anda bir şeylerin ters olduğunu anlamıştım. Cord’a anlatmaya çalıştım, ama dinlemedi. Bak işte. Haklıymışım.”

“Lütfen. Bırak açıklayayım,” dedi Rylin öne doğru eğilerek.

“Hayır, bırak *ben* açıklayayım. Bundan sonra olacaklar şöyle: Cord’un odasına gidip onunla ilişkine son vereceksin ve bunu öyle bir yapacaksın ki seni bir daha görmek istemeyecek.”

“Hayır,” dedi Rylin otomatik olarak. Bunu yapamazdı. Reddetti.

“Şunu açıklığa kavuşturalım. Kardeşimle ilişkine son vermezsen, gidip ona ilaçlarını çalmak için onu nasıl *kullandığını* anlatırım, sonra da polise haber veririm. Hapse girersin. Yeterince açık mı?”

“Onu kullanmadım,” dedi Rylin fısıltıyla. Brice ona bakmakla yetindi. “Bir kanıtın yok,” diye ekledi Rylin, ama yüreği ezilmişti.

“Benim sözüme karşı senin sözün olacak. Sence kime inanırlar?”

Brice haklıydı. Rylin bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. “Lütfen,” diye tekrar fısıldadı.

“Beş dakikan var,” dedi Brice ona.

Rylin gözünden yaşlar aktığını hissedince şaşırdı. Ağlıyordu. O, hiç ağlamayan kız. Gücsüz bir nefes alıp ayağa kalktı, gözyaşlarını sildi ve Cord’un odasına doğru gitti.

“Selam,” dedi alçak sesle, kapıya vurarak. “Meşgul müsün?”

“Rylin! Daha geç geleceğini sanıyordum.” Cord kapıyı açtı ve yakışıklı yüzündeki o aşk dolu ifade neredeyse Rylin’in çözülmesine neden olacaktı.

“Arkadaşlarımdan biri bir parti verecek bu gece,” diyordu Cord koridora çıkarken. Rylin çaresizce onu izledi. “sen de gelirsın, diye umuyordum. Bazı arkadaşlarımla tanışırsın.” Cord anlatmaya devam ediyordu, ona Avery diye bir kızdan ve şahane evinden söz ediyordu, ama Rylin pek dinlemiyordu; merdivenlerin başında duran Brice’m gölgesine bakıyordu. Belli belirsiz kafasını sallamıştı.

“Cord,” diye Rylin sözünü kesti, biraz yüreği ezilerek, “konuşmamız gerek.”

Cord duraksadı. “Tabii,” dedi biraz sonra, neşeli görünmeye çalıştığı belli oluyordu. “Gel, oturalım.”

Rylin hayır anlamında başını salladı. Rylin bu işi biraz evvel bitirmek istiyordu; bu haliyle yeterince acı vericiydi zaten. “Artık seninle görüşmem.”

“Ne?” dedi Cord birden, kaskatı kesilmişti. “Rylin. Bu da nerden çıktı şimdi?”

“Ben aslında...” *Seni bir daha görmek istemesin.* “Be-

nim bir erkek arkadaşım var,” dedi Rylin yavaşça.

“Anlamıyorum.” Cord bir koltuğa çöküverdi, sanki birden ayakta duracak enerjisi kalmamış gibiydi.

“Arkadaşım Hiral, hani söylemiştim ya, torbacılıktan tutuklanan? Bütün bu süre boyunca ben onunla çıkıyordum. Ben sadece... seninleyken rol yapıyordum, çünkü bu işi sevmiştim. Sonra beni Paris’e götürdün ve...” Rylin bocalıyordu, ama bir önemi yoktu; demek istediğini söylemişti.

En kötüsü de söylediklerinin doğru olmasıydı. En azından başlangıçta öyleydi. Rylin ömründe hiç o an olduğu kadar kendinden tiksинmemişti.

“Yani aramızda olanların hiçbirinde samimi değilmiydin?” Cord Rylin’e onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu, ağzından çıkan sözlere inanamıyor gibiydi.

“Hayır.”

“Defol git evimden.” Sesi buz gibiydi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Rylin bulanık, ağırlaşan kirpiklerinin arkasından gözleri Cord’a bakıyordu. Hatlarını ezbere biliyordu; geçen öğleden sonra fırtınanın o büyüğü yarı aydınlığında parmak uçlarıyla üzerlerinden geçmişti. Ama bir şeyler değişmişti.

Cord’un haftalar önceki o partide de böyle görüldüğünü fark etti: hiçbir şey, hiç kimse umrunda değilmiş gibi. Hissettiklerini gizlediğinde görüldüğü gibi; Rylin tüm bunların altında yatan şeyi tanıımıyorken olduğu gibi.

“Bir kere daha söylüyorum,” dedi kızgınlıkla, artık kırıcıydı. “Defol git ve bir daha gelme.”

Rylin geriye doğru sendeledi, Cord’un gözlerindeki boşluktan şaşkına dönmüştü. Bakışları içinden geçiyordu

sanki; sanki Rylin orada değilmiş gibi. Kumsalda geçirdikleri öğleden sonrası birden başka bir kızın başından geçmiş gibi geldi Rylin'e.

"Hoşça kal." Rylin kapıya döndü. Göğsünde toplanan pişmanlık hissi onu küçük keskin pençeleriyle tırmalıyordu.

Giriş holündeydi, Cord'un evinden kesinlikle son kez çıkmak üzereydi, Brice'ın merdivenlerden indiğini duydu. "Üzgünüm Cord," diyordu. Bardağa düşen buzun sesini duydu ve içki içtiklerini fark etti öfkeyle. "Ama cidden, kız otuzikinci kattan. Böyle bir kızdan başka ne beklenir?"

ERIS

“Eris?” Mariel sokak kapısına vuruyordu.

“Geliyorum!” diye seslendi Eris kırmızı tabanlı topuklularından birini giymeye çalışırken öbürüyle dengede durmaya çalışıyordu. Kendi kapısını kendi açmaya başlarken, anında erişim uygulamasının ne kadar elverişli olduğunu hiç fark etmemişti.

“Özür dilerim, birkaç dakikaya daha ihtiyacım var, saçlarımı kıştıracağım...” dedi geri geri yatak odasına giderken. Annesi dışarıya bir yere gitmişti – muhtemelen yeni bir ev bakıyordu; Bay Cole’dan gelen havaleden bu yana başka bir şeyden bahsetmiyordu zaten.

Mariel Eris’in odasındaki dağınıklığın arasından sakin bir şekilde süzülerek geçti. “Zamanın Eris’in zamanına göre işleyeceğini önceden tahmin etmem gerekirdi,” dedi; kaba bir şekilde söylememişti. “Karar vermekte her zaman bu kadar zorlanır mısınız?” Başıyla Eris’in giysilerinden oluşan yığının altında görünmez hale gelen dar yatağına işaret ediyordu.

“Seçme şansım olmasından hoşlanırım,” diye yanıt verdi Eris, birden açıklanamaz bir vicdan azabı duydu. Bu giysilerin çoğu bu sabah annesiyle çıktıkları, Bay Cole tarafından finanse edilen alışveriş turundan alınmıştı.

Maşadan bip sesi geldi ve Eris yüzünün etrafındaki saç katmanlarına saldırmak için harekete geçti; altdudağı dişlerinin altına çekilmişti. İfadesini görünce Mariel iç geçirdi. “Gel, ben yapayım,” dedi, Eris’in durduğu köşeye geçti. Arkasını dönünce Eris’in gözüne Mariel’in düz siyah elbisesinin sırtı ilişti. Şaşılacak derecede derin bir kesimdi. Normalde Eris’in umru olmazdı; her zaman daha fazla ten görünmesinden yana olduğunu Tanrı bilirdi. Ama elbise o kadar aşağıya iniyordu ki, Mariel’in hareketli dövmelerinden birini, İspanyolca bir satır el yazısını açığa vuruyordu. Görüntü karşısında Eris Mariel yerine utanmıştı. Bir kısmı görünen dövme feci bir haldeydi.

“Orada ne diyor?” diye sormaktan kendini alamadı.

“Ha, dövmeyi mi diyorsun?” Mariel omzunun üzerinden boynunu büktü. “Sözlüğe nasıl bakılacağını bilmiyor musun Eris?” Mariel gülüp maşayla Eris’in saçlarını sıkı sıkı döndürmeye, sonra dağınık dalgalar halinde bırakmaya başladı. “Gördün mü? Bu sarkıtma işini senden çok daha iyi beceriyorum.”

“Teşekkürler.” Eris aynadan Mariel’le göz göze geldi. Mariel gülümsüyordu. Eris de otomatik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Bana biraz daha bu partiden bahsetsene,” diye devam etti Mariel. “Arkadaşlarınla tanışacağım için çok heyecanlıyım.”

Avery bu gece bir parti veriyordu – Atlas yurtdışından

döndüğünden beri Avery ile Atlas'ın birlikte verdikleri ilk partiydi bu. Büyük bir şey olacaktı.

Eris kendini, "Elbiselerimden birini ödünç almak ister misin?" derken duydu.

Mariel duraksadı. Eris'in maşadaki saçı cızırdayınca Mariel maşayı serbest bıraktı. "Benim elbisemin nesi var?" diye sordu.

Eris cevap vermek için ağzını açtı ama ses çıkmadı. Kız arkadaşına kötü görüldüğünü nasıl söyleyebilirsin ki? Özel yapım elbiseleri ve mükemmel makyajlarıyla göz alıcı sınıf arkadaşlarının yanında neredeyse acınası görüldüğünü mü?

Kızların Mariel hakkında ne söyleyeceklerini -Mariel'le birlikte partiye gelen *Eris* hakkında ne söyleyeceklerini- düşününce kıpkırmızı kesildi.

"Hiç. Unut gitsin," diye lafı değiştirdi çabucak. Acı veren bir sessizlikten sonra hiçbir şey olmamış gibi Mariel'in sorusunu cevaplamaya koyuldu. "Her neyse, evet, Avery'yi çok seveceksin. Küçüklümüzden beri en yakın arkadaşım oldu. O ve kardeşi Atlas bu partiyi birlikte veriyorlar - Jess ile Risha da orada olacaklar eminim, eskiden birlikte çim hokeyi oynadığım kızlar da..." Zırvalıyordu, farkındaydı. Mariel Eris'in saçını yapmaya devam ediyordu; hareketleri gergindi, sırtı incinmiş gururuyla dimdikti.

"Ya Leda?"

"Eminim o da gelecektir."

"Babasıyla olanları öğrendi mi?"

Eris bir an bocaladı. "Bay Cole ona bir şey söylemeyecek."

“Ne!” Mariel maşayı bir kenara bırakıp Eris’in gözle-
rinin içine bakmak için döndü. “Eris bunu neden daha
önce söylemedin? Yemeğin iyi geçtiğini söylemiştin! Ona
bir şey söylemeyecek de ne demek oluyor?” Sesi öfkeli çı-
kıyordu.

Eris derin bir nefes alıp tüm hikâyeyi anlattı; restora-
nı, eşarbı ve Bay Cole’un, annesi ile birlikte nasıl yaşadık-
larına dair sorduğu tüm soruları. Yakınlıklarını herkese
açıklamanın iyi bir fikir olmadığına dair söylediklerini
– bunun işi ve ailesiyle ilgili birçok soruna neden olacağı-
nı. “Bize tonlarca para havale etti,” dedi Eris en sonunda.
“Bir ev bulur bulmaz üst katlara geri taşınabileceğiz.”

“Bir dakika. Doğru mu anladım emin olmak istiyoy-
rum.” Mariel Eris’ten bir adım uzaklaşmıştı, ona iğren-
meye yakın bir ifadeyle bakıyordu. “Kızı olduğunu kimse-
ye söylememeniz için *parayı elinize tutuşturup* sizi yollu-
yor yani öyle mi?”

“Bu ifade acımasız oldu.”

“Özür dilerim, sen olsan nasıl ifade ederdin? Eris, bu
adam yeni bir ev dolusu parlak şeyler karşılığında ses-
sizliğinizi satın alıyor. Görmüyor musun? Bu sus parası!”

“Tamam, ben de parayı alıyorum.” Eris inatçı bir şekil-
de omuzlarını dikleştirdi. “Çoktan karar verdim. Kahrol-
sun, paranın bir kısmım harcadım bile.” Koluyla yatağın
üzerindeki elbise yığınının işaret etti, hepsi yeni ve paha-
lıydı, hâlâ kadife butik askıları üzerinde duruyorlardı.

“Babanın sessiz kalman için sana rüşvet veriyor olma-
sı seni rahatsız etmiyor mu? Varlığın ona *uygunsuz* geldi-
ği için?” Mariel sesini yükseltmişti.

“Bu durum seni neden bu kadar sinirlendiriyor?” Eris

de ona bağırdı. “Eğer istemiyorsa onu benimle vakit geçirmeye zorlayamam. Hiç değilse parayla bir şeyler yapabilirim ama.”

“Ne yapacaksın? Bu değersiz saçmalıklardan daha da mı alacaksın?” Mariel şifoniyerden bir avuç dolusu kolye alıp parmaklarının arasından kayıp düşmelerine izin verdi. “Bunlar seni gerçekten *mutlu* ediyor mu, Eris?”

“Evet, ediyor!”

Mariel dehşete kapılmış halde gözlerini kırpıştırarak Eris’e baktı. Eris iç geçirip sesini alçalttı. “Demek istediğim o değildi. Sedece...görmüyor musun? Parayla bir şeyler *yapabiliyorum*, gerçekten önemli şeyler. Sana ve ailene yardım edebilirim!” Mariel’in yüz ifadesini yanlış yorumlayarak Eris aynı şekilde devam etti. “Daha yüksek katlara taşınabilirsiniz. Okuldan sonra İrtifa’da çalışmana gerek kalmaz – okula odaklanabilirsin, annenle daha çok vakit geçirebilirsin.”

“Tanrım, Eris. Anlamıyorsun değil mi? Ben senin o iğrenç sadakanı istemiyorum.”

“Öyle değil...”

“Değiştigini düşünmüştüm,” diye devam etti Mariel, yüzündeki o hayal kırıklığı ifadesi Eris’e gerçek bir darbe gibi vurdu. “Farklı olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Her gün hoplaya zıplaya İrtifa’ya gelip, ben orada değilmişim gibi bakışlarıyla beni delip geçen o şımarık fahişeden bir farkın yokmuş.”

“Ben değişmedim öyle mi?” Eris artık sabrının taşıdığını hissediyordu. “Sen de tıpkı seninle tanıştığım ilk günkü kadar inatçı ve küstahsın!”

“Biliyor muydun, Eris? Para sorunlarını çözmeyecek.”

“Hiç değilse bu iğrenç yerden çıkarabilir!” diye bağırdı Eris.

Fazla ileri gittiğini o anda anlamıştı.

“Bu iğrenç yer, benim doğup büyüdüğüm yer,” dedi Mariel soğuk bir ifadeyle her sözcüğünü vurgulayarak.

“Özür dilerim,” diye başladı Eris, ama Mariel bir adım daha geri atmıştı bile. Aralarındaki uzaklık daha da açılmıştı.

“Unut gitsin, Eris. Partiye gelip, anlaşıldığı kadarıyla bu kadar nefret ettiğin bu elbiseyle seni utandırmaktan beni Tanrı korusun.” Dönüp odayı terk etti. Biraz sonra Eris sokak kapısının arkasından kapandığını duydu.

Eris arkasından koşmayı düşündü, ama ayakları yere kök salmış gibiydi. Eris içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti. Belki de kırılan gururuydu, diye düşündü; o aptal, sersem, inatçı gururu. Ya da belki kalbiydi.

Aynaya yaklaştı, kendini toplamaya çalışarak güçsüz bir nefes aldı. Narçiçeği yeni elbisesiyle olağanüstü göründüğü inkâr edilemezdi. Neyse ki bunun için mükemmel bir aksesuarı vardı.

Eris Bay Cole’un ona verdiği eşarblı Parisli-tarzıyla boynuna sıkıca bağlayıp Avery’nin evine doğru tek başına yola çıktı.

WATT

“Işıklar kapansın,” diye inledi Watt, yerinde dönerken.

Her şey canını acıtıyordu. Boğazı kupkuruydu, dili şişmiş gibiydi ve başı Nadia’nın yerleştirildiği günkü kadar zonkluyordu. Kahrolası ışıkların neden bir türlü kapanmadığını anlamamıştı, ama gözlerini sıkıca kapatarak yiğitçe bir girişimle ışıkların girmesini engelliyordu. Küfretmek istedi, ama bu bile çok fazla çaba gerektiriyordu.

“Watzahn,” Nadia kulakantenlerine konuşuyordu.

“Ah! Ses çok yüksek!” Korkarak ellerini kulaklarına götürdü. Tekrar döndü ve belli belirsiz bir biçimde dün geceki giysilerinin hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. “Ne oldu?”

“İç,” diye emir verdi Nadia. Yatağının yanındaki küçük masada bir sürahi dolusu su ve ağrı kesiciler duruyordu. Watt doğrulmayı başarıp sürahiyi iki eliyle birden kavradı.

Suyun neredeyse yarısını içtikten sonra, “Vay be,” dedi başını sallayarak. “Saat kaç?”

“Cumartesi akşamı sekiz.”

“Kahretsin!” Watt ayağa kalkmaya başladı, ama sonra geri çöktü, bacakları titriyordu. “Annemle babam...”

“Hasta olduğunu düşünüyorlar. Yerel sağlık merkezi işlem birimine sızıp bir kayıt robotuna girip ateşin olduğunu bildirmesini sağladım. Bir kurye robotu çağırıp onlar uyanmadan viskiyi temizletip kanıtları saklattım,” dedi Nadia, neredeyse gururla. “Bu sabah seni yatağına baban taşıdı. Annen de işe gitmeden önce sana baktı. Annene tüm bunları getirmesini sağlık robotuna ben söyledim,” diye ekledi suyu ve ağrı kesicileri kastederek.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Watt. Nadia’nın kriz yöntemleri etkileyici sayılırdı.

“Seni yasa dışı maddelerin yan etkileriyle ilgili uyar mıştım.”

“Ne?” Watt suyundan bir yudum daha aldı ve bitkin bir halde gözlerini ovuşturdu. “Tanrım hayatımda hiç bu kadar akşamdan kalma hissetmemiştim.”

“Akşamdan kalma değilsin. Uyuşturucu madde etkisi altındasın,” diye ısrar etti Nadia. “Leda sana uyuşturucu verdi. Ne kadar aldın hatırlıyor musun?”

Leda. Watt Leda’nın geldiğini unutmuştu. Watt dün gecenin olaylarını kafasında sıraya koymaya uğraştı, ama her şey çok bulanıktı. Derrick’le olduğunu hatırlıyordu, sonra kapısında Leda belirmişti... Atlas’la ilgili sorular sormuştu... ve öpüşmeleri, tadı viski gibiydi...

Ondan sonra hiçbir şey hatırlamıyordu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Watt boğuk bir şekilde.

“Sana geçmiş bilgi akışını oynatabilirim,” diye yanıt verdi Nadia. Watt Nadia’nın kendine ulaşamayacağı kadar

alkollü bile olsa -kendi anılarını kaydedemeyecek kadar ileri gitmiş olsa da- Nadia her şeyi kaydetmek için oradaydı. Hem nimet, hem de lanetti.

Nadia her şeyi doğrudan Watt'ın kontaklenslerine oynattı, dalış videosu gibiydi. Watt dün geceyi kendi sarhoş bakış açısından tekrar yaşadı; Leda'nın davetsiz gelişi, onunla Avery hakkında konuşması, ona ilaç ikram etmesi. Watt kendini ilaçları reddederken seyretti -bunlar hatırladığı kısımlardı- sonra Leda omzunu silkip ilaçlar yerine ikisi için viski koydu.

"İşte." Nadia videoyu durdurup Leda'nın ellerine zum yaptı. "Görüyor musun? İçkine bir şey attı."

"Neden böyle bir şey yapsın?" diye bağırdı Watt.

Nadia oynatmaya devam etti. Watt izledi, canı sıkılmıştı, Leda bacaklarını açıp üzerine oturdu ve onu öptü. Watt aptallık ettiğini düşündü. Öpüşme devam etti, izlemesi Watt'ı rahatsız edecek kadar uzun sürdü. "İleri sarabilirsin Nadia," dedi, Nadia da öyle yaptı.

Sonunda Watt'ın gözkapakları kapanmaya başladı -Watt buna ilacın neden olduğunu düşündü- tam o anda Leda'da geri oturdu, zeki bakışları Watt'ın üzerindeydi.

"Watt." Leda'nın ses tonu hafif ve ikna ediciydi; şurup gibi tatlıydı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika," diye mırıldandı Watt.

"Çok kötü şeyler yaptın, biliyor musun." Watt'ın gözleri bir anlığına açıldı, o anda Leda'nın kafasına uzandığını gördü. Saçlarıyla oynadığını tahmin etti. Neyse ki Nadia'nın oynattıkları yalnızca işitsel ve görsel uyarıcıları içeriyordu, dokunsal olanları değil.

"Hayır," diye itiraz etti Watt. Gözleri kırpışarak ka-

pandı ve bir daha açılmadı.

“Bana daha önce, Atlas’ın arkamdan kiminle görüştüğünü hiçbir zaman bulamadığını söylediğinde yalan söyledin.”

“Ben, hayır...”

“Biliyorsun, değil mi?” Leda’nın sesi yumuşaktı; kuştüyünden bir yatak gibi. Hasta bir çocukla konuşurken kullanacağınız türden bir sestti.

“Evet.” *Lanet olsun*, diye düşündü Watt, tüm bunları duyunca karnı korkuyla burkuldu.

“Kim peki?” O tatlılık gitmişti, aciliyetle yer değiştirmişti.

“Avery...”

“Buraya odaklan Watt! Sana Atlas’ın kiminle görüştüğünü sordum. Avery’yi unut!”

“Hayır, Avery ile Atlas, birlikteler...”

Uzun bir sessizlik oldu. Watt birden tüm bu süre boyunca gözlerinin kapalı olduğuna sevindi. Leda’nın duyduklarını zihninde işlerkenki yüz ifadesini düşünmek bile istemiyordu.

En sonunda, “Emin misin?” dedi sakın bir şekilde. Watt sesinin tonundan şaşkınlığını duyabiliyordu. “Atlas ile Avery Fuller? Kardeş olduklarını biliyorsun değil mi?” dedi Leda, ama bu noktada Watt’a olduğu kadar kendine de hatırlatıyor gibiydi.

“Nadia buldu! Onları yatakta duydum...”

Hap şişelerinin sallandığı, hışırtı ve yeniden düzenleme sesleri duyuldu; sonra Leda’nın sesi daha uzaktan kapının oradan geldi. “Teşekkür ederim, Watt,” dedi. “Öyle yardımcı oldun ki. Tatlı rüyalar.”

Watt kapının kapandığını duydu, sonra yeniden oynatma bitti.

Ne yaptım ben? diye düşündü Watt, dehşete düşmüştü.

“Kendini suçlama,” diyordu Nadia. “Bu sabah yaşamsal organların üzerinde bir tarama yaptım. Sana yatıştırıcılarla karıştırarak aşırı dozda vertolomine vermiş. Bu inhibisyon-azaltıcı* bir ilaç, yani düşünme sürecini öylesine yavaşlatıyor ki, insanlar yalan söylemekte güçlük çekiyor.

“*Senden* bahsettim!” diye ekledi Watt, artan bir telaşla.

“Evet, ama Nadia senin onunla kullandığın isimdi. Olasılıkla sarhoş sürçmesi olduğunu düşünmüştür.”

“Leda’nın tamamen deli olduğunu unutuyorsun.” Şimdi bir de Avery ile Atlas’ı biliyordu.

Watt Avery’ye duyduğu sorumluluk hissini açıklamıyordu. Teknik olarak ona bir borcu yoktu – kendi *kardeşiyle* birlikte olmak için Watt’ı kapı dışarı etmişti, kendi kendine bunu hatırlatıyordu. Yine de Watt tüm bu olanları idare edişinden nefret etmişti. AGora’da ilk tanıştıkları gün Avery’nin ne kadar üzgün görüldüğünü hatırladı; efkârlı bir şekilde kimsenin kimseyi tam olarak tanıyamayacağını, çünkü herkesin büyük bir sırrı olduğundan bahsetmişti.

Watt onun en büyük sırrını almış ve doğrudan çılgın eski-en-yakın arkadaşının ellerine vermişti. Bu kızın aşamayacağı hiçbir sınır yoktu.

“Leda, Avery ile Atlas’la ilgili bu büyük haberi patlattı mı henüz?” Watt birden paniğe kapılıp doğruldu.

* *Inhibition-reducing*: İnhibisyon, ket vurma olarak da biliniyor. Ana Britannica tanımı, “psikolojide kişinin davranışlarını, özellikle de dürtü ve isteklerle ilgili olanları bilinçli ya da bilinçsiz biçimde kısıtlayıp engellemesi.” (ç.n.)

“Hayır,” diye güvence verdi Nadia. “Bugün hepsinin tüm hareketlerini izledim; Leda henüz bir şey yapmamış gibi görünüyor. Bildiğim kadarıyla daha Avery’yi bile görmedi.

“Neredeler?”

“Avery bir parti veriyor,” dedi Nadia ve Avery’nin bilgi akışını Atlas’ın kontaklenslerine yansıttı. “Leda şimdi oraya doğru gidiyor.”

“Öyleyse benim de oraya gitmem gerek!” Watt kapıya yöneldi; üzerinde hâlâ, geçen geceden kalan o bayat, buruşuk giysiler vardı. Neden bilmiyordu, ama içinde kötü bir his vardı; korkunç bir şeyler olacağına dair, neredeyse önsezi gibi bir şey. Tüm bunlar felaketle sonuçlanmamak için fazla girift ve altüst olmuş durumdaydı.

RYLIN

Rylin yatağında oturuyordu, hiçbir şey görmüyor, yalnızca düşünüyordu. Oda karanlıktı. Chrissa'nın onun için endişelendiğini biliyordu, gidip kardeşine bir şey söylemesi gerekiyordu, ama şu anda hareket edemeyecekti. Karanlığa doğru yalnızca göz kırpmaya devam etti, zihni karanlık düşüncelerle dönen bir girdap gibiydi. Geriye dönüp her şeyi daha farklı yapabilmeyi dilerdi.

Birinin kapıya vurduğunu duydu.

Chrissa girişten, "Ry," diye sesleniyordu, sesi titriyordu, "Hiral geldi."

Rylin ayağa kalkıp elini, birbirine karışmış buklelerinde gezdirdi. Üzerinde hâlâ bugün erken saatlerde öylesine saf duygularla giydiği o fermuarlı elbise vardı.

"Ben bakarım. Merak etme," dedi Chrissa'ya ve kapıyı açmaya gitti.

İşte oradaydı, sanki aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi evlerinin önünde duruyordu; tutuklandığında üzerinde olan o eşofman altını giymişti – onu serbest bırakır-

larken eşyalarını da geri vermiş olmalıydılar; demek oluyordu ki doğruca buraya gelmişti. Bu iyiye işaret değildi.

“Hiral,” dedi Rylin dikkatle, ona doğru bir harekette bulunmuyordu. “Çıkmana çok sevindim.”

“Sayende bebeğim.” Hiral Rylin’e şöyle bir bakıp tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Kutlamaya gitmeye hazır mısınız?”

Rylin onun yerine kapıyı iyice açarak, “İçeri gelsene,” dedi.

“Ne, hoş geldin öpücüğü yok mu?”

“Hiral, gel otur. Konuşmamız gerek,” dedi Rylin, daha önce Cord’la sarf ettiği sözcüklerin aynılarını kullanarak, ama bu sefer onları gerçekten söylemek istiyordu. Bu olanların acı ironisinin farkındaydı.

Hiral plastik sandalyelerinden birine geçti, parmaklarıyla masaya vuruyordu. Gittiğinde olduğundan daha kaslı görünüyordu; sanki vücudunun konturleri bir kalemle gölgelenmiş gibiydi, ama Rylin hapishanede kaslarını böyle şişirmeyi nasıl başardığını anlamamıştı. “Ke-faletim için gerekli olan satış konusunda yardımını istediğim için bana hâlâ kızgınsın,” diye tahmin etti Hiral; Rylin’i izliyordu.

Bir kısmı doğruydu. “V’den hoşlanmıyorum, evet.”

“V sayesinde hapishaneden çıkabildim. Ona minnettar olmalısın!”

“Beni yine çalmak zorunda bıraktı.”

Hiral’ın kaşları düştü. “Sen sadece kirli işler yapmaktan hoşlanmıyorsun. Hadi ama, Ry, seni tanımasam, beni gördüğüne sevinmediğini söyleyeceğim.”

Rylin bundan daha iyi bir açılış isteyemezdi. “Senden ayrılmak istiyorum.”

Sözcükler aralarında öylece asılı kaldı. Rylin gerilmişti, ani bir patlama, şiddet bekliyordu...

Hiral sert, kederli bir kahkaha patlattı. "Hapishanede beni ziyarete geldiğindeki davranışlarından sonra şaşırdığımı söyleyemem. Sanki beni görmeye birisi seni mecbur bırakmış gibiydin." Gözleri kısıldı. "Başta sadece olan bitenlerden korktuğunu düşünmüştüm, ama sonra sen bana dokunmak bile istemedin. Sana veda öpücüğü verdiğimde kaçtın."

"Beni tehdit ettin!"

"İşe yaradı ama! Bu satışa başka türlü yanaşmayacağını ikimiz de biliyoruz."

Rylin cevap vermeyince, Hiral öne doğru eğildi, yüzü çirkin bir şekilde çarpılmıştı. "Anderton değil mi," diye suçladı onu. "O yüksek seviyeli dallamayla görüşüyorsun."

"Hiral, sen ile ben biteli çok oldu. Bunu ikimiz de biliyoruz," dedi Rylin elinden geldiğince nazik bir şekilde.

"Lanet olsun," dedi Hiral, sesindeki öfke açıkça kendini belli ediyordu. "Onunla yattın."

Rylin bir şey söylemedi. Yalan söyleyebileceğine inanmıyordu. Ama gerçek yüzünde bir yerde yazıyor olmalıydı, çünkü birden Hiral gırtlğından kızgın bir ses çıkardı ve masayı olduğu gibi yana devirdi.

Çarpma sesiyle, "Ne oluyor be?" diye nefes aldı Rylin. Masanın bir bacağı kırılmış, camlar kırılarak yere saçılmıştı. Hiral'ın yüzü kıpkırmızıydı, göğsünün inip kalkmasına neden olan hayvani nefesler alıyordu.

"Sana güvenmiştim Rylin!"

"Belli ki güvenmemişsin, yoksa bana şantaj yapmak zorunda kalmazdın!" diye bağırdı Rylin.

Aniden gelen sessizlik sırasında Hiral'ın yüzüne tüyler ürpertici bir sakinlik yerleşti. "Belki yine yaparım," dedi. "Belki de beni aldattığını bildiğime göre, polisler senden ve o küçük yasa dışı etkinliklerinden söz ederim."

"Hayır bunu yapmayacaksın," dedi Rylin hissettiğinden daha cesur bir şekilde. "Çünkü bazen öyleymişsin gibi davranırsan da, nefret dolu değilsin. Farklı yollara gitmiş olsak da, hâlâ benim âşık olduğum insansın." Sesi alçaldı, biraz özlem doluydu. "V'ye Emanetleri senin çaldığını söylediğini biliyorum. Teşekkür ederim. Beni koruduğun için."

Hiral bir süre ona baktı. "Senden öğreniyorum," dedi sonunda ve kapıyı arkasından çarparak çıkıp gitti.

"Rylin?" Chrissa yatak odasından göründü. Yüzü bembeyazdı.

"Her şeyi duydun mu?"

"Evet. Neler oluyor?"

Rylin'in başı dönüyordu. Düşünemiyordu. Chrissa'yı korumak istiyordu, onu tüm bunlardan uzak tutmak istiyordu, yine de her hareketinde başarısızlığa uğruyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Yalnız, bana kızmadan önce her şeyi sonuna kadar dinleyeceğine söz ver." Rylin derin bir nefes alıp Chrissa'ya her şeyi anlattı. Cord'da çalıştığı ilk akşamdan, çalmasına, Hiral'ın tutuklanışına ve ardından gelen tehdidine kadar o zamandan bu yana olan biten her şeyi anlattı. Sadece plajda olanlar gibi özel şeyler hariç.

Rylin anlatırken Chrissa hiçbir şey söylemedi, sadece gözleri kocaman açılmış bir halde dinledi. Birlikte masayı tekrar ayağa kaldırdılar -uç bacak üzerinde sallanıyordu, yine de ayakta durmayı başardı- dağılan camları bir araya yığdılar. Sonunda söyleyecek bir şeyi kalmadığında Rylin

oturup gözlerini kapayarak başını elleri arasına aldı.

“Onu seviyorsun,” dedi Chrissa yumuşak bir şekilde.

Rylin ona bakmadan başını salladı.

“Öyleyse git söyle ona!”

“Yapamam! Ağabeyi beni tehdit etti!”

“Eğer seni, senin onu sevdiğin gibi seviyorsa, bir çözüm bulursunuz! Ağabeyini polislerle gitmeden durdurur. Ya da Emanetleri sana kendinin *verdiğini* söyler. Bir şekilde bir çözüm bulunur!”

Rylin Chrissa’nın sesindeki bir şeyden tereddüt etti. O şeyin *umut* olduğunu fark etti: Aşkın her şeyi çözeceğine inanan aptalca, safça, romantik bir umut. Rylin buna inandığı için kendini aptal gibi hissetti, ama Chrissa haklıydı.

En azından denemesi gerekirdi.

“Haydi yukarı git!” dedi Chrissa şevkle, heyecanı artarak. “Git, ona gerçeği anlat; tam da bana anlattığın gibi!”

Rylin hayır anlamında başını salladı. “Şu anda bir partide; bininci katta. Avery adında bir kızın partisi.” İsteddiği son şey bir partiye sızıp olay çıkarmaktı.

“Ciddi olamazsın Ry! Bugüne kadar sana bir partinin engel olduğu görüldü mü?”

Rylin başını sallayarak güldü. “Bu da başka bir ilk; partiye gitmem için beni ikna ediyorsun.”

“Git öyleyse.”

Rylin kardeşinin sözünü onaylayarak başını salladı, aniden buna mecburmuş gibi hissetti. Yukarı gidip, Cord’a her şeyi anlatmalı, bu kadar korkunç bir şekilde yıktığı şeyi düzeltmeliydi. Belki de Cord kendinde onu affedecek gücü bulabilirdi.

LEDA

Leda, Avery ile Atlas'ın partisinin kapısında durdu, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle etrafına bakınıyordu. Tanrım geri dönmek güzeldi. Aylardır ilk defa tamamen uyanık hissediyordu. Vücudunun tüm hücreleri alarma geçmiş gibiydi, öfke ve xenperheidren'le savaş davulları çalıyorlardı.

Ne fırtınalı bir yirmi dört saatti ama, diye düşüncelere daldı; olan biten her şeyi – heyecanlanan zihninin tartıp, değer biçerek dikkatle bir araya getirdiği, topladığı bütün sırları tekrar düşündü. Eris ile babası. Leda yine tiksiniyerek ürperdi. Cord'un Emanetlerinin çalındığını anlayıp Brice'a haber vermesi. Avery ve Atlas'la ilgili gerçeği öğrenmek için Watt'la yüzleşmesi. Watt'ın söylediği şey korkunçtu, akıl almaz bir şeydi ve Leda'nın dehşete düşüp susmasına neden olmuştu – ama ne kadar rezil olursa olsun, çarpık bir mantık da olsa, kulağa mantıksız gelmiyordu. Leda'nın Catyan'da Atlas'la birlikte olmasından itibaren iki Fuller'la ilgili o kadar çok şeyi açıklığa ka-

vuşturuyordu ki. Avery ile arkadaş oldukları o ana lanet okuyordu.

Uyuşturucuya gereksinim duymama şaşmamalı, diye düşündü Leda biraz gözü dönmüş bir halde. Fuller kardeşlerin çarpık aşk yolculuğunda tüm yol boyunca, bilmeden, üçüncü tekerlek rolünü üstlenmişti.

Her neyse, bu akşam bunların hepsi değişecekti.

Leda, Avery ile Atlas'ı öğrendikten sonra neredeyse hiç uyumamıştı. Tüm günü evde bir köşeye kıvrılıp küçük torbasından çeşitli haplar alarak, aklıyla bir labirentten öbürüne koşup birbirinden ayrıntılı intikam senaryoları uydurarak geçirmişti. Bu gece partiye de işte bunu uygulamaya gelmişti. Avery ile Atlas'ı herkesin önünde acı içinde yok etmek istiyordu.

Kalabalığı yarararak Avery'yi bulacağını bildiği oturma odasının pencerelerine doğru ilerledi. Oradan geçen bir tepsiden bir atom bombası alıp kafaya dikmiş, tepsiye geri koymuştu. Alkol aşırı uyarılan sisteminden sıcak ve hızlı bir biçimde alevlenerek geçmişti.

Kontaklensleri yeni gelen bir bağlantı isteğiyle parladı – bu istek, “Nadia”dan başkasından gelmiyordu; yani Watt’tan. Süresiz olarak bağlantılarını kestikten sonra Watt Leda’yı listesine yeniden ekleme gereği duymuştu. Karanlık, sapıkça bir zevk tarafından ele geçirilerek isteği kabul etti.

Watt onu anında arayınca, “Selam,” dedi Leda. “Nasılsın?”

“Avery’ye ne yapacaksın?”

Leda abartılı bir şekilde iç geçirdi. “Beyaz atlı şövalyeyi oynamaya çalışmayı bırak, Watt. Çoktan kaybettin.”

“Leda, lütfen...”

“Senin derdin kendine yeter şimdi, biliyor musun,” diye uyardı onu ve kapattı.

Watt’ın sırrı hepsinden şaşırtıcıydı. Ona ilaç verip, Avery ve Atlas’la ilgili itiraf ettirdikten sonra Leda Watt’ın ailesinin evinde hafiyelik yapmaktan kendini alamadı. Watt’ın yatak odasının kapısı açıktı, içeri girip etrafa bakınmak çok kolay olmuştu. Ne aradığını tam olarak bilmiyordu. Tek bilmek istediği nasıl bu kadar iyi bir bilgisayar korsanı olduğuydu – nasıl on yedi yaşındaki bir aşağıKule çocuğunun hem Fullerların güvenlik sistemine hem de Dışişleri Bakanlığı’na girebildiği idi.

Watt’ın çekmecelerinden birinde silikon optik işlemcilerin olduğu ince düz bir kutu buldu. Ne olduklarına çevrimiçinden baktığında buldukları onu iyice afallattı. Sadece kuantum bilgisayarların yapımında kullanılıyorlardı.

Watt Bakradi’nin yasa dışı bir kuant’ı vardı.

Nadia bulundu. Komik olduğunu fark etti, yasa dışı oyuncağının adı Nadia olmalıydı.

Evin içinde biraz daha hafiyelik yapıp, onu Watt’tan çalmak için bilgisayarın kendisini aradı; ama yarım saat aradıktan sonra vazgeçti. Asıl bilgisayarın onda olup olmamasının bir önemi yoktu. Watt üzerinde mutlak bir şantaj kartı vardı ve bu kartı sonsuza dek oynayabilirdi – çünkü onu ele verirse Watt ömür boyu hapse girerdi. Watt’ı parmağında oynatmak gerçekten eğlenceli olabilirdi. Watt’ın Leda için korsanlık yapan kuant’ı sayesinde bundan böyle kimse Leda’yı şaşırtamayacaktı.

Bunların hepsi yalancı, diye düşündü, Atlas ile Avery, Eris, annesi ile babası – hepsi ondan bir şeyler saklıyor-

lardı. Bu acı veriyordu, ama aynı zamanda bunu bilmek tuhaf bir biçimde güvence de veriyordu; tüm bu olanlar sırasında zaten her şeyi bir düzeyde biliyormuş gibiydi ve şimdi de şüphelerinin doğru olduğunun kanıtlandığını görme tatminini yaşıyordu.

Dünyada kendinden başka hiç kimseye güvenemezdi, ama Leda onu da hiçbir zaman gerçekten yapamamıştı.

ERIS

Eris vardığında Avery'nin partisi beklediğinden de kalabalıktı. Berkeley'nin bütün son ve sondan bir önceki sınıfları oradaydı, onlar dışında daha cüretli birinci sınıflar da öyle; ayrıca Eris'in Berkeley'den olmadıklarına emin olduğu başka çocuklar da.

Partinin akıntısına kendini bırakıp sürekli durarak merhaba diyor, bir hikâye anlatıp iltifatları kabul ediyordu. Bu gecenin bir kutlama olması gerektiğini hatırlattı kendine. Nihayet, haftalarca süren eziyetten sonra eski hayatını geri almak üzereydi.

Yine de aptalca bir nedenden dolayı bu gece her şey gözüne sahte görünüyordu – arkadaşlarının tasarım-cı giysileri çiğ görünüyordu, sözleri anlamsızdı. Eris Mariel'in söylediklerini düşünmekten kendini alamıyordu. Mariel'le geçirdiği zamana kıyasla bu parti fazla hızlı hareket eden acayip bir girdap gibiydi. Tüm bunları neden bu kadar önemsiyordu ki zaten?

Şimdi Mariel'in ne yaptığını merak etti. Keşke Mariel

de orada olsaydı, keşke ondan özür dileyebilseydi. *Neden olmasın?* diye karar verdi, her şeyi zaten getirdiğinden daha kötü bir hale getiremezdi nasıl olsa. Gururunu bir kenara bırakıp Eris Mariel'e bir mesaj oluşturdu. Özür dilerim. Söylediklerimi demek istememiştim. Hepsi çok aptalca ve kırıcıydı, çok *pişmanım*. *Yaptıklarımı telafi edebilir miyim?* Başını sallayarak mesajı gönderdi.

Eris başını kaldırıncı Leda'nın salonun karşısından gözlerini dikip kendisine baktığını gördü.

Alışkanlıktan gülümsemeye çalışıp -ama yaptığı daha çok yüzünü ekşitmek gibi olmuştu- hafif el salları gibi yaptı. Ama Leda jestine karşılık vermedi. Tek yaptığı gözlerini kırpmadan ona dikip bakmaktı ve bunu öyle çiğ bir nefretle yapıyordu ki Eris istemeden bir adım geri attı. Leda'nın gözleri yavaşça onu kazıyarak üzerinden geçip nihayet omuzlarındaki eşarpta dururken Eris hareket edemeyecek kadar güçsüz hissetti.

Leda biliyor, diye düşündü Eris delicesine, ani bir panikle. Ona böyle baktığına göre mutlaka biliyor olmalıydı.

Eris sendeleyerek göz temasını kesti, ne diyeceğini merak ediyordu. Leda'nın ondan böyle nefret etmesi haksızlıktı – bunların hiçbirini onun suçu değildi. Onunla akraba olmayı Eris istememişti. Eris tekrar başını kaldırıp baktı; Leda'nın bu ters bakışlarına karşılık vermeye hazırды, hatta yanına gidip onunla yüzleşecekti. Ama Leda kalabalıkta kaybolmuştu.

“Selam,” Eris koluna birinin dokunduğunu hissetti ve dönüp bakınca Avery'yi gördü. “İyi misin?”

“Sanırım.” Eris biraz titriyordu, yaşanan bu sahneden sonra kendine tam gelememişti. Başını zonklamaya başla-

mıştı. Acaba Leda katıksız bir kötülükle bir şekilde onu bu acıyı çekmeye mecbur mu bırakmıştı?

“Neler oluyor?”

Eris gerçekten bundan bahsetmek istemiyordu. “Önemli değil. Bu arada inanılmaz görünüyorsun.” Avery bugünlerde çok mutlu görünüyordu; Eris dikkat etmişti. Ondan yayılan mutluluğu fiilen hissedebilirdiniz; pırıl pırıl yayılan sıcaklık dalgaları gibi.

“Sen de öyle,” diye coşmuştu Avery. “Kız arkadaşın nerde?” Avery etrafına bakınmaya başlamıştı, ama Eris olumsuz anlamda başını salladı.

“O gelmedi. Kavga ettik. Kötü bir kavga.”

“Ah, Eris.” Avery acısını paylaşarak Eris’in elini sıktı. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama telafi edebilirsin, değil mi?”

“Umarım.” Bu sefer Eris pek emin değildi.

Birden başka birinin bakışının ağırlığını hissederek titredi. Gözlerini karartan bir dehşet anıyla Leda olduğunu sandı ve acaba gelip – ama Leda değildi.

Cord’du; gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Pencerenin yanında tek başına içiyordu; Eris içgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Avery’ye, “Ben bir gidip...” derken duydu kendini.

Avery Eris’in baktığı yöne doğru bakıp iç geçirdi. “Yalnız dikkatli ol,” dedi uyarı olarak. Ama Eris çoktan salonu geçip, bugüne kedar kendisinden ayrılan tek oğlana doğru gitmeye başlamıştı bile.

“Ne oldu?” dedi selam vermek yerine.

“Seni görmek de her zamanki gibi çok güzel.” Cord eski alaylı tavrıyla, ama Eris altında yatan acı katmanını his-

sedebiliyordu. Gözlerinin kenarları kırmızıydı. Eris kafasının güzel olup olmadığını merak etti.

“Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de berbat bir gün geçiriyorum,” dedi Cord’a. Avery’nin annesinin topladığı dev gibi heykellerden birinin arkasına, bir köşeye sürüklendiler. Burası o kadar gürültülüydü ki bir sohbeti diğerinden ayırmak mümkün değildi. Bir yatak odasına, ya da dolaba girmedikleri sürece elde edebilecekleri en fazla mahremiyet buydu.

“Öyle mi?” Cord mutsuz bir kahkaha attı. “Yeni erkek arkadaşın paran için sana âşık olmuş gibi yapmadıysa, benimkinin daha berbat olduğuna seni temin ederim. Affedersin,” diye ekledi sonra; Eris’in artık parası olmadığını hatırlamış gibi görünüyordu.

“Bu seferki yeni bir kız arkadaş,” dedi Eris aynı şekilde, “hayır, öyle yapmadı. Ama ben her şeyi son derece asil bir şekilde berbat ettim.” Cord ona içkisini vermek istedi, ama Eris hayır anlamında başını salladı. “Sağ ol. Havamda değilim,” dedi ona.

Cord omuz silkip içkisini kendi bitirdi. “Biri gerçekten sana âşık olmuş gibi mi yaptı?” diye Eris bastırdı, pek inanmamış gibiydi.

“Evet. İnanır mısın bilmiyorum ama hizmetçimdi. Biliyorum, ben salağım.” Eris’e yandan bir bakış attı. “Ama şimdi senenin başında senin de paraya sıkışmış olduğunu hatırlayınca, sanırım sen de aynı şeyi yapmıştın.”

“Ne kadar acı verici derecede sarhoş olduğunu göz önünde bulundurarak bu yorumunu affediyorum.”

Cord omuz silkti. “Yakala bakalım,” deyip oradan geçen bir tepsiden Eris’e bir tek içki aldı.

Eris kafasını salladı. “Açık konuşmak gerekirse, ama,” diye ekledi Eris, “Ben hiçbir zaman sana âşık olmuş gibi yapmadım. Sadece seninle birlikte oldum.”

“Onda da bayağı iyisin,” dedi Cord, elini aşağıya, Eris’in poposuna kaydırarak.

Eris soğukkanlı bir şekilde Cord’un eline vurdu. “Üzüldüğüm şey,” dedi, “bu kızdan gerçekten hoşlanıyordum.”

“Onu seviyor musun?” diye sordu Cord.

“Bilmiyorum.”

“Emin değilsen, o zaman kesinlikle âşık değilsin, demektir,” dedi Cord Eris’e.

Eris güldü. “Sen de ne uzmansın ama.” *Yoksa...* “Bir dakika, sen bu kıızı seviyor musun?”

“Ben aşka inanmam,” dedi Cord.

“Bu korkunç bir şey,” dedi Eris otomatik olarak, ama kendi de o kadar emin değildi. “Herkes aşka inanır.”

“Ben mutluluğa inanırım,” dedi Cord; gözlerindeki bakış Eris’e o anda Cord’un kendinden de, partiden de, bütün Kule’den de uzaklarda olduğunu söylüyordu. “Ben yalnızca aşkın insanı o noktaya getireceğinden emin değilim.”

Eris ne diyeceğini bilmiyordu, ama Cord’un gerçekten bir cevaba ihtiyacı olduğunu da sanmıyordu. Tuhaf-tı: Onunla olmak Mariel’le olmaya hiç benzemiyordu. Bir şekilde daha kolaydı. Cord sanki Eris’in karanlık aynası gibiydi. Cord Eris’ten kendinden beklediğinden fazlasını beklemezdi – o da pek fazla bir şey değildi zaten.

Eris öne eğilip alttan destekli süyteninin içinde göğsünün biraz daha görünür şekilde kalkmasını sağladı; flört etmenin o tanıdık heyecanını yakalamaya çalışıyordu.

Aradan hiç zaman geçmemiş gibiydi, sanki yine yazdı; Eris ile Cord oyunlarını oynuyorlardı – yine de her şey değişmişti. O zamanın bir yankısı gibiydi, biraz daha az keskin, biraz da az heyecan verici. İkisi de çok değişmişti.

“Seni özledim, Eris.” Cord yine kahkaha attı; sesi bomboştu. “Sen ile ben, biz birbirimizi hak ediyoruz galiba, ne dersin?” Eris’in Cord’u bunları söylerken duyduğunda heyecandan titreyeceği bir zaman olmuştu, ama şimdi bu sözcükler ona yalnızlık acısını hissettiriyorlardı. Cord’a baktı ve belli belirsiz iç geçirdi. “Evet, belki de öyle.”

AVERY

Avery, “Bu verdiğimiz en çılgın parti,” diye fısıldadı Atlas’a, vücutları minik çarşaf dolabında birbirine bastırıyordu. Gece başladığından beri özlemle bu anı bekliyordu. Çok büyük işkenceydi: Salonun karşısından Atlas’ın gözleriyle karşılaşmak, birbirlerinin yanından geçerlerken ellerinin birbirini sıyırıp geçmesine izin vermek, yine de hiçbir şey yapamamak; ta ki şimdi bir yere sıvışıp kaçana kadar.

“Mutlu bir şekilde sonlanan,” diye cevap verdi Atlas ve onu öptü.

Avery âşık olduğu çocukla -birkaç güne birlikte kaçacağı çocukla- sınıf arkadaşları koridorun sonunda birkaç metre uzaklarındayken böyle sarmaş dolaş öpüşerek duyduğu bu yasak heyecana inanamadı. Çılgıncaydı.

Atlas’a yaslandı, gömleğinin düğmelerini teker teker koparıp onu aşağıya, bu kabarık havluların üzerine çekmek istiyordu, ama onun yerine kafasını arkadaki rafa vurdu. Atlas yüzünü acıyla buruşturarak küfretti.

“Özür dilerim!” diye haykırdı Avery, bir adım geriye giderek.

“Hayır, *ben* özür dilerim.” Atlas pişmanlıkla güldü. “Seni odama götürmeliydim, ama çoktan tutulmuştu.”

“Benimki de!” Normalde Avery bir çiftin yatak odasına girmesine çok kızardı. Ama burada Atlas’la saçları karman çorman, mavi elbisesi tüylü banyo paspaslarıyla kaplanmış dururken bunların hiçbirisi umrunda değildi. “Sanırım tüm bunlar harika bir parti olduğuna dair işaretler,” diye ekledi.

“Dediğim gibi, çok çabuk çıkacağız.” Atlas öne eğilip Avery’nin dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. “Dışarıda görüşürüz,” diye mırıldandı ve hızla koridora kayıp çıktı. Avery öbür yöne gitmeden önce yirmiye kadar saydı; suratındaki sırtımayı yok edememişti.

Gerçekten harika bir partiydi. Avery her ayrıntının tadını çıkarmaya çalışıyordu; ileride bir gün Atlas’la yaşlanıp saçları ağarmış, mutlu bir şekilde yaşarlarken bunları anlatabilecekti. Bugün öğleden sonra robotlara tüm mobilyayı duvarlara dayama komutunu vermişlerdi; böylece ortada bir dans pisti açılmıştı. Şimdi salon insanlarla tıkış tıkıştı; herkes gülüyor, içiyor, iyi vakit geçiriyordu. Parlak içki şişeleri tezgâhta diziliydi, yerlerine sürekli bugün daha önce yerleştirdiği sipariştten yenileri geliyordu. Hoparlörlerden bangır bangır müzik geliyordu, ses düzeyi insan seslerinin seviyesine göre ayarlanıyordu. Üstelik şimdiye kadar kimse aptalca bir şey yapmamıştı.

Ama Avery bu partiyi felaketle de sonuçlansa, sonsuza dek hatırlayacaktı. Atlas’la geçirdiği her an onun için çok değerliydi; özellikle de şimdi birbirlerine duydukları aşkı

keşfetmişken. Dans pistine doğru yürüdü, orada Risha'yı Scott Bandier'la gördü -bu yeni bir gelişmeydi- Jess de her zamanki gibi Patrick'leydi. Keşke Atlas'la bir dakikalığına da olsa dans edebilseydi. Ama yine bastıramadığı bir tebessümle, hayatlarının geri kalanında istedikleri kadar dans edebileceklerini hatırladı.

Bir el kolunu mengene gibi sıktı. "Seni arıyordum."

Avery'nin nefesi kesildi. Leda korkunç görünüyordu. Saçları sıkı bir atkuruğuyla arkada toplanmıştı; yüzünün keskin yapısını ortaya çıkarıyordu. Hatları gergin ve yorgundu, ağzı ince bir çizgi gibiydi. Geometrik baskılı elbisesinin içinde bir şekilde kırılacakmış duruyordu, sanki onu ayakta tutan şey katıksız irade gücünden -ve ilaçlardan- başka bir şey değil gibiydi.

Avery Leda'nın bu halini biliyordu; bazen sınavlardan önce de böyle olurdu; çok fazla xenperheidren aldığı zamanlarda. Bütün gün coşkuyla dolaşır, sınava girer, sonra eve gider uyurdu. Avery onun bu halini hiçbir zaman onaylamamıştı, ama ne zaman bu konuyu açacak olsa Leda tek bir kelime etmeyip savunmaya geçerci.

Leda kolunu bıraktı. Gerginlikten titriyordu. "Sana inanmıyorum. Korkunç bir arkadaşsın, bunu biliyorsun, değil mi? İğrençliğinden bahsetmiyorum bile," diye haykırdı.

"Leda. Ne aldın sen?" diye sordu Avery; arkadaşını nazikçe salonun kenarına çekti.

"Çek ellerini üzerimden!" Leda sesini yükseltmişti; rezalet çıkıp çıkmaması umrunda değildi anlaşılan. Birkaç kişi kaşlarını kaldırıp onların bulunduğu yere doğru baktı. "*Biliyorum*," dedi Leda. "Yani benimle *oynama*, tamam mı?"

Avery birden heyecanlanarak kaygılandı. Konuşmaya cesaret edemiyordu. Leda'nın partinin üzerindeki ok gibi gözlerini okumaya çalışıyordu. İçinden gelen hasta bir ses ona Leda'nın Atlas'ı aradığını söylüyordu.

"Nerede o?" diye tısladı Leda.

"Kim?" diye sordu Avery, olabildiğince masum bir şekilde.

"Ağabeyin! Yoksa *sevgilin* mi demeliydim?"

Avery kusacak gibi oldu; sanki tüm dünya tehlikeli bir şekilde yan yatmış gibiydi. Leda'nın ağzından sözcükler fısıltıyla çıkmıştı ve salonun uğultusu o kadar artmıştı ki, Avery kimsenin -henüz- bir şey duymadığından emin gibiydi. Ama risk alabilecek durumda değildi.

"Bunu baş başa olabileceğimiz bir yerde konuşabilir miyiz?" diye sordu Avery tüm ağırbaşlılığıyla. Leda'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Lütfen, bunca yıllık arkadaşlığımızın hatırına. Lütfen bunu yapma, burada olmaz."

Leda'nın gözlerinde eski Leda'dan bir şeyler parladı, biraz yumuşar gibi oldu. Sanki bunca zamandır katıksız bir öfkeyle hareket etmiş ve şimdi, onu ayakta tutan o itici güçten yoksun kalmış gibiydi. "Peki," diye kabul etti. "Birkaç dakikalığına olur."

Avery onaylayarak başını salladı. Şimdilik elde edebileceği en iyi şey buydu. "Beni takip et," dedi; yüzüne ruhsuz bir tebessüm yapıştırdı ve yanlarından geçtikleri herkese her şey yolundaymış gibi başıyla selam verdi. Sanki o ve en yakın arkadaşı birlikte makyajlarını tazeleyip dedikodu yapacaklarmış, birbirlerini en karanlık, en mahrem sırlarıyla tehdit etmeyeceklermiş gibi.

Ama gittiği her yerde birileri vardı. Onun ve Atlas'ın

yatak odaları, kütüphane, kış bahçesi: Partinin saçakları evin her yerine dağılmıştı. Her odada biri vardı; ya bayılmış, ya ilişki kurmakta, ya da ikisinin bileşimi. Avery Leda'nın yanında giderek huzursuzlandığını hissediyordu; patlamak üzere olan bir saatli bomba gibiydi.

Sonra Avery'nin aklına her şeyi sonsuza de değiştirecek bir fikir geldi.

"Gel," dedi, kilere açılan kapıyı iterek açtı ve gizli kulba uzandı. "Buraya, yukarıya kimse gelmez; baş başa konuşabiliriz."

Merdiveni yakalayıp aşağıya içeri çekti, üzerlerinde minik bir kare gece mavisi gökyüzü belirdi. Avery'nin evinin üzerindeki gizli çatının varlığına tepki vermediğine göre Leda allak bullak olmuş demekti. Başını hafifçe eğip buz gibi bir sesle, "Önce sen," dedi.

İtalyan derisi stiletto'ları portatif merdivenin basamaklarında biraz kayıyordu, Avery karanlığa doğru tırmanmaya başladı.

LEDA

Leda sallanarak rüzgâra çıktı. İçgüdüleri ona geri dö-nüp merdivenlerden aşağı inmesi için avaz avaz bağırı-
yor olmalıydı, ama o içgüdüler güçlü bir xenperheidren
ile Leda'nın adlarını unuttuğu başka haplardan oluşan
bir kokteyl sayesinde susturulmuştu. Şimdi gözleri bu-
lanmış, zorlukla nefes alıyor olsa da xenperheidren onu
kontrol altında tutuyordu. Ama görüşünde şimdiden tu-
haf çarpılmalar başlamıştı; şekiller uzamaya, gölgeler
parlamaya başlamıştı. Her şey çocukların karnaval ho-
logramları gibi hoş ve parlaktı.

“Kardeşinle birlikte olmak, gizli bir çatı.” Avery’le yüz-
leşmek için döndü. “Mükemmel Avery Fuller’ın sakladığı
başka kaç tane sırrı var?”

“Bu kadar kaba olmana gerek yok.” Avery orada öylece
kıpırdamadan duruyordu. Ay ışığı gümüş-mavi elbisesi-
nin üzerinde parlıyor, onu kadim Yunan tanrıça heykelle-
ri gibi gösteriyordu.

“Ben neye gerek görürsem ona gerek var demektir,”
dedi Leda öfkeyle. Çatıda, yıldızlara bu kadar yakinken

genç, canlı ve nefret dolu hissediyordu. “Pekâlâ, sen ve Atlas. Annenle baban öğrendiklerinde ne diyecekler sence?”

“*Sen* nerden öğrendin?” diye sordu Avery sakın bir şekilde.

“Kendime göre yöntemlerim var.” Sanki Leda Avery’ye Watt’ı anlatacaktı. Aslında burada güzel, şiirsel bir adalet vardı: Avery’ye umutsuzca âşık olan çocuk, onun en karanlık sırrını açığa vuran kişiydi.

Bu gece partiye intikam almak için gelmişti, kendine bunu hatırlattı. Burada çatıda ne yapıyorlardı, *konuşuyorlar mıydı?* Leda kafasını salladı, odaklanmaya çalışıyordu. Oyununu iyi oynayamıyordu. Belki de çok fazla hap almıştı.

“Leda,” dedi Avery duraksayarak, “Onu hep sevdim. Çocukluğumuzdan beri. Ama şimdiye kadar hiçbir zaman birlikte...” Sesi kısılmıştı. “Hiçbir zaman senin incinmeni istemedim. Sana olan her şey için çok özür dilerim.”

“Tüm yıl boyunca bana yaptığın orospuluklar bundan mıydı? Atlas’tan hoşlandığım için mi?”

“Özür dilerim,” diyordu Avery, ama Leda onu bastırdı, sesi gitgide yükseliyordu.

“Eris’in partisinde bana özür dilettiler. Beni affetmen için kendine *yalvarttın!* Onun için yeterince *iyi* olmadığını düşündüğünü zannettim.”

“Leda! Elbette sen yeterince iy...”

“Meğer tüm bu zaman boyunca onu *kendine* istiyor-muşsun!”

Avery bembeyaz olmuştu. “Çok özür dilerim. Sizi birlikte görmek benim için gerçekten çok zordu.”

“Sence *bana* zor gelmedi mi; hayatım boyunca önem verdiğim tek adamla en yakın arkadaşımı aynı anda kay-

betmek, hem de tam ailem dağılırken?" Leda neredeyse avaz avaz bağıracaktı. Gözünün köşesinden kaçan tek bir gözyaşını silmek için öfkeyle uzandı. Aptal haplar, duygularının kontrolünü kaybetmesine neden oluyorlardı. Leda kimsenin kendisini ağlarken görmemesi için kendi kendine söz vermemiş miydi?

Avery bu hareketi fark edip ona doğru yürüdü – ama Leda hızla kolunu kaldırdı, geri durması için onu uyarıyordu. "Leda ailene ne oluyor?" diye sordu Avery

Leda cevap vermedi. Avery'nin de, onun o sahte şefkatinin de canı cehennemeydi. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Kafası güzelken bile bir seferde tek bir krizle başa çıkabilirdi.

Avery'nin sesi yumuşaktı. "Hadi gel aşağıya inelim. Orada sana yardımcı olacak bir şeyler buluruz, her ne aldıysan..."

"Geri çekil dedim!" diye bağırdı Leda. Tüm bedeni gerginlikten titriyordu.

Avery sustu. "Ne yapacaksın?" dedi dikkatli bir şekilde. "Bilmiyorum!"

Bir dakika neden çatıdaydı? Hepsi Avery'nin suçuydu – "arkadaşlığımızın hatırına," buraya gelmesi için onu Avery kandırmıştı. *Ne arkadaşlığı?* diye sormalıydı. Planına geri dönmeliydi – ama ne olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu... Tek bildiği Avery'nin gerektiği kadar çok acı çekmesini istediği idi. Atlas'ın da öyle, ama bir nedenden ötürü kızgınlığının çoğu Avery'ye yönelikti. Ama bu mantıklıydı. Onunki çok daha büyük bir ihanetti.

"Bilmiyorum," dedi tekrar, eski arkadaşına dik dik bakarak; bu sırada bir bulut sürüklenip ayı kapattı.

RYLIN

Rylin bininci katın kapısından içeri, başka bir dünyaya adım attı.

Cord'un evinde çalışmak bile -Cord'un Rylin'i çıkardığı Paris seyahati bile- onu böyle bir ihtişama hazırlayamazdı. Nefes kesici iki katlı giriş holünden, yerden tavana pencereleriyle oturma odasına, her şey en küçük ayrıntısına dek Fuller ailesinin zevkini ve zenginliğini vurgulamak için tasarlanmıştı.

Bu acayip pahalı eve yüzlerce yeniyetme sıkışmıştı, içki içmekten ve dans etmekten gürültülü ve gözleri pırıl pırıl bir haldeydiler. Rylin kendine yol açarak ilerlemeye çalıştı, Cord'u bulmak için elinden geleni yapıyordu.

İnsanlar ona bakıyorlardı. Çoğu hazır giyim elbisesini, ucuz ayakkabılarını fark etmiş, ona önemsemeyerek yol vermişlerdi; ama ona bakış atanlardan birkaçı biraz daha ilgiliydi. Rylin onunla konuşmaya kalkanlara meydan okuyarak gözlerini ileriye kitledi. Cord'u bulması gerekiyordu. Bundan, bu tıkiş tıkiş kalabalıktan, bangır

bangır müzikten, ya da herkesin kontaklenslerle açılmış gözlerinden hoşlanmıyordu.

Burası Cord'un dünyası, diye hatırlattı kendi kendine. Birlikte zaman geçirdiklerinde böyle hissetmiyordu -birlikte kendi dünyalarını yaratmışlardı sanki; sadece ikisi ama bunlar onun arkadaşlarıydı. Cord bu gece onu buraya getirmek istemişti; Rylin her şeyi mahvetmeden önce.

Tableti Lux'tan gelen bir mesajla vızıldadı. *Çelik ormandayım, Hiral da burada, altüst olmuş durumda. Neredesin? Her şey yolunda mı?*

Ben iyiyim. Sonra anlatırım, deyip kapattı. Etrafındaki çocuklar ucuz bir tablete parmaklarıyla yazdığını gördüler. Gözlerine baktılar, kontaklensleri olmadığını fark ettiler, bulunduğu yöne daha meraklı bakışlar yöneldi.

Rylin Cord'u arayışında hepsini görmezden gelerek sistemli bir şekilde partiyi turlamaya başladı; onu gördüğünde söyleyeceklerini tasarlamaya çalışıyordu. Sinirlerini yatıştıracaklarını umarak yanından geçen tepsiden bir içki kaptı. Bunu yapmamalıydı; buraya gelmesi hataydı. Cord hangi cehennemdeydi? Tüm partiyi iki kez döndü, hiçbir yerde onu göremedi. Belki de gitmişti.

Sonra onu gördü.

Oturma odasının yanındaki kütüphanedeydi, kırmızı-altın saçlı bir kızla konuşuyordu. Rylin görünüşleri karşısında nefesini tuttu. Vücutlarının birbirlerine doğru kıvrılışı, kızın elinin Cord'un kolu üzerindeki duruşu, kalçalarının hafif dokunuşu – Rylin söylemeseler de biliyordu, Cord bu kızla yatmıştı.

Rylin bir dakika orada durdu, kızın Cord'un söylediği bir şeye gülüşünü izledi. Kız çok güzel, diye düşündü

Rylin acı bir şekilde; o yumuşak kıvrımları, büyük gözleri, aşırı kabarık saçları. Cord da onunla güldü, bakışları kızın vücudu üzerinde dolaşırken beğendiği anlaşıyordu, eli kızın belinden aşağı düştü. Birlikte görünüşleri karnına yumruk gibi indi.

Rylin'in bakışlarının ağırlığını hissedince Cord ona doğru baktı. "Rylin?" dedi aptalca; sanki gözlerine inabileceğinden emin değilmiş gibi. Hem sahiden, neden inanacaktı ki? Rylin Myers'ın bininci katta olmak için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

Orada bir süre öylece, birbirlerine bakarak durdular; sanki kötü bir filmin oyuncularıymışlar da, video ekranı donmuş gibi. "Ah," dedi kız fısıltıyla, Rylin'e bakmak için döndü, tuhaf kehribar renkli gözleri tanımış gibi parladı. "Bu o mu? Hizmetçin?"

Bu sözcükler -Cord'un bu yabancıyla onun hakkında konuştuğunu anlaması- Rylin'in içindeki bir kilidi açtı, gözü bir şey görmez halde hızla dönüp birden kaçmaktan başka çaresi yokmuş gibi hissetti.

Cord'un, arkasından, "Bekle, Rylin!" dediğini duyar gibi oldu, ama kalabalığın gürültüsünden duyup duymadığından emin olamadı, hem zaten çok geçti - çoktan kaçıp gidiyordu.

ERIS

Cord'a dönerek, "Bu o mu?" dedi Eris tekrar. "Hizmetçin?" Eris'in itiraf etmesi gerekirdi, solgun oval yüzü, kıvılcım saçan badem gözleriyle kız bayağı güzeldi.

"Evet." Cord kızın arkasından bakıyordu, sesi düşünceliydi.

"Neden öyle kaçıp gitti?" Bu davranışı Eris'e biraz garip gelmişti. Kendi, hoşlandığı bir oğlanı başka biriyle konuşurken görse paldır küldür araya girer, sohbete katılmanın bir yolunu bulurdu ve genelde istediği şeyi elde etmek için olay çıkarırdı.

Cord ona yandan baktı. "Başka kızlara karşı caydırıcı olabiliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben mi?" Eris güldü. On sekiz yıllık ömrü boyunca ona birçok şey denmişti, seksi, bencil, düşüncesiz, ama caydırıcı dendiğini daha önce hiç duymamıştı.

Cord'la alay etmek için bir şeyler söylemeye başladı, ama Cord'un yüzünü görünce havanın değiştiğini anladı. Rahatlıkla şakalaştıkları sohbetleri bitmişti. Cord'un

düşünceleri içe dönmüştü, bir konuda kararsız gibi görünüyordu.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Eris. “Sen bu kızı seviyorsun.”

Cord yanıt vermedi; bu da Eris için başlı başına bir cevaptı.

“Sen bu kızı, seni kullanmış olmasına rağmen seviyorsun,” diye devam etti, hayretle. “Aşka inanmadığınla ilgili bütün o büyük beyanlarına rağmen, sen de herkes gibi enayisin işte.”

“Aşk ile güven aynı şey değiller,” diye cevabını yaptırdı Cord, tam bu sırada Eris’in kontaklenleri aydınlanarak mesaj geldiğini bildirdi.

Söylediklerinde samimi misin, yoksa yalnızca sarhoş musun?

Eris yana dönüp Cord’a bir el işareti yaparak birini arayacağını bildirdi ve Mariel’e çağrı attı. Mariel dördüncü çalıştan sonra açtı.

“Hepsinde samimiyim. Bu gece hiç içmedim bile! Bir de, özür dilerim,” Eris acele ederek hepsini bir nefeste söyledi. “Çok, çok, çok özür dilerim. Hiçbirini söylememeliydim.”

Mariel sessizdi. Eris başka bir şeyler daha yapması gerektiğini biliyordu. “Yaptığım yanlıştı ve düşüncesizceydi. Ani tepki verdim. Sana parayı alacağımı söyledikten sonraki tepkinden sonra savunmaya geçtim.”

“Seninle kavgaya etmek istemiyorum, Eris,” dedi Mariel biraz sonra. Sesi yorgun geliyordu. “Ben de özür dilerim. Seni kıskırttığımı biliyorum. Ben... senin için endişeleniyorum.”

“Ben de senin için endişeleniyorum,” dedi Eris yumuşak bir şekilde.

“Sen gerçekten içmiyor musun?” diye sordu Mariel. Duyduklarına inanmamış gibiydi.

“Evet. Kavgamızdan sonra pek o havada değildim.” Eris iç çekti. “Bütün gece onu düşündüm, her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Seni kaybetmek istemiyorum,” diye ekledi biraz daha alçak sesle.

Mariel derin bir nefes aldı. “Buraya gelsene, bunu konuşuruz.”

“Tamam!” dedi Eris. “Hemen geliyorum!”

Göğsünün merkezinden aniden gelen bir sıcaklık yayıldı ve patlayarak kahkahalar atmaya başladı; neşeli, fokur fokur, içinden düşünmeden gelen bir kahkaha. Mariel onu affetmişti. Mariel onu affettiği sürece her şey yoluna girerdi.

Gitmeye kalktı, ama Cord’un gözlerindeki o incinmiş kafa karışıklığı onu durdurdu. Cord’un bu kızla aşk hikâyesi de pekâlâ yoluna girebilirdi. Eğer Mariel ile o çözebildiyse, Cord ile hizmetçisinin de aynısını yapmalarını için bir neden yoktu.

“Hadi git konuş onunla,” diye ısrar etti Eris. Ama Cord hayır anlamında kafasını sallamakla yetindi; oğlanların her zaman olduğu gibi inatçı ve aptalca. Eris ne yapacağını şaşırdı. Cord’u bu halde bırakıp gidemezdi; kaybetmekten en çok korktuğu şeyi geri kazanmışken yapamazdı. Eris içinde vahşice azgın bir neşeyle kor gibi parlayan bir coşku duyuyordu.

Bunu onun için ben yapabilirim! Bu düşünce kafasından Mariel’in kilisesindeki çanları gibi keskin ve net bir şekilde çıktı.

Arkadaşım için halletmem gereken küçük bir iş var. Önemli. Özür dilerim! Yarım saate orada olurum, diye yanıt verdi Mariel'e ve Cord'a baktı. "Onu senin için buraya getireceğim," dedi.

"Ne?" Cord şaşırmış görünüyordu. "Nereye—?"

"Onu sana geri getireceğim, sonra de eve Mariel'e gidiyorum!" Eris omuzunun üzerinden keyifle seslendi. Alt-katlardan gelen kızın koştuğu yöne doğru gitti; evrenin tuhaflığına kahkahalarla gülmeye devam ediyordu.

RYLIN

Rylin partinin içinden almış başını koşuyordu, artık ona kimin güldüğüne aldırmıyordu. Tek istediği buradan çıkmaktı, ama bu saçmasapan büyüklükteki evin içinde kaybolmuştu ve bir şekilde yolu mutfakta son bulmuştu. Burada da birileri vardı, köşede başka çocuklar duruyordu; Rylin seslerini duyabiliyordu. Çıkışın hangi yönde olduğunu merak ederek daire çizerek döndü – ve bir anda dışardaki koridorda yine o kırmızı-altın saçlı kızı gördü. *Kahretsin*, diye düşündü Rylin çıldırmış bir halde, bu kız *onu mu takip ediyordu?*

Kilere açılıyormuş gibi görünen bir kapı tuttu ve başını eğerek içeri girdi.

Gördükleri karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı, geçirdiği şokla kapıyı da açık bıraktı. Bu küçük kilerin ortasında bir merdiven duruyordu – yukarı masmavi bir kareye açılıyordu; bu da yıldızların saçlı olduğu kadife gökyüzünden başka bir şey olamazdı.

Bu çatıya çıkışı olan bir merdivendi.

Yukarıdan sesler geliyordu, kız sesleri; ama çok uzak-
taydılar, rüzgâr da çok gürültülüydü, söyledikleri ayırt
edilemiyordu. Rylin tereddüt etti, o anda duyduğu merak
diğer tüm duygularından ağır basıyordu. Bu merdiveni
tırmanıp nereye götürdüğünü görmemesi için bir neden
var mıydı? Dışarıda, partide Cord, kızıl saçlı kız ve hayal
kırıklığıyla duyduğu o şiddetli acı vardı. Daha aşağıda da
Chrissa, Hiral, Lux ve Rylin'in incitmeyi başardığı her-
kes vardı. Tüm bu kahrolası Kule onun hatalarıyla doluy-
du. Ama yukarıda çatıda, kim bilir?

Merdivenin kenarlarını kavradı, siyaha boyalı tırnak-
larıyla sıkı sıkı tuttu ve yukarı tırmandı.

Birkaç dakika sonra kapak biçimindeki kapıdan ken-
dini dışarı çekiyordu. Neredeyse kendi gözlerine inana-
mayacaktı. Tüm *Kule*'nin çatısında duruyordu. Çelik or-
mandaki herkes kelimenin tam anlamıyla dört kilometre
altındaydılar. Bu düşünce başını döndürmüştü.

Rylin merkezi bir platformda duruyordu, burası olasılık-
la birbirine yakın duran otuz kişiyi alacak büyüklükteydi;
bir kenarında korkuluk vardı. Öbür uçlardan sert bir eğimle
gölgelerin içinde kaybolarak aşağıya iniliyordu. Başının üs-
tünde Rylin *Kule*'nin kavisler çizerek gökyüzüne yükselen
sarmal tepesini görebiliyordu. Çıplak kollarını ovuşturarak
titredi. Yukardaki rüzgârı hesaba katmamıştı.

Platformun öbür tarafında birileri kavga ediyordu.
Rylin seslerinden kavga ettiklerini duyabiliyordu. İki
kişiydiler: İnce bilekleri kızgın jestlerle havaya kalkmış
siyah bir kız ile muhtemelen Rylin'in bugüne kadar gör-
düğü en güzel kız olan sarışın bir kız. Onu henüz fark
etmemişlerdi.

“Bilmiyorum!” Daha küçük olan kız, sarışın olandan bir adım geriye uzaklaşarak öfkeyle parlamıştı. Sesinde öyle incinmiş, tehlikeli bir şeyler vardı ki Rylin’in biraz korkmasına neden oldu. Bu kızın düşmanı olmak istemezdi.

Aşağıya geri gitmeliydi. Bu onun parçası olmayı isteyeceği bir şey değildi. Ama geri gidemedi, merdivenden ayak sesleri geldiğini duydu.

LEDA

Leda bir ses duyduğunu sandı ve hemen çatı kapısının olduğu yöne doğru baktı. Şaşkınlıkla, orada bir *kız* olduğunu anladı. “Sen kimsin?” diye çıkıştı.

“Rylin Myers,” diye kekeleydi kız, Leda bu adı tanıdığını düşün­dü. “Özür dilerim, sizi rahatsız etmek ist...”

“Gitmen gerek,” dedi Avery aceleyle.

Sonra merdivenden başka ayak sesleri geldiği duyuldu ve bir dakika sonra Eris’in altın-çilek kafası belirdi. Harika. Leda’nın şu anda görmek isteyeceği son kişi, işte buradaydı.

“Demek buradasın,” diye haykırdı Eris, merdivenden kıvrılarak. Rylin denen kıza bakıyordu. “Dinle lütfen, seninle konuşmak istiyorum o kadar. Cord seni ara...”

“Senin derdin ne be?” diye zehrini akıtarak tısladı Leda. Öfkesi birden akkor kadar kızgın tek bir noktaya sivriler­rek çılgınca yön değiştirip Avery’den Eris’e yönelmişti.

Eris bir kaşını kaldırdı. “Sakin ol Leda. Eminim o da buraya gelmeyi istememiştir.”

“Ben onunla konuşmuyorum, *seninle* konuşuyorum!” Ay ışığı, krem renkli Calvador eşarbin üzerinde parladı –Leda’nın *babasının* Eris’e verdiği eşarbin– böylece Leda geriye kalan kontrolünü de kaybetti. “Sen ne cüretle benim yüzüme bakabiliyorsun?”

“Eris!” diye haykırdı Avery. “Aşağıya geri dön, tamam mı?”

Eris önce diğer kıza –yukarı takip ettiği kıza– sonra tekrar Leda’ya baktı. Delice bir nedenden olduğu yerde kaldı. “Sanırım öğrendin,” dedi sabit bir şekilde Leda’ya bakarak. “Baban mı söyledi?”

“Seninle konuşmak istemiyorum!” Leda çılgına dönmüş bir halde geriye çekildi.

Avery gelip Eris’in yanında durdu, ikisi birbirlerine endişeli gözlerle baktılar. “Leda,” dedi Avery, Leda Avery’nin sesindeki korkuyu duyabiliyordu, “gel, aşağıya inip orada konuşalım.”

Ama Leda sadece Eris’e bakıyordu, gözleri eşarba yapışmıştı. Herkesin içinde bunu, evli bir adamdan aldığı bu hediye takıp nasıl dolaşabiliyordu? Utanmıyor muydu? “Senin derdin ne?” diye avazı çıktığı kadar bağırdı. “Neden ailemi rahat bırakmıyorsun?”

Çaresiz hissederek bir adım daha geriledi. *Arkadaşları* zannettiği bu iki kız, onu kelimenin tam anlamıyla köşeye itiyorlardı. Ama bunlardan biri babasıyla ilişki yaşıyordu, diğeri de hayatında önemseydiği tek oğlanı ondan çalmıştı. Böyle berbat arkadaşları olduğu için bu şakanın hedefi oydu; tüm bunları çılgına dönmüş bir halde düşünüyordu. El yordamıyla, elbisesinin yanına dikipli cebe baktı; bir xenperheidren daha alacaktı. Daha net

bir şekilde *düşünmeye* ihtiyacı vardı; sonra tüm bunlarla başa çıkmanın bir yolunu bulabilirdi. Ama eli boş çıktı.

“Kızgın olduğunu biliyorum!” Artık Eris’in sesi de yükselmişti. “Üzgünüm, tamam mı? Tuhaf olduğunu biliyorum! Ama kimseye söylemeyeceğim. Babanla da bir daha” –biraz kekeleydi– “hiç görüşmeyeceğim. Söz veriyorum.”

“O aptal eşarbını al ve *git!*” Leda ağlamak istiyordu, ya da çılgılık atmak, ya da Eris’i lime lime etmek istiyordu – burada bir saniye daha durup Eris’i babası hakkında konuşurken dinlemesindi de ne olursa olsundu. Sanki bu gece uğraşacağı yeterince mesele yokmuş gibi.

Şimdi Eris onun yanında duruyordu; Leda’nın eşarbu Eris’in boynundan çekip alabileceği kadar yakındı. Kalbi uyarıcının etkisiyle jilet keskinliğinde bir netlikle atıyordu. İkisi de tehlikeli biçimde kenara yaklaşmıştı. Avery sürekli geri gelmeleri için onlara bağıırıyordu. “Tüm bunlar benim için de tuhaf, tamam mı?” diye mırıldandı Eris; Leda’nın gözlerinin içine bakıyordu. “Lütfen,” dedi ve Leda’nın koluna dokunmak için uzandı. Bu bardağı taşıran son damla olmuştu.

“Sana bana *dokunmamanı* söyledim!” diye bağırdı Leda ve gözü hiçbir şey görmeyerek Eris’i itti. Merdivenden belli belirsiz başka ayak sesleri geldiğini duydu.

Eris neredeyse ağır çekimde geriye doğru sendeledi, çok yüksek topukları ayaklarının altında katlandı.

Bir anlığına dengesini bulacakmış gibi oldu, Leda da ona uzanıyordu – ama çok geçti, Eris çoktan geriye düşmüştü. Güzel yüzünde gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Son sürat yere doğru giderken Leda onu seyretti, kızıl

elbisesinin kıvrımları etrafında çırpınıyordu, eşarbı, teslim olduğunu gösteren işe yaramaz beyaz bir bayrak gibi kamçılanıyordu. Minik bedeni aşağıdaki şehrin karanlığına kayarken, tuhaf biçimde güzel görüldüğünü düşündü Leda; tüyler ürpertici bir tarafsızlıkla.

Leda, Eris gözden kaybolduktan çok sonra da orada durup seyretmeye devam etti.

Olanların dehşetini, bilinmez bir sonsuzluk kadar sonra kavrayabildi Leda ve yüzünü ellerine gömüp çılgılık çılgılığa bağırmaya başladı.

Uzaklarda güneş ufuktan belirmeye başlamıştı, geri çekilen geceye, cüretkâr kırmızı parmaklarını uzatıyordu.

Leda ona baktığında tüm görebildiği, henüz saçılan kanın mide bulandırıcı kırmızısıydı.

WATT

Watt az önce gördüklerine inanamıyordu.

Partiye gelmiş ve insanları çılgınca iterek kalabalığın içinde kendine yol açmaya başlamıştı; herkese Avery'yi ya da Leda'yı görüp görmediklerini soruyordu. Sonunda korkmuş gibi görünen birinci sınıf öğrencileri ona mutfak-ğın yönünü göstermişlerdi. Açık kiler kapısını ve yukarı karanlığa uzanan merdiveni görünce endişeyle karnı burkulmuştu; Nadia aceleyle, "Çabuk yukarı çık. Hemen," diyordu.

Merdivenin başında Watt, Leda ile Eris'i birbirlerine bağırırlarken bulmuştu. Eris Leda'ya uzanmıştı, Leda da geri çekilip onu itmişti. Sonra Eris *düştü*; Kule'nin kenarından boşluğa kaydı gitti. Onu hızla aşağıya düşerken, kollarını çaresizce yukarı doğru uzatırken düşünmüştü. Şanslıysa çarpmanın etkisinden önce şoktan ölürdü.

Vücudunun –ya da ondan geriye ne kaldıysa– yerde şimdi nasıl göründüğünü düşününce midesi bulandı.

Leda hâlâ orada durmuş, boş gözlerle kenardan aşağı-

ya bakıyordu; ağzı kulak tırmalayıcı, sonu gelmeyen bir çılgınlıkla açılmıştı. Yukarıda başka kızlar da vardı: Avery ile parlak yeşil gözleri, koyu renk saçları olan Watt'ın tanımadığı bir kız daha. İkisi de tam bir şok içinde Eris'in gözden kaybolduğu yere gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

Watt daha fazla dayanamayacaktı. Kaba bir hareketle uzanıp Leda'yı sert bir şekilde geri çekti, öyle ki Leda hafif kafasını çarptı ve o tüyler ürpertici çılgılık son buldu.

Bir süre orada öylece durup birbirlerine baktılar; Watt, Avery ve diğer kız. Hepsi neler olduğunu görmüştü. Avery'nin yüzü bembeyazdı, omuzları titriyordu ve Watt sessiz sessiz ağladığını fark etti; ay ışığı gözyaşlarını pırıl pırıl parlayan bir gümüşe dönüştürüyordu. Elbette, Eris Avery'nin en eski arkadaşıydı. Watt onu kollarına almak, ağlarken ona sarılmak istedi, ama hareket etmedi.

Leda eğilmiş titriyordu. Kapalı gözkapaklarının ardında gözleri seğiriyordu, yüzü acıyla çarpılmıştı. Tanrım dün gecedен beri kafası hâlâ güzel miydi? Watt daha dün gece Derrick'le oturma odasında oturmuş viski içtiklerine inanamıyordu. O zamandan beri her şey bulanıktı – Leda'nın onu baştan çıkarması, ona ilaç vermesi, sonra onun uyanır uyanmaz Avery için delicesine endişelenerek aceleyle buraya koşması.

Ama kurtarmakta geç kaldığı kişi Eris olmuştu.

Tanımadığı kız sessizliği bozdu. "Polisi aramamız gerek," dedi, sesi sadece biraz titremişti. Watt Nadia'ya kızın kim olduğunu sordu, ve Nadia kızın yüz hatlarını Kule'nin ana yüz tanıma sistemiyle çapraz kontrol yaptı. *Rylin Myers, otuzikinci kat.* Watt onun hikâyesinin nasıl olup da burda sonlandığını merak etti.

Avery sersem bir halde gözlerini kırptırıyor. “Ben yaparım,” dedi, ama hâlâ ağlıyordu. Watt onu böyle görmeye katlanamıyordu. Şu anda onun için yapabileceği çok az şey vardı, ama hiç değilse doğru dürüst yas tutmasını sağlayabilirdi.

“Bırak, ben arayayım,” dedi. Avery minnettarlıkla başını salladı.

Bu sözcükler büyü etkisi yaratmış gibiydi; Leda’yı içinde sıkışıp kaldığı canlı kâbustan çekip çıkardı. Sırtını dikleştirdi, başını kaldırdı, gözleri alev alevdi. “Ah, hayır, aramayacaksın,” dedi korkutucu bir sakinlikle. “Bunu yapmayacaksın.”

“Leda, Eris öldü,” dedi Avery. “Yardım çağırmamız gerek!”

“Eğer öldüyse ona kimse yardım edemez,” diye belirtti Leda insafsızca.

“Ölmesi senin suçun!” diye haykırdı Avery.

“Gerçekten mi?” Leda derin bir nefes aldı. Diğerleri ne kadar panikerse, Leda da bir o kadar sakinliyordu sanki. “Hatırladığım kadarıyla, hepimizi buraya çıkaran sensin.”

“Sen onu *ittin*!”

“Öyle mi yaptım?” Avery’nin bağırmasının ardından Leda’nın sesi alçak ve sakindi. “Öyle bir şey yaptığımı sanmıyorum. Sanırım Eris *senin* partinde biraz fazla içti.” Leda Avery’le tekrar göz göze geldi, gözlerini kırpmıyordu, sanki Gorgo’ymuş da arkadaşını taşa çevirecekmiş gibiydi. “Sonra da ayağı kaydı.”

Rylin lafa karıştı. “Ben *senin* ittiğini *gördüm*. Polise *gördüğümün* bu olduğunu söyleyeceğim.”

Leda etrafına bakındı, gözleri birinden başka birine atlıyordu; sanki köşeye sıkıştırılmış bir hayvanmış gibi çıkış yolları uyduruyordu. Zihni çeşitli olasılıkları değerlendiriyormuş gibiydi. “Rylin’di değil mi?” dedi alt-katlardan gelen kıza. “Polise gidecek son insan şu an sen olmalısın, nedenini biliyorsun.”

Rylin bocaladı ve sessizlikte Leda omuzlarını dikleştirip hızını artırdı. “Hikâyemizi doğru düzgün bir hale getirinceye kadar hiçbiriniz polise gitmeyeceksiniz. Eris sarhoş oldu; ayağı kaydı ve düştü. Biri başka bir şey söylerse, o zaman ben de sırlarınızı saklayacağıma söz veremem.” Vahşice bir kahkaha attı, gözlerinde canlı sert bir patlaklık vardı.

Watt Leda’nın demek istediği şeyi anlayınca tüyleri diken diken oldu. Leda onu bilgisayar korsanlığıyla tehdit etmeye çalışıyordu. *Boş versene*, diye düşündü; Nadia’yla ikisi herhangi bir iz bırakmayacak kadar dikkatli ve profesyonellerdi. “Beni yan işlerimle ilgili tehdit edebileceğini mi düşünüyorsun?” diye hırladı Watt; Avery ile diğer kızın duymasını umursamıyordu. “Hiçbir zaman kanıtlayamazsın. Bana dair elinde hiçbir şey yok.”

“Ah, Watt,” dedi Leda. Sesini bilerek alçaltmıştı. “Değim gibi, elimde bundan çok daha kötüsü var. Beni zorlama.”

Watt kafası karışmış bir halde gözlerini dikip Leda’ya baktı.

“Hapla ilgili özür dilerim,” diye ekledi Leda, neredeyse neşeli bir tonda. “Ama bunu yapmaya beni sen zorladın. Biraz daha eğlenceli olsaydın, buna başvurmama gerek kalmayacaktı.”

Avery'nin bakışları Watt ile Leda arasında gidip geliyordu, konuştuklarını anlamakta güçlük çekiyordu. Watt çok öfkelenmişti. "Polisi arayıp her şeyi anlatıyorum," diye haykırdı.

"Nasıl istersen," dedi Leda, gergin, neşesiz bir tebesümle. "Lütfen sonra bana da bağlamayı unutma, onlara Nadia'nın gerçekten kim olduğunu anlatmak istiyorum."

Çatıya sessizlik çöktü. Leda Watt'a bakıyordu. *Gerçekten biliyor olabilir mi?* diye düşündü Watt delicesine. Ama nasıl?

"Ah, evet," dedi Leda, Watt'ın düşüncelerinin yönünü takip ederek. "Ben de Nadia'yla tanışmak için sabırsızlanıyorum, biliyor musun? Kuant'ların bile bilemeyeceği kadar çok sabırsızlanıyorum." Burada *kuant*'a yalnız Watt'm duyabileceği kadar az vurgu yapmıştı.

Watt kusacak gibi oldu. Hiçbir şey söylemeye gücü yetmiyordu.

"Sana gelince," dedi Leda Rylin'e dönerek. "Polise Cord'a yaptıklarını anlatırım. Bunun için en az on yıl yersin. Belki de ömür boyu."

Rylin bembeyaz oldu. Watt Leda'nın elinde onunla ilgili ne kozu olduğunu merak etti. *Nadia, bulmaya çalış,* diye komut verdi. Belki yardım edebileceği bir şey vardı. Hiç değilse biri Leda'mn parmağından kurtulabilsindi.

"Benim seni korumaya niyetim yok, Leda, bu olanlardan sonra—" diye başladı Avery, ama Leda hızla ona döndü.

"Ağzını açmayı bile aklından geçirme, Avery. Senin o rezil küçük sırrın hepsinden kötü."

Avery sessizliğe gömüldü. Watt'ın yüreği parçalandı. Leda'nın Avery'le ilgili kozunu elbette biliyordu, çünkü o kozu onun eline gümüş tepsiyle kendi vermişti.

“Pekâlâ,” diye devam etti Leda ve sesi ilk defa biraz çalkantılı geliyordu, sesinde sinirli, nerdeyse histerik bir keskinlik vardı. “Anlaştık mı? Eris sarhoş oldu, ayağı kaydı ve düştü. Tamam mı?”

Hepsine sırayla gözlerini dikip baktı. Rylin yavaşça onaylayarak başını salladı, sonra Avery de katıldı ona; çaresiz kuklalar gibiydiler. Watt Leda’ya bir an dik dik baktı, aklını hızla çalıştırıp çaresizce bir çözüm bulmaya çalıştı.

Ama görebildiği bir çıkış yoktu. Masum bir kızın ölümlüyle ilgili yalan söyleyecekti.

Nihayet Watt da kaçınılmaz olarak başını salladı; böyle yapacağını Leda da biliyordu zaten.

AVERY

Avery 947. kattaki St. Martin Kilisesi'ni daha önce hiç bu kadar kalabalık görmemişti; Eris'in cenazesinin sabahıydı ne de olsa.

Eris'in cenazesi. İnanması neredeyse imkânsızdı; Eris'in ölümünü gören Avery için bile.

Kilise loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve siyah kumaşlarla kaplanmıştı, ağırbaşlı giyinmiş yaşlı kimselerce doldurulmuştu. Aydınlık olan tek nokta öndeki parlak ahşap tabutun etrafındaki beyaz çiçek bolluğu ile onun hemen yanına dayalı Eris'in resimlerinin yanıp söndüğü görüntüleme perdesiydi – hepsi de herhalde Eris'in annesinin onu çektirmeye zorladığı boğucu pozlardaki portrelerdi; Eris'in kendi bilgi akışını doldurduğu doğal özçekimler değildi.

Eris olsa bundan nefret ederdi, diye düşündü Avery yarı kahkahaya benzeyen hıçkırıklarla ağlarken. Ağırbaşlı ve fazla gelenekseldi. Coşkulu ve yaşama isteğiyle dolup taşan Eris'in kendine hiç benzemiyordu.

Eris'le ilgili o kadar çok anısı vardı ki. Çocukken giysi oyunu oynar, eşleştirme değneğini sallayınca renk değiş-

tiren prenses elbisesi yüzünden kavga ederlerdi. Yedinci sınıfta birlikte o berbat yuvarlak saç kesimini yaptırdıkları zaman, o gece ilk kez bira içmişlerdi; Eris Avery'yi arkadan kendi evlerine sokmuş ve Avery bütün gece boyunca kusarken Eris o saç kesimini tutmuştu. Latince dersinde bütün sözcüklerin çevirileri ayıp duyulduğu için kıkırdarlardı. Bir hafta sonu da Londra'ya kaçmışlardı, çünkü Eris "New York'tan sıkıldığını" açıklamıştı.

Ama Eris son zamanlarda zor bir dönemden geçiyordu; Avery birden ona o döneminde daha çok destek olmuş olmayı diledi. Eris'in ona gerçekten ihtiyacı vardı. Oysa Avery o sıralarda kendi Atlas, Leda ve Watt dramıyla fazla sarılıp sarmalandığı için ona bir doğum günü partisi vermekten fazlasını yapamamış, o parti de başka bir felaketle sonlanmıştı.

Hiç değilse alt-katlardan görüştüğü o kızla son haftalarında mutluydu. Avery o kızın nerede olduğunu merak etti; acaba bu öğleden sonra buraya gelmiş miydi? Onunla tanışmış olmayı isterdi. Eris Avery'ye kızın adını bile söylememişti.

Avery kilisenin önündeki kendi durduğu noktadan etrafına bakındı. Eris'i tanımış herkes oradaydı sanki; bütün sınıf arkadaşları, öğretmenleri, arkadaşlarının anneleri babaları ve annesi ile babasının arkadaşları. Avery Watt'ı arkalarda bir yerlerde otururken görmüştü; onun gözleri de en az kendininkiler kadar gölgeliydi, ama o gecedan beri onunla konuşmamıştı. Eris'in diğer arkadaşları da hemen onun arkasındaki sırada oturuyorlardı: Jess, Risha, hatta Ming – ve elbette Leda; tüm bu zaman boyunca gözleriyle Avery'nin sırtını deliyordu. Eris'in ailesi en önde sıralan-

mışlardı: Annesi siyah krep bir elbise giymişti, cenazeye pek uygun değildi, ama bunu ona söylemeye kimse cesaret edemezdi; Eris'in Kaliforniya'dan gelen teyzesi; hatta Everett Radson ile yaşlı annesi. Büyükanne Radson'ın gözleri öne doğru boşluğa bakıyordu; gözleri görünmüyordu. Avery'nin tek bir insan üzerinde hiç görmediği kadar elmasla kaplıydı; sanki gençlikten yana eksiklerini kararla kapamaya çalışıyor gibiydi. Yanında Bay Radson monogramlı bir mendile hıçkırıqlarla ağlıyordu.

Avery Eris adına ona kızgın olmayı istedi. Ölümüne bu kadar üzülmüş gibi görünürken Eris'i hayattayken terk etmesi ona doğru gelmiyordu. Yine de acıyla yıkılmış bir adama kızamıyordu işte.

Avery ve ailesi ikinci sıradaydılar; Dodd-Radsonlar'ın arkasında. Eris'in Avery'nin partisinde öldüğü düşünülürse şeref konuğu olmaları şaşırtıcıydı doğrusu. Ama Eris'in annesi ile babası bu olanlardan Avery'yi suçluyor gibi görünmüyorlardı. Ama kendi annesi ile babası için aynı şeyi söyleyemeyecekti; neredeyse Avery'nin yüzüne bile bakmıyorlardı. Yüzleri geçirdikleri şoktan hâlâ bembeyazdı. Avery'nin yanında Atlas duruyordu; koyu renkli takımının içinde her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Avery'le göz göze gelmeye çalışıyordu, ama Avery, ölmüş arkadaşının kaskatı pozlardaki portreleriyle yanıp sönen perdeye boş gözlerle bakmaya kararlı bir şekilde devam ediyordu.

"Çünkü dünyaya ne bir şey getirdik, ne de ondan bir şey götürebiliriz..."

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey, bu sözcük aklında bomboş bir şekilde yankılanıyordu. Avery hiçbir şey'in ne olduğunu iyi bilirdi, çünkü Eris için yaptığı şey de tam

olarak buydu. Arkadaşının ölümüyle ilgili gerçeği kimseye anlatmamıştı. Atlas'a bile.

Gerçek hiçbir şeyi değiştirmez, diyerek bu yaptığını kendi kendine akla uygun hale getirmeye çalışıyordu. Eris'i hayata geri getirmeyecekti. Ama Avery bu düşüncelerin korkakça ve bencilce olduğunu biliyordu; bu yüzden bunları sakladığı için kendinden iğreniyordu.

Eris düştükten sonra –yalnızca üç gece önceydi, ama bu üç gece ona bir ömür gibi gelmişti– Avery partiyi aniden kesmiş ve polis çağırmıştı. Neredeyse hemen olay yerine gelmişlerdi. Avery onları çatıya götürmüş ve güçsüz bir sesle burayı nasıl keşfettiğini, birkaç arkadaşına manzarayı göstermek için onları buraya nasıl getirdiğini anlatmıştı. Dördü de polis sorgusuna alınmıştı. Karar verdikleri gibi hepsi Leda'nın hikâyesine sadık kalmıştı: Eris sarhoştur ve kayıp düşmüştü.

Avery yalanlarının nasıl çabuk kabul edildiğini görünce biraz şaşırılmıştı. Hiç kimse kanıt istememiş, ya da dava açmamıştı. Avery her şeyden önce çatıyı açmaktan sorumlu tutulabileceğini biliyordu, ama bunun da tek sonucu, bakım ünitesinden bir ekibin gelip burayı sonsuza dek mühürlemesi olmuştu. Şimdi onu takip eden bütün bakışlar, öncekinden bile kötüydü. *Avery Fuller'ın böyle bir konuda sağduyu gösterememiş olması, alkollü arkadaşını böyle çatıya çıkarması ne kadar şaşırtıcı*, diye fısıldıyordu hepsi.

Dev gibi kilise orgu çalmaya başlayınca herkes cenaze ilahisini söylemek için ayağa kalktı. Avery eski tip ilahi kitabına uzandı –burası kendi kontaklenlerinin yaptığı gibi, sözleri kontaklenlerine yansıtan kiliselerden değildi– ve boğuk sesiyle ilahiyi takip etmeye çalıştı. kitabı sağ

eliyle tutuyordu; Atlas'a yakın olan sol eli yanından sarkıyordu. Atlas serçeparmağını Avery'ninkine öylesine dikkatle sürterken, ona sessizce destek olmaya çalışıyordu.

Avery onu duymazdan geldi. Leda'nın arka sıradan baktığını hissedebiliyordu; Avery'nin sınırlarını görmek için ona meydan okuyordu.

Avery Atlas'la ilgili ne yapacağını bilmiyordu. Onu sevmekten acı duyacak kadar çok, varlığının her bir hücrelerini doyuran bir sevgiyle seviyordu. Ama artık aşkı karmaşıklaşmıştı ve bu durum bir facia ve acıyla destekleniyordu.

Leda gibi biri gerçeği bilirken birlikte kaçamazlardı. Daha önce olsaydı, pek sorun olmazdı – annesi ile babası geçen sene Atlas yok olduğunda yaptıkları gibi kendilerinin bir hikâye uydururlardı. Ama şimdi giderlerse, Avery Leda'nın gittikleri anda sırlarını afişe edeceğini biliyordu. Annesi ile babasını böyle bir şeye maruz bırakmayı reddediyordu. Atlas'la kalmaları gerekiyordu; hiç değilse Leda'yı nasıl idare edeceklerini bulana kadar.

Sırta karşı sır, diye düşündü Avery yakıcı bir şekilde. Evet Leda'nın o ve Atlas'la ilgili bildiklerine karşılık onun da Leda'ya karşı kullanabileceği başka bir sırrı vardı. Ama bu hassas denge daha ne kadar sürdürülebilirdi?

Artık her şey değişmişti. Eris'in ölümünden önceki zaman başka bir ömür, başka bir dünya gibiydi. O Avery gitmişti. O Avery paramparça olmuştu, kırık parçalardan yeni–daha sert, daha hassas– bir Avery ortaya çıkmıştı.

Orada öylece durup arkadaşının ölümüne bile ağlayamazken, Avery'ye Leda etraflarındayken bir daha hiçbir zaman güvende hissedemeyeceklermiş gibi geliyordu.

MARIEL

Mariel kilisenin arkasında, yarı yarıya gölgelerin arasına gizlenmişti; neredeyse kendi de bir gölge gibiydi. Eris'in o nefret ettiği elbiseyi giymişti –başka siyah elbisesi yoktu– ama üzerine bir kazak atmış, siyah düz ayakkabılarıyla ve sahte inci küpeleriyle eşleştirmişti; o kadar kötü görünmüyordu. Her zamanki kırmızı rujunu bile bırakmış, sadece ağlamaktan kızaran gözlerinin etrafına biraz pudra sürmekle yetinmişti. Eris'e son vedasını ederken güzel görünmek istiyordu. Hayatında gerçekten sevdiği tek kızdı Eris, ama o bunu Eris'e söylememişti, hiç değilse bu kadar çok sözcükle söylememişti.

Cebindeki tesbihi öyle bir sıkılmıştı ki, eli bembeyaz olmuştu; etrafına bakındı.

Kilise siyah tasarım elbiseleri içinde bir insan sürüsüyle doluydu; kapitone, göze çarpan deri çantalarına tutunmuş, monogramlı mendilleriyle burunlarını çekiyorlardı. Bunların hepsi gerçekten Eris'in arkadaşları mıydı? Onu Mariel'in tanıdığı kadar yakından tanımış

olamazlardı. Eris'i Mariel'in özlediği gibi, onu boğmakla tehdit eden içten gürleyip inleyen bir acıyla özlemedikleri kesindi. Son üç gündür Mariel her sabah uyanıp Eris'e anlatmak istediği bir şey düşünmüş – olanları hatırlamıştı. Sonra aynı acı onu tekrar vurmuştu.

Çektiği acıyla karışık, Eris'in öldüğü gece ona söylediği o acımasız sözler yüzünden onu kemiren bir de suçluluk duygusu vardı. Aslında hiçbirini demek istememişti; o anda kızgındı, Eris yukarıKule'ye taşınacak olursa onu o dünyaya kaybetmekten korkmuştu. Eris partiye yalnız gidince, Mariel neredeyse çılgına dönmüştü.

Onun Eris'i, Eris'in onu sevdiğinden daha çok sevdiğini –hatta belki de Eris'in onu hiç sevmediğini– biliyordu. Bunu bilmek onu delicesine korkutuyordu.

Eris'i neredeyse en başından beri sevmişti. Neden olduğunu bilmiyordu, ama ilk andan itibaren insafsızca ona çekildiğini hissetmişti. Eris parlak ve tasasızdı; kuşkusuz; ama aynı zamanda Mariel'i aniden hayatta hissettiren bir enerjiyle göz kamaştırıcı ve çekiciydi de. Bir süre buna karşı koymaya çalışmıştı, ama aslında Mariel'in pek seçme şansı olmamıştı. Eris'i sevmekten kendini alamıyordu.

Eris onu o gece partiden aradığında, Mariel büyük bir rahatlamaya kapılmıştı. Araları düzelecekti. Eris yakında geleceğini söylemişti. Mariel bütün gece ve sabahın yarısı boyunca onu beklemişti, ama Eris hiç gelmedi.

Sonunda Mariel Eris'i yine üst katların dünyasına kaybetmişti.

Mariel'in bakışları kilisenin önünde duran tabuta gelmişti. Eris'in gerçekten o şeyin içinde olduğuna inana-

mıyordu. O tabut onu, o derin zengin kahkahası, abartılı jestleri ve hayatın kendisinden büyük duygularıyla tutacak kadar büyük değildi. Tüm kilise –hayır, tüm *Kule*– onu tutabilecek kadar büyük değildi. Eris bunların hepsinden fazlaydı.

Rahip homurdanmaya devam ederken, Mariel Eris'in ölüm şeklini düşünüp durdu. Eris'in, aptal arkadaşlarını takip ederek bir merdivenden, aslında kapalı durması gereken Kule'nin çatısının bir bölümüne çıktığını söylemişlerdi. Çok fazla içtiğini, ayağının kayıp düştüğünü – korkunç, trajik, pisi pisine bir kaza olduğunu söylemişlerdi.

Mariel bunun doğru olmadığını biliyordu. Eris ona *içmediğini* söylemişti. Sonra o garip mesaj gelmişti; bir arkadaş için bir şey yapması gerektiğini söyleyen mesaj. Eris'in yapması gereken şey neydi? Nasıl bir arkadaş Eris'i çatıya yollardı? Burada bir şeyler akla yatkın değildi ve o şeyler Mariel'e işkence ediyordu.

Bu yüksek seviyeliler paraları ve bağlantılarıyla kilometrelerce yukarıya yerleşerek hayatın gerçek sorunlarına bağışık olduklarını, orada yukarıda güvende olduklarını sanırlar. Ama yanılıyorlar. Mariel Eris'in ölümüyle ilgili gerçeği ortaya çıkaracaktı. Sorumlu biri varsa –saklayacak bir şeyleri olan birileri– Mariel onlara bunu öde-tecekti.

Cenazenin geri kalanı boyunca Mariel kilisenin arkasında, davet edilmeden, göz ardı edilerek kaldı. Ama bakan herkes abartılı elmacıkkemikleri üzerine gölgeler savurup, yüzünden aşağıya akan gözyaşlarını aydınlatan şamdanları görebilirdi.

TEŞEKKÜRLER

Roman yazmak her zaman hayalim oldu, ama yine de çoğu zaman gözüme gerçekleştirilmesi neredeyse imkânsız bir görev olarak görüldü. Bu süreç boyunca inanılmaz miktarda destek ve yardımlarını sunan herkese minnettarım.

Her şeyden önce Alloy Entertainment'ın büyüen takımına çok teşekkürler. Joelle Hobeika, benim gözü pek, yorulmaz, korkusuz editörüm: En başından itibaren suç ortağım olduğun için teşekkürler. Bu kitap senin cesaretlendirmelerin ve fikirlerinden sayamayacağım kadar çok şekilde faydalandı. *Bininci Kat*'a dair ilk konuşmalarımı dinleyen kişi: Ona benim olduğum gibi âşık olduğun için teşekkürler ve hikâyemizi döverken geçirdiğin sayısız saatler benimle birlikte yaşayacak. Sara Shandler, enerjin, cesretlendirmen ve editöryel sezgilerin için teşekkürler. Les Morgenstein, Gina Girolamo, Maggie Cahill ve Alloy'un LA ofisindeki herkes, *Bininci Kat*'ı televizyon dizisine dönüştürmek için gösterdiğiniz çabalar için teşekkürler. Ayrıca Theo Guliadis, sosyal medya

dehan için teşekkürler; Elaine Damasco, bu cafcacflı, çok güzel, tamamıyla mükemmel kapak için teşekkürler; Liz Dresner, tüm tasarım yeteneklerin; Romy Golan, kitabı zamanında bitirmemiz için gösterdiğin çaba; Stephanie Abrams ve Matt Bloomgarden, bu kitabın sayfalarından daha çok finans ve sözleşme kâğıdı çıkarmayı başardığınız için ve Heather David öbür yöndeki çabalarımıza rağmen tüm operasyonun bir şekilde kolayca ilerlemesini sağladığınız için teşekkürler.

HarperCollins'in o olağanüstü takımı, bu kitabı mümkün kıldığınız için size çok teşekkürler. Emilia Rhodes: Seninle vampir romanlarını baskıya hazırladığımız günlerden bu yana çok yol katettik. Bu projede senden başka kimseyle çalışmak istemezdim. Ona ve bana inandığın için teşekkürler. Jen Klonsky: Tüm bu süreç boyunca gösterdiğin sonsuz coşku ve verdiğin destek için teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Alice Jerman: Yazı işleri sürecine yardım etmek ne kadar zor bir iştir birinci elden biliyorum, tüm yardımların için teşekkür borçluyum. Sarah Kaufman, Alison Klapthor ve Harper tasarım takımının geri kalanına: Bu kitabın şimdi olduğu gibi güzel görünmesini sağladığınız için teşekkürler. Ayrıca Elizabeth Ward ve Harper pazarlama takımına; Gina Rizzo ve takımına, *Bininci Kat*'la ilgili bir şeyler yazılıp konuşulması için gösterdiğiniz o yorulmak bilmez, çılgınca yaratıcı çabalarınız için çok teşekkürler.

Rights People'in takımına, *Bininci Kat*'ı dünyanın bu kadar çok yerine ulaşmasını sağladığınız için teşekkürler. Bu kadar kısa sürede sağladığınız satışa inanamıyorum – hâlâ rüyada gibiyim.

Arkadaşlarıma ve aileme bu çalışmaya katkılarınız ve yaratılması sürecinde gösterdiğiniz sabır için teşekkürler. Anne, baba – sarsılmaz desteğiniz ve bana olan güveniniz olmasaydı buralara gelemezdim. John Ed ve Lizzy bana hep ilham verdiniz, amigolarım ve ilk hayranlarım oldunuz. Büyükanne ve büyükbabama teşekkürler, özellikle Snake'a yıllar önce bana okumayı öğrettiği için teşekkürler. İçtenlikle özleniyorsun ve hep özleneceksin.

Fields ailesine de uzun bir yazma haftasonu boyunca beni ağırladıkları için teşekkürler. Ayrıca Kiki'yi beni sekiz saatlik bir araba yolculuğu boyunca arabanın ön koltuğunda oturtup yazmama izin verdiği için burada saygıyla anmak isterim. Sonunda, elbette Alex: Sabrın için, guacamole teşviklerin için, kurmaca yeni yetmeler hakkında beklediğinden çok daha fazla konuştuğun için ve bu romanı her adımında okuduğun için teşekkürler.